

கோகுல் பவன்

பகவத் கீதை 108

(தேர்ந்தெடுத்த முக்கிய சுலோகங்கள்)

கதைகளுடன் எளிதான விளக்கவுரைகள்

முதல் பதிப்பு
(Version 1.5, July 25, 2024)
வெளியீடு: Aug 26, 2024 (ஜன்மாஷ்டமி)

ஸ்ரீ கௌரங்கா ராதா மதன் மோகன் ஆலயம்
(கொட்டாரம், கன்னியாகுமரி)

ஓரே இறைவன்!

ஜாதியில்லை, நிறமில்லை, மதமில்லை.

ஓரே மந்திரம்
ஹரே கிருஷ்ண ஹரே கிருஷ்ண
கிருஷ்ண கிருஷ்ண ஹரே ஹரே
ஹரே ராம ஹரே ராம
ராம ராம ஹரே ஹரே

இந்த புத்தகம் கோகுல் பவன் கன்னியாகுமரி ஆலயத்தில் அளித்து வந்த ஹரி கதைகளிலிருந்து தொகுக்கப்பட்டது. இதை வெளியிட உதவி செய்தவர்களுக்கு எங்கள் அன்பான நன்றி.

கருணை:

ஸ்ரீமத் பக்தி வேதாந்த சுவாமி மகாராஜா (ஸ்ரீல பிரபுபாதா)
ஸ்ரீமத் பக்தி வேதாந்த நாராயண கோஸ்வாமி மகாராஜா
குரு மகாராஜா ஸ்ரீபகவதி காந்த தாஸா

ஆசிரியர்:

ஸ்ரீமதி ராதிகா தேவி தாஸி

உப ஆசிரியர்

ஸ்ரீமதி கிருஷ்ண பிரியா தாஸி

சரி பார்த்தல்

ஸ்ரீமதி சியாமளி தேவி தாஸி
ஸ்ரீ அஜய் கிருஷ்ண தாஸா

நிதி உதவி

செல்வி ஹரிதா இளங்கோ

அச்சிடல்:

ஸ்ரீ அஜய் கிருஷ்ண தாஸா

வெளியீடு:

கோகுல் பவன்

2/5 மிஷன் காம்பெளண்ட், கொட்டாரம் - 629703
கன்னியாகுமரி , தமிழ் நாடு, தென் இந்தியா.

தொடர்பு:

gokulbhajan.com
youtube.com/c/bkdasa

Phone:

+91 959 796 9492
+91 750 222 2794
+91 960 066 8797
+1 919 491 9536

பொருளடக்கம்

முன்னுரை.....	9
முகவுரை.....	11
பாகம் - 1.....	12
உலக துன்பங்களும் கேள்விகளும்.....	12
A. நம் உலக துன்பங்களுக்கு கீதை உபதேசம்.....	12
1. கோபத்திலிருந்து விடுபட வழி என்ன?.....	12
2. துக்கத்திலிருந்து விடுபட வழி?.....	12
3. பேராசையிலிருந்து மீள்வது எப்படி?.....	12
4. உலக பயங்களிலிருந்து விடுபடுவது எப்படி?.....	12
5. மரண பயத்திலிருந்து விடுபடுவது எப்படி?.....	13
6. குடும்பத்தில் மரணமா?.....	13
7. மன அழுத்தத்திலிருந்து விடுபட வேண்டுமா?.....	13
8. எப்போதும் சோம்பலா? தூக்கமா?.....	13
9. கவலையிலிருந்து மீள வேண்டுமா?.....	13
10. மகிழ்ச்சி இல்லையா?.....	13
11. அமைதி இல்லையா?.....	13
12. மனக் குழப்பமா?.....	13
13. மனக்கட்டுப்பாடு இல்லையா?.....	13
14. மறதியாக இருக்கிறதா?.....	14
15. செய்த பாவத்தை நினைத்து வருத்தமா?.....	14
16. முதுமை வாட்டுகிறதா?.....	14
17. மன உறுதி இல்லையா?.....	14
18. நம்பிக்கை இல்லையா?.....	14
19. தனிமையா?.....	14
20. மனச் சோர்வா?.....	14
B. நம் கேள்விகளுக்கு கீதை உபதேசம்.....	15
1. உண்மையான புத்திசாலி யார்?.....	15
2. யாரால் கிருஷ்ண பக்தி செய்ய முடியும்?.....	15
3. நம் உணவு எப்படி இருக்க வேண்டும்?.....	15

4. தெய்வங்களை வழிபடுபவர்களின் நிலை என்ன?.....	15
5. நம் வாழ்க்கையை எவ்வாறு அமைக்க வேண்டும்?.....	15
6. பொய் அகங்காரத்திலிருந்து விடுபட என்ன வழி?.....	15
7. மரணம் நிச்சயமா?.....	15
8. ஆன்மீக ஞானத்தை பெறுவது எப்படி?.....	15
9. பக்தர்களின் தடுமாற்றம் நிரந்தரமானதா?.....	16
10. பகவானை அடைவதற்கான வழி என்ன?.....	16
11. வாழ்வின் பூரணத்துவத்தை அடைவது எப்படி?.....	16
12. பகவான் எவ்வாறு தோன்றுகிறார்?.....	16
13. பகவான் எதற்காக அவதாரம் செய்கிறார்?.....	16
14. பகவானுக்கு மிகவும் நெருங்கியவர் யார்?.....	16
15. ஏன் கிருஷ்ண பக்தி பேரின்பம் தரக்கூடியது?.....	16
16. உண்மையான மகாத்மா யார்?.....	16
17. பகவான் பக்தர்களை எவ்வாறு பாதுகாக்கிறார்?.....	16
18. எனக்கு சொர்க்கமா? நரகமா?.....	16
19. நாம் சாஸ்திரங்களை ஏன் கற்க வேண்டும்?.....	16
20. வர்ணாஸ்ரம தர்மம் பற்றி பகவான் கூறுவது என்ன?.....	17
21. சம்சார கடலை யாரால் எளிதில் கடக்க முடியும்?.....	17
22. பகவானின் தூய பக்தர்கள் எப்படிப்பட்டவர்கள்?.....	17
23. உணவை பகவானுக்குப் படைத்து உண்பது ஏன்?.....	17
24. ஆன்மீக குருவை அடைவது எவ்வாறு?.....	17
25. இயற்கையின் முக்குணங்களை எவ்வாறு கடப்பது?.....	17
26. இறக்கும் போது எது நம்முடன் வருகிறது?.....	17
27. ஏன் கிருஷ்ண பக்தி மிகவும் அரிதானது?.....	17
28. பகவான் நம்மிடம் எதிர்பார்ப்பது என்ன?.....	17
29. அருவ பிரம்மத்தின் மூல ஆதாரம் என்ன?.....	17
30. எனது அடுத்த பிறவி என்ன?.....	17
31. பக்தியை இடையில் விட்டவரின் நிலை என்ன?.....	17
பாகம் - 2.....	18
தேர்ந்தெடுத்த 108 சுலோகங்கள்.....	18
அத்தியாயம் 1 (போர்க்கள தரிசனம்).....	19
1.1 - தர்மக்ஷேத்ரே குருக்ஷேத்ரே.....	19
1.15 - பாஞ்சஜன்யம் ஹ்ருஷீகேஷோ.....	21

அத்தியாயம் 2 (சாங்கிய யோகம்).....	23
2.3 - க்லைப்பயம் மா ஸ்ம கம:.....	23
2.7 - கார்ப்பண்ய- தோஷா.....	24
2.13 - தேஹினோ ஸ்மின் யதா தேஹே.....	26
2.20 - ந ஜாயதே ம்ரியதே வா கதாசின்.....	29
2.22 - வாஸாம் ஸி ஜீர்ணாணி யதா விஹாய.....	31
2.23 - நைனம் சித்தந்தி ஷஸ்த்ராணி.....	33
2.27 - ஜாதஸ்ய ஹி த்ருவோ ம்ருத்யுர்.....	34
2.40 - தேஹாபி க்ரம - நாவோ ஸ்தி.....	36
2.41 - வ்யவஸாயாத்மிகா புத்திர்.....	38
2.44 - போகை - ஷ் - வர்ய ப்ரஸக்தானாம்.....	40
2.45 - த்ரை குண்ய விஷயா வேதா நிஷ்த்ரை.....	44
2.47 - கர்மண்யேவாதி காரஸ்தே.....	47
2.56 - து: கேஷ்வ் அனுத் - விக்ன- மனா:.....	49
2.59 - விஷயா வினிவர்தந்தே.....	51
2.62 - த்யாயதோ விஷயான் பும்ஸ:.....	54
2.65 - ப்ரஸாதே சர்வ- து: கானாம்.....	57
2.69 - யா நிஷா: ஸர்வ- பூதானம்.....	58
அத்தியாயம் 3 (கர்ம யோகம்).....	61
3.6 - கர்மேந்த்ரியாணி ஸம்யம்ய ய.....	61
3.9 - யஜ்ஞூர்தாத் கர்மனோ ன் யத்ர.....	63
3.14 - அன்னாத் பவந்தி பூதானி.....	64
3.26 - ந புத்தி-பேதம் ஜனயேத்.....	67
3.27 - ப்ரக்ருதே க்ரியமாணானி.....	71
3.35 - ஷ்ரேயான் ஸ்வ - தர்மோ விசு.....	73
3.37 - காம ஏஷ க்ரோத ஏஷ.....	75
அத்தியாயம் 4 (ஞான யோகம்).....	78
4.2 - ஏவம் பரம்பரா- ப்ராப்தம்.....	78
4.6 - அஜோ பி ஸன்ன் அவ்யயாத்மா.....	80
4.7 - யதா யதா ஹி தர்மஸ்ய.....	82
4.8 - பரித்ராணாய ஸாதூனாம்.....	83
4.9 - ஜன்ம கர்ம சமே திவ்யம்.....	85
4.11 - யே யதா மாம் ப்ரபத்யந்தே.....	86
4.13 - சாதூர் வர்ண்யம் மயா ஸ்ருஷ்டம்.....	88

4.34 - தத்வித்தி ப் ரணிபாதேன.....	92
4.40 - அஜ்ஞஷ்சாஷ்- ரத்த தானஷ் ச.....	95
அத்தியாயம் 5 (கர்ம சன்னியாச யோகம்).....	97
5.18 - வித்யா வினய ஸம்பன்னே.....	97
5.22 - யே ஹி ஸம் ஸ்பர்ஷ ஜா போகா.....	99
5.23 - ஷக்னோ தீஹைவ ய: ஸோடும்.....	102
5.29 - போக்தாரம் யஜ்ஞ- தபஸாம்.....	104
அத்தியாயம் 6 (தியான யோகம்).....	107
6.5 - உத்தரேத் ஆத்மனாத்மனாம்.....	107
6.17 - யுக்தாஹார - விஹாரஸ்ய.....	108
6.26 - யதோ யதோ நிஷ்-சலதி.....	111
6.34 - சஞ்சலம் ஹி மன: கிருஷ்ண.....	112
6.35 - அஸம் ஷயம் மஹா- பானோ.....	114
6.40 - பார்த நைவேஹ நாமுத்ர.....	117
6.41 - ப்ராப்ய புண்ய-க்ருதாம் லோகான்.....	117
6.43 - தத்ர தம் புத்தி - ஸம் யோகம்.....	120
6.46 - தபஸ்விபயோ திகோ யோகீ.....	123
6.47 - யோகினாம் அபி ஸர்வேஷாம்.....	125
அத்தியாயம் 7 (விஞ்ஞான யோகம்).....	129
7.3 - மனுஷ்யானாம் ஸஹஸ்ரேஷு.....	129
7.4 - பூமிர் ஆபோ னலோ வாயு:.....	132
7.5 - அபரேயம் இதஸ் த்வ் அன்யாம்.....	134
7.7 - மத்த: பரதரம் நான்யத்.....	136
7.14 - தைவீ ஹ்யேஷா குண-மயீ.....	137
7.15 - ந மாம் துஷ்க்ருதினோ மூடா:.....	140
7.16 - சதுர்-விதா பஜந்தே மாம்.....	142
7.19 - பஹுனாம் ஜன்மனாம் அந்தே.....	145
7.27 - இச்சா-த் வேஷ-ஸமுத்தேன.....	146
7.28 - யேஷாம் த்வ் அந்த-கதம் பாபம்.....	149
அத்தியாயம் 8 (தாரக பிரம்ம யோகம்).....	153
8.6 - யம் யம் வாபி ஸ்மரன் பாவம்.....	153
8.15 - மாம் உபேத்ய புனர் ஜன்ம.....	155

8.16 - ஆ-ப்ரஹ்ம-புவனால் லோகா:.....	158
8.17 - ஸஹஸ்ர- யுக-பர்யந்தம்.....	161
அத்தியாயம் 9 (ராஜ குக்ய யோகம்).....	163
9.2 - ராஜ-வித்யா ராஜ-கு-ஹ்யம்.....	163
9.10 - மயாத் ய க்ஷண ப்ரக்ருதி:.....	164
9.11 - அவஜானந்தி மாம் மூடா.....	167
9.13 - மஹாத்மானஸ் து மாம் பார்த்.....	168
9.21 - தே தம் புக்த்வா ஸ்வர்க-லோகம் விஷாலம்.....	171
9.22 - அனன்யாஷ் சித்தயந்தோ மாம்.....	173
9.25 - யாந்தி தேவ-வ்ரதா தேவான்.....	175
9.26 - பத்ரம் புஷ்பம் பலம் தோயம்.....	178
9.27 - யத் கரோக்ஷி யத் அஷ்னாஸி.....	181
9.29 - ஸமோ 'ஹம் ஸர்வ-பூதேஷு.....	184
9.30 - அபிசேத் ஸு-து ராசாரோ.....	185
9.34 - மன்-மனா பவ மத்-பக்தோ.....	188
அத்தியாயம் 10 (விபூதி யோகம்).....	192
10.8 - அஹம் ஸர்வஸ்ய ப்ரபவோ (சதுர் சுலோகம்-1).....	192
10.9 - மத்-சித்தா மத்-கத-ப்ராணா (சதுர் சுலோகம்-2).....	195
10.10 - தேஷாம் ஸதத- யுக்தானாம் (சதுர் சுலோகம்-3).....	198
10.11 - தேஷாம் ஏவானு கம்பார்த்தம்(சதுர் சுலோகம்-4).....	201
10.12- பரம் ப்ரஹ்ம பரம் தாம்.....	202
அத்தியாயம் 11 (விஸ்வரூப தரிசன யோகம்).....	206
11.54 - பக்த்யா த்வனன்யயா ஷக்ய.....	206
11.55 - மத்-கர்ம-க்ருன் மத்-பரமோ.....	209
அத்தியாயம் 12 (பக்தி யோகம்).....	213
12.2 - மய்யா-வேஷ்ய மனோ யே மாம்.....	213
12.5 - க்லேஷோ அதிகதரஸ் தேஷாம்.....	215
அத்தியாயம் 13 (பிரக்ருதி புருஷ விபாக யோகம்).....	219
13.23 - உபத்-ரஷ்டானுமந்தா ச.....	219
அத்தியாயம் 14 (குண திரய விபாக யோகம்).....	225
14.26 - மாம் ச யோ (அ)வ்யபி சாரேண.....	225

14.27 - ப்ரஹ்மணோ ஹி ப்ரதிஷ்டாஹம்.....	227
அத்தியாயம் 15 (புருஷோத்தம யோகம்).....	231
15.1 - ஊர்த்வ-மூலம் அத:- ஷாகம்.....	231
15.6 - ந தத் பாஸயதே ஸூர்யோ.....	233
15.7 - மமைவாம்ஷோ ஜீவ-லோகே.....	235
15.15 - ஸர்வஸ்ய சாஹம் ஹ்ருதி ஸன்னிவிஷ்டோ.....	238
15.16 - த்வாவ் இமௌ புருஷௌ லோகே.....	241
அத்தியாயம் 16 (தெய்வாசுர சம்பத யோகம்).....	243
16.23 - ய: ஷாஸ்த்ர- விதிம் உத்ஸ்ருஜ்ய.....	243
அத்தியாயம் 17 (சிரத்த திரய விபாக யோகம்).....	248
17.8 - ஆயு: சத்த்வ - பலாரோக்ய.....	248
17.9 - கட்வம்ல - லவணாத் யூஷ்ண.....	250
17.10 - யாத- யாமம் கத-ரஸம்.....	250
அத்தியாயம் 18 (மோட்ச யோகம்).....	254
18.54 - ப்ரஹ்ம-பூத: ப்ரஸன்னாத்மா.....	254
18.55 - பக்த்யா மாம் அபிஜானாதி.....	256
18.61 - ஈஸ்வர: ஸர்வ-பூதானாம்.....	258
18.62 - தம் ஏவ ஷரணம் கச்ச.....	260
18.65 - மன்மனா பவ மத்-பக்தோ.....	264
18.66 - ஸர்வ - தர்மான் பரித்யஜ்ய.....	267
18.67 - இதம்தே நாதபஸ்காய.....	269
18.73 - நஷ்டோ மோஹ: ஸ்மிர்திர் லப்தா.....	271
18.78 - யத்ர யோகேஸ்வர: க்ருஷ்ணோ.....	273
வினாக்கள்.....	276

முன்னுரை

மதிப்பிற்குரிய வாசகர்களுக்கு,

எங்கள் ஆன்மீக குருமகராஜ் ஸ்ரீல பகவதிகாந்த தாஸா அவர்களுக்கும், எங்கள் பரம் குருதேவர் யுக ஆச்சார்யார் ஸ்ரீல பக்தி வேதாந்த நாராயண மகாராஜா அவர்களுக்கும் அனந்த கோடி நமஸ்காரங்களைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறோம். எங்கள் குருமகராஜ் அவர்களின் விருப்பத்தின் பேரிலும், அவர்களது பெரும் ஊக்கத்தாலும் "பகவத்கீதை 108" என்ற புத்தகத்தை வெளியிடுவதில் பெரும் மகிழ்ச்சியடைகிறோம். இந்த புத்தகம் ஒவ்வொரு ஞாயிற்றுக் கிழமைகளிலும் நம் கோகுல் பவனில் நடத்தப்படும் பகவத்கீதையின் முக்கியமான 108 சுலோகங்களின் விளக்கவுரையாக கதைகளுடன் அமைந்துள்ளது.

பகவத்கீதைக்கு ஏராளமான விளக்கவுரைகளும் மொழிபெயர்ப்புகளும் இருந்தாலும், உள்ளது உள்ளபடியே, ஆரம்பநிலை பக்தர்கள் கூட எளிதாக புரிந்துகொள்ளும் வகையில் இந்நூல் அமைந்துள்ளது.

ய இதம் பரமம் குஹ்யம்
மத்- பக்தேஷு- வயி தா ஸ்யதி
பக்திம் மயி பராம் க்ருத்வா
ஏவைஷ்யத்- யஸம் ஷய:

"பகவத்கீதையில் கூறப்படும் பரம இரகசியங்களை யார் பக்தர்களுக்கு விளக்குகிறார்களோ, அவர்களுக்கு தூய பக்திதொண்டு உறுதி செய்யப்படுவதோடு, இறுதியில் நிச்சயம் என்னிடம் திரும்பி வருகிறான்" என்று பகவான் ஸ்ரீகிருஷ்ணர் கூறுகிறார்.

பகவான் ஸ்ரீகிருஷ்ணர் பகவத்கீதையில் 700 ஸ்லோகங்களில் கூறிய உபதேசங்கள் ஏராளம். அனைத்துமே முக்கியமான உபதேசங்களாக இருந்தாலும், நாம் அன்றாட வாழ்க்கைப் பிரச்சினைகளிலிருந்து விடுபடவும், ஜட அனர்த்தங்களிலிருந்து விடுபடவும், ஆன்மீக குருவை ஏற்று ஒருவன் தன்னை ஆன்மீகத் தளத்திற்கு உயர்த்திக் கொள்வதற்குமான வழிமுறைகளைக் கூறும் '108' முக்கியமான சுலோகங்கள் மட்டுமே இந்த நூலில் விளக்கப்பட்டுள்ளன.

இந்நூலை 'வாழ்க்கைக்கான கையேடாக' கொண்டு பயிற்சி செய்தால் பௌதீக விஷயங்களிலிருந்து ஒருவரால் எளிதில் விடுபட முடியும். ஒருவன் பௌதீக தளத்திலிருந்து விடுதலை பெற்று, தன்னை ஆன்மீகத் தளத்திற்கு உயர்த்திக்கொண்டு, பகவான் ஸ்ரீகிருஷ்ணரின் திருநாட்டிற்கு திரும்பி செல்வதற்கான வழிமுறை இந்நூலில் கொடுக்கப்பட்டுள்ளது.

மேலும், இந்த புத்தகத்தில் கொடுக்கப்பட்டுள்ள ஒவ்வொரு சுலோகத்தையும் சிறு குழந்தைகள் கூட புரிந்து கொள்ளும் வகையில் கதைகளுடன் மிக எளிமையான தமிழில் விளக்கப்பட்டுள்ளன. எனவே, சிறியவர்கள் முதல் பெரியவர்கள் வரை படித்து பயனடைய முடியும்.

கோபம், பொறாமை, பேராசை, மரண பயம், மனக்குழப்பம், மன அழுத்தம் சோம்பல், உற்சாகமின்மை போன்ற பிரச்சினைகளிலிருந்து விடுபட பகவத்கீதையில் பகவான் கிருஷ்ணர் கூறிய உபதேசங்களும் இந்த சுலோகங்களில் விளக்கப்பட்டுள்ளன. நம் வாழ்க்கையின் ஒவ்வொரு சந்தர்ப்பத்திலும் பகவத்கீதையை உபயோகப்படுத்த முடியும். அன்றாட வாழ்க்கையில் எவ்வாறு நாம் பகவத்கீதையை உபயோகப்படுத்தலாம் என்பதே இந்த புத்தகத்தின் ஒன்றாம் பாகம்.

இந்த புத்தகம் தமிழில் வெளிவர மூல காரணம் குருமகாராஜ் ஸ்ரீல பகவதிகாந்த தாலா மகாராஜ் அவர்களையே சாரும். அவர்களின் கருணையும், முயற்சியும், கடின உழைப்பும், சிரத்தையும் மட்டுமே இந்த புத்தகம் வெளிவர காரணமாகும். அவர்களது தாமரைப் பாதங்களை நாங்கள் சரணடைகிறோம். இந்த சிறிய நூல் வெளியிடுவதில் எங்களுக்கு சிறிதளவு சேவை செய்யும் வாய்ப்பு கொடுத்த எங்கள் குரு மகாராஜ் ஸ்ரீல பகவதிகாந்த தாலா அவர்களுக்கும், அருளாசிகள் வழங்கிய எங்கள் பரம் குருதேவர் யுக ஆச்சார்யார் ஸ்ரீலபக்தி வேதாந்த நாராயண மகாராஜா அவர்களுக்கும் எங்கள் நன்றியைக் காணிக்கையாக்குகிறோம். இராமபிரான் சேதுபாலம் கட்டும்போது அணில் செய்த சேவையைப் போன்று சிறிய சேவை மட்டுமே எங்களுடையது.

இந்த கிடைத்தற்கரிய பணியினை செய்ய கருணையும், ஆசீர்வாதமும் வழங்கிய எம் குருதேவரின் பொற்பாதங்களை வணங்கி, எங்கள் குருமகாராஜ் ஸ்ரீல பகவதிகாந்த தாலா அவர்களின் திருக்கரங்களில் இந்நூலை சமர்ப்பிக்கிறோம். இந்த நூல் எங்களது முதல் முயற்சியே. இதில் தவறுகள், பிழைகள் இருந்தால் பக்தகோடிகள் பொறுத்தருளுமாறு அன்புடன் கேட்டுக்கொள்கிறோம்.

ஹரே கிருஷ்ணா!

ஆகஸ்டு 26, 2024
ஸ்ரீகிருஷ்ண ஜன்மாஷ்டமி

ஸ்ரீமதி ராதிகா தேவி தாஸி
ஸ்ரீமதி கிருஷ்ண பிரியா தாஸி

மு க வு ரை

கீதோபனிஷத் என்று அழைக்கப்படும் ஸ்ரீமத் பகவத் கீதைக்கு சுமார் 200-க்கும் மேற்பட்ட பொழிபெயர்ப்புகளும் பற்பல வியாக்கியானாங்களும் எழுதப்பட்டுள்ளன. ஆனால் அநேகமாக அனைத்து விளக்கங்களும் மாயாவாதிகளாலும், பிரம்மவாதிகளாலும், அரைகுறை ஆன்மீகவாதிகளாலும் தங்களுக்கு ஆதாரமாகவும் சொந்த கருத்துக்களைக் கொண்டும் எழுதப்பட்டுள்ளன. பகவத்கீதையின் உண்மையான அர்த்தங்களை அவர்கள் வேண்டுமென்றே மறைத்து விடுகிறார்கள்.

அவற்றைப் படிக்கும் மக்கள் பகவத் கீதையின் உண்மையான நோக்கம் என்ன என்பதே தெரியாமல் போய் விடுகிறார்கள். சிலர் பகவத் கீதை கர்ம யோகத்தையே வலியுறுத்துகிறது என்றும், இன்னும் சிலர் அது ஞான யோகத்தையே வலியுறுத்துகிறது என்றும், வெகு சிலர் மட்டுமே அது படிப்படையாக கடைசியில் பக்தி யோகத்தையே வலியுறுத்துகிறது என்றும் கூறுவார்கள்.

பகவத் கீதையை அனைவரும் சரியாகப் புரிந்து கொள்ள இயலாது. சாதாரண மக்கள் அதைப் படிக்கும் போது தங்கள் ஆன்மீக நிலைகளுக்குத் தகுந்தவாறுதான் அவர்களுக்கு உண்மை சிறிது விளங்கும். ஏனென்றால் பெட்டகத்தில் வைத்து பூட்டப்பட்டது போன்ற பகவத்கீதையை திறக்க நமக்கு அதன் சாவி தேவை. அந்த சாவி பகவான் ஸ்ரீகிருஷ்ணரின் தூய பக்தர்களிடம் மட்டும் தான் உண்டு. எனவே முறையான சம்பிரதாயம் வழியாக வரும் ஒரு குருவிடமிருந்து பகவத்கீதையைக் கேட்டால் மட்டுமே பகவத்கீதையின் உண்மையான பொருளை நாம் அறிய முடியும்.

ஸ்ரீமத் பகவத்கீதைக்கு எத்தனையோ விளக்கங்கள் வெளிவந்திருந்தாலும், வெகு சில நூல்கள் மட்டும் தான் முறையான சம்பிரதாயம் வழியாக வந்த தூய கிருஷ்ண பக்ததர்களால் விளக்கப்பட்டுள்ளன. இந்த நூல் ஜகத் குருவான ஸ்ரீல பக்தி வேதாந்த சுவாமி பிரபுபாதர் அளித்த உபதேசங்களிலிருந்தும், யுக ஆச்சார்யார் ஸ்ரீமத் பக்தி வேதாந்த நாராயண கோஸ்வாமி மகராஜா எழுதிய 'ஸ்ரீமத் பகவத் கீதை' என்ற மூல நூலைத் தழுவிடும் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட முக்கியமான 108 சுலோகங்களை விளக்குகிறது. அனைத்து மக்களும் இதை படித்து கிருஷ்ண பக்தியைப் பெறுவார்கள் என்று நம்புகிறோம்.

ஆகஸ்டு 26, 2024
ஸ்ரீகிருஷ்ண ஜன்மாஷ்டமி

பகவதி காந்த தாஸா
சியாமளி தேவி தாஸி

பாகம் - 1

உலக துன்பங்களும் கேள்விகளும்

A. நம் உலக துன்பங்களுக்கு கீதை உபதேசம்

நாம் அன்றாட வாழ்க்கையில் உடலாலும், மனதாலும், சமுதாயத்தாலும் ஏற்படும் துன்பங்கள் ஒருபுறமிருக்க, பிறப்பு, இறப்பு, மூப்பு, பிணி போன்றவற்றால் இன்னொருபுறம் துன்பங்களை அனுபவிக்கிறோம்.

இதனால் நாம் அமைதியை இழந்து, துக்கத்தில் ஆழ்ந்து, நம்பிக்கையை தொலைத்து அவற்றிலிருந்து மீண்டுவர வழியின்றி தவிக்கிறோம். நாம் இத்தகைய துன்பங்களிலிருந்து மீண்டு வந்து பகவானின் திருவடியை அடைய பகவான் கூறும் உபதேசங்கள் (பகவத்கீதை) துணை நிற்கும்.

படித்து பயனடையுமாறு கேட்டுக்கொள்கிறோம்.

உங்கள் பிரச்சினைகளுக்கான தீர்வுகள் இதோ!!!

1. கோபத்திலிருந்து விடுபட வழி என்ன?

சுலோகம் 2.56

சுலோகம் 2.62

சுலோகம் 2.63

2. துக்கத்திலிருந்து விடுபட வழி?

சுலோகம் 6.17

சுலோகம் 8.15

சுலோகம் 8.16

3. பேராசையிலிருந்து மீள்வது எப்படி?

சுலோகம் 3.37

4. உலக பயங்களிலிருந்து விடுபடுவது எப்படி?

சுலோகம் 2.40

5. மரண பயத்திலிருந்து விடுபடுவது எப்படி?

சுலோகம் 2.13

சுலோகம் 2.40

6. குடும்பத்தில் மரணமா?

சுலோகம் 2.22

சுலோகம் 2.20

சுலோகம் 2.27

7. மன அழுத்தத்திலிருந்து விடுபட வேண்டுமா?

சுலோகம் 4.40

8. எப்போதும் சோம்பலா? தூக்கமா?

சுலோகம் 2.69

சுலோகம் 6.17

9. கவலையிலிருந்து மீள வேண்டுமா?

சுலோகம் 2.22

சுலோகம் 2.45

சுலோகம் 18.54

10. மகிழ்ச்சி இல்லையா?

சுலோகம் 2.59

சுலோகம் 5.22

சுலோகம் 5.23

11. அமைதி இல்லையா?

சுலோகம் 5.29

சுலோகம் 6.35

சுலோகம் 9.31

சுலோகம் 18.62

சுலோகம் 18.65

12. மனக் குழப்பமா?

சுலோகம் 2.7

சுலோகம் 12.2

13. மனக்கட்டுப்பாடு இல்லையா?

சுலோகம் 6.5

சுலோகம் 6.26

சுலோகம் 6.34

சுலோகம் 6.35

14. மறதியாக இருக்கிறதா?

சுலோகம் 15.15

சுலோகம் 18.61

15. செய்த பாவத்தை நினைத்து வருத்தமா?

சுலோகம் 9.30

சுலோகம் 18.66

16. முதுமை வாட்டுகிறதா?

சுலோகம் 8.15

17. மன உறுதி இல்லையா?

சுலோகம் 2.41

சுலோகம் 2.44

சுலோகம் 7.28

சுலோகம் 9.13

18. நம்பிக்கை இல்லையா?

சுலோகம் 4.11

சுலோகம் 9.22

சுலோகம் 9.29

சுலோகம் 9.34

சுலோகம் 18.66

சுலோகம் 18.78

19. தனிமையா?

சுலோகம் 9.29

20. மனச் சோர்வா?

சுலோகம் 2.3

சுலோகம் 7.27

B. நம் கேள்விகளுக்கு கீதை உபதேசம்

அன்றாட வாழ்க்கையில் நமக்கு ஏராளமான கேள்விகள் தோன்றுகின்றன. மேலும், முக்கியமாக ஒருவன் ஆன்மீக வாழ்க்கையில் நுழையும் போது இன்னமும் ஆழ்ந்த கேள்விகள் தோன்றும். அவற்றிற்கு ஒரு குருவின் உதவி கண்டிப்பாகத் தேவை. ஆனால் பலருக்கு சாதாரணமாக எழும் சில வினாக்களுக்கு கீதை என்ன கூறுகிறது என்பதை இங்கு கீழே தொகுத்துள்ளோம். படித்து பயனடையுமாறு கேட்டுக்கொள்கிறோம்.

1. உண்மையான புத்திசாலி யார்?

சுலோகம் 5.22

2. யாரால் கிருஷ்ண பக்தி செய்ய முடியும்?

சுலோகம் 7.28

3. நம் உணவு எப்படி இருக்க வேண்டும்?

சுலோகம் 6.17

சுலோகம் 17.8

சுலோகம் 17.9

சுலோகம் 17.10

4. தெய்வங்களை வழிபடுபவர்களின் நிலை என்ன?

சுலோகம் 9.25

5. நம் வாழ்க்கையை எவ்வாறு அமைக்க வேண்டும்?

சுலோகம் 9.27

6. பொய் அகங்காரத்திலிருந்து விடுபட என்ன வழி?

சுலோகம் 3.27

7. மரணம் நிச்சயமா?

சுலோகம் 2.13

சுலோகம் 2.20

சுலோகம் 2.22

சுலோகம் 2.27

சுலோகம் 8.6

8. ஆன்மீக ஞானத்தை பெறுவது எப்படி?

சுலோகம் 10.10

சுலோகம் 10.11

9. பக்தர்களின் தடுமாற்றம் நிரந்தரமானதா?

சுலோகம் 9.30

சுலோகம் 9.31

10. பகவானை அடைவதற்கான வழி என்ன?

சுலோகம் 9.34

சுலோகம் 18.66

11. வாழ்வின் பூரணத்துவத்தை அடைவது எப்படி?

சுலோகம் 4.9

12. பகவான் எவ்வாறு தோன்றுகிறார்?

சுலோகம் 4.6

13. பகவான் எதற்காக அவதாரம் செய்கிறார்?

சுலோகம் 4.7, 4.8

14. பகவானுக்கு மிகவும் நெருங்கியவர் யார்?

சுலோகம் 6.47

15. ஏன் கிருஷ்ண பக்தி பேரின்பம் தரக்கூடியது?

சுலோகம் 9.2

16. உண்மையான மகாத்மா யார்?

சுலோகம் 9.13

சுலோகம் 9.14

17. பகவான் பக்தர்களை எவ்வாறு பாதுகாக்கிறார்?

சுலோகம் 9.22

18. எனக்கு சொர்க்கமா? நரகமா?

சுலோகம் 9.21

19. நாம் சாஸ்திரங்களை ஏன் கற்க வேண்டும்?

சுலோகம் 16.23

சுலோகம் 16,24

20. வர்ணாஸ்ரம தர்மம் பற்றி பகவான் கூறுவது என்ன?

சுலோகம் 4.13

21. சம்சார கடலை யாரால் எளிதில் கடக்க முடியும்?

சுலோகம் 7.14

22. பகவானின் தூய பக்தர்கள் எப்படிப்பட்டவர்கள்?

சுலோகம் 10.9

23. உணவை பகவானுக்குப் படைத்து உண்பது ஏன்?

சுலோகம் 3.13

24. ஆன்மீக குருவை அடைவது எவ்வாறு?

சுலோகம் 4.34

25. இயற்கையின் முக்குணங்களை எவ்வாறு கடப்பது?

சுலோகம் 14.26

26. இறக்கும் போது எது நம்முடன் வருகிறது?

சுலோகம் 15.8

27. ஏன் கிருஷ்ண பக்தி மிகவும் அரிதானது?

சுலோகம் 7.3

28. பகவான் நம்மிடம் எதிர்பார்ப்பது என்ன?

சுலோகம் 9.26

29. அருவ பிரம்மத்தின் மூல ஆதாரம் என்ன?

சுலோகம் 14.27

30. எனது அடுத்த பிறவி என்ன?

சுலோகம் 2.13

சுலோகம் 4.9

சுலோகம் 8.6

31. பக்தியை இடையில் விட்டவரின் நிலை என்ன?

சுலோகம் 6.41

சுலோகம் 6.43

பாகம் - 2

தேர்ந்தெடுத்த 108 சுலோகங்கள்

அத்தியாயம் 1 (போர்க்கள தரிசனம்)

இந்த அத்தியாயம் போர்க்களத்தில் தன் சொந்த பந்தங்களும், ஆசிரியர்களும் கூட சேர்ந்து தனக்கு எதிராக போர் புரிய வந்திருப்பதைக் கண்ட அர்ஜுனனின் கவலையையும், அதற்கு பகவான் ஸ்ரீகிருஷ்ணரின் ஆரம்ப உபதேசங்களையும் கொண்டது. உடல், குடும்பம், ஜாதி இப்படி எதுவுமே ஜீவனுக்கு சம்பந்தப்பட்டதல்ல என்றும், மாயையின் சக்திக்கு வசப்பட்டு, ஒரு ஜீவன் தன்னை உடலுடன் சேர்த்துப் பார்க்கும்போதுதான் அது கவலை, பயம், குழப்பம் போன்ற நிலைகளில் மூழ்குகிறது என்று பகவான் கூறுகிறார். ஜீவன் இந்த மாயை நிலையிலிருந்து வெளியேறி தன் உண்மையான ஆத்மீக சொரூபத்தை அடைய ஒரு குரு கண்டிப்பாகத் தேவை என்பதையும் பகவான் ஸ்ரீகிருஷ்ணர் உணர்த்துகிறார்.

1.1 - தர்மக்ஷேத்ரே குருக்ஷேத்ரே

திருதராஷ்டிர உவாச:
தர்மக்ஷேத்ரே குருக்ஷேத்ரே
ஸமவேதா யுயுதஸவ:
மாமகா: பாண்டவாஷ் சைவ
கிம் அகுர்வத ஸஞ்ஜய

மொழி பெயர்ப்பு

திருதராஷ்டிர உவாச - திருதராஷ்டிரர் கூறினார்; **தர்மக்ஷேத்ரே** - தர்மக்ஷேத்திரத்தில்; **குருக்ஷேத்ரே** - குருவேத்திரத்தில்; **ஸமவேதா** - ஒன்று கூடிய; **யுயுதஸவ** - போர்புரியும் விருப்பத்துடன்; **மாமகா** - என்னுடையவர்கள் (என் மகன்கள்); **பாண்டவா:**- பாண்டுவின் மகன்கள்; **ச** - மேலும்; **ஏவ** - நிச்சயமாக; **கிம்** - என்ன; **அகுர்வத** - செய்தனர்; **ஸஞ்ஜய** - சஞ்ஜயனே.

பொருள்

திருதராஷ்டிரர் கூறினார்: சஞ்ஜயனே, போர் புரியும் திட்டமுடன் தர்ம சேத்திரமான குருவேத்திரத்தில் ஒன்று கூடிய என் மகன்களும் பாண்டுவின் மகன்களும் அங்கே என்ன செய்தனர்?

விளக்கவுரை

இந்த சுலோகம் திருதராஷ்டிரரின் மனநிலையின் வெளிப்பாடாக அமைந்துள்ளது. சஞ்சயன் திருதராஷ்டிரரின் காரியதரிசி மற்றும் தேரோட்டியுமாவார். அவர் வியாசதேவரின் சீடர். சஞ்சயனுக்கு வியாசதேவரின் கருணையால் குருவேத்திர போர் காட்சிகளை நேரடியாகக் காணும் வாய்ப்பு கிடைத்தது. ஸ்ரீவியாச தேவரின் அருளால், போர்க்கள நிகழ்ச்சிகளை நேரடியாகப் பார்த்து திருதராஷ்டிரருக்கு விவரிக்கும் மகத்தான பணியில் சஞ்சயன் இருந்தார். எனவே,

சஞ்சயனிடம் போர்க்களத்தின் நிலையை கேட்பதாக இந்த சுலோகம் அமைந்துள்ளது.

திருதராஷ்டிரரின் நான்கு மனநிலைகள்:

1. சந்தேகம்: குருவேத்திர போர்க்களத்தில் தனது மகன்களின் வெற்றி குறித்து திருதராஷ்டிரருக்கு சந்தேகம் ஏற்பட்டது. போர் நடத்துவதென முடிவு செய்த உடனேயே, போர்க்களத்திற்கான இடத்தினை பீஷ்மர் தேர்வு செய்தார். குருவேத்திரத்தைத் தேர்ந்தெடுத்தார். ஏனெனில், இந்த இடம் தேவர்களின் வழிபாட்டிற்குக் கூட உயர்ந்த இடமாகக் கருதப்பட்டது. மேலுலக வாசிகளுக்குக் கூட குருவேத்திரம் வந்தனைக்குரிய இடம் என வேத சாஸ்திரங்கள் கூறுகின்றன. இத்தகைய புனிதத் தலத்தில் போர் நடந்தால், போரில் வீர மரணம் அடையும் வீரர்களுக்கு முக்தி கிடைக்கும் என பீஷ்மர் நினைத்தார். "தர்மக்ஷேத்ரம்" என இந்த இடம் அழைக்கப்படுவதால் போரின் முடிவு தர்மத்திற்கு சாதகமாக அமைந்து விடும். அப்போது தன் மகன்களுக்கு வெற்றி கிடைப்பது சாத்தியமில்லை என திருதராஷ்டிரர் சந்தேகப்பட்டார். அந்த சந்தேகத்தினாலேயே "அவர்கள் என்ன செய்தனர்?" என சஞ்சயனிடம் கேட்டார்.

2. ஆசை: தன் மகன்களுக்குகே ராஜ்ஜியம் கிடைக்கவேண்டும் என்ற ஆசை திருதராஷ்டிரரின் மனதில் இருந்தது.

3. பயம்: எங்கே சமாதானத்திற்கு உடன்பட்டு விடுவார்களோ என்ற பயமும் திருதராஷ்டிரருக்கு இருந்தது. மேலும், முழுமுதற்கடவுள் பகவான் பாண்டவர்களின் பக்கத்தில் இருக்கிறார். பாண்டவர்கள் இயற்கையிலேயே நற்குணம் வாய்ந்தவர்கள். எனவே, போரின் முடிவு தர்மத்திற்கு சாதகமாக அமைந்து, தன் மகன்கள் தோற்று விடுவார்களோ என்ற பயம் அவருக்கு ஏற்பட்டது.

4. நம்பிக்கை: உறவினர்கள், ஆச்சாரியர்கள், நண்பர்கள் ஆகியோருடன் போரிட விரும்பாமல் பாண்டவர்கள் ராஜ்ஜியத்தைத் துறந்து தன் மகன்களுக்கு அளித்து விடுவார்கள் என்ற நம்பிக்கையும் திருதராஷ்டிரருக்கு இருந்தது.

நெல் வயலில் தேவையற்ற களைகள் பிடுங்கி எறியப்படுவது போல, தர்மத்தின் தந்தையான பகவான் ஸ்ரீகிருஷ்ணர் குருவேத்திரம் என்னும் புனிதமான நிலத்தில் தேவையற்ற களைகளான துரியோதனன் மற்றும் அவரது மகன்கள் ஒழிக்கப்பட்டு, பகவானால் யுதிஷ்டிரர் தலைமையில் நல்லாட்சி நிலை நாட்டப்படும் என்று அவர் நினைத்தார்.

1.15 - பாஞ்சஜன்யம் ஹ்ருஷீகேஷோ

பாஞ்சஜன்யம் ஹ்ருஷீகேஷோ
தேவதத்தம் தனஞ்ஜய:
பௌண்டரம் தத்மௌ மஹா- ஷங்கம்
பீம- கர்மா வ்ருகோதர

மொழி பெயர்ப்பு

பாஞ்சஜன்யம் - பாஞ்சஜன்யம் என்னும் சங்கு; **ஹ்ருஷீ கேஷோ** - ரிஷி கேசர் (பக்தர்களின் புலன்களை வழி நடத்தும் பகவான் ஸ்ரீகிருஷ்ணர்); **தேவதத்தம்** - தேவதத்தம் என்னும் சங்கு; **தனம்-ஜய** - தனஞ்ஜயன் (செல்வத்தை வெல்பவனான அர்ஜுனன்); **பௌண்டரம்** - பௌண்டரம் என்னும் சங்கு; **தத்மௌ** - முழங்கினார்கள்; **மஹா-ஷங்கம்** - அச்சமூட்டும் சங்கு; **பீமா- கர்மா** - வீர தீர செயல்களை புரிபவனான; **வ்ருக** - உதர - பெரும் தீனிக்காரன் (பீமன்)

பொருள்

பகவான் ஸ்ரீகிருஷ்ணர் பாஞ்சஜன்யம் என்னும் தனது சங்கை முழங்கினார். அர்ஜுனன் தேவதத்தம் என்னும் சங்கையும், பெருந்தீனிக்காரனும் வீர தீர செயல்களை செய்பவனுமான பீமன் பௌண்டரம் என்னும் அச்சமூட்டும் சங்கையும் முழங்கினார்.

விளக்கவுரை

இந்த சுலோகத்தில் பகவான் ஸ்ரீகிருஷ்ணர், அர்ஜுனன், பீமன் ஆகியோரின் சங்கொலி முழக்கங்கள் குறிப்பிடப்படுகின்றன. கௌரவ சேனையின் சார்பாக பீஷ்மர் சங்கொலி முழங்கினார். அவரது சங்கின் பெயர் எதுவும் குறிப்பிடவில்லை. ஆனால், முக்கியத்துவம் வாய்ந்த பாண்டவர்களின் சங்குகளின் பெயர் இச்சுலோகத்தில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

பகவான் ஸ்ரீகிருஷ்ணர் பாஞ்ச-சன்யம் என்ற சங்கை முழங்கினார். அவர் இங்கு ரிஷிகேசர் என்று அழைக்கப்படுகிறார். அவரே அனைத்து புலன்களின் அதிபதி. எனவே, ரிஷிகேசர் என்று அவருக்கு ஒரு பெயர். அவருக்கு ஏராளமான திருநாமங்கள் உண்டு. புலன்களுக்கும், பசுக்களுக்கும் இன்பம் அளிப்பதால் கோவிந்தா எனவும் பெயர் பெற்றார்.

அர்ஜுனன், இங்கு தனஞ்செயன் என்று அழைக்கப்படுகிறான். யதிஷ்டிரர் ராஜதூயயாகம் செய்யும்போது, ஏராளமான செல்வங்கள் சேகரித்து தன் அண்ணனுக்கு உதவினான். எனவே, தனஞ்செயன் என்ற பெயர் பெற்றான். அவனுக்கு குடாகேஷன் என்ற ஒரு பெயரும் உண்டு. குடாகேஷன் என்றால், "தூக்கத்தை வென்றவன்" என்றும், "அறியாமையை வென்றவன்" என்றும் பொருள்படும். இதற்கு மகாபாரதத்திலிருந்து ஒரு நிகழ்வு கூறப்படுகிறது: குந்தித்தாயார் பாண்டவர்களுக்கு உணவு கொடுக்கும்போது, பீமனைத் தவிர பாண்டவர்கள் நால்வரும், தானும்

உண்ட பின்னரே பீமனுக்கு உணவளிப்பாள். ஒருநாள், விளக்கொளியில், குந்தித்தாயார் பாண்டவர்களுக்கு இரவு உணவளித்துக் கொண்டிருந்தார். நால்வரும் உணவு உண்டு கொண்டிருந்தனர். பீமன் பக்கத்தில் உட்காந்திருந்தான். காற்றில் விளக்கு அணைந்து விட்டது. குந்தி தாயார் பின்னர் விளக்கை ஏற்றினார். அதற்குள் அத்தனை உணவும் காலியாகி, வெறும் பாத்திரம் மட்டுமே மிஞ்சியது. அர்ஜுனுக்கோ ஒரே ஆச்சரியம்! இவ்வளவு நேரத்திற்குள் அத்தனை உணவையும், இருட்டில் பீமனால் எப்படி உண்ண முடிந்தது?

அர்ஜுனன் தன் குருநாதர் துரோணாச்சாரியாரிடம் ஓடிச்சென்று இந்த வினாவினைக் கேட்டான். துரோணாச்சாரியார், 'ஒருவனுக்கு எதன் மீது மனம் பிரதானமாக இருக்கிறதோ, அதை அவனால் இருட்டில் கூட செய்யமுடியும்', என்று பதிலளித்தார். உடனே, "அப்படியானால், என்னால் இருட்டில் வில்வித்தை கற்க முடியுமா?" என்று அர்ஜுனன் கேட்டான். துரோணாச்சாரியார் முடியும் என்று கூறவே, அவன் இரவில் பயிற்சி எடுத்தான். எனவேதான் அர்ஜுனுக்கு 'தூக்கத்தை வென்றவன்' என்றும் 'இருட்டை வென்றவன்' என்றும் பெயர்கள் வந்தன. குருவேத்திரப்போரில் ஒரு நாள் அவனால் இரவும் கூட போர் செய்ய முடிந்தது.

இந்த சுலோகத்தில் பீமன் "வ்ருகோதரன்" என்று அழைக்கப்படுகிறான். வ்ருகம் என்றால், வயிற்றில் தோன்றும் ஒருவிதமான அக்னி ஜ்வாலை . இந்த அக்னி ஜ்வாலை இருப்பவர்கள் பெருந்தீனிக்கார்களாக இருப்பார்கள். 'உதர' என்றால் வயிறு. எனவே, பீமன் வ்ருகோதரன் என்று அழைக்கப்படுகிறான். பெருந்தீனிக்காரான பீமன் தனது சக்தியால், வீர தீர செயல்களை செய்வதால் அவனது சங்கை 'அச்சமூட்டும் சங்கு' என்று இங்கு குறிப்பிடப்படுகிறது.

அத்தியாயம் 2 (சாங்கிய யோகம்)

2.3 - க்லைப்பயம் மா ஸ்ம கம:

க்லைப்பயம் மா ஸ்ம கம: பார்த
நைதத் த்வய்யுப பத்யதே
க்ஷுத்ரம் ஹ்ருதய - தெளர் பல்யம்
த்யக்த்வோத்திஷ்ட பரந்தப

மொழிபெயர்ப்பு

க்லைப்பயம் - ஆண்மையின்மை; **மாஸ்ம** - இல்லை; **கம** - அடைதல்; **பார்த** - பிருதாவின் மைந்தனே; **ந-** ஒருபோதும் இல்லை; **ஏதத்**- இது போல; **த்வயி-** உனக்கு; **உபபத்யதே** - பொருத்தமானது அல்ல. **க்ஷுத்ரம்-** அற்பமான; **ஹ்ருதய** - இதயம்; **தெளர்பல்யம்** - பலவீனம்; **த்யக்த்வா-** கைவிட்டு; **உத்திஷ்ட** - எழுவாய்; **பரம்-தப** - எதிரிகளை தவிக்கச் செய்பவனே

பொருள்

பிருதாவின் மகனே, இது போன்ற ஆண்மையற்ற நிலைக்கு நீ இடம் கொடுக்காதே. இது உனக்கு பொருத்தமானது அல்ல. இது போன்ற அற்பமான இதய பலவீனத்தை கைவிட்டு, எதிரிகளை தவிக்க செய்பவனே! எழுவாயாக.

விளக்கவுரை

தன் உறவினரை எதிர்த்துப் போரிட முடியாமல் உடல் அங்கங்கள் நடுங்க, வாய் உலர்ந்து நின்ற அர்ஜுனனை பகவான் இந்த சுவோகத்தில் கடிந்துரைக்கிறார். அர்ஜுனனிடம் காணப்பட்ட இந்த அறிகுறிகள் பலவீனத்தால் அல்ல. பகவானின் தூய பக்தனுக்கே உரித்தான மென்மையான இதயத்தாலேயே. இதைப்பற்றி ஸ்ரீமத்பாகவதத்தில் (5.18. 12) பின்வருமாறு கூறப்பட்டுள்ளது.

யஸ்யாஸ்தி பக்திர் பகவத்யகிஞ்சனா
ஸர்வைர் குணைஸ் தத்ர ஸமாஸதே ஸுரா:
ஹ்ராவ் அபக்தஸ்ய குதோ மஹத்-குணா
மனோ ரதே னாசதி தாவதோ பஹி:

"பகவானிடம் களங்கமற்ற பக்தியில் ஈடுபட்டுள்ளவனிடம் தேவர்களிடமுள்ள எல்லா நற்குணங்களும் பொதிந்திருக்கும். ஆனால், பகவானின் பக்தனல்லாதவனிடமோ நிறைய பௌதீக குணங்களே இருக்கும். ஏனெனில், அவன் எப்போதும் மனத்தேரில் பயணம் செய்பவனும், கவர்ச்சி மிக்க பௌதீக சக்தியால் நிச்சயமாக கவரப்படுபவனும் ஆவான்"

இங்கு பகவான், "கோழையாக செயல்படும் இந்த தன்மை உனக்கு பொருத்தமானதல்ல. நீ இதய பலவீனத்தை விட்டுவிட்டு போரிட வேண்டும்" என்கிறார். அர்ஜுனன் உறவினர்களையும், தனது வழிபாட்டிற்கு உரியோரையும் எதிர்த்துப் போரிடாமல் இருப்பது பெருந்தன்மை என நினைக்கிறான். ஆனால், பகவானோ அது கோழைத்தனம், இதய பலவீனம் என்கிறார்.

இங்கு பகவான் குறிப்பிடும் கோழைத்தனம் அல்லது இதய பலவீனம் அனைவருக்கும் ஏற்படக்கூடிய ஒன்றே. யார் ஒருவர் தற்காலிகமான, நிலையற்ற பௌதீக விஷயங்களில் பற்று வைத்திருக்கிறார்களோ அவர்களுக்கு இப்படிப்பட்ட இதய பலவீனம் ஏற்படும். பகவானை மறந்து இருப்பவர்களே அற்பமான மற்றும் நிலையற்ற பௌதீக விஷயங்களில் பற்று வைப்பார்கள். இதய பலவீனத்திற்கு ஆளாகிக் கோழையாக செயல்படுபவர்கள். எனவே, தேவையற்ற பௌதீக விஷயங்களில் உள்ள பற்றுதலை விட்டொழிக்க வேண்டும். அந்த பௌதீகப் பற்றினை திசை திருப்பி, பகவானுடன் பற்றுதல் கொள்ள வேண்டும். நாம் தேவையற்ற பௌதீக விஷயங்களில் பற்றுதல் கொள்ளும் போது, பகவானின் மாயா சக்திக்கு அடிமையாகி விடுகிறோம். பகவானின் மாயா சக்தி வெல்லுதற்கு அரியது (பகவத் கீதை 7.14):

தைவீ ஹ்யேஷா குணமயீ, மம மாயா துரத்யயா
மாம் ஏவ யே ப்ரபத்யந்த, மாயாம் ஏதாம் தரந்திதே

"ஜட இயற்கையின் முக்குணங்களால் ஆன 'மாயா' என்ற என் தெய்வீக சக்தி வெல்லுதற்கு மிகவும் அரியது. ஆனால், என்னிடம் சரணடைந்தோர் இதனை எளிதில் கடக்கலாம்"

சூரியனை மேகங்கள் சூழ்ந்திருக்கும் போது, நம்மால் சூரியனைக் காண இயலாது. அந்த மேகங்களை நம்மால் விலக்கவும் முடியாது. அதுபோல் பகவானின் மாயா சக்தியை நம்மால் விலக்க முடியாது. நாம் பகவானை சரணடையும் போது அவர் அதை விலக்குகிறார்.

2.7 - கார்ப்பண்ய- தோஷா

கார்ப்பண்ய- தோஷா பஹத - ஸ்வ பாவ:
பிருச்சாமி த்வாம் தர்ம- ஸம்மூட - சேதா
யச் ச்ரேய ஸ்யான் நிஷ் - சிதம் ப்ருஹி தன் மே
விஷ்யஸ் தே ஹம் ஷாதி மாம் த்வாம் ப்ரபன்னம்

மொழிபெயர்ப்பு

கார்ப்பண்ய- கருமித்தனம்; **தோஷ-** பலவீனம்; **உபஹத** - தாக்கப்பட்டு; **ஸ்வபாவ-** குணங்கள்; **ப்ருச்சாமி-** வினவுகிறேன்; **த்வாம்-** உம்மிடம்; **தர்ம-** தர்மம்; **ஸம்மூட** - குழம்பி; **சேத:** - இதயத்தில்; **யத்-** எதை; **ஸ்ரேய** -

சாலச்சிறந்தது; **ஸ்யாத்**- ஆகும்; நிஷ்-சிதம் - நிச்சயமாக; ப் ரூஹி - கூறுவீராக; தத்- அதை; மே - எனக்கு; வி-ஷ்ய - சீடன்- **தே** - உமது; **அஹம்** - நான்; **ஷாதி**- அறிவுறுத்துங்கள்; **மாம்**- எனக்கு; **த்வாம்**- உம்மிடம்; **ப்ரபன்னம்**- சரணடைந்தேன்.

பொருள்

இப்போது நான் என் கடமையைப் பற்றி குழப்பமடைந்து, கருமித்தனமான பலவீனத்தால் என் இயல்புகளையெல்லாம் இழந்து விட்டேன். இந்நிலையில் எனக்கு நல்லது எது என்று நிச்சயமாக கூறும்படி உம்மை வேண்டிக்கொள்கிறேன். இப்போது உம்மிடம் சரணடைந்த சீடன் நான். அருள் கூர்ந்து எனக்கு அருளுரை கூறுவீராக.

விளக்கவுரை

வாழ்க்கையில் குழப்பங்கள் எப்போது வேண்டுமானாலும் வரலாம். எப்போது, எப்படி வரும் என்று யாருக்கும் தெரியாது. தானாகவே வரும். இங்கு அர்ஜுனுக்கு போர்க்களத்தில் குழப்பம் வந்தது. தனது உறவினர்களையும், வழிபாட்டிற்கு உரியவர்களையும் எதிர்த்து போரிடுவதா, வேண்டாமா என்ற குழப்பம் அர்ஜுனுக்கு ஏற்பட்டது. எனவே, போரிடாமல் காண்டபத்தை கீழே போட்டுவிட்டு பகவானை சரணடைந்தான்.

இதுதான் வாழ்க்கையின் நியதி. மேலும், இந்த கலியுகத்தில் எப்போதும் குழப்பம் மிகுந்தே காணப்படுகிறது. இந்தக் குழப்பங்களிலிருந்து எப்படி விடுபடுவது? யார் குழப்பங்களிலிருந்து விடுபடுவார்கள் என்பதை நாம் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும். வாழ்க்கையின் நோக்கம் அறிந்து செயல்படுபவன் இந்தக் குழப்பங்களிலிருந்து விடுபடுகிறான். வாழ்க்கையின் நோக்கம் அறியாமல் செயல்படுபவனுக்கு குழப்பமே மிஞ்சுகிறது.

வாழ்க்கையின் நோக்கம் அறிந்து ஒருவன் செயல்படவில்லையெனில், அவனது வாழ்க்கை விலங்குவின் வாழ்க்கைக்கு ஒப்பாகும். மனிதப் பிறவியில் மட்டுமே, வாழ்வின் நோக்கம் அறிந்து செயலாற்ற முடியும். எனவேதான் சான்றோர்கள், "அரிது அரிது மானிடராய் பிறத்தல் அரிது" என்றனர். மனித பிறவியில் நமது லட்சியம் என்ன? 'நாம் யார்? நமக்கும் பகவானுக்கும் என்ன தொடர்பு? பகவானை அடைவதற்கான வழி என்ன?' என்பனவற்றை தெரிந்து செயலாற்றுவதே நம் மானிடப்பிறவியின் ஒரே குறிக்கோள். இந்த நோக்கத்துடன் யார் செயலாற்றுவார்களோ, அவர்களுக்கு வாழ்க்கையில் குழப்பம் ஏற்படுவதில்லை. ஜீவனின் ஒரே குறிக்கோள் பகவானை அடைவதே. எனவே பகவானின் பக்தி சேவையில் ஈடுபட்டால் மட்டுமே வாழ்க்கையின் குறிக்கோளை அடைய முடியும்.

மனிதப் பிறவியை நாம் இப்போது புலனீன்ப விஷயங்களில் ஈடுபடுத்தி நமுவ விட்டுவிட்டால், பின்னர் மனித பிறவி கிடைக்கும் என கூற இயலாது. மனிதப் பிறவியால் மட்டுமே இந்த சம்சார கடலைக் கடக்க

முடியும். பிறவிப் பெருங்கடலைக் கடக்க இந்த மனித உடலே படகாக அமைகிறது. இந்த படகினை திறம்பட செலுத்தும் மாலுமியே நமது ஆன்மீக குருவாவார். மேலும் இந்த படகினை செலுத்த உதவியாக சரியான திசையில் கொண்டு செல்ல இதமான காற்றும் தேவை. இந்த காற்றே நமக்கு குரு தேவர் போதிக்கும் சாஸ்திரங்கள் ஆகும்.

எனவே, வாழ்க்கையின் நோக்கம் அறிந்து செயலாற்றுவவன் ஒருபோதும் குழப்பமடைவதில்லை. ஆனால், அர்ஜுனன் குழப்பமடைந்து விட்டாலும், உடனேயே ஆன்மீக குருவை சரணடைந்து விட்டான். எனவே, அவன் காப்பாற்றப்பட்டு விட்டான். அதேபோல, நாமும் வாழ்வின் நோக்கம் தெரிய, குழப்ப நிலையிலிருந்து விடுபட ஒரு ஆன்மீக குருவை சரணடைய வேண்டும்.

தத்வித்தி ப்ரணிபாதேண பரிப்ப்ரஷ்ணேன ஸேவயா
உபதேஷந்திதே ஜ்ஞானம் ஜ்ஞானினஸ் தத்தவ- தர்ஷின:

"நீ ஒரு தகுந்த ஆன்மீகக் குருவை அணுகி உண்மையை அறிய முயற்சி செய். அடக்கத்துடன் அவரிடம் வினாக்களை எழுப்பி அவருக்குத் தொண்டு செய். அவர் ஆன்மீக உண்மையைக் கண்டவரானதால் அவரால் உனக்கு ஞானத்தை அளிக்க முடியும்."

ஆனால் பெரும்பாலோர் தன் தற்பெருமையினால், குருவே தேவையில்லை என்று நினைத்து சூறாவளியில் நடுக்கடலில் மாட்டிய படகைப் போல் தவிக்கின்றனர். ஆனால் அர்ஜுனன் சரியாக ஒரு குருவிடம் சரணடைந்து விட்டான். அர்ஜுனன் பகவானை குருவாக ஏற்ற பின்னரே அவனுக்கு உண்மையில் உபதேசம் கிடைத்தது.

2.13 - தேஹினோ ஸ்மின் யதா தேஹே

தேஹினோ 'ஸ்மின் யதா தேஹே
கௌமாரம் யௌவனம் ஜரா
ததா தேஹாந்தர - ப்ராப்திர்
தீரஸ் தத்ர ந முஹ்யதி

மொழிபெயர்ப்பு

தேஹின - உடல் பெற்றவன்; **அஸ்மின்** - இந்த; **யதா** - அதனால்; **தேஹே** - உடலில்; **கௌமாரம்** - சிறு வயது; **யௌவனம்** - இளமை; **ஜரா** - முதுமை; **ததா** - அதுபோலவே; **தேஹ**- **அந்தர** - உடல் மாறுவதும்; **ப்ராப்தி** - அடைதல்; **தீர்**- நிதான புத்தி உடையவர்; **தத்ர**- அதைப்பற்றி; **ந** - என்றுமில்லை; **முஹ்யதி** - மயங்குதல்

பொருள்

தேகத்தை உடையவனின் உடல், சிறுவயது, இளமை, முதுமை என்று கடந்து செல்வதைப் போல, ஆத்மா மரணத்தின் பின்னர் வேறு உடலுக்கு மாற்றம் செய்யப் படுகிறது. ஆனால் திரமான புத்தி உடையவர் இந்த உண்மையை உணர்ந்திருப்பதால் இந்த ஜனன மரணத்தைப் பற்றி பயப்படுவதோ மயங்குவதோ இல்லை.

விளக்கவுரை

இந்த உடல் அழியக்கூடியது. உடல் பழையதாகி விட்டால் ஆத்மா ஒரு புதிய உடலை ஏற்கிறது. நம் வீடு பழையதாகி, சிதைந்து விட்டால், ஒரு புதிய வீட்டைக் கட்டிக் கொள்கிறோம். அது சந்தோசமான விஷயம். அதுபோல நம் ஆடை பழையதாகிவிட்டால் புது ஆடையை அணிந்து கொள்கிறோம். அதுவும் சந்தோசமே. ஆனால், நமது உறவினர்களின் மரணத்தைக் காணும்போது நாம் மனம் உடைந்து விடுகிறோம். பிறந்தவர் இறப்பதும், இறந்தவர் பிறப்பதும் தொடர்ந்து நடந்து கொண்டே இருக்கும். இதைத்தான் சிவ பெருமானின் வியாபகமாகத் தோன்றிய ஆதி சங்கரர், 'புனர்பி ஜனனம் புனர்பி மரணம் ' என்று 'பஜ கோவிந்தம்' என்ற தன் நூலில் எழுதினார். ஆத்மாவின் பயணம் எப்போதும் தொடர்ந்து கொண்டே இருக்கும். ஆனால் ஆத்மா நித்தியமானது, அழியாதது. மரணத்தின் போது அது வேறு உடலில் புகுகின்றது.

அவ்வாறு ஒரு ஆத்மா இன்னொரு பிறவி எடுக்கும் போது, மாயை என்ற பகவானின் தெய்வீகமான சக்தியினால் முன் பிறப்பு ஞானங்கள் அனைத்தும் மறைக்கப் பட்டிருக்கும். ஆனால் சில சமயங்களில் அபூர்வ காரணங்களுக்காக சில ஜீவன்களுக்கு முந்தைய பிறவியின் ஞானம் சிறிது இருக்கும். ஸ்ரீமத் பாகவதத்தில் ஜட-பரதருக்கு தன் முந்தைய பிறவியில் ஒரு மானாகப் பிறந்தது ஞாபகத்தில் இருந்தது என்று நாம் காண்கிறோம்.

மறுபிறவியைப் பற்றி சாஸ்திரங்கள் கூறுவதை நாள்திகர்கள் புறக்கணிப்பது வழக்கம். ஆனால் தற்போது விஞ்ஞானிகளும் மருத்துவர்களும் மறுபிறவியின் உண்மையை நமக்குக் கூறுகிறார்கள். இங்கே மகாத்மா காந்தியடிகளின் காலகட்டத்தில் நடந்த உண்மைக் கதையைக் குறிப்பிடுகிறோம்.

1926-ம் ஆண்டு வட இந்தியாவில் திரு-திருமதி பகதூர் தம்பதியருக்கு ஒரு பெண் குழந்தை பிறந்தது. அக்குழந்தைக்கு சாந்திதேவி எனப் பெயரிட்டனர். அந்த குழந்தை யாரிடமும் அதிகமாகப் பேசவில்லை. மூன்று வயதானதும் அந்தக் குழந்தை, 'இது என் வீடு கிடையாது. நீங்கள் என் பெற்றோர்கள் கிடையாது', என்று கூறியது. பெற்றோர் இதை ஏதோ பில்லி-கூன்யம் என நினைத்து பரிகாரம் செய்தனர். உடல் பிரச்சினையாக இருக்குமோ என மருத்துவரையும் அணுகினர். ஆனால் உடலில் எந்தவிதமான பிரச்சினையும் இல்லை என மருத்துவர்கள் கூறிவிட்டனர்.

பின்னர் அக்குழந்தை தன் வீட்டிற்கு வரும் உறவினர்களிடமும், "இது என் வீடு அல்ல. மதுரா தான் எனது ஊர். எனக்கு ஒரு ஆண் குழந்தை உள்ளது. எங்கே என் குழந்தை பிறந்த ஒன்பதாம் நாள் நான் இறந்து விட்டேன்" என்று கூறியது. பகதூர் குடும்பத்தில் புலால் உணவு உண்பார்கள். ஆனால், அக்குழந்தை புலால் உணவு உண்ண மறுத்து விட்டது. பகதூரின் நண்பர் ஒருவர் பள்ளி ஆசிரியராக இருந்தார். அவரிடம் குழந்தை சாந்திதேவியைப் பற்றி பகதூர் கூறினார். அந்த ஆசிரியர் வந்து குழந்தையிடம் பேச்சுக் கொடுத்தார். குழந்தை கணவர் பெயரை சொல்ல மறுத்தது. ஏனென்றால், கணவர் பெயரை மனைவி கூறக்கூடாது என்றது. ஒரு வழியாக குழந்தையுடன் பேச்சுக்கொடுத்து கணவர் பெயர், கேதார்நாத் என்பதையும், அவர் ஒரு துணிக்கடை வியாபாரி என்பதையும், இல்லம் இருக்கும் முகவரியையும் தெரிந்து கொண்டார். அந்த முகவரிக்கு கேதார்நாத்திற்கு ஒரு கடிதம் எழுதி விவரம் தெரிவித்தார்.

இரண்டு வாரத்தில் கேதார்நாத்திடமிருந்து பதில் வந்தது. "இந்த விவரம் அனைத்தும் உண்மை. ஒன்பது ஆண்டுகளுக்கு முன் நான் என் மனைவியை இழந்துவிட்டேன். என் குழந்தைக்கு ஒன்பது வயது ஆகிவிட்டது. வேறு திருமணம் முடித்து விட்டேன்", என்று பதிலும் வந்தது. பின் பள்ளி ஆசிரியரும், கேதார்நாத்தும் கடிதம் வாயிலாக அடிக்கடி கருத்துக்களைப் பகிர்ந்து கொண்டனர். ஒரு நாள் கேதார்நாத் இங்கு தன் மனைவி மற்றும் குழந்தையுடன் வந்தார். அப்போது சாந்திதேவிக்கு நான்கு வயது. ஆனால், அந்த சிறுவனுக்கு ஒன்பது வயது. அவர்களைக் கண்டதும், சாந்திதேவி ஓடிச்சென்று, அந்த சிறுவனைக் கட்டி அணைத்து, தன் பொம்மைகளை விளையாட கொடுத்தது. கேதார்நாத்தின் காலில் விழுந்து நமஸ்காரம் செய்தது. கேதார்நாத், இது தனது மனைவியே தான் என்றார். உடனே, குழந்தை கேதார்நாத்தைக் கேட்டது: "நாம் ஒரு ஒப்பந்தம் செய்து கொண்டோமே, நான் இறந்தாலோ, நீங்கள் இறந்தாலோ மறுமணம் செய்துகொள்ளக் கூடாது என்று. ஆனால் நீங்கள் மறுமணம் செய்துகொண்டீர்களே" என்று கேட்டது. கேதார்நாத்திற்கு தூக்கி வாரிப் போட்டது. பதிலின்றி நின்றார். இன்னும் அவர்கள் தொடர்பான நிறைய விஷயங்களைப் பேசியது.

இந்த செய்தி காந்தியடிகளுக்கு தெரிய வந்தது. அப்போது அவர் குஜராத்தில் இருந்தார். பதினைந்து பேர் கொண்ட ஒரு உயர்மட்டக் குழுவை அமைத்து விசாரணை நடத்தினர். செய்தித்தாள்களில் செய்தி பரவ ஆரம்பித்தது. பெற்றோர் அனுமதியுடன் அந்த குழந்தையை மதுரா அழைத்து சென்றனர். மதுரா ரயில் நிலையத்தில் இறங்கி, குதிரை வண்டியில் கேதார்நாத் வீட்டிற்கு சென்றனர். எல்லா தெருப்பெயர்களையும் அந்தக் குழந்தை சரியாகக் கூறியது. கேதார்நாத், தனக்கும், தன் மனைவிக்குமான சில விஷயங்களைப் பேசினார். சந்தேகமே இல்லை, இது தன் மனைவியே என்றார். சாந்தி தேவியின் பழைய பெற்றோர் அந்த குழந்தை தனக்கு வேண்டும் என்றனர். புது பெற்றோர் குழந்தை தனக்கு வேண்டும் என்றனர். சாந்திதேவியையே

முடிவெடுக்கக் கூறினர். சாந்திதேவி புது பெற்றோரிடம் இருக்க ஒப்புக் கொண்டார். ஆனால், தனது கணவருக்குக் கொடுத்த ஒப்பந்தத்தை மீறாமல், திருமணம் செய்து கொள்ளாமல் இருந்தார். தன் பெற்றோர் மறைவுக்குப் பின் மதுராவில் வாழ்ந்து, தனது எண்பத்தி எட்டாம் வயதில் இறந்தார். இந்த மறுபிறவி உண்மையைப் பற்றி பின்னர் ஏராளமான புத்தகங்களும், திரைப்படங்களும் தோன்றின.

2.20 - ந ஜாயதே ம்ரியதே வா கதாசின்

ந ஜாயதே ம்ரியதே வா கதாசின்
நாயம் பூத்வா பவிதா வா ந பூய:
அஜோ நித்ய: ஷாஷ் வதோ 'யம் புராணோ
ந ஹன்யதே ஹன்யமானே ஷரீரே

மொழிபெயர்ப்பு

ந - என்றுமில்லை: ஜாயதே-பிறப்பு: ம்ரியதே -இறப்பு: வா-அல்லது; கதாசித்-எக்காலத்திலும் (இறந்த, நிகழ். எதிர்); ந-என்றுமில்லை; அயம்-இந்த: பூத்வா-தோன்றியது: பவிதா-தோன்றும்; வா- அல்லது; ந - கிடையாது; பூய - மீண்டும் தோன்றுவது: அஜ - பிறப்பற்றவன்; நித்ய - நித்தியமானவன்; ஷாஷ் வத - என்றும் நிலைத்திருப்பவன்; அயம்-இந்த; புராண -மிகப் பழமையானவன்; த-இல்லை; ஹன்யதே - கொல்லப்படுவது; ஹன்யமானே - கொல்லப்படும்போது: ஷரீரே -உடல்.

பொருள்

ஆத்மாவிற்கு ஒருபோதும் பிறப்போ, இறப்போ கிடையாது. ஆத்மாவுக்கு முதலும் முடிவும் கிடையாது. அது பிறப்பற்றது, நித்தியமானது, என்றும் இளமையுடன் நிலைத்திருப்பது. எனவே உடல் அழியும் போதோ, கொல்லப்படும் போதோ ஆத்மா ஒருபோதும் கொல்லப்படுவதில்லை.

விளக்கவுரை

ஆத்மாவிற்கு பிறப்பு, இறப்பு எதுவும் கிடையாது. என்றும் நிரந்தரமானது, மாற்றம் இல்லாதது. ஏழு வருடங்களுக்கு ஒரு முறை நம் உடலில் உள்ள செல்கள் அனைத்தும் அழிந்து புதிய செல்கள் உருவாகும் என விஞ்ஞானிகள் குறிப்பிடுகின்றனர். ஆனால், உடல் மட்டும்தான் மாறிக்கொண்டேயிருக்குமே தவிர ஆத்மா ஒருபோதும் மாறுவதில்லை. ஆத்மா மிகவும் பழமையானது. ஆத்மா எப்போது தோன்றியது என்று எவருக்கும் தெரியாது. அவை இறைவனின் அம்சமானதால், இறைவனுக்கு ஆதியும் அந்தமும் இல்லாதது போல் ஆத்மாவுக்கும் ஆதியும் அந்தமும் கிடையாது.

ஆனால் உடலுக்கு ஆறுவிதமான மாற்றங்கள் எப்போதும் தொடர்ந்து நடந்து கொண்டே இருக்கின்றன. நிலையான ஆத்மாவை ஆன்மீக

சொரூபமாக பார்ப்பவர்களுக்கு ஒருபோதும் துன்பம் இல்லை. அவர்கள் பிறப்பு இறப்பைப் பற்றிக் கவலைப் பட மாட்டார்கள். ஆனால், நிலையற்ற பூத உடலைப் பார்ப்பவர்கள் துன்பத்தில் சிக்கி விடுகிறார்கள். இதனை சித்ரகேது மன்னனின் வாழ்க்கை வரலாறு விளக்கும்.

சித்ரகேது மன்னருக்கு ஏராளமான மனைவியர்கள் இருந்தும் குழந்தை பாக்கியம் இல்லை. எனவே, மன்னர் மிகுந்த கவலையில் இருந்தார். அப்போது அங்கீரஸ முனிவர் அங்கு வந்தார். தனது ஆன்மீக சக்தியால் மன்னனின் கவலைக்கான காரணத்தைத் தெரிந்து கொண்டார். எனவே அவர்கள் யாகம் செய்ய முடிவு செய்தனர். யாகத்தின் முடிவில் பிரசாதத்தை இளைய மனைவிக்கு அளித்து ஆசீர்வதித்து விட்டு அங்கீரஸ முனிவர் அங்கிருந்து புறப்படலானார். புறப்படும்போது, "ஓ, அரசரே! உனக்கு விரைவில் ஒரு மகன் பிறப்பான். ஆனால், அவன் உன் மகிழ்ச்சிக்கும், துக்கத்திற்கும் காரணமாக இருப்பான்" என்று கூறினார்.

இளைய மகாராணி விரைவில் கருவுற்றாள். அழகான ஆண் குழந்தை பிறந்தது. அரசர் மிக்க மகிழ்ச்சியடைந்தார். எப்போதும் தன் இளைய மனைவியுடன் நேரத்தை செலவிடலானார். மகனைப் பெற்றதால், அவளை அதிகமாக நேசித்தார். இதைக்கண்டு பொறாமை கொண்ட மற்ற மனைவியர்கள் குழந்தைக்கு விஷம் வைத்து கொண்டு விட்டனர். இப்போது மன்னன் தீராத கவலைக்கு உள்ளானார்.

குழந்தை இறந்ததால் ஏற்பட்ட தீராத கவலையில் மூழ்கியிருந்த மன்னனின் நிலையை அறிந்து அங்கீரஸ முனிவர் நாரதமுனிவருடன் வந்தார். அரசன் சித்ரகேதுவின் துக்கத்தைக் கண்ட நாரத முனிவர், தனது திவ்ய சக்தியால் இறந்து போன குழந்தையின் ஆன்மாவை திரும்பவும் உடலில் செலுத்தினார். அந்த ஆன்மாவிடம் நாரத முனிவர் பேச ஆரம்பித்தார். "உன் பெற்றோர்கள் உனக்காக வருந்துகிறார்கள். எனவே, அவர்களை மகிழ்வித்து, அரசரின் மகனாக வாழ்க்கையைத் தொடங்கு" என்றார். உடனே, அந்த ஆன்மா பேசலாயிற்று. குழந்தையின் ஆன்மா பேசுவதை அனைவரும் தெளிவாகக் கேட்டனர்.

"யார் எனது பெற்றோர்? ஒரு ஆத்மாவிற்கு உண்மையில் பெற்றோர்களோ, சகோதரர்களோ, நண்பர்களோ எவரும் கிடையாது. சில சமயங்களில் நான் இவர்களின் தந்தையாகவும், சில சமயங்களில் இவர்கள் என்னுடைய குழந்தைகளாகவும் இருந்தார்கள். சில நேரங்களில் இவர்கள் எனக்கு எதிரியாகவும், வேறு சில நேரங்களில் நண்பர்களாகவும் இருந்தனர். இந்த உறவுகள் அனைத்தும் இந்த அழியும் உடலால் ஏற்படுகின்றன. இந்த உடலை விடும் போது அத்தனை உறவுகளும் அழிந்து விடுகின்றன. ஒவ்வொரு பிறவியிலும் தாங்கள் செய்த கர்மங்களுக்கு ஏற்றார்போல் இன்ப துன்பங்கள் தானாகவே வருகின்றன." என்று கூறிவிட்டு அந்த ஆத்மா மறைந்து விட்டது.

இப்போது மன்னர் சித்ரகேது மன அமைதி பெற்றார். பகவான் பிரார்த்தனைகளில் ஈடுபட்டார். சீக்கிரத்தில் பகவானின் தரிசனத்தையும் பெற்றார். சித்ரகேது மன்னன் வித்யாதரர் ஆனார்.

2.22 - வாஸாம் ஸி ஜீர்ணாணி யதா விஹாய

வாஸாம் ஸி ஜீர்ணாணி யதா விஹாய
நவானி க்ருஹ்ணாதி நரோ 'பராணி
ததா ஷ்ரீராணி விஹாய ஜீர்ணான்ய
அன்யானி ஸம் யாதி நவானி தேஹு

மொழிபெயர்ப்பு

வாஸாம்ஸி - உடைகள்; **ஜீர்ணாணி** - பழைய நைந்த; **யதா** - அது போல;
விஹாய - புறக்கணித்து; **நவானி** - புதிய ஆடைகள்; **க்ருஹ்ணா தி** - ஏற்பது; **நர** - மனிதன்; **அபராணி** - மற்றவை; **ஷ்ரீராணி** - உடல்கள்;
விஹாய - விட்டு; **ஜீர்ணாணி** - பழைய, பலன்ற; **அன்யானி** - வேறு;
ஸம்யாதி - ஏற்றுக்கொள்கிறான்; **நவானி** - புதியவற்றை; **தேஹி** - உடல் பெற்றவன்.

பொருள்

ஒருவன் பழைய ஆடைகளைக் களைந்து புதிய ஆடைகளை அணிவதைப் போல், ஒரு ஆத்மா தன் உபயோகமற்ற பழைய உடலை விட்டுவிட்டு, அடுத்த பிறவியில் இன்னொரு புதிய உடலை ஏற்கிறது.

விளக்கவுரை

பகவான் ஸ்ரீகிருஷ்ணர் கீதையில், தான் படைத்த ஜடலோகங்கள் அனைத்தும் உண்மையில் துக்கங்கள் நிறைந்த துக்காலயங்களே (கீதை 8.15) என்று கூறுகிறார். ஆனால் சிலர் தங்களை ஆன்மீகக் குருக்கள் என்று அழைத்துக்கொண்டு, ஸ்ரீகிருஷ்ணரின் வாக்குக்குச் சவால் விடுவது போல், 'அனுபவித்து வாழும் கலை' என்ற பெயரில் இந்த உலகத்தில் ஒருவன் எப்படி அனுபவித்து மகிழ்ச்சியாக வாழலாம் என்பதைப் போதிக்கிறார்கள். இதையும் நம்பி, கோடிக்கணக்கானவர்கள் போலிக் குருக்களின் பின்னால் ஓடுகின்றனர்.

ஆனால் உண்மையை அறிந்த வைஷ்ணவர்களோ, வித்தியாசமாகப் போதிப்பார்கள். அவர்கள் என்ன போதிக்கிறார்கள்? "வரும் இறப்புக்கு நாம் எவ்வாறு தயார் செய்ய வேண்டும் ('Art of Dying')" என்ற கலையை நமக்குச் சொல்லித் தருகிறார்கள். 'இந்த உலகத்தில் கர்ம பலன்களால் வரும் சுகங்களையோ துக்கங்களையோ அனுபவிப்பது முக்கியமல்ல. மாறாக, நாம் பக்தி சாதனங்களில் ஈடுபட்டு, எவ்வாறு நம் இறப்புக்கு தயாராகியிருக்கிறோம் என்பது மட்டுமே முக்கியம்' என்றுதான் உண்மையான வைஷ்ணவ குருக்கள் போதிப்பார்கள். ஆனால் இந்த உண்மையான குருக்களின் பின்னால் எவரும் வரமாட்டார்கள்!

பொதுவாக யாரும் மரணத்தை விரும்புவதில்லை. மரணத்தைப் பற்றி நினைப்பதைக் கூட தவிர்ப்பார்கள். எனவே மரணத்தைத் தள்ளிப் போடுவதற்காகத்தான் அனைவரும் முயற்சி செய்கின்றனர். நோயினால் உண்டாகும் மரணத்தைத் தடுக்க அல்லது தள்ளிப்போட ஏராளமான மருந்துகளும், மருத்துவ மனைகளும் உருவாக்கப்படுகின்றன. மரணத்தைத் தவிர்க்க எத்தனை முயற்சிகள் எடுத்தாலும் தோல்வியே உண்மையில் மிஞ்சுகிறது. புராண காலத்திலும் இராவணன், இரண்யகசிபு போன்ற அசுரர்கள் கடுந்தவமிருந்து சாகாவரம் பெற விரும்பினர். ஆனால் பகவான் அவர்களை எளிதாகக் கொன்றார். மகாபாரதத்தில் வன பர்வதத்தில், "உலகில் மிக ஆச்சரியமான விஷயம் எது?" என்று யக்ஷன் வினவியபோது, "தினமும் பலர் மரணிப்பதைக் கண்டும், எஞ்சியுள்ளோர் தாங்கள் சாகமாட்டார்கள் என்று எண்ணுகிறார்கள். இதைக்காட்டிலும் ஆச்சரியம் உண்டோ?" என்று யுதிர்ஷ்டிரர் பதிலளித்தார்.

மரணம் என்றால் என்ன? மரணத்திற்குப் பிறகு நாம் எங்கு செல்வோம்? மிக அற்பமான நிரந்தரமற்ற இந்த ஜட உலக வாழ்க்கை சிறப்பாக அமைய வேண்டும் என்று எண்ணுவதற்குப் பதிலாக, நிரந்தரமான என்றும் ஆனந்தமான ஆன்மீக வாழ்வை அடைவது மட்டுமே நம் ஒரே குறிக்கோளாக இருக்க வேண்டும். பழைய ஆடையைப் புறக்கணித்து, ஒருவர் புதிய ஆடையை அணிவதுபோல, ஆத்மா, பழைய உடலை மாற்றி புதிய உடலை எடுக்கிறது. ஒன்றல்ல இரண்டல்ல, கோடிக்கணக்கான தடவை இதையே செய்துகொண்டிருக்கிறது. விஷ்ணு பக்தர்கள் மரணத்தைப் பற்றிய முழு ஞானத்தைப் பெற்றிருப்பதால், அவர்கள் மரணத்தைக்கண்டு அஞ்சுவதில்லை.

அர்ஜுனனின் பேரனான பரீட்சித் மகாராஜா, தக்ஷகன் என்ற பாம்பினால் தீண்டப்பட்டு ஏழு நாட்களில் மடிவார் என்று சபிக்கப்பட்டார். அவர் உடனே தன் ராஜபோக வாழ்வைத் துறந்து, ஏழு நாட்கள் உபவாசமிருந்து, சுகதேவ கோஸ்வாமியிடமிருந்து ஸ்ரீமத் பாகவதத்தைக் கேட்டார். தூய பக்தரின் திருவாயிலிருந்து பகவானின் லீலைகளைக் கேட்டதால், மரண பயமற்ற தெய்வீக நிலையை அடைந்தார். சுகதேவ கோஸ்வாமியின் கருணையினால் தக்ஷகனால் தீண்டப்படுவதற்கு முன்பாகவே, தன்னை முழுமையான ஆன்மீக உணர்வில் ஆழ்த்திக் கொண்டார். பரீட்சித் மகாராஜாவின் ஆத்மா அவரது ஜட உடலுடன் தொடர்பு எதுவும் இல்லாமல் போனது. பின்னர் தக்ஷகன் பரீட்சித் மகாராஜாவின் உடலைத் தீண்டும் போது அவருக்கு எந்த ஜட உணர்வுமே இல்லை. எனவே தக்ஷகனின் செயல் இறந்த உடலுக்கு நெருப்பு மூட்டும் மகனது செயலைப் போன்று அமைந்தது.

துருவ மகாராஜா மரணதேவனின் தலைமீது கால்வைத்து விமானத்தினுள் ஏறி ஆன்மீக லோகத்திற்கு சென்ற நிகழ்வினை ஸ்ரீமத்பாகவதத்தில் (4.12.30) காண்கிறோம். ஸ்ரீலபிரபுபாதர் விளக்கும்போது, பக்தர்கள்,

பக்தரல்லாதவர்கள் என அனைவருக்கும் மரணம் வருகிறது. ஆனால், இருவரது மரணத்திற்கும் வித்தியாசம் உண்டு. பக்தனின் மரணம் பூனை, தன் குட்டியைக் கவளிக் செல்வது போன்றது. இங்கு பூனைக்குட்டியைப்போல பக்தனின் நிலை பாதுகாப்பானது. ஆனால், பக்தரல்லாதவர்களின் மரணம் பூனை, எலியைத் தூக்கிச் செல்வது போன்றது. இங்கு எலியின் நிலை அச்சம் நிறைந்தது. மரணம் பக்தர்களை பௌதீக உலகிலிருந்து ஆன்மீக நிலைக்கு உயர்த்துகிறது. பக்தரல்லாதவர்களை யமராஜனின் நீதிமன்றத்திற்கு அழைத்து சென்று மறுபிறவிக்கான தீர்ப்பினை வழங்குகிறது.

2.23 - நைனம் சித்தந்தி ஷஸ்த்ராணி

நைனம் சித்தந்தி ஷஸ்த்ராணி
நைனம் தஹதி பாவக:
ந சைனம் க்லேத - யந்த்யாபோ
ந ஷோஷயதி மாருத:

மொழிபெயர்ப்பு

ந—என்றுமில்லை; ஏனம் - இந்த ஆத்மாவிற்கு; சித்தந்தி -- துண்டுகளாக வெட்டுதல்; ஷஸ்த்ராணி -- ஆயுதங்கள்; ந- என்றுமில்லை; ஏனம் -- இந்த ஆத்மாவை; தஹதி - எரித்தல்; பாவக: -- நெருப்பு; ந-- என்றுமில்லை; ச-- மற்றும்; ஏனம் - இந்த ஆத்மாவுக்கு; க்லேத - யந்தி - ஈரமாக்குதல்; ஆப - நீர்; ந- என்றுமில்லை; ஷோஷயதி-- உலர்த்தல்; மாருத: - வீசும் காற்று

பொருள்

ஆத்மா எந்த ஆயுதத்தாலும் துண்டிக்கப்பட முடியாததும், நெருப்பால் எரிக்கப்பட முடியாததும், நீரால் நனைக்கப்பட முடியாததும், வீசும் காற்றால் உலர்த்தப்பட முடியாததும் ஆகும்.

விளக்கவுரை

இந்த சுலோகத்தில் ஆத்மாவின் தன்மையை பூதவுலக அறிவின் மூலம் விளக்கப்பட்டுள்ளது. ஆனால் மிகவும் முக்கியமாக நாம் தெரிய வேண்டியது என்னவென்றால், ஆத்மா ஜடப் பொருளல்ல. ஆத்மா ஒரு ஆன்மீக வஸ்து. ஆன்மீக வஸ்துவை எந்த விதமான ஜட அறிவினாலும் அறிய முடியாது. ஆன்மீக வஸ்துவை எந்த ஜடப்பொருளினாலும் தொடமுடியாது. எனவே தான் ஆத்மாவை எந்த ஆயுதத்தாலும் வெட்ட முடியாது என்றும், எரிக்க முடியாது என்றும், நனைக்க முடியாது என்றும், காற்றால் கூட உலர்த்த முடியாது என்றும் சொல்லப்பட்டுள்ளது. ஆன்மீக வஸ்துவான ஜீவன் எவ்வளவு சூட்சுமமானது என்பதை ஸ்வேதாஸ்வதர உபநிஷத்தில் (5.9) ஒரு சிறு உதாரணத்துக்காகக் கொடுக்கப்பட்டுள்ளது.

கேஷா -க்-ரஷ த-பாகஸ்ய ஷதாம் ஷ:ஸாத்ரு ஷாத்மக:

ஜீவ- ஸ்வரூபோ யம் ஸங்க்- யாதீதோ ஹி சித்- கண:

"எண்ணிலடங்காத ஆத்மாக்கள் உள்ளன. அதன் அளவு முடியின் நுனியின் பத்தாயிரத்தில் ஒரு பங்கு என அளவிடப்பட்டுள்ளது".

ஆத்மாவின் சூட்சும தன்மையை உணர்த்த மட்டுமே இந்த சுலோகம் சொல்லப்பட்டுள்ளது. ஆத்மா உண்மையிலேயே ஒரு ஆன்மீக வஸ்து - ஜட வஸ்தே அல்ல. ஆத்மா ஒரு நுணுக்கமான, காண முடியாத ஜட துகள்தான் என்றால் அதை தற்போது உள்ள அதி நுணுக்க விஞ்ஞானம் மூலம் எளிதாகவே என்ன வேண்டுமானாலும் செய்ய முடியும். Nano-Technology மூலம் ஒரு மில்லிமீட்டரை 100,000,000 பங்கு வைத்தால் அதன் ஒரு பாகத்தைக் கூட அதனால் தொட முடியும். அப்படிப் பார்க்கும் போது ஜீவன் வெறும் 10,000 -இல் ஒரு பாகம் தான் என்றால் அதை Nano-Technology மூலம் எளிதாக எரித்து விடலாம்! ஆனால் ஆத்மாவை எந்தவிதமான ஜடவுலக இயந்திரங்களாலும் அறியவோ தொடவோ முடியாது.

இந்த பூத சரீரம், ஐம்பூதங்களால் ஆன ஜடப்பொருள். மேலேயுள்ள சுலோகத்தில் குறிப்பிடப்படும் முடி கூட ஒரு ஜடப் பொருளே தான். ஆனால் ஆத்மா சூட்சுமமான ஆன்மீகப்பொருள் ஆனதால் அது அழிவதில்லை; நீரால் நனைக்கப்படுவதில்லை; காற்றால் உலர்த்தப்படுவதில்லை.

2.27 - ஜாதஸ்ய ஹி த்ருவோ ம்ருத்யுர்

ஜாதஸ்ய ஹி த்ருவோ ம்ருத்யுர்
தருவம் ஜன்ம ம்ருதஸ்ய ச
தஸ்மாத் அபரிஹார்யே 'ர்தே
ந த்வம் ஷோ- சிதும் அர்ஹஸி

மொழிபெயர்ப்பு

ஜாதஸ்ய- பிறந்தவன்; ஹி - நிச்சயமாக; த்ருவ - உண்மை; ம்ருத்யு- மரணம்; த்ருவம் - அதுவும் உண்மை; ஜன்ம - பிறப்பு; ம்ருதஸ்ய- இறந்தவனின்; ச - மேலும்; தஸ்மாத்- எனவே; அபரிஹார்யே - தவிர்க்க முடியாது; அர்தே - பற்றிய பொருளில்; ந- வேண்டாம்; த்வம்- நீ; ஷோஷிதம்- கவலைப்பட; அர்ஹஸி- தகுதி.

பொருள்

பிறந்தவன் எவனுக்கும் மரணம் நிச்சயம், மரணம் அடைந்தவன் மீண்டும் பிறப்பதும் நிச்சயமே. எனவே, தவிர்க்கமுடியாத உன் கடமைகளைச் செயலாற்றுவதில், நீ கவலைப்படக் கூடாது.

விளக்கவுரை

நாம் அனைவருக்கும் மரணம் நிச்சயம் உண்டு. ஏனெனில், பிறந்தவனுக்கு மரணம் நிச்சயம். மரணித்தவனுக்கு பிறப்பும் நிச்சயம் என பகவான் கூறுகிறார். ஆனால், அந்த மரணம் எப்போது ஏற்படும் என்று யாருக்கும் தெரியாது. ஆனால், உறவினர், அக்கம்பக்கத்தினர் இறப்பதை நாள்தோறும் பார்க்கும் நாம் நமக்கு மட்டும் மரணமில்லை என்பது போன்ற எண்ணத்துடன் வாழ்கிறோம்.

மகாபாரதத்தில் ஒரு நிகழ்ச்சி வருகிறது. ஒருமுறை பாண்டவர்களின் வனவாசத்தின்போது, தாகம் தீர்க்கவேண்டி யுதிஷ்டிரர் நகுலனை தண்ணீர் கொண்டு வர அனுப்பினார். வெகுநேரமாகியும் நகுலன் திரும்பாததால் சகாதேவனை அனுப்பினார். சகாதேவனும் திரும்பாததால் அர்ஜுனன், பீமன் எல்லோரும் ஒருவர் பின் ஒருவராகச் சென்றனர். யாரும் திரும்பாததால் கடைசியில் யுதிஷ்டிரரே சென்றார். அங்கு தன் தம்பியர்கள் அனைவரும் இறந்து கிடப்பதைக் கண்டார். அப்போது யசூன் ஒருவன் தன் கேள்விகளுக்கு பதிலளித்து விட்டு ஒரு சகோதரனை அழைத்துச் செல்லுமாறு கூறினான். அப்போது யசூன் கேட்ட கேள்விகளில் ஒன்று: "இந்த உலகில் ஆச்சரியம் தரக்கூடியது எது?"

அதற்கு யுதிஷ்டிரர், "நாள்தோறும் எங்கும் பலர் இறப்பதைப் பார்த்தும், தான்மட்டும் இறப்பதில்லை என மனிதன் நினைக்கிறானே, அதுதான் இந்த உலகத்தில் மிகவும் ஆச்சரியமானது" என்று பதில் கூறினார். பதில் சரியானது என்று யசூன் திருப்தி அடைந்ததால், யுதிஷ்டிரர் தன் சகோதரர்களை உயிர் மீட்டுக் கொண்டு வந்தார். எனவே, பிறப்பவர்க்கு மரணம் நிச்சயமே. ஆனால் மரணத்திற்குப் பின் மீண்டும் பிறவா நிலையை ஒருவன் அடையவேண்டி முயற்சி செய்தால் மட்டுமே அவன் உண்மையில் புத்தியுள்ளவன். மீண்டும் பிறவாத நிலையை எப்படி ஒருவன் அடையலாம் என்பதற்கு, பகவான் ஸ்ரீகிருஷ்ணர் வழி கூறுகிறார் (கீதை 8.5):

அந்த-காலே ச மாம் ஏவ , ஸ்மரன் முக்த்வா கலேவரம்
ய: ப்ரயாதி ஸ மத்- பாவம் , யாதி நாஸ்த்யத்ர ஸம்ஷய:

"ஒருவன் இறக்கும் போது, என்னை மட்டும் எண்ணிக்கொண்டு அவன் தன் உடலை விட்டால், அவன் என்னையே அடைகிறான். இதில் சிறிதும் சந்தேகமில்லை."

பரீட்சித் மகாராஜாவுக்கு ஸ்ருங்கி என்ற அந்தண சிறுவன் தட்சகன் என்னும் பாம்பு கடித்து ஏழு நாட்களுக்குள் இறப்பார், என சாபம் இட்டான். பரீட்சித் மகாராஜா உடனேயே கங்கைக் கரையில் அமர்ந்து, ஏழுநாட்களும் உண்ணாமல், உறங்காமல் சுகதேவ கோஸ்வாமியிடம் பாகவதம் கேட்டார். எந்தப் பயமும் இன்றி பகவானை அடைந்தார்.

பகவானின் பக்தர்கள் மரணத்தைக் கண்டு அஞ்சுவதில்லை. பூனை தன் குட்டியை பாதுகாப்பாக கவ்விக் கொண்டு செல்வதைப்போல, பகவானின் பாதுகாப்பில் பத்திரமாக அவர்கள் ஆன்மீக லோகம் செல்வர். ஆனால், பக்தர் அல்லாதவரது மரணம் பூனை எலியைப் பிடித்துக் கொண்டு செல்வது போல். அவர்களை அச்சமிக்க யமதூதர்கள் அழைத்துச் செல்வார்கள். எனவே, தயங்காமல் போரிடுமாறு அர்ஜுனனுக்கு பகவான் உபதேசம் செய்கிறார்.

2.40 - தேஹாபி க்ரம - நாஷோ ஸ்தி

நேஹாபி க்ரம - நாஷோ 'ஸ்தி
 ப்ரத்யவாயோ ந வித்யதே
 ஸ்வ - அல்பம் அப்யஸ்ய தர்மஸ்ய
 த்ராயதே மஹதோ பயாத்

மொழி பெயர்ப்பு

ந-- இல்லை; இஹ-- இந்த யோக; அபிக்ரம -- முயற்சியில்; நாஷ: -- இழப்பு; அஸ்தி -- இங்கு; ப்ரத்யவாய-- குறைவு; ந -- என்றும் இல்லை; வித்யதே-- இதில்; ஸ்வல்பம் -- சிறிதே; அபி -- ஆயினும்; அஸ்ய -- இதில்; தர்மஸ்ய -- கடமையின்; த்ராயதே -- விடுவீக்கிறது; மஹத: மாபெரும்; பயாத் -- பயத்திலிருந்து

பொருள்

இந்த ஆன்மீக முயற்சியில் குறைவோ, இழப்போ இல்லை. இவ்வழியில் சிறிது முன்னேற்றம் கிடைத்தாலும் கூட, மிகப் பயங்கரமான பயத்திலிருந்து ஒருவனைக் காக்கும்.

விளக்கவுரை

இந்த சுலோகத்தில் பகவான் லாப, நஷ்ட கணக்கு பேசுகிறார். இந்த ஜட உலகில், உலக விஷயங்களை நூற்றுக்கு நூறு சரியாக செய்தாலும் அதனால் எந்த லாபமும் இல்லை. பதவி, செல்வாக்கு, புகழ், பணம் இவற்றை எவ்வளவு அதிகமாகச் சேர்த்தாலும் அதனால் என்ன லாபம்? அனைத்தும் இந்த வாழ்க்கையோடு முடிந்து விடுமே!

உயிர் போய் விட்டது என்கிறோம். எங்கே போய் விட்டது? நாம் போகும்போது எதை நம்மிடம் கொண்டு செல்கிறோம்? நாம் சம்பாதித்த பதவி, பணம், புகழ், செல்வாக்கு எதுவும் அடுத்த பிறவிக்கு கொண்டு செல்ல முடியாது என்னும்போது அவற்றை ஏன் சேர்க்க வேண்டும்? இந்த பிறவியோடு முடிந்து போகும் ஒன்றிற்காக நாம் ஏன் நம் காலத்தைச் செலவிட வேண்டும்?

சிலர் இந்த பிறவியில் ஜீவனத்திற்காகப் பொருட்களைச் சேர்க்கின்றனர். ஆனால் ஒரு புத்திசாலி எதிர்காலத்திற்கும் சேர்க்கிறான். ஆனால்

அதிபுத்திசாலியோ அடுத்த பிறவிக்கு வேண்டியதைச் சேர்க்கிறான். மனம், புத்தி, அகங்காரத்தால் ஆன சூட்சும உடலே, நமது அடுத்த உடலை அமைக்கிறது. பக்திக்காரியங்கள் சிறிதளவு செய்திருந்தால் கூட அது நம் அடுத்த பிறவிக்கு நம்முடன் வரும். எனவே, நாம் அடுத்த பிறவிக்கு என்ன கொண்டு செல்லமுடியுமோ அதையே சேர்க்க வேண்டும். எனவே தான் ஆதி சங்கராச்சாரியார் 'மூடனே! நீ கோவிந்தனை நாடு' என்று கீழ்வருமாறு பாடுகிறார்:

"பஜ கோவிந்தம் பஜ கோவிந்தம் கோவிந்தம் பஜ மூடமதே"

மேலும் இந்த சுலோகத்தில் பகவான் ஸ்ரீகிருஷ்ணர் மிகப் பயங்கரமான பயம் என்று எதைக் கூறுகிறார்? "நாம் இறக்கும்போது நமக்கு என்ன ஆகும், நாம் எங்கு செல்வோம், யார் நம்மை அழைக்க வருவார்கள்", என்பதே அந்த மிகப் பயங்கரமான பயம். நாம் வெகு தொலைவிலுள்ள உறவினரைக் காண விமானத்தில் பயணம் செய்கிறோம் என்று வைத்துக் கொள்ளுங்கள். அந்த பயணத்தில் நாம் மகிழ்ச்சியாக இருப்போம். ஏனென்றால் நம்மை அழைக்க யார் வருவார் என்பது நமக்குத் தெரியும். ஆனால் நாம் இறக்கும் போது, நம்மை யார் அழைக்க வருவார் என்பது நமக்குத் தெரியாது. அது யமனோ, யம தூதர்களோ, இறந்த மூதாதையர்களோ, வழிபட்ட பேய் பூதங்களோ, காட்டுத் தேவதைகளோ, ஜடலோக சம்பந்தப்பட்ட தேவர்களோ - யார் வருவார் என்பது நமக்குத் தெரியாது. அதனால் தான் இறப்பைப் பற்றி நமக்கு பெரும் பயம் உண்டாகிறது.

ஆனால் நாம் சிறிதளவாவது பகவான் ஸ்ரீகிருஷ்ணரிடம் பக்தி செலுத்தி, அவரே தஞ்சம் எண்ணியிருந்தால் மேற்குறிப்பிட்ட எந்த அசம்பாவிதமும் நடக்காது. ஸ்ரீகிருஷ்ணரிடம் மிகச் சிறிதளவில் பக்தி செலுத்தினாலும் கூட, அவர் நமக்கு நல்ல ஏற்பாடைத்தான் செய்வார். அவர் நம்மை ஒரு போதும் ஏமாற்றவே மாட்டார் என்பதைத்தான் அவர் இந்த சுலோகத்தில் கூறுகிறார்.

ஸ்ரீல ஜீவகோஸ்வாமி மகான் கூறிய கதை இது: ஒரு சிறு கோவில் இருந்தது. அங்கே கர்ப்பகிரகத்தில் பகவானுக்கு நெய்விளக்கு ஒன்று எரிந்து கொண்டிருந்தது. யாரும் இல்லாததால் அந்த விளக்கு அணையும் நிலையில் இருந்தது. அப்போது அந்தக் கர்ப்பகிரகத்தில் ஒரு எலி சுற்றிக்கொண்டே திரிந்தது. அது விளக்கைப் பார்த்ததும், ஏதோ சாப்பிடும் பொருள் என நினைத்து பக்கத்தில் வந்து திரியைக் கடிக்க முயற்சி செய்தது. அப்போது விளக்கின் நெருப்பு அதன் மீசையில் பட்டுவிட்டது. அந்த எலியோ எரியும் தீபத்திரியுடன் அங்கும் இங்குமாக ஓடியது. ஆனால் அதை பகவான் எப்படிப் பார்க்கிறார்? அந்த எலி, தன்னை நெய்விளக்கால் ஆராதனை செய்ததாக ஏற்றுக்கொள்கிறார். அதனால், அந்த எலி மிருகப்பிறவியிலிருந்து விடுதலை பெறுகிறது.

எனவே, கிருஷ்ண உணர்வில் செயலாற்றும்போது அதில் குறைவோ, இழப்போ கிடையாது. மிகச் சிறிது பக்தியும் கூட மிகப் பெரிய பயத்திலிருந்து ஒருவனைக் காக்கும்.

2.41 - வ்யவஸாயாத்மிகா புத்திரர்

வ்யவஸாயாத்மிகா புத்திரர்
ஏகேஹ குரு - நந்தன
பஹு ஷாகா ஹயனந்தாஷ் ச
புத்தயோ 'வ்யவஸாயினாம்

மொழி பெயர்ப்பு

வ்யவஸாய - ஆத்மிகா - கிருஷ்ண உணர்வில் திடமான உறுதி; புத்தி--
புத்தி; ஏகா - ஒன்றே; இஹ -- இவ்வுலகில்; குரு - நந்தன - குருக்களின்
செல்வனே; பஹுஷாகா - பல கிளைகளைக் கொண்ட; ஹி - நிச்சயமாக;
அனந்தா --எல்லையற்ற; ச - மேலும்; புத்தய -- புத்தி; அவ்யவ ஸாயினாம் --
கிருஷ்ண உணர்வு இல்லாதவர்கள்

பொருள்

இவ்வழியில் உள்ளோர் தங்களது குறிக்கோளில் திடமான உறுதியுடன்
இருப்பார்கள். இவர்களது லட்சியம் ஒன்றே. குருவம்சத்தின் செல்வனே,
உறுதியற்றவரது அறிவோ பல கிளைகளைக் கொண்டது.

விளக்கவுரை

பகவான் இந்த சுலோகத்தில் இரண்டு விதமான மக்களைக்
குறிப்பிடுகிறார். முதல் வகையினர் கிருஷ்ணபக்தியில் உறுதியுடன்
இருப்பார்கள். பகவானை அடைவதை மட்டுமே தங்கள் ஒரே இலக்காகக்
கொண்டிருப்பார்கள். இவர்களின் புத்தி நிலையானது, மிகவும்
போற்றத்தக்கது. இரண்டாவது வகையினர் கிருஷ்ண உணர்வற்றவர்கள்.
இவர்களது அறிவு பல கிளைகளைக் கொண்டது. தன் தற்கால
வாழ்க்கையின் சுகத்துக்காக அத்தனை தெய்வங்களையும் அலைந்து
திரிந்து வழிபடுவார்கள்.

'பகவானை அடைவதில் எவ்வாறு உறுதியுடன் இருப்பது?' என்பதை
பகவானின் பிரேம பக்த அவதாரமான சைதன்ய மஹாபிரபு தனது
சிக்சாஷ்டகத்தில் (பதம் 8) குறிப்பிடுகிறார்.

ஆஸ்லிஸ்ய வா பாத ரதாம் பினஸ்து மாம்
அதர்ஸனாம் மர்ம ஹதாம் கரோதுவா
யதா ததாவா விதஹானு லம்பட்டோ
மத் ப்ராண நாதாஸ்து ஸ - ஏவ நாபர:

"ஓ ஸ்ரீகிருஷ்ணா! நீர் என்னைக் கட்டி அணைத்தாலும் சரி, இல்லை உம்முடைய பாதங்களில் வீழ்ந்த எனக்குக் காட்சியளிக்காமல் என்னை மிதித்து என் இதயத்தை உடைத்தாலும் சரி, நீர் என்னை என்ன வேண்டுமானாலும் செய்யும். அது உம் விருப்பம். ஆனால் நீர் என்னை என்ன செய்தாலும், என்னுடைய ஒரே பிராணநாதர் நீர் மட்டுமே. எனக்கு வேறு யாரும் இல்லை."

பாருங்கள்! பகவானே, தன் பக்தனாக வந்து பக்தியில் எத்தகைய உறுதி வேண்டும் என்பதை நமக்கு எவ்வளவு அழகாக அறிவுறுத்துகிறார்!

பிரகலாத மகாராஜின் பக்தி இவ்வாறு மிக உயர்ந்த உறுதியான பகுதியாகும். ஐந்தே வயதான பிரகலாத மகாராஜாவிற்கு அவருடைய தந்தை ஹிரண்யகசிபு எத்தனையோ கொடுமைகளைச் செய்தார். ஆனாலும் அவர் பகவானின் நாமங்களை இடைவிடாமல் ஜெபித்துக்கொண்டிருந்தார். பகவான் தன்னை இன்னமும் காப்பாற்ற வரவில்லையே என்ற எண்ணம் சிறிது கூட இன்றி, அசையாத பக்தியுடன் பகவானின் நாமத்தை ஜெபித்துக்கொண்டே இருந்தார். தன்னைக்காப்பாற்ற பகவான் கண்டிப்பாக வருவார் என்ற நம்பிக்கையுடனும், உறுதியுடனும் பிரகலாத மகாராஜா இருந்தார். இந்த ஐந்து வயது பாலகனின் உறுதியான பக்தியால், தூணிலிருந்து கூட பக்தனுக்காக அவதரித்தார் பகவான்!

கோபியர்களின் பிரேம பக்தி மிகவும் உறுதியானது. கோபியர்களின் பக்திக்கு ஈடாக அவர்களுக்குக் கொடுக்க தன்னிடம் எதுவும் இல்லை என்கிறார் பகவான் ஸ்ரீகிருஷ்ணர்! அந்த அளவுக்கு உயர்ந்தது அவர்களது பக்தி. பகவானோ லட்சுமிபதி . அவரது கோலோகம் எத்தகையது (பிரம்ம சம்கிதம் 5.29)?

சிந்தாமணி- ப்ரகர - ஸத்மஷு கல்பவ்ருகூ
 லகூவ்ரதேஷு ஸுரபீர் அபிபாலயந்தம்
 லகூஷீ- சஹஸ்ர - சத ஸம்ப்ரம - லேவ்யமானம்
 கோவிந்தம் ஆதிபுருஷம் தம் அஹம் பஜாமி

"நான் கோவிந்தனை வழிபடுகிறேன். அவர் ஆதி புருஷர். அவர் பசுக்களை மேய்ப்பவர். அவரது உலகம் விலை மதிக்கமுடியாத சிந்தாமணிக் கற்களால் கட்டப்பட்டது. சுற்றிலும் எதைக்கேட்டாலும் வரமளிக்கும் கல்பதரு மரங்கள். அந்த ஆதி புருஷரான ஸ்ரீகோவிந்தருக்கு எத்தனையோ ஆயிரக்கணக்கான கோபியர்கள் சேவை செய்கின்றனர்.

கோபியர்களின் ஈடற்ற உயர்ந்த பக்திக்கு ஈடாகக் கொடுக்கத் தன்னிடம் எதுவுமேயில்லை என்கிறார் பகவான் ஸ்ரீகிருஷ்ணர்! உறுதியான பக்தி உடையவர்களை பகவானே நேரடியாகப் பாதுகாக்கிறார். "எனது திவ்ய ரூபத்தின் மீது தியானம் செய்துகொண்டு, பக்தியுடன் என்னை நித்தியமாக

வழிபடுபவர்களுக்கு வேண்டியவற்றைக் கொடுத்தும் இருப்பவற்றை காத்தும் நான் பாலிக்கிறேன்" (பகவத்கீதை: 9.22) என உறுதி அளிக்கிறார்.

சிலர் தானங்களை செய்தல், மருத்துவமனைகள் கட்டுதல் போன்ற செயல்களில் ஈடுபடுகின்றனர். 'நர சேவையே நாராயண சேவை' என்று நினைக்கும் இவர்கள் சொர்க்கலோகங்களை அடைகின்றனர். ஆனால் இவர்களுக்கு முக்தி கூட கிடைப்பதில்லை. பின் எவ்வாறு அவர்கள் ஸ்ரீகிருஷ்ணலோகத்தை நினைத்துக்கூடப் பார்க்க முடியும்? இன்னும் சிலர் தங்களை பக்தர்கள் என்று எண்ணிக்கொண்டு தேவர்களையும், பேய் பூதங்களையும், பித்ருக்களையும் வழிபடுகிறார்கள். பகவத்கீதையைத் தவறாகப் புரிந்துகொண்டு 'எவரையும் வழிபடலாம் எல்லாமே ஒன்றுதான்' என்று நினைக்கிறார்கள். ஆனால் 'முழுவதுமான என் தூய பக்தர்களைத் தவிர வேறு எவரும் என்னை அடைவதில்லை' என்று பகவான் ஸ்ரீகிருஷ்ணர் கூறுகிறார் (கீதை 9.25).

சுத்தமான கிருஷ்ண பக்தியைத் தவிர மற்ற அனைத்து பக்தி மார்க்கங்களும் ஸ்ரீகிருஷ்ணரை அடைய உதவுவதில்லை. அனைத்து தேவர்களும் ஸ்ரீகிருஷ்ணருக்குக் கீழ் வேலைசெய்யும் சேவர்களே. ஸ்ரீகிருஷ்ணரை ஒரு பெரிய மரமாக நினைத்தால் அதன் கிளைகள் இலைகள் அனைத்தும் அதன் சிற்சிறு அங்கங்கள். இதைப்போல் தான் அனைத்து தேவர்களும். தேவர்கள் அனைவரும் ஸ்ரீகிருஷ்ணரின் அங்கங்களே. ஒரு மரத்தின் வேருக்கு நீரூற்றினால், அது கிளை, இலை, பூ, காய் அனைத்திற்கும் சென்றடையும். அதுபோல, வயிற்றுக்கு உணவளிக்குப்போது உடலின் எல்லாபாகங்களையும் சென்றடையும். அதுபோல, ஒருவன் பகவான் ஸ்ரீகிருஷ்ணருக்கு பக்தி செய்யும்போது எல்லா தேவர்களுக்கும் தானாகவே சென்றடையும். தனித்தனியாக நாம் கிளைகளுக்கும் இலைகளுக்கும் நீரூற்றினால் அது உண்மையில் நம் அறிவின்மையையே குறிக்கிறது. எனவே, கிருஷ்ணபக்தியில் நிலைபெறுவது மட்டுமே உண்மையான புத்திசாலித்தனம் என்று சாஸ்திரங்களும் குருமார்களும் கூறுகின்றனர்.

2.44 - போகை - ஷ் - வர்ய ப்ரஸக்தானாம்

போகை - ஷ் - வர்ய ப்ரஸக்தானாம்
தயாபஹ்ரு த - சேதலாம்
வ்யவஸாயாத்மிகா புத்தி:
ஸமாதௌ ந விதீயதே

மொழிபெயர்ப்பு

போக - பௌதீக இன்பத்தில்; ஐஸ்வர்ய - செல்வம்; ப்ரஸக்தானாம் - பற்றுதல் உடையவர்களுக்கு; தயா - இது போன்றவற்றால்; அபஹ்ருத-

சேதலாம்: மனம் மயங்கியவர்; **வ்யவஸாய - ஆத்மமிகா** - திடமான உறுதி; **புத்தி** - கடவுளின் பக்தித் தொண்டு; **ஸமாதௌ** - கட்டுப்பட்ட மனதில்; **ந-** என்றுமில்லை; **வீதீயதே** - உண்டாவது

பொருள்

புலனீன்பத்திலும் பௌதீக செல்வத்திலும் மிகுந்த பற்றுதல் கொண்டு, அதனால் மயங்கி உள்ளவர்களின் மனதில், முழுமுதற் கடவுளின் பக்தித் தொண்டிற்கான திடமான உறுதி ஒருபோதும் உண்டாவதில்லை.

விளக்கவுரை

இந்த சுலோகத்தில் பகவான் 'கிருஷ்ண பக்தியில் எவருக்கு திடமான உறுதி இருப்பதில்லை' என்பதை விளக்குகிறார். ஏற்கெனவே, பகவத்கீதை: 2.41-ம் சுலோகத்தில் இருவகையான பக்தர்களைக் குறிப்பிடுகிறார். முதல் பிரிவினர், பகவானை அடைவதே இலக்கு என்பதில் மிகவும் உறுதியாக இருப்பார்கள். இரண்டாவது பிரிவினர் பக்தியில் உறுதியற்ற நிலையில் இருப்பார்கள். இவர்கள் புலனீன்பத்தில் ஈடுபாடு உடையவர்களாக இருப்பார்கள். தன் சொந்த பௌதீக ஆசைகளால் இழுக்கப்பட்டு, தேவர்களை வழிபடலாமா, பித்ருக்களை வழிபடலாமா, பேய், பூதங்களை வழிபடலாமா என குழம்பிய நிலையில், பக்தியில் உறுதியற்ற நிலையில் இருப்பார்கள். புலனீன்பத்திலும், பௌதீக செல்வத்திலும் பற்றுதல் கொண்டு, அதில் மயங்கியுள்ளவர்களின் மனதில் கிருஷ்ண பக்தியில் உறுதி ஒருபோதும் உண்டாவதில்லை. குந்தி மகாராணியும் இக்கருத்தை, தனது பிரார்த்தனைகளில் குறிப்பிடுகிறார் (ஸ்ரீமத்பாகவதம்- 1.8.26):

ஜன்ம ஐஸ்வர்ய- ஸ்ருத ஸ்ரீபிர்
ஏதமான - மத: புமான
நைவார்ஹதி அபிதாதும் வை
த்வாம் அகிஞ்சன - கோசரம்

"போற்றுதலுக்குரிய பகவானே! பௌதீக ஆசைகள் மறைந்து போனவர்களால் மட்டுமே உம்மை அடைய முடியும். உயர் குடிப்பிறப்பு, சிறந்த செல்வம், உயர்கல்வி, உடலழகு போன்றவற்றில் தன்னை உயர்த்திக்கொள்ள முயன்று கொண்டு, பௌதீகப்பாதையில் நடைபோடும் ஒருவனால் உம்மை நெருங்க முடியாது."

பிரகலாதமகாராஜா தன் நண்பர்களுக்கு உபதேசம் செய்யும் போது, "பன்றிகளும், ஒட்டகங்களும் எவ்விதமான சிரமங்களும் இன்றி புலனுகர்ச்சியை அனுபவிக்க முடியுமெனில், மனிதர்களான நம்மால் ஏன் முடியாது? நம்மாலும் முடியும் -- ஆனால் நமது உண்மையான இலக்கு அதுவல்ல. மனித வாழ்க்கையின் உண்மையான நோக்கம் கிருஷ்ண பக்தியை வளர்த்துக் கொள்வதே. மற்ற விஷயங்கள் இயற்கையின் நிமித்தத்தின்படி அடையப்படும். ஆனால் மனித வாழ்வின் உயந்த

குறிக்கோளை விரும்புவதே நமது உண்மையான நோக்கமாக இருக்க வேண்டும்." என்று குறிப்பிடுகிறார்.

ஒட்டகத்திற்கு முட்செடிகள் என்றால் மிகவும் விருப்பம். ஏனெனில், அது நாக்கை குத்திக் கிழிப்பதால் இரத்தம் வெளிவருகிறது. தனது இரத்தத்தையே அது சுவைக்கிறது. சுவைத்தபின், நான் சுகம் அனுபவிக்கிறேன், என்று எண்ணுகிறது. இதுதான் புலனின்பம். நாமும் அவ்வாறே புலனின்பத்தைத் தேடி ஓடுகிறோம். ஜட உலகில் உண்மையான இன்பத்தை தருவது எதுவும் இல்லை.

சான்றோர்கள் இன்பத்தை சிற்றின்பம், பேரின்பம் என இரண்டாகப் பிரித்தனர். இந்த பௌதீக உலகில் நாம் நம் பௌதீக உடலால் அனுபவிக்கும் இன்பங்கள் அனைத்தும் சிற்றின்பமே. புலனின்பத்திலும், பௌதீக செல்வத்திலும் பற்றுதல் கொண்டுள்ளவர்களுக்கு பகவானின் பக்தித்தொண்டிற்கான உறுதி உண்டாவதில்லை. நாம் பகவானின் ஆன்மீக உலகிற்கு சென்று பகவானுக்கு சேவை செய்யும் போது, அங்கு பெறப்படும் இன்பம் மட்டுமே பேரின்பமாகும். சிற்றின்பத்தை தூக்கி எறிந்து விட்டு பேரின்பத்தை அடைய முயற்சி செய்ய வேண்டும்.

அடுத்து செல்வத்தின் மீது கொள்ளும் பற்றுதலைக் காண்போம். ஜடவுலக செல்வத்திற்கு அதிபதி சஞ்சலா லட்சுமி தேவி. சஞ்சலா என்றால் நிரந்தரமற்றது, திடமற்றது, துன்பம் கொடுப்பது என்றும் பொருள். அளவிற்கு அதிகமான செல்வம் நமக்கு துன்பத்தையே கொடுக்கும். எனவே, செல்வத்தின் மீது நாம் கொள்ளும் பற்றுதலை முதலில் விட்டொழிக்க வேண்டும். உண்மையான, நிரந்தரமான செல்வம் பகவானே என்பதை நாம் நன்றாக புரிந்து கொள்ள வேண்டும். இதனை விளக்கும் நிகழ்ச்சி ஒன்றை இங்கு காணலாம்.

யமுனைக்கரையில் "காளியஹ்ருதா" என்ற இடத்தில் சனாதனகோஸ்வாமி பஜன்குடில் ஒன்றை அமைத்து அதில் அவர் எப்போதும் கிருஷ்ண பஜனைகளையும் பக்தி சாதகங்களை செய்துகொண்டும், ஸ்ரீகிருஷ்ணரின் புனித நாமங்களை ஜெபித்துக் கொண்டும் இருந்தார். தினமும் கிராமத்திற்குள் சென்று ஒரு சப்பாத்தியை மட்டும் பிசசையாகப் பெற்று உண்டு வாழ்ந்து வந்தார். ஸ்ரீசைதன்ய மஹாபிரபுவின் உத்தரவின் படி, ஸ்ரீகிருஷ்ணர் லீலை செய்த இடங்களை புதுப்பித்தும், பக்தி சாஸ்திரங்களை ஆன்மீக உலகத்திலிருந்து பூவுலகுக்கு கொண்டுவந்தும் சேவை செய்துகொண்டு இருந்தார். அவர் சிவபெருமானிடமும் நெருங்கிய பக்தி கொண்டு, அவரை ஒரு நெருங்கிய நண்பன் என்ற வகையில் வழிபட்டும் வந்தார்.

அப்போது பிரயாகையில் ஒரு மிகவும் ஏழையான அந்தணர் வாழ்ந்து வந்தார். அவர் சிவபெருமானிடம் தன் பெண்ணுக்குத் திருமணம் செய்து வைக்க செல்வம் வேண்டினார். அவருக்கு சிவபெருமான் கனவில் தோன்றி,

விருந்தாவனத்தில் வசிக்கும் தன் நண்பன் சனாதன கோஸ்வாமியிடம் சென்று பண உதவி கேட்குமாறு கூறி மறைந்தார். அடுத்த நாளே அந்தணர் பயணத்தை தொடங்கி, சனாதன கோஸ்வாமியின் பஜன் குடிலுக்கு வந்து நடந்ததைக் கூறினார். ஆனால் சனாதன கோஸ்வாமி, "நான் ஒரு சந்நியாசி. என்னிடம் எதுவும் இல்லை" என்று கூறினார்.

சனாதன கோஸ்வாமி பின்னர் யோசித்தார். சிவபெருமானோ தனது நண்பர். நிச்சயமாக எதோ ஒரு காரணமாகத்தான் அனுப்பியிருப்பார் என்ற சிந்தனையில் ஆழ்ந்து, நீண்ட நாட்களுக்கு முன்பு தனக்கு தேவையில்லை என யமுனைக்கரையில் தூக்கி எறிந்த ஒரு சிந்தாமணிக்கல் நினைவுக்கு வந்தது. சிந்தாமணிக்கல்லின் மகிமை என்னவென்றால் அதை எந்த உலோகத்தில் தொட்டாலும் அது உடனே தங்கமாகி விடும். சனாதன கோஸ்வாமி அது அவருக்கு தேவையில்லை என்று எண்ணி தூர எறிந்திருந்தார். வந்த அந்தணரிடம் சிந்தாமணிக்கல்லைப் பற்றியும், எறிந்த இடத்தையும் அடையாளம் காட்டி, தோண்டி எடுக்குமாறு கூறினார்.

அந்தணர் மிக்க ஆவலுடன் தோண்டி சிந்தாமணிக்கல்லை எடுத்தார். பக்கத்திலிருந்த உலோகப்பொருட்களை பொன்னாக்கினார். அளவற்ற ஆனந்தம் கொண்டு தன் ஊருக்கு செல்ல சிறிது தூரம் நடந்தார். அப்போது அவர் யோசித்தார்: 'இப்படி தொட்டதையெல்லாம் பொன்னாக்கும் சிந்தாமணிக்கல்லை ஏன் சனாதன கோஸ்வாமி யமுனையில் எறிந்தார்? அப்படியென்றால் இதை விட பெரிய பொக்கிஷம் அவரிடம் நிச்சயமாக இருக்க வேண்டும்!' அதைக் கேட்கலாம் என நினைத்து, திரும்பி மீண்டும் பஜன் குடிலை நோக்கி நடந்தார். சனாதன கோஸ்வாமி ஆச்சரியப்பட்டார். "சிந்தாமணிக்கல் கிடைத்த பின்னரும் நீவிர திரும்பி வந்த காரணம் என்ன?" என்று கேட்டார்.

அதற்கு அந்த அந்தணர், "இந்த சிந்தாமணிக் கல்லை விட உயர்ந்த பொக்கிஷம் உங்களிடம் நிச்சயமாக இருக்கிறது. அதனால் தான் இதை யமுனையில் எறிந்து விட்டீர்கள். எனக்கு அந்த பொக்கிஷம் வேண்டும்" என்று கேட்டார். உடனே, சனாதன கோஸ்வாமி, "ஆம், என்னிடம் இதைவிட மிக உயர்ந்த பொக்கிஷம் உள்ளது. ஆனால் அது உமக்கு வேண்டுமானால், முதலில் இந்த சிந்தாமணிக்கல்லை யமுனையில் தூர எறிந்து விட்டு வாரும். அதன்பின் நான் அந்த விலைமதிக்க முடியாத பொக்கிஷத்தை தருகிறேன்" என்றார். அந்த அந்தணரும் அவ்வாறே செய்தார். சனாதன கோஸ்வாமி, அந்த அந்தணரை தன் குடிசைக்குள் கூப்பிட்டு, விலை மதிக்க முடியாத பெரும் செல்வமான மஹாமந்திரத்தை அவருக்கு வலது காதில் கூறி ஜெபிக்கக் கூறினார். சனாதன கோஸ்வாமி அளித்த மஹாமந்திர தட்சை அவரது காது வழியாக அவரது ஆத்மாவைத் தொட்டது.

பேரின்பம் அடைந்த அந்தணர், தான் வீடு திரும்பவேண்டும் என்பதை அறவே மறந்து அங்கேயே அமர்ந்து மகாமந்திரத்தை நித்தமும் ஜெபித்துக்

கொண்டிருந்தார். ஆச்சரியமாக, அவரது மகளது திருமணமும் தானாகவே நடந்தது. அந்த அந்தணர் வீடு திரும்பவேயில்லை! ஹரிநாம மந்திரத்தை ஜெபித்துக்கொண்டே தன் காலமாகும் சமயம் வரையிலும் விருந்தாவனத்திலேயே வாழ்ந்தார்.

2.45 - த்ரை குண்ய விஷயா வேதா நிஷ்த்ரை

த்ரை குண்ய விஷயா வேதா
 நிஷ்த்ரை - குண்யோ ப வர்ஜுனா
 நிர்த் வந்த்- வோ நித்ய - ஸத்த்வ -ஸ்தோ
 நிரயோக - சேஷம ஆத்மவான்

மொழிபெயர்ப்பு

த்ரை குண்ய - ஜட இயற்கையின் மூன்று குணங்கள் பற்றிய; **விஷயா** - விஷயங்கள்; **வேதா** - வேத இலக்கியங்கள்; **நிஸ்த்ரை** - குண்ய - ஜட இயற்கையின் மூன்று குணங்களுக்கு மேற்பட்ட; **பவ** -- ஆவாய்; **அர்ஜுன** - அர்ஜுனனே; **நிர்த் - வந்த்வ** - இருமைகள் அற்ற; **நித்ய - ஸத்த்வ - ஸ்தோ** - தூய ஆன்மீக நிலையில்; **நிரயோக - சேஷம** - அடைதல். காத்தல் என்னும் எண்ணங்களிலிருந்து விடுபெற்ற; **ஆத்மவான்** - தன்னில் நிலைபெற்ற

பொருள்

வேதங்கள், பொதுவாக பௌதீக இயற்கையின் முக்குணங்களைப் பற்றியவை. அர்ஜுனா, நீ இம்மூன்று குணங்களுக்கும் அப்பாற்பட்டவனாக ஆவாயாக. எல்லா இருமைகளிலிருந்தும் விடுபட்டு, பொருள்களை அடைதல், பாதுகாத்தல் ஆகிய கவலைகளிலிருந்தும் விடுபட்டு, தன்னில் நிலைபெறுவாயாக.

விளக்கவுரை

வேதங்கள் பொதுவாக ஜட இயற்கையின் முக்குணங்களைப் பற்றிக் கூறுகிறது. ஆனால், அர்ஜுனா, "நீ இந்த முக்குணங்களுக்கு அப்பாற்பட்டு வருவாயாக" என்கிறார் பகவான் ஸ்ரீகிருஷ்ணர். அதாவது பகவான் அர்ஜுனனை சுத்த-சத்தவ நிலைக்கு வர அழைக்கிறார். அர்ஜுனனை மட்டுமல்ல; நம்மையும் அழைக்கிறார். பொருட்களை அடைதல், பாதுகாத்தல் போன்றவற்றிலிருந்து விடுபட்டு தன்னில் நிலைபெறுவாயாக என்று கட்டளையிடுகிறார். அப்போது தான் ஜட இயற்கையின் இருமைகளைப் பொறுத்துக்கொள்ள முடியும்.

வேதங்கள் நம்மை வழி நடத்துவதற்காக வியாசதேவரால் படைக்கப்பட்டவை. வியாசதேவர் பகவானின் சக்தியவேஷ அவதாரமாகும். ஜீவாத்மாக்கள் இந்த ஜட உலகில் பிறவி எடுத்தவுடனேயே, தங்களது முந்தைய பிறவியின் கரம்பலனுக்குகேற்ப முக்குணங்களால் (குணங்கள்

என்ற கயிற்றால்) கட்டப்படுகின்றன. எனவே, ஒரு வழிகாட்டி, முக்குணங்களில் விழுந்த அனைவருக்கும் வழிகாட்டுவது போல அமையவேண்டும். ஆகவே, மனிதகுலம் எப்போது தோன்றியதோ, மனித சமுதாயம் எப்போது தோற்றுவிக்கப்பட்டதோ அப்போதே வேதங்களும் தோன்றின. யாராக இருந்தாலும், இந்த மூன்று குணங்களில் கட்டுண்டே இருப்பர். அவர்களை வழிநடத்தி மேல்நிலைக்குக் கொண்டு வரவேண்டும். எனவே, வேதங்கள் மனித சமுதாயத்தை படிப்படியாக மேம்படுத்துவதற்காக அருளப்பட்டவை.

தமோ குணம், ரஜோ குணம், சத்வ குணம் எனப்படுபவையே முக்குணங்கள். இங்கு "குண" எனப்படும் கயிறு பகவானின் "மாயா" சக்தியாகும் (பகவத் கீதை: 7.14):

தைவீ ஹ்யேஷா குணமயீ
மம மாயா துரத்யயா
மாம் ஏவ யே ப்ரபத்யந்தே
மாயாம் ஏதாம் தரந்தி தே

"ஜடஇயற்கையின் முக்குணங்களாலான எனது தெய்வீக சக்தி வெல்லுதற்கரியது. ஆனால், என்னிடம் சரணடைந்தோர் இதனை மிக எளிதில் கடக்கலாம்."

முக்குணத்தின் தன்மைகள் என்ன என்பதை இப்போது பார்ப்போம்.

1. தமோ குணத்தில் இருப்போர் எப்போதும் அறியாமையிலும், தூக்கத்திலும் இருப்பர். கெட்டுப்போன, சமைத்து பல நாட்கள் ஆன, அல்லது பாக்கெட்களில் கிடைக்கும் துரித உணவின்மையே விரும்பி உண்பர். எனவே இவர்கள் எப்போதும் சோம்பலாகவே இருப்பார்கள்.
2. ரஜோ குணத்தில் இருப்போர் எப்போதும் பேராசை உடையவர்களாகவும், பொறாமை உடையவர்களாகவும், எதிலும் திருப்தியடையாதவர்களாகவும் இருப்பர். இவர்கள் மிகவும் காரமான, மற்றும் புளிப்பான உணவின்மையே விரும்பி உண்பார்கள்.
3. சாத்விக குணத்தில் இருப்பவர்கள் ஆன்மீக அறிவில் விருப்பமும் ஈடுபாடும் உள்ளவர்களாக இருப்பார்கள். கிடைத்ததில் திருப்தியடைந்து, எல்லாவற்றிலும் நிதானமாகவும் அமைதியாகவும் இருப்பார்கள். இவர்கள் தான் உண்மையான பக்தர்களாகவும் ஆவார்கள்.

பகவானின் மாயா சக்தியை எளிதில் கடப்பது எப்படி? பகவானின் மாயாசக்தியைக் கடக்க வேண்டுமானால், பகவானிடம் சரணடைய வேண்டும். இதை விட வேறு எந்த வழியும் கிடையாது. ஆனால் பகவானை சரணடைய வேண்டுமானால் ஒரு ஆன்மீக குருவை அணுகி அவர்

மூலமாகத்தான் சரணடைய முடியும். மேலும் அந்த குரு, ஒரு தகுந்த குரு-சீட பரம்பரையிலிருந்து வந்தவராக இருக்கவேண்டும். அவரை சரணடையும்போது, அவரது வழிகாட்டலில் பகவானைப்பற்றி தெரிந்துகொண்டு, மிக எளிதாக முக்குணங்களிலிருந்தும் விடுபடலாம்.

முக்குணங்களில் உள்ளவர்களுடன் நாம் சங்கம் வைத்துக் கொள்ளும்போது (குண சங்கஸ்ய) அதற்கேற்ப நமது குணங்களும் மாறுபடும். இதற்கு புராண, இதிகாசங்களில் சான்றுகள் உள்ளன.

நரகாசுரன்: பூமாதேவிக்கும் வராகப்பெருமானுக்கும் மகனாகப் பிறந்தவர். இரணியாட்சகனிடமிருந்து பூமாதேவியை மீட்டு எடுக்கும்போது பகவானுக்கும், பூமாதேவிக்கும் மகனாகப்பிறந்தவர் நரகாசுரன். ஆனால், அவன் தமோ குணத்தில் நிலைபெற்ற அசுரனான பாணாசுரனுடன் சங்கம் வைத்துக் கொண்டதால் அசுரனாகி பின்னர் பகவானாலேயே கொல்லப்பட்டார்.

கைகேயி: சத்வ குணத்தில் நிலைபெற்ற கைகேயி, ரஜோ குணத்தில் நிலைபெற்ற மந்தரையுடனான சங்கம் அவளை கீழ்நிலைக்குத் தள்ளியது. இதனால் எவருமே கைகேயி என்று பெயர் கூட வைப்பதில்லை!

ஒருவர் சத்வ குணத்தில் நிலைபெற்றவருடன் சங்கம் வைத்துக்கொண்டால் உன்னதமான நிலையை அடைவர் என்பதற்கு, ஸ்ரீஹரிதாஸ தாகூராவுடன் சங்கம் வைத்துக் கொண்ட விலைமாதுவிற்கு கிடைத்த நற்பேறினை கூறலாம். ஸ்ரீசைதன்ய மகாபிரபுவால் நாம் ஆச்சாரியார் என்று பெயர் சூடப்பட்ட ஸ்ரீஹரிதாஸ தாகூரா ஒரு மிகச்சிறந்த கிருஷ்ண பக்தர். ஆனால் விலைமாதுவை அனுப்பி ஹரிதாஸ தாகூராவின் பக்திக்கும், நன்னடத்தைக்கும் களங்கம் ஏற்படுத்த முஸ்லிம்கள் நினைத்தனர். விலைமாதுவோ, சொல்பமாக ஹரிதாஸ தாகூரவிடமிருந்து கிடைத்த வெறும் பார்வையினாலும், அவர் ஜெபித்த ஹரிநாமத்தினால் கிடைத்த பலனாலும், பக்கத்தில் வளர்ந்த துளசிதேவியினாலும், தானும் பக்தையானது மட்டுமன்றி, ஹரிதாஸ தாகூரவிடம் தீட்சை பெற்று அவரைத் தன் குருவாகவும் ஏற்றுக் கொண்டாள்.

எனவே, பக்தித்தொண்டால் மட்டுமே இந்த முக்குணங்களைக் கடக்க முடியும். அதற்கு சாதுசங்கம் மிகவும் இன்றியமையாததாகும். எனவேதான் சாஸ்திரங்கள் சாதுசங்கத்தின் மகிமையைப் புகழ்கின்றன (ஸ்ரீசைதன்ய சரிதாமருதம் மத்ய - 22.54):

சாது சங்கா சாது சங்கா - சர்வ சாஸ்திரே கய
லவ மாத்ர சாது சங்கே சர்வ சித்தி ஹய

“அனைத்து விதமான பக்தி சாஸ்திரங்களும் சாதுசங்கத்தின் மகிமைகளை பறை சாற்றுகின்றன. ஒருவன் ஒரு மணித்துளியின் மிகச் சிறு பாகமான

(லவ - ஒரு நிமிடத்தில் பதினொன்றில் ஒரு பாகம்) நேரம் கூட ஒரு சுத்தமான கிருஷ்ண பக்தருடன் சாதுசங்கம் கிடைத்தாலே போதும்; அவன் பக்தியில் பிகவும் வெற்றி பெற்று விடுவான்!"

2.47 - கர்மண்யேவாதி காரஸ்தே

கர்மண்யேவாதி காரஸ்தே
 மா பஸேஷு கதா - சன
 மா கர்மா- பல ஹேதுர் பூர்
 மா தே ஸங்கோ ஸ்த்வ அகர்மணி

மொழிபெயர்ப்பு

கர்மணி- விதிக்கப்பட்ட கடமைகளில்; **ஏவ** - நிச்சயமாக; **அதிகார-** அதிகாரம்; **தே** - உனக்கு; **மா-** என்றுமில்லை; **பஸேஷு-** பலன்களில்; **கதா** - **சன** - எவ்வேளையிலும்; **மா-** என்றுமில்லை; **கர்ம- பல** - செயல்களின் பலன்களில்; **ஹேது** - காரணம்; **பூர்:-** ஆவது; **மா-** என்றுமில்லை; **தே** - உனக்கு; **ஸங்க** - பற்றுதல்; **அஸ்து** - இருப்பது; **அகர்மணி** - விதிக்கப்பட்ட கடமைகளை செய்யாமல்

பொருள்

உனக்கு விதிக்கப்பட்ட கடமைகளை செய்ய மட்டுமே உனக்கு அதிகாரம் உண்டு. ஆனால் செயல்களின் பலன்களில் உனக்கு ஒருபோதும் அதிகாரம் இல்லை. உனது செயல்களின் விளைவுகளுக்கு உன்னையே ஒருபோதும் காரணமாக எண்ணாதே. கடமைகளை செய்யாமலிருக்க ஒருபோதும் பற்றுதல் கொள்ளாதே.

விளக்கவுரை

பகவான் ஸ்ரீகிருஷ்ணர் இந்த சுலோகத்தில் நான்கு விஷயங்களைக் கூறுகிறார்.

1. உனக்கு விதிக்கப்பட்ட கடமையை செய்ய மட்டுமே அதிகாரம் உண்டு. விதிக்கப்பட்ட கடமைகளை வர்ணாஸ்ரம தர்மத்திற்கேற்ப செயலாற்றவேண்டும்.

சாதுர் வர்ணம் மாயா ஸ்ருஷ்டம் குண- கர்ம- விபாக-வு

"மூன்றுவித இயற்கை குணங்களுக்கும் அவற்றின் செயல்களுக்கும் ஏற்ப மனித சமுதாயத்தின் நான்கு வகைப் பிரிவுகள் என்னால் ஏற்படுத்தப்பட்டன" என பகவான் ஸ்ரீகிருஷ்ணர் குறிப்பிடுகிறார். இந்த வர்ணாஸ்ரமம் ஒருவனின் பிறப்பால் வருவதல்ல. பிறப்பால் அனைவருமே சூத்திரர்களே ('ஜன்ம ஜாயதே சூத்ரஹ:!) என்று சாஸ்திரங்கள் கூறுகின்றன. முந்தைய பிறப்பின் கர்ம பலன்களால் ஒருவனுக்கு

குறிப்பிட்ட குடும்பத்தில் பிறப்பு வந்தபோதும், பிறப்பை மட்டும் வைத்தே ஒருவரின் வர்ணாஸ்ரமத்தை கணிக்கக்கூடாது. வர்ணம் என்றால் குணம் என்று பொருள். வர்ணாஸ்ரம தர்மத்தின் படி குறிப்பிடப்படும் நான்கு குணங்களை இந்த உலகத்தில் எங்கும் காணலாம். எனவே இது உலக நியதி (Division of Labour). இது சாதியல்ல.

வர்ணாஸ்ரம தர்மத்தின் முதல் பிரிவினரான பிராமணர்கள், மற்ற மக்களுக்கு கல்வி அறிவு புகட்டி நல்வழி காட்டவேண்டும். இரண்டாவது பிரிவினராகிய சத்திரியர்கள் நாட்டு மக்களுக்கு பாதுகாப்பு அளிக்க வேண்டும். மூன்றாவது பிரிவினராகிய வைசியர்கள் நாட்டு பொருளாதாரத்தை மேம்படுத்த விவசாயம், வியாபாரம், பசு பாதுகாப்பு போன்ற செயல்களை செய்யவேண்டும். நான்காவது பிரிவினராகிய சூத்திரர்கள் மேற்கண்ட நான்கு வர்ணத்தினரும் தங்கள் கடமைகளை செவ்வனே செய்ய உதவி புரியவேண்டும். இவ்வாறு செய்யக்கூடிய செயல்கள் கர்மம் எனப்படுகிறது. சாஸ்திரங்கள் பரிந்துரைக்காத தீய செயல்களை செய்யக்கூடாது. அவ்வாறு செய்யப்படும் செயல்கள் விகர்மம் எனப்படுகிறது.

2. செயல்களின் பலன்களில் உனக்கு அதிகாரமில்லை. பகவான் ஏன் பலனை எதிர்பார்க்காமல் கடமைகளைச் செய்யுமாறு கூறுகிறார்?

எப்போதெல்லாம் பலனை எதிர்பார்த்து செயல்களை செய்கிறோமோ, அப்போது நாம் அவற்றின் விளைவுகளுக்கு காரணமாகி விடுகிறோம். பலனை எதிர்பார்த்து செய்யப்படும் செயல்கள், வரக்கூடிய பாவத்திற்கும், புண்ணியத்திற்கும் காரணமாக அமைகின்றன.

3. உனது செயல்களின் விளைவுகளுக்கு உன்னையே காரணமாக ஒருபோதும் எண்ணாதே. ஒரு செயல் செய்யப்பட வேண்டுமானால், ஐந்து விஷயங்கள் தேவை.

(1) ஜீவாத்மா, (2) புலன்கள், (3) பரமாத்மா, (4) இயற்கை, (5) முயற்சி. இவை ஐந்தும் சேரும்போதுதான் கருமங்கள் நடக்கின்றன. எனவே, 'செய்யப்படும் செயல்களுக்கு உன்னை கருத்தாவாக்கிக் கொள்ளாதே' என்று பகவான் கூறுகிறார்.

4. கடமையை செய்யாமலிருக்க பற்றுதல் கொள்ளாதே. இது செயலற்ற தன்மை. ஒருவன் ஒருபோதும் தன் கடமையை செய்யாமலிருத்தல் கூடாது. போர்செய்வது சத்திரியனின் கடமை. ஆனால், அர்ஜுனன் போர் செய்ய மறுத்தான் எனவே, பகவான் அவனுக்குரிய கடமையைக் கூறுகிறார்.

எனவே, நாம் கடமைகளை செய்வதில் மிகவும் கவனமாக இருக்கவேண்டும். நாம் எந்த செயல்களை செய்தாலும், அதை பகவானுக்கு அர்ப்பணமாக செய்ய வேண்டும், அப்போதுதான் கர்மபலனில்

சிக்காமல் இருப்போம். அலுவலகத்தில் பணி செய்யும் ஒருவர் பலனை எவ்வாறு பகவானுக்கு அர்ப்பணிக்க முடியும் என்பதைப் பார்ப்போம். நாம் சம்பாதிக்கும் பணத்தில் காய்கறி, பழங்கள், தானியங்கள் வாங்குகிறோம். அதை பகவானுக்கு நிவேதனம் செய்து பிரசாதமாக எடுத்துக் கொள்ளலாம். பணத்தில் ஒரு பகுதியை பகவான் காரியங்களுக்கு செலவிடலாம். அவ்வாறு செய்யும்போது எவ்வித விளைவுகளிலும் மாட்டிக்கொள்ள மாட்டோம்.

2.56 - து: கேஷ்வ் அனுத் - விக்ன- மனா:

து: கேஷ்வ் அனுத் - விக்ன- மனா:
ஷுகேஸு விஹ - த -ஸ்ப்ருஹ
வீத- ராக பய - க்ரோத
ஸ்தித தீர் முனிர் உச்யதே

மொழிபெயர்ப்பு

து:கேஷு - மூவகை துன்பங்களில்; அனுத்- விக்ன- மனா - மனதில் பாதிப்பு அடையாதவன்; ஸுகேஷு - இன்பத்தில்; விஹாதா-ஸ்ப்ப்ருஹ - விருப்பமின்றி; வீத- விடுபட்டு; ராக- பற்று; பய- பயம்; க்ரோத- கோபம்; ஸ்தித- தீ - மனம் நிலைபெற்றவன்; முனி - முனிவன்; உச்யதே- அழைக்கப்படுகிறான்.

பொருள்

மூவகைத் துன்பங்களால் பாதிக்கப்படாது மனம் உடையவனும், இன்பத்தில் மிக மகிழாதவனும், பற்றுதல், பயம், கோபம் இவற்றிலிருந்து விடுபட்டவனுமான ஒருவன் , 'நிலைத்த மனமுடைய முனிவன்' என்று அழைக்கப்படுகிறான்.

விளக்கவுரை

இந்த சுலோகத்தில் பகவான் 'மனதில் பாதிப்பற்ற நிலைத்த மாமுனிவர்' என்று அழைக்கப்படுபவர் யார் என்பதையும் அவனுக்கான அடையாளங்கள் என்ன என்பதையும் விளக்குகிறார். மூவகை துன்பங்களால் பாதிக்கப் படாதவன் அவரது முதல் அடையாளம்.

இந்த ஜட உலகம் துன்பங்களால் நிறைந்தது. பகவான் இந்த ஜட உலகினை "துக்காலயம் அஷாஸ்வதம்" என்று குறிப்பிடுகிறார். இந்த ஜட உலகில் பிறவி எடுத்துவிட்டோம் என்றால் கீழ்வரும் மூன்று வகையான துன்பங்களை அனுபவித்துத்தான் ஆகவேண்டும்.

1. அதி ஆத்மிகா: நம் உடலாலும், மனதாலும் ஏற்படும் துன்பங்கள்
2. அதி பெளதிகா: நம்மை சுற்றி இருப்பவர்களால் ஏற்படும் துன்பங்கள்
3. அதி தெய்விகா: தெய்வங்களால், இயற்கையால் ஏற்படும் துன்பங்கள்

இத்தகைய துன்பங்கள் ஏற்படும்போது, கவலைப்படாமல் "வாஸுதேவம் ஸர்வம் இதி" என திடமாக இருப்பவர் நிலைபெற்ற மாமுனி எனப்படுவார்.

முனிவர் என்றால் ரிஷிகள், யோகிகள், ஞானிகள் அனைவரும் அடங்குவர். ஆனால் ஒவ்வொருவரும் ஒருவகையில் வேறுபடுவார்கள். ரிஷிகள் கூட பிரம்ம-ரிஷி, ராஜ-ரிஷி, தேவ-ரிஷி என பலவாறு அழைக்கப்படுகின்றனர். அதேபோல ஞானிகள் பகவானை பிரம்மஜோதியாக தியானித்து பிரம்மத்தில் இரண்டறக் கலப்பதை இலட்சியமாகக் கொண்டவர்கள். அஷ்டாங்க யோகிகள் பகவானை இதயத்தில் இருக்கும் பரமாத்மா சொரூபத்தில் வழிபடுகின்றனர். ஆனால், இந்த சுலோகத்தில் "ஸ்தித தீர் முனி" என்று பகவான் குறிப்பிடுவது பகவானின் தூய பக்தர்களுையே ஆகும்.

ஏனென்றால் மகாபெரும் ரிஷிகளே சில நேரங்களில் தங்கள் சாதகங்களிருந்து கூட விழுந்து விடுகின்றனர். எடுத்துக்காட்டாக, விசுவாமித்திரர், சௌபாரி முனிவர் போன்றவர்கள் தங்கள் தவ நிலையிலிருந்து வீழ்ந்ததை புராணங்கள் வாயிலாக நாம் அறிகிறோம்.

வசிஷ்டரின் வாயால் பிரம்ம-ரிஷி பட்டம் பெறவேண்டும் என விசுவாமித்திரர் பல்லாயிரக்கணக்கான வருடங்கள் தவமிருந்தார். ஆனால், இந்திரன் அனுப்பிய தேவலோக மங்கையான மேனகையால் கவரப்பட்டு, அவளை மணந்து சகுந்தலை என்னும் குழந்தைக்கு அவர் தந்தையானார். பின் மேனகா தேவலோகம் சென்று விட, மீண்டும் அவர் தன் தவ வாழ்க்கைக்கு திரும்பினார். இப்போது இந்திரன் இன்னொரு தேவலோக மங்கையான ரம்பாவை அனுப்பினார். இதைக்கண்ட விசுவாமித்திரர் கோபம் கொண்டு அவளை எரித்து விட்டார். இவ்வாறு காமத்திற்கும், கோபத்திற்கும் ஆளானார்.

இதேபோல் சௌபாரி முனிவர் வெளியே அமர்ந்து தவம் செய்தால் தான் புலனின்பத்திற்கு ஆளாகிவிடுவோம் என , யமுனை நதியில் நீருக்கடியில் அமர்ந்து தவம் செய்தார். அங்கு இரண்டு மீன்கள் சந்தோசமாக இருப்பதைப் பார்த்து, தவத்தைக் கைவிட்டு நீருக்கு வெளியே வந்து, தன் தவ வலிமையால் இளைஞனாகி, மதுரா மன்னனிடம் பெண் கேட்டு, அவனது பெண்களை திருமணம் செய்து கொண்டார். பின்னர் பழையபடி தவ வாழ்க்கைக்கு சென்றார்.

ஆனால், அம்பர்ஷி மகாராஜாவின் தூய பக்திக்கு ஈடில்லை. ஏனென்றால் அவர் ஒரு சுத்தமான பக்தன். ஒருமுறை அம்பர்ஷி மகாராஜா நிர்ஜல ஏகாதசி இருந்து விரதம் முடிக்கும் வேளையில் அழையா விருந்தாளியாக தூர்வாச முனிவர் வந்தார். முனிவர்களுக்கு கொடுக்கவேண்டிய அனைத்து மரியாதைகளையும் அம்பர்ஷி மகாராஜா கொடுத்தார். தூர்வாச முனிவர், தனது அனுஷ்டாங்கங்களை முடிக்க ஆற்றுக்குச் சென்றார். அம்பர்ஷி மகாராஜா விரதம் முடிக்கும் நேரம் வந்தது. ஆனால் தூர்வாச முனிவர் வரவில்லை. தனது அவையில் உள்ள சான்றோர்களின் ஆலோசனைப்படி,

வெறும் நீரை மட்டும் அருந்தி விரதம் முடிக்க தீர்மானித்து நீரை அருந்தினார்.

விருந்தினரை உபசரிக்காமல் நீர் அருந்திவிட்டதாகக் கோபம்கொண்டு, தூர்வாச முனிவர் தன் ஜடாமுடியை கிள்ளி காலாக்கினியை ஒத்த ஒரு பூதத்தை வரவழைத்தார். அது அம்பர்ஷ மகாராஜாவைக் கொல்ல வந்தது. உடனேயே, பகவானின் சுதர்சன சக்கரம் அந்த பூதத்தைக் கொன்றுவிட்டு சிவபெருமானின் அம்சமான தூர்வாச முனிவரையே துரத்த ஆரம்பித்தது. அவர் எல்லா லோகங்களுக்கும் ஓடிவிட்டு, எவராலும் காப்பாற்ற முடியாமல் கடைசியில் விஷ்ணு பகவானின் லோகம் சென்றார். விஷ்ணு பகவானோ, தன்னால் எதுவும் செய்ய முடியாது என்றும், அம்பர்ஷ மகாராஜாவால் மட்டுமே சுதர்சன சக்கரத்தை திரும்பப் பெற முடியும் எனவும் கூறி அனுப்பினார். மிக சக்தி வாய்ந்த தூர்வாச முனிவரே பக்தரான அம்பர்ஷ மகாராஜாவிடம் மன்னிப்பு கேட்டதை நாம் படிக்கிறோம். இது தான் கிருஷ்ண பக்தர்களின் மகிமை. ஞானிகளையும் அஷ்டாங்க யோகிகளையும் விட மிகவும் மேலானவர்கள் பக்தர்கள்.

அம்பர்ஷ மகாராஜா தனது மனதை எப்போதும் பகவானின் பாதாரவிந்தங்களில் பதித்தார். தனது வார்த்தைகளை ஸ்ரீகிருஷ்ணரை வர்ணிப்பதில் ஈடுபடுத்தினார். கைகளை ஆலயங்களை தூய்மை செய்ய பயன்படுத்தினார். காதுகளை பகவானின் திவ்யமான லீலைகளைக் கேட்க ஈடுபடுத்தினார். கண்களை பகவானின் திருவிக்கிரகங்களை தரிசனம் செய்ய ஈடுபடுத்தினார். மூக்கை பகவானுக்கு அர்ப்பணிக்கப்பட்ட மலர்களை முகர பயன்படுத்தினார். நாக்கை பகவானின் பிரசாதத்தை சுவைக்க பயன்படுத்தினார். பாதத்தை பகவான் சேத்திரங்களுக்கு செல்ல பயன்படுத்தினார். ஆசைகளை பகவானின் சேவகனாக இருக்க வழிப்படுத்தினார். இத்தகைய தூய பக்தரே 'மனதில் பாதிப்பற்ற நிலைத்த மாமுனிவர்' ஆவார்.

2.59 - விஷயா வினிவர்தந்தே

விஷயா வினிவர்தந்தே
நிராஹாரஷ்ய தேகின:
ரஸ - வர்ஜம் ரஸோ ப்யஸ்ய
பரம் த்ருஷ்ட்வா நிவர்த்ததே

மொழிபெயர்ப்பு

விஷயா - புலனுகர்ச்சிப் பொருட்கள்; **வினி வர்தந்தே** - விலகியிருக்க பயிற்சி கொண்டு; **நிராஹாரஸ்ய** - மறுப்பு கட்டுப்பாடுகளால்; **தேஹின:** - உடலை உடையவன்; **ரஸ-வர்ஜம்** - சுவையை விட்டொழித்து; **ரஸ:** - இன்பத்தைப்பற்றிய எண்ணம்; **அபி-** இருப்பினும்; **அஸ்ய-** அவனது; **பரம் -**

உயர்ந்தவற்றை; த்ருஷ்ட்வா- அனுபவிப்பதால்; நிவர்த்தந்தே-
முற்றுப்பெறுகிறது.

பொருள்

உடல் பெற்ற ஆத்மாவை புலனின்றிப்பதிருந்து கட்டுப்படுத்தினாலும், புலனுகர்ச்சிப் பொருட்களுக்கான சுவை அப்படியே இருக்கும். ஆனால் புலனின்றிப் பொருட்களை உயர்ந்த சுவையினால் ஒழிப்பவன், தனது உணர்வில் நிலைபெற்றுள்ளான்.

விளக்கவுரை

இயல்பாகவே புலன்கள் கீழான விஷயங்களில் ஈடுபாடு உள்ளவையாக உள்ளன. குறிப்பாக கண், காது, மூக்கு, வாய், தோல் என ஐம்புலன்களும் கீழான உலக விஷயங்களில்தான் சுகம் காணுகின்றன. ஜட உலக சுவையை நாடுவது புலன்களின் இயல்பு. ஆகையால், புலன்கள் சுவை தேடுதலை அடியோடு தடுத்து நிறுத்த இயலாது. ஆனால் புலன்களை உயர் சுவையை நாடும்படி திருப்பலாம். இதன்மூலம் புலன்கள் கீழ் சுவையை நாடுவதிலிருந்து விடுபடும்.

இராமானுஜாச்சாரியாரின் வாழ்க்கையில் நடந்த ஒரு நிகழ்ச்சியை இதற்கு சான்றாகக் கூறலாம். (ஆதாரம்: இராமானுஜாச்சாரியாரின் வாழ்க்கை வரலாறு-- எச் .ஜி . நைமிசாரண்ய தாலா)

அன்று அரங்கநாதருக்கு கருட உற்சவம் நடந்துகொண்டிருந்தது. கருடவாகனத்தில் ரங்கநாதர் நகரை வலம் வர இருந்தார். வேத மந்திரங்கள் ஒலித்தன. சங்கு, சக்கரம் பொறிக்கப்பட்ட சிகப்பு நிறக்கொடி பக்தர்களால் ஏந்தப்பட்டு வந்தது. அலங்கரிக்கப்பட்ட யானைகளும், குதிரைகளும் பின்தொடர்ந்தன. ஆனந்தமாக ஹரிநாமம் ஜெபித்தபடி பக்தர் கூட்டம் பின்தொடர்ந்தது. கடைசியாக அர்ச்சகர்கள் வெண்சாமரம் வீச, நூற்றுக்கணக்கான பக்தர்கள் ஏந்த கருட வாகனத்தில் ரங்கநாதர் தாயாருடன் வெளிவந்தார். அனைவரது இதயங்களும் பக்தியால் நிறைந்திருந்தது. அனைவரின் கண்களும் ரங்கநாதர் மற்றும் தாயாரின் திரு உருவங்கள் மீதே பதிந்திருந்தன.

இந்த ஆன்மீகமான நகர் வலத்தில் ஒருவன் மட்டும் வித்தியாசமாக முரண்பாடாக நடந்துகொண்டான். கம்பீரமான தோற்றம் கொண்ட அவன், அலங்கரிக்கப்பட்ட குடை ஒன்றைத் தூக்கிப் பிடித்துக்கொண்டு ஒரு பெண்ணின் மீது வெயில் படாதவாறு அவளுடன் நடந்து வந்தான். மேலும் இடது கையில் ஒரு விசிறி கொண்டு அவளுக்கு விசிறியபடி வந்தான். அவனது கண்களோ, முற்றிலும் அவளது அழகில் ஆழ்ந்திருந்தது. அவனது வெட்கக்கேடான இந்த செயலைப் பார்த்து சிலர் முணுமுணுத்தனர். சிலர் கேவலமாகப் பேசினார்கள். ஆனால், அவன் எதையும் கண்டுகொள்ளவில்லை. அந்தப் பெண்ணின் அழகில் லயித்தவனாக இருந்தான்.

காவேரியில் குளித்துவிட்டு, தன் சீடர்களுடன் ஸ்ரீஇராமானுஜாச்சாரியார் தன்னுடைய ஆசிரமத்திற்கு வந்துகொண்டிருந்தார். இந்த காட்சியை அவரும் கண்டார். தன் சீடனான முதலியாண்டானை அழைத்து, "அந்த மனிதனை என்னிடம் வருமாறு கூறுவாயாக" என்றார். முதலியாண்டான் பலமுறை அழைத்த பின்பே அப்பெண்ணிடம் இருந்து கவனத்தைத் திருப்பினான். முதலியாண்டான் அவனிடம் ராமானுஜர் அழைப்பதாகக் கூறினான். உடனே, அவனும் மரியாதையுடன் இராமானுஜாச்சாரியாரை நமஸ்கரித்தான்.

அவனிடம் ஸ்ரீராமானுஜர், "பிள்ளாய்! வெட்கம், வெறுப்பு, பயம் அனைத்தையும் இழந்து அனைவரின் நகைப்புக்கும் இடமாகும் வகையில் நீ நடந்து கொள்ளும்படி அந்தப் பெண்ணிடம் என்ன அழகைக் கண்டாய்?" என்று வினவினார். அதற்கு அவன், "ஓ மகாத்மாவே, இவ்வலகில் எத்தனையோ அழகுக் காட்சியைப் பார்த்திருக்கிறேன். ஆனால், இப்பெண்ணின் அழகிய கண்களுக்கு இணையாக அழகு பொருந்திய கண்களை இதுவரை நான் பார்த்ததில்லை. அக்கண்களைக் கண்டவுடன், அவற்றிலிருந்து என் பார்வையை விலக்க இயலவில்லை" என்று பதிலளித்தான்.

"உன் பெயரென்ன?" என்று ஸ்ரீராமானுஜர் வினவினார். "என்பெயர் உறங்காவில்லி. நான் உறையூரில் வசிக்கிறேன். நான் ஒரு மலயுத்த வீரன். இந்தப் பெண்ணின் பெயர் பொன்னாச்சி. எங்கள் இருவருக்கும் இன்னும் திருமணம் முடியவில்லை. ஆனாலும், அவள் என் மனைவியாக இல்லாவிட்டாலும், நான் வேறொரு பெண்ணை விரும்பப் போவதில்லை" என்றான்.

"உறங்காவில்லியே! இப்பெண்ணின் கண்களைவிட அழகிய இரு கண்களைக் காட்டினால், இப்பெண்ணை விட்டுவிட்டு அந்த அழகிய கண்களுக்கு உரியவரை நீ நேசிப்பாயா?" என்று ஸ்ரீராமானுஜர் வினவினார். உடனே, உறங்காவில்லி, "மகாத்மாவே! பொன்னாச்சியின் கண்களை விட அழகிய கண்களை நான் காண நேரிட்டால், கண்டிப்பாக பொன்னாச்சியை விட்டு விலகி, அந்த அழகிய கண்களுக்கு உரிமையாளரை வழிபடுவேன்" என்றான்.

ஸ்ரீராமானுஜர் தன்னுடன் தன் ஆசிரமத்திற்கு வருமாறு உறங்காவில்லியை அழைத்தார். ஸ்ரீராமானுஜரும் உறங்காவில்லியும் அரங்கநாதர் ஆலயத்தை நோக்கி நடந்தார்கள். ஸ்ரீரங்கம் கோயிலின் அனைத்து பிரகாரங்களையும் கடந்து சென்ற அவர்கள், அரங்கநாதரின் திருவிக்கிரகத்தின் முன் நின்றனர். அப்போது அரங்கநாதருக்கு ஆரத்தி நடந்து கொண்டிருந்தது. அவ்வொளியில் அரங்கநாதரின் தாமரைக் கண்கள் ஒளிர்ந்தன. அக்கண்களைக்கண்ட உறங்காவில்லி தன் கண்களை இமைக்காமல், அப்படியே உறைந்து நின்றார். ஆன்மீகப் பேரின்பத்தில் ஆழ்ந்து போனார்.

உறங்காவில்லி ஸ்ரீராமானுஜரின் பாதங்களில் விழுந்தார். "தேவர்களும் பெறுவதற்கரிய பெரும்பேற்றினை, புலனின்பத்தில் மூழ்கிக் கிடந்த இந்த கடையனுக்கு அளித்தீர்கள். என்றென்றும் நான் உங்கள் அடியவன். இரவில் ஆந்தையைப்போல, சூரியனிடமிருந்து விலகி, மின்மினிப் பூச்சியால் கவரப்பட்டேன். என் கண்களைத் திறந்து விட்டீர்கள்." என்று கதறினார். பாதத்தில் விழுந்த உறங்காவில்லியை இராமானுஜர் தூக்கி அணைத்தார். முறைப்படி இருவருக்கும் திருமணம் செய்து வைத்தார். இருவரும் பகவானின் தூய பக்தரானார்கள். உறங்காவில்லியின் கண்கள் அழியும் கீழான அழகைக் கண்டன. அதே கண்கள் அரங்கநாதரின் தெய்வீகக் கண்களைக் காணும் இந்த உயர்ந்த சுவையைப் பெற்ற பின்னரே, அழியும் உடலில் அழகைக் காணும் அச்சுவையை இழந்தன.

இக்கருத்தையே தொண்டரடிப் பொடியாழ்வாரும் தன்னுடைய திருமாலையில், "இச்சுவை தவிர, யான் போய் இந்திரலோகம் ஆளும் அச்சுவை பெறினும் வேண்டேன், அரங்கமா நகருளானே" என்று பாடுகிறார். இக்கருத்தையே, "உடல் எடுத்தவனை, புலனுகர்வுக்கான உலக விஷயங்களிலிருந்து விலகி இருக்கப் பயிற்சி கொடுத்தாலும், புலனுகர்விற்கான சுவை அப்படியே இருக்கும். ஆனால், உயர்ந்த சுவையை ஒருவன் பருகும்போது, தாழ்ந்த சுவை மறைந்து விடுகிறது." என்று பகவான் ஸ்ரீகிருஷ்ணர் இந்த சுலோகத்தில் குறிப்பிடுகிறார்.

2.62 - த்யாயதோ விஷயான் பும்ஸ:

த்யாயதோ விஷயான் பும்ஸ:
ஸங்கஸ் தேஷு பஜாயதே
ஸங்காத் ஸஞ்ஞாயதே காம:
காமாத் க்ரோதோ பி ஜாயதே

க்ரோதாத் பவதி ஸம்மோஹ:
ஸம்மோஹாத் ஸம்ருதி - விப்ரம:
ஸம்ருதிப் ரம்ஷாத் புத்தி- நாவோ
புத்தி நாவாத் ப்ரணஷ-யதி

மொழிபெயர்ப்பு

த்யாயதோ-- சிந்திக்கும் போது; **விஷயான்** -- புலன் நோக்கு பொருட்கள்; **பும்ஸ:** -- மனிதனின்; **ஸங்க:**- பற்றுதல்; **தேஷு** --புலன் நோக்கு பொருட்களில்; **உப ஜாயதே** -- வளர்கிறது; **காம**-- காமம்; **காமாத்** -- காமத்திலிருந்து; **க்ரோத**-- கோபம்; **அபிஜாயதே**-- தோன்றுகிறது

க்ரோதாத் -- கோபத்திலிருந்து; **பவதி** -- ஏற்படுகிறது; **ஸம்மோஹ** -- பூரண மயக்கம்; **ஸம்மோஹாத்** -- மயக்கத்தினால்; **ஸம்ருதி** -- நினைவின்; **விப்ரம**-- நிலை இழப்பு; **ஸம்ருதி- ப்ரம் ஷாத்** -- நினைவு குழம்பிய பின்;

புத்தி- நாஷ: -- அறிவு இழப்பு; **புத்தி நாஷாத்** -- அறிவு இழப்பிலிருந்து; **ப்ரண ஷ்யதி** -- வீழ்ச்சியடைகிறான்.

பொருள்

புலன் நோக்கு பொருட்களை சிந்திப்பதால், மனிதன் அதன்மேல் பற்றுதலை வளர்த்துக் கொள்கிறான். அந்தப் பற்றுதலிலிருந்து காமமும், காமத்திலிருந்து கோபமும் தோன்றுகின்றன. கோபத்திலிருந்து பூரண மயக்கமும், மயக்கத்தினால் நினைவு நிலை இழப்பும் ஏற்படுகின்றன. நினைவு இழப்பினால் அறிவு இழக்கப்படுகிறது. அறிவு இழக்கப்பட்டவுடன், ஒருவன் மீண்டும் ஜடவாழ்க்கையில் சிக்கி வீழ்கிறான்.

விளக்கவுரை

ஆதார கதை: ஸ்ரீமத் பாகவதம்: காண்டம் - 6; அத்தியாயம் - 1:

கன்யாகுப்ஜம் என்னும் நகரில் அஜாமிளன் என்னும் பெயருடைய அந்தணன் ஒருவன் வசித்து வந்தான். அவன் வேதங்களைக் கற்றவனாகவும், நன்னடத்தை, நற்குணம், நல்லொழுக்கம் நிறைந்தவனாகவும் இருந்தான். மேலும், வேத விதிகளை அனுஷ்டிப்பதில் உறுதி உடையவனாகவும், சாந்தமானவனாகவும், புலன்களையும், மனதையும், அடக்கியவனாகவும், வேதம் ஒதுபவனாகவும், பரிசுத்தமானவனாகவும் இருந்தான். அவன் தன் குருவையும், அக்னி தேவனையும், அதிதிகளையும், முதியோர்களையும் மிக மரியாதையுடன் பூஜிப்பவனாகவும் இருந்தான். போலி கௌரவங்களிலிருந்து விடுபட்டவனாகவும், நேர்மையானவனாகவும், உயிர்களிடத்தில் அன்பு உடையவனாகவும், அதிகம் பேசாதவனாகவும், யாரிடமும் பொறாமை கொள்ளாதவனாகவும் இருந்தான்.

ஒரு சமயம், அஜாமிளன், தன் தந்தையின் கட்டளைப்படி பழங்கள், பூக்கள், சம்மித்து மற்றும் தர்ப்பை என்னும் இருவகைப் புற்களை சேகரிப்பதற்காக காட்டிற்கு சென்றான். வீடு திரும்பும் வழியில், தரம் கேட்ட, காமவெறி கொண்ட, ஒழுக்கமில்லாத ஒருவன் ஒழுக்கமற்ற ஒருபெண்ணைத் தழுவுவதையும், முத்தமிடுவதையும் கண்டான். அவர்கள் இருவரும் போதையில் இருந்தனர். அஜாமிளன் அந்தப் பெண்ணைக் கண்டதும் அவனது இதயத்தில் செயலாற்றுக் கிடந்த காம இச்சைகள் தலை தூக்கின. அதனால் அவன் மோக வசப்பட்டு காம இச்சைகளுக்கு அடிமையானான்,

பெண்ணைக் காண்பதும் தவறு என்று சாஸ்திரங்கள் கூறும் உபதேசங்களை இயன்றளவு நினைவு கூற முயன்றான். தனது அறிவினாலும், புத்தியினாலும் காம இச்சைகளைக் கட்டுப்படுத்த அவன் முயன்றான். ஆனால் அவனது இதயத்தில் எழுந்த காம வேகத்தின் காரணத்தால் அவன் மனதை அவனால் கட்டுப்படுத்த இயலவில்லை. சூரியனும், சந்திரனும் எவ்வாறு கிரகணத்தால் பீடிக்கப்படுகின்றனவோ,

அவ்வாறே அஜாமிளனும் முற்றிலும் தன் நற்புத்தியை இழந்தான். காமம் கரை கடந்து ஓட, சதா அவ்வொழுக்கம் தவறிய பெண்ணை நினைத்துக் கொண்டிருந்தான். விரைவில் அப்பெண்ணை தன் வீட்டு வேலைக்காரியாகக் கொண்டு வந்து, தன் உண்மை நிலையை இழந்தான்.

தன் தந்தையிடமிருந்து பெற்ற சொத்துக்களை எல்லாம் அவளைத் திருப்திப்படுத்தி தன்னிடமே இருக்க வேண்டி செலவழித்தான். அஜாமிளன் தன்னிடம் இருந்த அனைத்து நற்குணங்களையும் அடியோடு இழந்தான். அஜாமிளனின் புத்தி, அப்பெண்ணின் காமம் நிறைந்த கண்களால் துளைக்கப்பட்டதால், அதற்கு அடியோடு பலியான அஜாமிளன் அனைத்து விதமான பாவ செயல்களிலும் ஈடுபட்டான். மரியாதைக்குரிய நற்குடும்பத்திலிருந்து வந்த தன்னுடைய இளம் மனைவியையும் கைவிட்டான்.

தன் நற்குணங்களை எல்லாம் இழந்த அஜாமிளன், அப்பெண்ணின் சேர்க்கையால் தன் புத்தியை இழந்து அநியாயமாகவும் எப்படியெல்லாம் முடிகிறதோ அப்படியெல்லாம் பணம் சேர்த்தான். பல பிள்ளைகளையும், பெண்களையும் உடைய அப்பெண்ணின் குடும்பத்தைக் காப்பாற்றினான். மற்றவர்களை அனாவசியமாக கைது செய்தும், சூதாட்டத்தில் அவர்களை ஏமாற்றியும், நேரடியாகக் கொள்ளையடித்தும் தன் வாழ்கைக்குத் தேவையானதை சம்பாதித்து அப்பெண்ணையும், குழந்தைகளையும் பராமரித்து வந்தான்.

அஜாமிளன் இவ்வாறாக சாஸ்திர விதிகளை மீறியும், ஊதாரித்தனமான வாழ்க்கை வாழ்ந்தும், ஒழுக்கம் கெட்ட பெண்ணால் சமைத்த உணவை உண்டும் தனது ஆயுளைக் கழித்தான். இவ்வாறாக அவனது ஆயுளின் பெரும்பகுதியான என்பத்து எட்டு ஆண்டுகள் கழிந்து போயிற்று. அவ்வயதில் அஜாமிளனுக்கு பத்து மகன்கள் இருந்தனர். அவர்களில் கடைசி குழந்தையின் பெயர் நாராயணன். அவ்வயதிலும் ஆன்மீகப் பற்றற்று, குழந்தையிடம் பற்று கொண்டவனாக வாழ்ந்து வந்தான். இவ்வாறாக அஜாமிளனின் அந்திக்காலம் நெருங்கியது.

முன்னால் அனைத்து நற்பண்புகளும் நிரம்பிய அஜாமிளனின் வாழ்க்கை நாசமாயிற்று. அஜாமிளன் முதலில் அருவருக்கத்தக்க நிகழ்ச்சி ஒன்றைப் பார்த்தான். அந்நிகழ்ச்சி அவன் மனதில் நின்றதால், அவன் இதயத்தில் காமமும், மோகமும் எழ ஆரம்பித்தன. அதனால், தான் கற்ற சாஸ்திர உபதேசங்களையும் உதவிக்கு கொண்டு வர இயலாமல், அறிவையும், புத்தியையும் காமத்தில் இழந்தான். மனதையும் அவனால் கட்டுப்படுத்த இயலவில்லை. தன் ஆன்மீகப்பண்புகள் அனைத்தையும் அடியோடு துறந்து தவறான பாதையில் சென்று ஒழுக்கமற்ற வாழ்க்கைக்கு வித்திட்டான். மேலும், ஒழுக்கமற்ற வாழ்க்கையால் எல்லா சாஸ்திர விதிகளையும் மீறினான். முற்றிலும் சீரழிந்து ஜடவாழ்க்கை என்னும் பாதாளத்தில் அடியோடு வீழ்ந்தான்.

இதனையே பகவத்கீதை 2.62-63 இல் பகவான் ஸ்ரீகிருஷ்ணர், "புலன் விஷயங்களைத் தொடர்ந்து தியானிப்பதால் ஒருவனுக்கு அதில் பற்று ஏற்படுகிறது. அப்பற்றினால் அதை அனுபவிக்கும் காம ஆசையும், அக்காமத்தால் சினமும் வளர்கின்றன. சினத்தில் இருந்து முழு மயக்கமும், அம்மயக்கத்தால் நினைவு நிலை இழப்பும், அந்த நினைவு நிலை இழப்பால் புத்தி நாசமும், புத்தி நாசத்தினால் முழு சீரழிவும் ஏற்படுகிறது." என்று குறிப்பிடுகிறார்.

அஜாமிளனின் வாழ்க்கை இதற்கு ஒரு எடுத்துக்காட்டு. அன்று அஜாமிளன் கண்ட காட்சியே இன்று எல்லா ஊடகங்களையும், இணைய தளங்களையும் ஆக்கிரமித்துள்ளது. இவற்றினால் பாதிக்கப்படாமல், மனம், புத்தி நாசமடையாமல் இருக்கும் இளம் தலைமுறையினரைக் காண்பது அரிதாக உள்ளது.

2.65 - ப்ரஸாதே சர்வ- து: கானாம்

ப்ரஸாதே சர்வ- து: கானாம்
ஹானீர் அஸ்யோபஜாயதே
ப்ரஸன்ன - சேதஸோ ஹ யாஷு
புத்தி பர்யவ திஷ்டதே

மொழிபெயர்ப்பு

ப்ரஸாதே - இறைவனின் காரணமற்ற கருணையைப் பெற்றால்; **சர்வ-** எல்லாம்; **து:கானாம்** - துக்கங்கள்; **ஹானி-** அழிவு; **அஸ்ய** - அவனது; **உபஜாயதே**- உண்டாகிறது; **ப்ரஸன்ன -சேதஸ:** - சந்தோச மனம் கொண்ட; **ஹி** - நிச்சயமாக; **ஆஷு-** வெகு விரைவில்; **புத்தி-** அறிவு; **பறி-** போதுமான அளவு; **அவதிஷ்ட்டதே** - நிலை பெறுகிறது.

பொருள்

இவ்வாறு (கிருஷ்ண பக்தி உணர்வில்) ஈடுபட்டவனுக்கு, ஜட உலகின் மூலகைத் துன்பங்களால் ஒருபோதும் பாதிப்பு ஏற்படுவதில்லை. அவனது என்றும் ஆனந்தமான கிருஷ்ண பக்தி உணர்வில், அவனது புத்தி வெகு விரைவில் நிலை பெறுகிறது.

விளக்கவுரை

திருப்தி என்பது ஒவ்வொருவரின் மனநிலையைப் பொறுத்தது. ஒருமுறை பகவான் வாமன தேவராக அவதாரம் செய்தபோது, பலிமகாராஜா யாகம் நடத்திக்கொண்டிருந்தார், பலி மகாராஜா அசுரனாக இருந்தபோதிலும் யாகங்களை தவறாமல் செய்து வந்தார். அப்போது வாமன தேவர், குள்ள அந்தணச் சிறுவனாக யாகசாலைக்கு சென்றார். அந்தணர்களுக்கு தானம் கேட்கும் உரிமை உண்டு. எனவே, பலி மகாராஜாவிடம், "எனக்கு மூன்று

அடி நிலம் கொடு" என்று கேட்டார். அப்போது பலிமகாராஜா, "நான் மிகப்பெரிய சக்கரவர்த்தி. இந்த சிறிய பாதங்களால் மூன்று அடி கேட்கிறீர்களே, வேறு ஏதாவது கேளுங்கள்", என்றார். அப்போது வாமான தேவர், "எவரொருவர் இருப்பதை வைத்து திருப்தியடைவதில்லையோ, அவனுக்கு மூவுலகங்களைக் கூடக் கொடுத்தாலும் கூடத் திருப்தியடையமாட்டான்" என்று கூறினார்.

அதுபோல, எவரொருவர் கிருஷ்ண பக்தியில் திருப்தியுடன் இருக்கிறார்களோ அவர்களுக்கு அதியாத்மிகா, அதிபௌதீகா, அதிதெய்விகா என்ற மூவகையான துன்பங்களால் பாதிப்பு ஏற்படுவதில்லை. தனது உடலாலும், மனதாலும் வரும் துன்பங்களே அதியாத்மிகா ஆகும். கிருஷ்ண பக்தன், நான்கு ஒழுக்கக் கட்டப்பாடுகளான மது அருந்தாமை, சூதாடாமை, புலால் உண்ணாமை, தகாத பாலுறவு கொல்லாமை ஆகிய செயல்களிலிருந்து விடுபட்டவன். ஆகையால், அவனுக்கு மனதாலும், உடலாலும் துன்பம் வர வாய்ப்பில்லை.

மற்ற ஜீவராசிகளால் நாம் அடையும் துன்பங்கள் அதிபௌதீகா ஆகும். கிருஷ்ண பக்தன் பிற உயிர்களை துன்பப்படுத்துவதில்லை. எனவே, அவன் பிற ஜீவராசிகளால் துன்பப்படுவதில்லை. தெய்வ, மற்றும் இயற்கை சக்தியால் வரும் துன்பங்கள் அதிதெய்விகா ஆகும். இது தவிர்க்க முடியாதது என பக்தனுக்குத் தெரியும். அதனால் அவன் அதைப்பற்றிக் கவலைப்பட மாட்டான். கிருஷ்ண பக்தி உணர்வில் நிலைபெற்றவன் சாஸ்திரங்களை மதித்து, அதன்படி நடப்பவன். அப்படியே துன்பங்கள் வந்தாலும் தன் கர்ம வினையின் பயனால் வந்தது, என எண்ணி தெளிவாக இருப்பான். இவ்வாறு கிருஷ்ண பக்தி உணர்வில் ஒருவன் நிலைபெறும்போது, அவனது புத்தியும் நிலைபெறுகிறது.

2.69 - யா நிஷா: ஸர்வ- பூதானம்

யா நிஷா: ஸர்வ- பூதானம்
தஸ்யாம் ஜாகர்தி சம்யம்
யஸ்யாம் ஜாக்- ரதி பூதானி
ஸா நிஷா பஷ்யதே முனே

மொழிபெயர்ப்பு

யா - எது; நிஷா- இரவோ; ஸர்வ - எல்லாம்; பூதானம் - உயிர் வாழிகளுக்கு; தஸ்யாம்- அதில்; ஜாகர்தி - விழித்திருக்கிறான்; ஸம்யமி - சூய கட்டுப்பாடு உள்ளவன்; யஸ்யாம்- எதில்; ஜாக்ரதி - விழித்திருக்கிறான்; பூதானி - எல்லா உயிர்களும்; ஸா -- அதுவே; நிஷா- இரவு; பஷ்யத - ஆய்ந்தறிகின்ற; முனே - முனிவன்

பொருள்

எல்லா உயிர்களுக்கும் எது இரவோ, அது சுயக் கட்டுப்பாடு உள்ளவனுக்கு விழித்தெழும் நேரமாகும். எல்லா உயிர்களுக்கும் எது விழித்தெழும் நேரமோ, அது ஆய்வறிவு கொண்ட முனிவனுக்கு இரவாகின்றது.

விளக்கவுரை

இந்த சுலோகத்தில் இரண்டு விதமான மனிதர்களைப் பற்றிக் குறிப்பிடப்படுகிறது.

1) முதல் வகையினர் பௌதீக வாழ்க்கையிலும் புலனினப்பத்திலும் ஊறிப் போனவர்கள். இவர்களுக்கு பகல் பொழுது சுறுசுறுப்பாக அமையும். பகல் பொழுதில் இவர்கள் பொருள் சேர்த்தல், புகழ் சேர்த்தல், இந்திரியங்கள் மூலம் அனுபவித்தல் போன்ற புலனினப் விஷயங்களில் ஈடுபடுகின்றனர்.

2) இரண்டாவது வகையினர் சுய கட்டுப்பாடு உடைய ஆன்மீக வாதிகள். பௌதீக வாதிகள் விழித்திருக்கும் போது இந்த ஆன்மீக வாதிகள் உறங்குகிறார்கள் எனக் கூறப்படுகிறது. இதன் பொருள் என்னவென்றால், இவர்களுக்கு பௌதீக வாதிகளைப் போல் பொருளோ, புகழோ தேவையில்லை. புலனினப் விஷயங்களில் நாட்டம் இருப்பதுமில்லை. எனவே, அவர்கள் அந்த நேரத்தில், ஆமை எவ்வாறு தன் புலன்களை தன் ஓட்டிற்குள் அடக்கி வைத்திருக்கிறதோ, அதுபோல தங்கள் புலன்களை அடக்கி வைத்துக் கொள்வார்கள். பௌதீகவாதி புலனினப்பத்தில் திளைக்கும்போது பக்தன் உறங்குகிறான்.

ஐட புலனினப்பத்தில் பௌதீக வாதிகள் ஈடுபடும் நேரம் பக்தனுக்கு இரவுநேரம் என்றும், பௌதீக வாதிகள் அறியாமையில் உறங்கும் நேரம் பக்தனுக்கு விழித்திருக்கும் நேரம் என்றும் இங்கு கூறப்படுகிறது. பௌதீக விஷயங்களில் மனிதர்கள் எந்த அளவிற்கு ஊறி இருக்கின்றனர் என்பதை விளக்கும் ஒரு நிகழ்ச்சியினைக் காணலாம்.

இந்திய தேசத்தில் ஒரு கிராமத்தில் ஒரு வியாபாரி இருந்தார். அவர் இளம் வயதிலேயே துணி வியாபாரம் செய்து பெரும் செல்வந்தர் ஆனார். இருந்தும் அவர் செல்வம் சேர்ப்பதிலேயே இன்னமும் ஆர்வம் உடையவராக இருந்தார். ஆனால், அவரது மகனோ, ஒரு ஆன்மீகவாதி. தன் தந்தையை பக்தி வாழ்க்கைக்கு கொண்டுவர எவ்வளவோ முயற்சி செய்தும், அவனால் முடியவில்லை. எனவே, ஆன்மீக சுற்றுலா அழைத்து செல்ல முடிவு செய்தான். அவ்வாறே, கயா, பிரயாகை, காசி போன்ற இடங்களுக்கு வந்தனர். குறிப்பாக, அவன் தன் தந்தையை "மணி-கர்ணிகா" என்ற இடத்திற்கு அழைத்து வந்தான்.

மணி-கர்ணிகா என்ற இடம் கங்கையின் கரையில் உள்ளது. அங்கு எப்போதும் இறந்த உடல்கள் எரிந்து கொண்டேயிருக்கும். கங்கையின் கரையில் இறந்த உடல்களைத் தகனம் செய்தால் மரித்த ஜீவனுக்கு முக்தி

கிடைக்கும் என்பது ஐதீகம். பிணங்களை எரிக்க ஏராளமான விறகுகள் அங்கே விற்கப்படும். ஏராளமான பிணங்கள் எரிந்து கொண்டிருந்த காட்சியைப் பார்த்த அந்த வியாபாரி தேம்பித் தேம்பி அழ ஆரம்பித்தார். மகனுக்கோ மிக்க மகிழ்ச்சியாக இருந்தது. பரவாயில்லை! தந்தை திருந்தி விட்டார். இந்த உடல் அழியக்கூடியது என்பதை அவர் அழகாகப் புரிந்து கொண்டார் என நினைத்தவராய், "தந்தையே, ஏன் அழுகிறீர்கள்?" என்று கேட்டான்.

ஆனால் அவரது பதிலால் அந்த ஆன்மீகவாதி மகன் அதிர்ச்சியடைந்து போனான்! அவனது தந்தை அப்படி என்ன கூறினார்? "மகனே, நான் இத்தனை நாள் துணி வியாபாரம் செய்து என் வாழ்க்கையை வீணடித்து விட்டேன். விறகு வியாபாரம் செய்திருந்தால் இன்னும் பெரிய செல்வந்தனாகியிருப்பேன்" என்றார்.

பௌதீக வாதிகளின் மனநிலை இப்படித்தான் இருக்கும். என்ன முயற்சி செய்தாலும் அவர்களை ஆன்மீக வழிக்குத் திருப்புவது மிகவும் கடினம். அவர்களுக்கு ஆன்மீக வாழ்க்கையைப் பற்றி அறிந்து கொள்ளும் புத்தி இருப்பதில்லை. எனவேதான் சாஸ்திரங்கள் அவர்களை இரண்டு கால் மிருகங்கள் என்று அழைக்கின்றன. பௌதீக வாதிகளின் ஒரே அக்கறை பொருள் சேர்ப்பதிலும், புலனீன்பத்திலும் தான். இப்படி தங்களுக்குக் கிடைக்கும் ஒவ்வொரு அரிய மனித ஜன்மத்தையும் வீணாக்கி 84 இலட்சங்கள் ஜீவராசிகளில் பிறந்து இறந்து சம்சார சாகரத்தில் சிக்கி மூழ்கிறார்கள்.

ஆனால் ஒரு ஆன்மீக வாதியோ, ஆமையைப் போல் தன் புலன்களை அடக்கிக் கொள்கிறான். இதனையே, பௌதீக வாதிகளின் பகலில் ஆன்மீக வாதி உறங்குகிறான் எனப்படுகிறது.

அத்தியாயம் 3 (கர்ம யோகம்)

3.6 - கர்மேந்த்ரியாணி ஸம்யம்ய ய

கர்மேந்த்ரியாணி ஸம்யம்ய
ய ஆஸ்தே மனஸா ஸ்மரன்
இந்த்ரியார்தான் விமூடாத்மா
மித்யாசார: ஸ உச்யதே

மொழிபெயர்ப்பு

கர்ம - இந்த்ரியாணி - ஐந்து செயற்புலன்களை; **ஸம்யம்ய** - கட்டுப்படுத்தி;
ய - எவனொருவன்; **ஆஸ்தி**- இருக்கிறானோ; **மனஸா**- மனதால்; **ஸ்மரன்** -
எண்ணிக்கொண்டு; **இந்த்ரிய** - **அர்தான்** - புலனுகர்ச்சிப் பொருட்கள்;
விமூட - முட்டாள்; **ஆத்மா**- ஆத்மா; **மித்யா**- **ஆசார** - பொய்யான
நடத்தையுடையவன்; (போலி மனிதன்); **ஸ** - அவன்; **உச்யதே**-
அழைக்கப்படுகிறான்;

பொருள்

புலன்களின் செயல்களைக் கட்டுப்படுத்தி, அதேசமயம் புலனின்றிப்ப
பொருள்களில் மனதை அலைபாய விடுபவன், தன்னையே முட்டாளாக்கிக்
கொள்கிறான். அவன் போலி மனிதன் என்று அழைக்கப்படுகிறான்.

விளக்கவுரை

ஆன்மீகத்தில் உண்மையாக வளர விரும்புபவர்கள் மனதையும் செயலையும்
ஒருசேர ஆன்மீகத்தில் ஈடுபடுத்தவேண்டும். உடலாலும், செயலாலும்
ஆன்மீகத்தில் ஈடுபட்டு மனதால் தடுமாறுபவரின் ஆன்மீகத்தில் எந்த
பயனும் இல்லை. அது வெறும் ஏமாற்று வேலை என பகவத்கீதை இந்த
சுலோகத்தில் கடிந்துரைக்கிறது. ஆன்மீகத்தில் அவர்களால் எந்நாளும்
முன்னேற முடியாது.

ஒரு நாட்டில் விலைமாது ஒருத்தி வசித்துவந்தாள். அவளது செயல்பாடுகள்
பலருக்கு பிடிக்காததால், மன்னரிடம் அவளை நாட்டை விட்டு
வெளியேற்றுமாறு வேண்டினர். மன்னரும் அவள் நகரத்தைவிட்டு
வெளியேற்றுமாறு கட்டளையிட்டார். அவளும் நகருக்கு வெளியே வந்து ஒரு
குடிவில் குடியேறினாள். அவளது குடிலுக்கு எதிர் பக்கத்தில் ஒரு
இல்லத்தில் ஒரு சாது குடியிருந்தார்.

வெளிப்படையாக அந்த சாது ஆன்மீகவாதியாகவும், ஆனால் அந்தப்
பெண்ணோ நடத்தை கெட்டவளாகவும் இருந்தனர். சாது எப்போதும்
ஆன்மீக விஷயங்களைப் படிப்பதிலும், பக்தி காரியங்களில்
ஈடுபடுவதாகவும் காணப்பட்டார். விலைமாது அந்த சாதுவைப் பார்த்து
பகவானை தியானிக்க ஆரம்பித்தாள். அவளது சிந்தனையோ முழுவதும்

பகவானிடம் இருந்தது. அவள் தன் கீழ் நிலையை சிந்தித்து, மேன்மேலும் துக்கத்தில் ஆழ்ந்தவளாய் வாழ்ந்தாள். மனதால் பகவானை எப்போதும் தியானித்துக் கொண்டு இருந்தாள். ஆனால் அந்த சாதுவோ, ஆன்மீக விஷயங்களில் ஈடுபட்டிருந்தாலும் அவரது மனமும், கண்களும் விலைமாதுவின் குடிசை மீது இருந்தது. அங்கு யார் வருகிறார்கள், யார் போகிறார்கள் என்பதை கவனிப்பதிலேயே அவரது சிந்தனை எப்போதும் ஆழ்ந்திருந்தது.

நாட்கள் சென்றன. ஒரே நாள் இருவருக்கும் மரணம் ஏற்பட்டது. அந்த சாதுவின் இறுதி சடங்கு விமரிசையாக நடத்தப்பட்டது. சான்றோர்களும், உறவினரும் விரைந்து வந்து இறுதி சடங்கை செய்தனர். ஆனால், அந்த விலைமாதின் சடலமோ கேட்பாரற்று அனாதையாகக் கிடந்தது. நிலைமை இப்படியிருக்க, அவ்விடத்திற்கு விஷ்ணு தூதர்களும் எமதூதர்களும் தங்கள் கடமையினை நிறைவேற்ற வந்தனர். அந்த சாதுவின் வீட்டிற்குள் எமதூதர்களும், விலைமாதுவின் வீட்டிற்குள் விஷ்ணு தூதர்களும் நுழைந்தனர். தான் வாழ்ந்த ஆன்மீக வாழ்க்கையில் அதிக நம்பிக்கை கொண்ட அந்த மனிதர், உடலைப் பிரிந்தவுடன் உயர் லோகம் போவதாக நினைத்துக்கொண்டிருந்தார். எனவே, அதிர்ச்சியடைந்தவராய், "எமதூதர்களே, நீங்கள் இல்லம் மாறி வந்துள்ளீர்கள். எதிரே உள்ளது தான் நீங்கள் உண்மையில் செல்ல வேண்டிய இல்லம்" என்றார் பலத்த குரலுடன்.

ஆனால், எம தூதர்களோ, "எங்கள் அதிகாரியின் கட்டளைப்படியே இங்கு நாங்கள் வந்துள்ளோம்" என்றனர். ஆனால், அந்த சாது, "என்னைப்போன்ற உயர்ந்தோரை அழைத்து செல்ல விஷ்ணு தூதர்களே வருவர். நான் சாஸ்திர சடங்குகளைப் பின்பற்றுபவன்" என்று புலம்பினார். ஆனால், எமதூதர்களோ, "நீங்கள் சாஸ்திர சடங்குகளைப் பின்பற்றினாலும் உங்கள் எண்ணம் முழுவதும் எதிர்வீட்டு விலைமாது மேலேயே இருந்தது. நீங்கள் பெயரளவிற்கு ஆன்மீகத்தில் இருந்தீர்கள். கட்டுப்பாட்டு விதிகளை கடைபிடிக்க தவறிவிட்டீர்கள். ஆனால், அப்பெண்ணோ, உம் வீட்டைப் பார்க்கும் போதெல்லாம் பெருமிதம் அடைந்தாள். சதா ஸ்ரீகிருஷ்ணரை நினைத்தவாறு கிருஷ்ண உணர்வில் இருந்தாள். அதனால் அப்பெண்ணை அழைத்து செல்ல விஷ்ணு தூதர்கள் வந்துள்ளனர்" என்று கூறினர்.

உண்மையான ஆன்மீகம் என்பது உடலையும் உள்ளத்தையும் பகவானிடம் சமர்ப்பிப்பதேயாகும். ஆன்மீக வாழ்வில் உண்மையான முன்னேற்றத்தைப் பெற விரும்புபவர்கள் இவர்களிடமும், இவர்களது ஜனரஞ்சமான பேச்சுகளிலும் மயங்காமல் தற்காத்துக் கொள்ளவேண்டும். மேலும், பக்தர்கள் வெறும் பெயருக்காக ஆன்மீகத்தைப் பயிற்சி செய்யக்கூடாது. உண்மையில் பக்தியில் முன்னேற வேண்டும் என்ற நோக்கமும், வேண்டாத விஷயங்களிலிருந்து விலக வேண்டும் என்ற முயற்சியும் இருக்கவேண்டும்.

3.9 - யஜ்ஞார்தாத் கர்மனோ ன் யத்ர

யஜ்ஞார்தாத் கர்மனோ ன் யத்ர
லோகோ யம் கர்ம- பந்தன:
தத் - அர்தம் கர்ம கௌந்தேய
முக்த- ஸங்க: ஸமாசர

மொழிபெயர்ப்பு

யஜ்ஞ - **அர்தாத்**- யாகத்திற்காக; (விஷ்ணுவிற்காக) மட்டும் செய்யப்படும் **கர்மண** - செயல்கள்; **அன்யத்ர** - மற்றபடி; **லோக**- உலகம்; **அயம்**- இந்த; **கர்ம- பந்தன:** - செயல்களினால் பந்தப்படுதல்; **தத்**- அவரது; **அர்தம்** - திருப்திக்காக; **கர்ம**- செயல்; **கௌந்தேய**- குந்தியின் மகனே; **முக்த- ஸங்க**-இணைப்பிலிருந்து விடுதலையடைந்து; **ஸமாசர** - பக்குவமாகசெய்

பொருள்

விஷ்ணுவிற்கு அர்ப்பணமாக செய்யப்படும் செயல்கள் மட்டுமே நிறைவேற்றப் பட வேண்டும். மற்ற செயல்கள் இந்த பௌதீக உலகத்தோடு பந்தப்படுத்துபவை. எனவே, குந்தியின் மகனே, உனக்கு விதிக்கப்பட்ட கடமைகளை பகவானின் திருப்திக்காகச் செய். இவ்விதமாக நீ எப்போதும் பந்தத்திலிருந்து விடுபட்டு வாழ்வாய்.

விளக்கவுரை

இந்த சுலோகத்தில் பகவான் செயல்களை எவ்வாறு செய்தால் ஜடபந்தங்களிலிருந்து விடுபடலாம் என்பதை அர்ஜுனுக்கு விளக்குகிறார். நாம் செய்யும் செயல்களை பகவானின் திருப்திக்காக, பகவானுடன் இணைத்தே செய்ய வேண்டும். அனைத்து காரணங்களுக்கும் காரணமாக பகவான் கிருஷ்ணரே இருப்பதால், அவரது திருப்திக்காக நாம் செயல்களை செய்யவேண்டும். ஒருகணம் கூட யாராலும் செயலாற்றாமல் இருக்க முடியாது. நம் ஆத்மாவையும், உடலையும் பராமரிக்க வேண்டியாவது செயல்களை செய்துதான் ஆக வேண்டும்.

"ந ஹி கஷ்- வித் அபி ஜாது திஷ்டத்ய கர்ம க்ருத்" - (பகவத்கீதை: 3.5)

ஒரு கணம் கூட செயல்கள் எதையும் செய்யாமலிருப்பது எவருக்கும் சாத்தியமல்ல" என்று பகவான் குறிப்பிடுகிறார். பகவான் ஸ்ரீகிருஷ்ணருக்காக, அவரது திருப்திக்காக நாம் செயல்களை செய்யாவிட்டால், கர்ம பந்தங்களில் சிக்கி, பிறப்பு, இறப்பு சக்கரத்தில் மாட்டிக் கொள்வோம். நாம் செய்யும் செயல்களை இரண்டு விதமாக பிரிக்கலாம்: ஒன்று அகர்மா, இன்னொன்று விகர்மா. அகர்மா- என்பது பற்றின்றி, பக்தியோடு செயலாற்றுவது. விகர்மா - என்பது சாஸ்திரங்களுக்கு புறம்பாக, புலனின்றிப்பதை மையமாகக் கொண்டு செயலாற்றுவது. நாம் சாஸ்திர விதிகளுக்கு புறம்பாக செயலாற்றும் போது முக்குணங்களின் உந்துதலாலும், பௌதீகப் பொருட்களின் பற்றுதலாலும்,

நானே அனுபவிப்பவன் என்ற பொய் அகங்காரத்தாலும் செயலாற்றுவதால் கர்ம வினைகளில் மாட்டிக் கொள்கிறோம். அதே சமயம், நம் செயலை துறக்காமல், ஸ்ரீகிருஷ்ணருக்காக செயலாற்றும்போது உயர்ந்த நிலையை அடைவோம். கிருஷ்ண உணர்வில், ஸ்ரீகிருஷ்ணருக்காக செய்யும் செயல்கள் பாவ புண்ணிய விளைவுகளுக்கு அப்பாற்பட்டது.

உலகில் இரண்டு விதமான மனிதர்கள் உள்ளனர். ஒரு பிரிவினர் பாவ காரியம் செய்பவர்கள். மிருகங்களைக் கொன்று தின்பவர்கள், மது அருந்துபவர்கள், சூதாடுபவர்கள், தகாத உறவு கொள்பவர்கள் போன்ற இவர்கள் பாவ காரியங்களை செய்வதால், இவற்றின் பலனை அனுபவிக்க நரக லோகங்களுக்கு செல்கின்றனர். மற்றொரு பிரிவினர் புண்ணிய காரியங்களை செய்பவர்கள். இவர்கள் மருத்துவமனைகள் கட்டுதல், ஏரி, குளங்கள் வெட்டுதல், மரம் நடுதல், அன்ன தானம் செய்தல் போன்ற புண்ணிய காரியங்களை செய்கின்றனர். இவர்கள் தாங்கள் செய்யும் புண்ணியங்களின் பலனை அனுபவிக்க உயர் லோகங்களுக்கு (சுவர்க்கங்களுக்கு) செல்கின்றனர். ஆனால், இருவகையான செயல்களை செய்பவர்களும் பந்தப்பட்டவர்களே. அவர்கள் தங்களது பாவ புண்ணிய செயல்களுக்கான பலனை நரகத்திலோ சொர்க்கத்திலோ அனுபவித்த பின்னர், மீண்டும் இந்த ஜடவுலகில் பிறப்பெடுக்க வேண்டியிருக்கிறது. எனவே புண்ணிய செயல்களை செய்தாலும் கூட, புண்ணியங்கள் தீர்ந்ததும் இந்த பெளதீக உலகில் மீண்டும் பிறவி எடுக்கவேண்டியுள்ளது என்பதை நன்றாக புரிந்து கொள்ள வேண்டும்.

ஆனால், நாம் செய்யும் செயல்களை கர்மயோகமாக செய்து பலன்கள் எதையும் எதிர்பார்க்காமல் பகவான் ஸ்ரீகிருஷ்ணருக்கு அற்பணித்து விடும்போது, கர்ம வினைகளிலிருந்து விடுபடுகிறோம். முக்தி கிடைக்க வழி கிடைக்கிறது. ஆனால் இந்த கர்மயோகத்தை விடவும் மேலானது பக்தியோகம். பக்தியோகத்தில் செயலாற்றும் பக்தன் பகவான் ஸ்ரீகிருஷ்ணருக்கு எது மகிழ்ச்சி கொடுக்குமோ அதை மட்டும் தான் செய்வான். தனக்கென்று நினைத்து செயல்களை செய்யமாட்டான். குருவின் திருப்திக்காகவும், பகவானின் திருப்திக்காகவும் செய்யக்கூடிய கிருஷ்ண பக்தன் ஸ்ரீகிருஷ்ணரையே அடைகிறான். இது முக்தியை விடவும் மிக மேலான நிலை.

3.14 - அன்னாத் பவந்தி பூதானி

அன்னாத் பவந்தி பூதானி
பர்ஜன்யாத் அன்ன - ஸம்ப வ:
யஜ்ஞாத் பவதி பர்ஜன்யோ
யஜ்ஞ: கர்ம- ஸமுத் பவ:

மொழிபெயர்ப்பு

அன்னாத் - தானியங்களிலிருந்து; **பவந்தி** - வளர்கின்றன; **பூதானி** - பௌதீக உடல்கள்; **பர்ஜன்யாத்** - மழையிலிருந்து; **அன்ன** - உணவு தானியங்கள்; **ஸம்பவ** - உண்டாக்கப்படுகின்றன; **யஜ்ஞாத்** - யாகங்களை செய்வதிலிருந்து; **பவதி** - சாத்தியமாகிறது; **பர்ஜன்ய-** மழை; **யஜ்ஞ** - யாகங்கள்; **கர்ம** - விதிக்கப்பட்ட கடமைகள்; **ஸமுத்- பவ** - பிறந்த

பொருள்

மழையால் தோற்றுவிக்கப்படும் தானியங்களால் எல்லா ஜீவன்களின் உடல்களும் வாழ்கின்றன. யாகத்தால் மழையும், விதிக்கப்பட்ட கடமைகளால் யாகமும் உண்டாக்கப்படுகின்றன.

விளக்கவுரை

அனைத்து ஜீவராசிகளும் மழையால் தோற்றுவிக்கப்படும் தானியங்கள், காய்கறிகள், பழங்கள் போன்றவற்றால் உயிர் வாழ்கின்றன. மனிதர்களாகிய நமக்கு விதிக்கப்பட்டுள்ள உணவு தாவரங்களாலான உணவுகளே. அசைவ உணவு உண்பவர்கள் கூட மறைமுகமாக தாவரங்களையே நம்பியுள்ளனர். ஏனெனில், விலங்கினங்களும், பறவைகளும் கூட தானியங்களையும், தாவர கழிவுகளையும் நம்பியுள்ளன. எனவே, இவை அனைத்தும் விவசாயத்தை நம்பியுள்ளன. விவசாயம் மழையை நம்பியுள்ளது. பெரிய கார்ப்பரேட் கம்பெனிகளாலும், தொழிற்சாலைகளாலும் பௌதீக உடல்களை வளர வைக்க முடியாது.

விவசாயம் செழிக்க வேண்டுமானால் மழை பெய்ய வேண்டும். யாகங்கள் செய்து தேவர்களைத் திருப்தி படுத்தினால் மழை பெய்யும். இந்திரன், சந்திரன், வருணன், வாயு போன்ற முப்பத்திமூன்று கோடி தேவர்கள் இருக்கிறார்கள். இந்த பிரபஞ்சத்தை பரிபாலிக்கவே பகவான் தேவர்களை நியமித்திருக்கிறார். தேவர்கள் ஒவ்வொருவரையும் தனித்தனியாக திருப்திப்படுத்த இயலாது. தேவர்கள் அனைவரும் பகவானின் சிறு அங்கங்களே. எனவே, யாகங்களை பகவானுக்கு அர்ப்பணம் செய்யும்போது, அது அனைத்து தேவர்களுக்கும் சென்றடைகிறது. பகவானே, யக்ஷ-புருஷர்.

ஒரு மரத்தின் வேருக்கு நீருற்றும்போது, அந்நீர் மரத்தின் கிளை, இலை, பூ, காய் அனைத்தையும் சென்றடையும். அதுபோல, யாகங்களை பகவான் ஸ்ரீகிருஷ்ணருக்கு அர்ப்பணிக்கும்போது, அது அனைத்து தேவர்களுக்கும் சென்றடைகிறது. இதனை விளக்குவதே பகவானின் கோவர்த்தன லீலை!

விருந்தாவனத்தில், மழைவேண்டி ஆண்டுதோறும் இந்திரனுக்கு 'இந்திர பூஜை' செய்வது வழக்கம். பகவான் ஸ்ரீகிருஷ்ணர் கோகுலத்தில் தோன்றி பாலலீலைகள் புரிந்த போது, ஒருசமயம் இந்திர பூஜைக்கான ஏற்பாடுகள் விமரிசையாக நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்தது. இந்திரனை திருப்திப்படுத்துவதற்காக, அந்தணர்கள் வேதச்சடங்குகளில் மும்முரமாக ஈடுபட்டுக்

கொண்டிருந்தனர். கிருஷ்ண பகவானின் தூய பக்தன், எந்த வேத சடங்குகளையும் செய்ய வேண்டியதில்லை. அதேபோல, எந்த தேவர்களையும் வழிபட வேண்டியதும் இல்லை!

ஸ்ரீகிருஷ்ணருக்கு அப்போது ஏழு வயதே இருக்கும். அவர் தன் தந்தையிடம், "இந்த யாகத்தின் நோக்கம் என்ன? யாருக்காக செய்யப்படுகிறது?" எனக் கேட்டார். அதற்கு நந்த மகாராஜா, "என் அருமை மகனே, இந்த சடங்கு பரம்பரை பரம்பரையாக செய்யப்பட்டு வருகிறது. இந்திரன் கருணையால் மழை பெய்கிறது. மழை பெய்வதால் கால்நடைகளுக்கு தேவையான புல் முதலான தாவரங்களும், தானியங்களும், நீரும் கிடைக்கின்றன. மழையின் ஆளுநராக இந்திரனுக்கு நம் நன்றியைத் தெரிவிக்க இந்த யாகம் நடத்தப்படுகிறது. இந்த யாகத்தை நிறுத்திவிட்டால், அது நமக்கு நல்லதல்ல" என்று கூறினார்.

அதற்கு ஸ்ரீகிருஷ்ணர், "தந்தையே! இந்திரனை நாம் வழிபடத் தேவையில்லை. தேவர்கள் தங்கள் கடமைகளைத்தான் செய்கிறார்கள். ஒவ்வொருவரும் தன் சொந்த உழைப்பால் விரும்பும் பலனைப் பெறவேண்டும். தேவர்களை வழிபடுவதில் கவனம் செலுத்தக்கூடாது. நாம் நமது கடமைகளை சரிவர செய்தால் போதுமானது. பிராமணனின் கடமை வேதம் ஒதுவது. சத்திரியனின் கடமை குடிமக்களைக் காப்பது. வைசியரின் கடமை விவசாயம், வியாபாரம், பசு பரிபாலனம் செய்வது. சூத்திரர்களின் கடமை அனைவருக்கும் உழைத்து சேவைசெய்வது வாழ்வது. நாம் வைசியர்கள். நம் கடமை பயிர்த்தொழில், பசு பரிபாலனம், வியாபாரம், கொடுக்கல், வாங்கல் என்பவை" என்றார்.

ஸ்ரீகிருஷ்ணர் மேலும் கூறினார். "தந்தையே, உண்மையில் இந்த கோவர்த்தனமலையே நமக்கு அனைத்தையும் வழங்குகிறது. எனவே, கோவர்த்தன மலைக்கு பூஜை செய்யுங்கள். அந்தணர்களுக்கு தானம் வழங்குங்கள்" என்றார். இவ்வாறு ஸ்ரீகிருஷ்ணர் இந்திரபூஜையைத் தடுத்து கிரிகோவர்த்தனுக்கு பூஜை செய்ததையே நாமும் கோவர்த்தனபூஜை என்று கொண்டாடுகிறோம்.

விருந்தாவன வாசிகள் ஒன்றுகூடி பசுக்களை அலங்கரித்து புல் கொடுத்தார்கள். கோபியர்கள் விமரிசையாக ஆடையணிந்து மாட்டு வண்டிகளில் கோவர்த்தன மலையை வலம் வந்தார்கள். அந்தணர்களுக்கு தானம் வழங்கப்பட்டது. அவர்கள் கோபாலர்களையும், கோபியர்களையும் ஆசீர்வதித்தார்கள். மற்றும் ஸ்ரீகிருஷ்ணர் தனக்கும், கோவர்த்தன மலைக்கும் வேறுபாடு இல்லை என்பதையும் அனைவருக்கும் உணர்த்தினார்.

ஒரு சிறு பாலகனால் தன் பூஜை நிறுத்தப்பட்ட இந்திரன் கடுங்கோபம் கொண்டான். அசுர இயல்புடன் தன்னை மிகப்பெரிய சக்திமானாக

எண்ணிக்கொண்டு, விரஜவாசிகளைத் தண்டிக்க விருந்தாவனத்தை மூழ்கடிக்கும்படி ஸாங்வர்த்த மேகத்திற்கு கட்டளையிட்டான். மேகங்கள் எழுந்து கடுமையான மழையை பெய்தது. இந்திரனின் செயலால் ஏற்பட்ட மழை என்பதை புரிந்துகொண்ட ஸ்ரீகிருஷ்ணர், கோபர்களையும், கால்நடைகளையும் காப்பாற்ற முடிவெடுத்தார். ஒரு குழந்தை தரையிலிருந்து குடைக் காளாணைப் பிடுங்குவதுபோல், கோவர்த்தன மலையைத் தூக்கி தன் இடது கை சுண்டு விரலால் தூக்கிப் பிடித்தார். விருந்தாவன வாசிகள், கோவர்த்தன மலையின் அடியில் ஏழு நாட்கள் பத்திரமாக இருந்தனர்.

ஸ்ரீகிருஷ்ணரின் அசாதாரணமான சக்தியைக் கண்டு, இந்திரன் அதிர்ச்சிக்குள்ளானான். மேகங்களை விலகி செல்ல கட்டளை இட்டான். மேகங்கள் அகன்றன. மழை நின்றது. அவரவர் தங்கள் உடமைகளுடன் வீடு திரும்பினர். பகவான் ஸ்ரீகிருஷ்ணர் கோவர்த்தன மலையை இறக்கி அதன் உரிய இடத்தில் வைத்தார். இந்திரன் மன்னிப்பு கேட்டு பிரார்த்திக்கலானார். அவன் ஸ்ரீகிருஷ்ணரிடம், "பதவி காரணமாக இறுமாந்திருந்த என்னை மன்னித்தருளுங்கள்! நீரே புருஷோத்தமரான முழுமுதற் கடவுள். என் திருப்திக்காக அவர்கள் நடத்த இருந்த யாகத்தை நிறுத்தியதால் கோபம் கொண்டு தவறு செய்து விட்டேன்! என்னை மன்னித்தருளுங்கள்" என்று பணிந்து நின்றான்.

எனவே, யாகத்தை யக்ஜ புருஷரான பகவானுக்கே செய்யவேண்டும். நான்கு வித வர்ணத்தினரும் தங்களுக்குரிய கடமைகளை செய்யவேண்டும்.

3.26 - ந புத்தி-பேதம் ஜனயேத்

ந புத்தி-பேதம் ஜனயேத்
அஜ்ஞானம் கர்ம- ஸங்கி - னாம்
ஜோஷயேத் ஸர்வ கர்மாணி
வித்வான் யுக்த:ஸமாசரன்

மொழிபெயர்ப்பு

ந - இல்லை; புத்தி- பேதம்- அறிவை குழப்புதல்; ஜன யேத் - அவன் செய்ய வேண்டும்; அஜ்ஞானம் - முட்டாளின்; கர்ம- ஸங்கி - னாம் - பலன்நோக்கு செயல்களில் பற்றுள்ளோர்; ஜோஷயேத் - அவன் இணைக்க வேண்டும்; ஸர்வ - எல்லா; கர்மாணி - செயல்; வித்- வான்- வித்வான்; யுக்த: - ஈடுபடுத்தி; ஸமாசரன் - பயின்று

பொருள்

விதிக்கப்பட்ட கடமைகளிலும் அதன் பலன்களில் பற்றுக் கொண்டுள்ள அறிவற்றவர்களின் மனதை, அறிஞர்கள் ஞானயோகத்தைப் போதித்துக்

குழப்பக் கூடாது. மாறாக அவர்களை தங்கள் கடமைகளை ஜடவுலக பற்றின்றி செவ்வனே செயலாற்றப் போதிக்க வேண்டும்.

விளக்கவுரை

ஜட புலனீன்பத்தை விரும்பித்தான் இவ்வுலகில் மனிதர்கள் செயல்படுகின்றனர். புலனீன்பத்தை விரும்பும் இவர்கள் முழுமையாக கிருஷ்ண பக்தியில் ஈடுபடாமல் போகலாம். ஆனால், தங்களது புலனீன்பத்தை நிறைவேற்றிக்கொள்ள வேதங்களால் நெறிப்படுத்தப்பட்ட வேதங்கள் பயிலல், யாகங்கள், தான தர்மங்கள் போன்றவற்றை பக்தியுடன் செய்யலாம். இவ்வாறு செய்யும்போது அவர்கள் கிருஷ்ண உணர்வில் படிப்படியாக முன்னேற வாய்ப்பு உண்டு. கிருஷ்ண உணர்வில் பக்குவம் பெற்ற ஆத்மாக்கள் இத்தகையோரை கிருஷ்ணரின் சேவையில் எவ்வாறு ஈடுபடுத்துவது என்பதை அவர்களுக்கு அறிவுறுத்தவேண்டும். படிப்படியாக அவர்களை கிருஷ்ண பக்தியில் முன்னேற்ற வேண்டும். துருவ மகாராஜாவின் வரலாறு இதற்கு சிறந்த எடுத்துக்காட்டாகும். பக்குவப்பட்ட ஆத்மாவான நாரதர், ஜட புலனீன்ப ஆசை கொண்ட துருவனை கிருஷ்ண பக்தியுடன் செயல்பட்டு தன் ஆசையை நிறைவேற்றிக்கொள்ள வழிகாட்டினார்.

பிரம்மாவின் புத்திரன் 'ஸ்வயம்புவ மனு'. அவரது புதல்வர்கள் உத்தானபாதனும், பிரியவிரதனும் ஆவார்கள். உத்தானபாதனுக்கு இருமனைவியர்கள். மூத்த மனைவி சுந்தி துருவனையும், இரண்டாவது மனைவி சுருசி உத்தமனையும் பெற்றெடுத்தார்கள்.

ஒருநாள் உத்தானபாதன் தன் இளைய மனைவி சுருசியின் மகனான உத்தமனை மடியில் வைத்து கொஞ்சிக்கொண்டிருந்தார். அதைப்பார்த்துக் கொண்டிருந்த மற்றொரு மகனான துருவனும் தந்தை மடிமீது ஏறி அமர முயற்சி செய்தான். இதைக்கண்ட சுருசி துருவன் மீது வெறுப்பு கொண்டு "குழந்தாய், மன்னனின் மகனாக இருந்தாலும், நீ என் வயிற்றில் பிறக்காததால், மன்னனின் மடியிலோ, அரியாசனத்திலோ அமரும் தகுதி உனக்கு இல்லை. மன்னனின் அரியாசனத்தில் அமர நீ விரும்பினால், கடுமையான தவங்களை மேற்கொண்டு, பகவான் நாராயணரை முதலில் திருப்திப் படுத்தவேண்டும். அவர் திருப்தியடைந்தால், மறுபிறவியில் என் வயிற்றில் பிறப்பாய்" என்று கர்வத்துடன் கூறினான்.

இச்சொற்களைக் கேட்ட துருவன் அடிபட்ட பாம்பு போல சீறி பெருமூச்சு விட்டார். தன் தாய் சுந்தியிடம் நடந்ததைக் கூற, அவளும் சோகத்தில் வாடியவளாய் துருவனிடம் "மகனே, யாருக்கும் கேடு நினையாதே. பிறருக்குக் கேடு நினைப்பவன் தனக்கே கேடு விளைவித்துக் கொள்கிறான். நீ உன் தந்தையின் மடியில் அமர விரும்பினால், சுருதி கூறியதை செயல்படுத்துவாயாக. தாமதம் ஏதுமின்றி, பகவானின் பத்ம பாதங்களை வழிபடுவதில் ஈடுபடுவாயாக. பகவானின் பத்ம பாதங்களை

வழிபட்டதால், உன் கொள்ளுத்தாத்தாவான பிரம்மா இந்த பிரபஞ்சத்தைப் படைக்கும் தகுதியைப் பெற்றார். உன் தாத்தாவான ஸ்வாயம்புவ-மனுவும் வேள்விகளும், தான் தர்மங்களும் செய்து பகவானை வழிபட்டு, முக்தியைப் பெற்றார். எனவே, நீ பகவானை சரணடைய வேண்டும். கணமும் வீணடிக்காமல் யோகத்தில் ஈடுபடுவாயாக" என்று அறிவுரை கூறினார். உடனே, துருவனும் ஆழ்ந்த சிந்தனைக்குப்பின் மாறாத உறுதி கொண்டவராக தன் தந்தையின் அரண்மனையை விட்டு வெளியேறினார்.

நாரதர் துருவனை யோக முயற்சியை விட்டுவிட அறிவுறுத்துதல்

துருவனின் செயல்களைக் கேள்விப்பட்ட நாரதர் துருவனை அடைந்து, அவன் தலைமீது கைவைத்து, "என்ன அதிசயம், இந்த சத்திரியர்கள் சிறிது மானபங்கத்தையும் பொறுத்துக் கொள்வதில்லை. சிறுவனாக இருந்தாலும் இந்த துருவனால் தன் சிற்றன்னையின் வார்த்தைகளைத் தாங்கிக்கொள்ள இயலவில்லை. எனதன்பு புத்திரனே, வேடிக்கை விளையாட்டுகளில் சுகம் காணும் சிறுவனான நீ ஏன் மான அவமானங்களால் பாதிக்கப்பட்டாய்? நல்லதோ, கெட்டதோ எது வரினும் அது இறைவன் செயல் என ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும். உனது அன்னையின் அறிவுரைப்படி பகவானின் கருணையைப்பெற யோக முறையை மேற்கொள்ள முடிவு செய்துள்ளாய். ஆனால், இந்த யோக முறை சாமானிய மனிதனுக்கு எளிதல்ல. பல பிறவிகளில் பயிற்சி பெற்ற சித்தர்களால் கூட இந்த யோகமுறையை நிறைவு செய்ய இயலாது. இம்முயற்சியை விட்டுவிட்டு திரும்பி உன் அரண்மனைக்குச் செல்வாயாக. பெரியவனான பின்னர் பகவான் கருணை கிட்டினால் பயிற்சி செய்யலாம்." என்று அறிவுரை கூறினார்.

இதைக்கேட்ட துருவன் , "தங்கள் அறிவுரையை ஏற்றுக்கொள்ளும் நிலையில் நானில்லை. இது என் குற்றமன்று. நான் பிறந்த சத்திரிய குலத்தின் தாக்கம் இது. எனது சிற்றன்னை கொடிய வார்த்தைகளால் என் உள்ளத்தைக் குத்தி விட்டாள். என் தந்தையும், மூதாதையர்களும், மூவுலகங்களிலும் உள்ள யாருமே அடையாத உயர்நிலையை நான் அடைய விரும்புகிறேன். இந்த இலட்சியத்தை அடைய எனக்கு வழிகாட்டுவீராக" என்று நாரதரிடம் வேண்டினார்.

நாரதரின் அறிவுரை

துருவன் மீது கருணை கொண்ட நாரதர் அவருக்கு உபதேசம் செய்தருளினார். "முழு மூச்சுடன் பகவானின் பக்தித்தொண்டில் ஈடுபடுவாயாக. தர்ம, அர்த்த, காம, மோட்சம் என்ற நான்கையும் நாடும் ஒருவன், தன்னை பக்தித்தொண்டில் ஈடுபடுத்திக்கொள்ள வேண்டும். அவருடைய பாத சேவையால் இந்த நான்கும் நல்லபடியாக நிறைவேறும். யமுனைக்கரையில் மதுவனத்திற்குச் சென்று உன்னைத் தூய்மைப்படுத்திக் கொண்டு , மும்முறை நீராடி, யோக இருப்பில் உன்னை நிலை நிறுத்திக் கொண்டு, சுவாசப் பயிற்சியை மேற்கொண்டு, ஜடக் களங்கங்களிலிருந்து

விடுபடுவாயாக. பின் பகவானை பொறுமையுடன் தியானிக்கத் தொடங்குவாயாக" என்று கூறிய நாரதர், துருவன் தியானிக்கவேண்டிய பகவானின் உருவை மிகத் தெளிவாக விவரித்தார். அடுத்ததாக தியானத்திற்குரிய மந்திரமாக, "ஓம் நமோ பகவதே வாசுதேவாய" என்ற மந்திரத்தை துருவனுக்குக் கற்பித்தார். பகவானின் மூர்த்தியினை முறைப்படி பிரதிஷ்டை செய்து , முறைப்படி நைவேத்யம் செய்து இம்மந்திரத்தை உச்சரிக்க அறிவுறுத்தினார்.

துருவனின் வழிபாடும் தியானமும்

நாரதரால் வழிநடத்தப்பட்ட துருவன் நாரதரை மும்முறை வலம் வந்து மரியாதை செலுத்தினார். பின் மதுவனம் சென்று நாரதர் கூறியபடி வழிபாட்டில் ஈடுபட்டார். முதல் மாதம் மூன்று நாட்களுக்கு ஒருமுறை கனிகளை மட்டும் உண்டவாறு பகவானை தியானித்தார். இரண்டாவது மாதம் ஆறு நாட்களுக்கு ஒருமுறை காய்ந்த புற்களையும், இலைகளையும் உண்டவாறு பக்தி சேவையைத் தொடர்ந்தார். மூன்றாவது மாதம் ஒன்பது நாட்களுக்கு ஒருமுறை நீர் மட்டும் பருகி சமாதி நிலையில் பகவானை வழிபட்டார். நான்காவது மாதம், பன்னிரண்டு நாட்களுக்கு ஒருமுறை காற்றை மட்டுமே சுவாசித்தவாறு வழிபாட்டில் ஈடுபட்டார். ஐந்தாவது மாதம் தன் மூச்சை முழுதும் கட்டுப்படுத்தி , அசைவின்றி ஒற்றைக் காலில் நின்று, மனதினை பரமன் மீது செலுத்தி வழிபட்டார்.

துருவனது வழிபாட்டின் உச்ச நிலையில் அனைத்து பிரபஞ்சமும் அசைவின்றி செயலின்றி திணறிப்போக, தேவர்கள் அனைவரும் பகவானை அணுகி தீர்வு வேண்டினர்.

பகவானின் தரிசனம்

பகவான் கருட வாகனத்தில் மீதேறி, தன் பக்தன் துருவனைக்காண மதுவனத்திற்கு சென்றார். துருவனின் தியானத்தில் தோன்றிய பகவான் உருவம் கண நேரத்தில் மறைய, அவர் தியானம் தடைபட்டு கண் விழித்துப்பார்க்க அவர் கண்ணெதிரே பகவான் நின்று கொண்டிருந்தார். பகவானை நேரில் கண்ட துருவன் சாஷ்டாங்கமாக நமஸ்காரம் செய்து, பகவானின் பாதங்களை தன் இதழ்களால் முத்தமிட்டு, தன் கரங்களால் பகவானை அணைத்துக்கொண்டார். குவிந்த கரங்களுடன் தன் முன்னே நிற்கும் துருவனை, கருணையுடன் தன் சங்கால் தொட்டார். அதனால் அருள் பெற்ற துருவன் பகவானை துதி பாட ஆரம்பித்தார்.

பகவான் துருவனுக்கு வரமளித்தல்

பகவான் துருவனிடம், "அரச குமாரனே, புனிதமான விரதங்களை நீ நிறைவேற்றிருக்கிறாய், உனது உள்ளத்தின் ஆசைகளை நான் அறிவேன், அது நிறைவேற நான் துணை புரிவேன். இதுவரை யாரும் ஆளாத, சூரிய

மண்டலங்கள், கிரகங்கள், மற்றும் நட்சத்திரங்களால் சூழப்பட்ட, பிரம்மாவின் கல்ப இறுதியிலும் நிலைத்து நிற்கும் துருவலோகத்தை உனக்கு நான் அளிக்கப்போகிறேன். செக்கைச் சுற்றி வரும் காளைகள் போல, அனைத்து ஒளி பொருந்திய கிரகங்களும் இந்த கிரகத்தைச் சுற்றி வரும்.

உனது தந்தை வனம் சென்ற பிறகு, முப்பதாயிரம் ஆண்டுகள் இந்நிலவுலகம் முழுவதும் நீயே ஆள்வாய். உனது புலன்கள் அனைத்தும் இறுதி வரை இளமையுடனேயே இருக்கும். முதுமை உனக்குக் கிடையாது. இவ்வாழ்வில், ஜட வாழ்க்கையின் ஆனந்தத்தை அனுபவிப்பாய். ஜட உடலை நீத்தபின், எனது உலகத்தை அடைவாய். அதன்பின் இந்த உலகிற்கு திரும்பி வர மாட்டாய்." என்று வரமளித்தார்.

துருவன் தன் தந்தையினும், மூதாதையரினும் பெரும் நிலையை அடைய விரும்பினான். அது ஜட ஆசையாக இருந்தபோதிலும் அந்த ஆசையை விட்டுக்கொடுப்பதாக இல்லை. நாரதர் துருவனிடம் சிறுவனாக இருப்பதால் அவனுடைய முயற்சியை கைவிடுமாறு கூறினார். ஆனால், அந்த ஆசையை கைவிடுவது சாத்தியமல்ல என்று உறுதிப்படுத்திய துருவனிடம், பகவான் விஷ்ணுவை நோக்கி தவம் செய்யக்கூறி அதற்கான அறிவுரைகளையும் வழங்கினார்.

3. 27 - ப்ரக்ருதே க்ரியமாணானி

ப்ரக்ருதே க்ரியமாணானி
குணை: கர்மாணி ஸர்வஷ:
அஹங்கார- விமூடாத்மா
கர்தாஹம் இதி மன்யதே

மொழிபெயர்ப்பு

ப்ரக்ருதே- ஜட இயற்கையின்; **க்ரியமாணானி** - செய்யப்படும்; **குணை**: - குணங்களினால்; **கர்மாணி**- செயல்கள்; **ஸர்வஷ:** - எல்லா விதமான; **அஹங்கார- விமூட** - அஹங்காரத்தினால் குழம்பிய; **ஆத்மா** - ஆன்மீக ஆத்மா; **கர்தா**- செய்பவன்; **அஹம்** - நானே; **இதி** - என்று; **மன்யதே** - எண்ணுகிறான்

பொருள்

அஹங்காரத்தால் பாதிக்கப்பட்டு மயங்கிய ஆத்மா, பௌதீக இயற்கையின் முக்குணங்களால் நடைபெறும் செயல்களுக்குத் தன்னையே கர்த்தா என்று எண்ணிக்கொள்கிறான்.

விளக்கவுரை

உயிர்வாழிகள், தனது பொய் அகங்காரத்தினால் பௌதீக உலகில் செய்யப்படும் அனைத்து செயல்களுக்கும் தானே கர்த்தா எனவும்

தானின்றி ஒருசெயலும் நடைபெறாது எனவும் எண்ணிக் கொண்டிருக்கிறான். ஜீவனின் உண்மையான தர்மம் பகவானுக்கு சேவை செய்வதே. "ஜீவேர ஸ்வரூப ஹய கிருஷ்ணேர நித்ய தாஸ", என்பதை மறந்து விடுகிறான். தான் கிருஷ்ணரின் கட்டுப்பாட்டிற்குள் இருக்கிறோம் என்பதையும் ஜீவாத்மா மறந்து விடுகிறது.

பகவானின் சக்திகள் இரு வகைப்படும். அவரது முதன்மையான ஆன்மீக சக்தி மிக உன்னதமானது. இந்த சக்தியால் ஆன்மீகலோகங்களைப் பரிபாலிக்கிறார். பகவானிடமிருந்து பிரிந்த சக்தி ஜட இயற்கை (பிரக்ருதி) பகவானின் மேற்பார்வையில் செயல்படுகிறது. ஜட இயற்கையில் ஒரு ஜீவாத்மா பிறவி எடுத்த உடனேயே முக்குணங்களால் (குண- கயிறு; சத்வ, ரஜோ, தமோ குணங்கள்) கட்டப்படுகிறது. ஜீவாத்மா பகவானின் தடஸ்த சக்தி அல்லது மத்திம சக்தியாகும். இந்த பகவானின் அம்சமான ஜீவாத்மாவை "மதில் மேல் பூனை" என்ற உதாரணத்துக்கு ஒப்பிடலாம். மதிலில் இருக்கும் பூனை, எந்தப்பக்கம் குதிக்கும் என யாராலும் தீர்மானிக்க முடியாது. அதுபோல ஜீவாத்மா, பகவானின் ஆன்மீக லோகத்தை அடையலாம், அல்லது இந்த ஜட உலகத்தில் விழுந்து பிறப்பு, இறப்புக்கு உட்படலாம்.

பகவானின் பௌதீக சக்தியானது ஸ்தூல சக்தி மற்றும் சூட்சும சக்திகளை உள்ளடக்கியது. பௌதீகப் புலன்களால் உணரப்படும், பஞ்ச பூதங்களாகிய நீர், நிலம், நெருப்பு, ஆகாயம், காற்று ஆகிய ஐந்தையும் உள்ளடக்கியது, ஸ்தூல சக்தியாகும். பௌதீக புலன்களுக்கு அப்பாற்பட்ட மனம், புத்தி, அகங்காரத்தால் ஆனது சூட்சும சக்தியாகும். ஜடவுலகத்தில் விழுந்த ஜீவன்கள் பெருமளவில் தங்கள் உறவுகளை பஞ்ச பூதங்களாலான இந்த ஸ்தூல உடலை மையமாகக் கொண்டே செயல்படுத்துகின்றனர்.

இவ்வுலகில் இருவகையான மனிதர்கள் உள்ளனர்.

1. கிருஷ்ண உணர்வில் செயலாற்றுபவர்கள்
2. பௌதீக உணர்வில் செயலாற்றுபவர்கள்

இவர்கள் இருவரும் ஒரே மாதிரியான செயல்களை செய்தாலும் கூட, கிருஷ்ண உணர்வில் செயலாற்றுபவன், "இது பகவானால் செய்யப்பட்டது. பகவானுக்காக செய்யப்பட்டது. நான் பகவானுக்கு அடிமை" என பகவானை மையப்படுத்துவான். இது உண்மையான அகங்காரம். ஆனால், பௌதீக தளத்தில் செயலாற்றுபவன் "இது என்னால் நடந்தது. இச்செயலுக்கு நானே காரணம். நானே எஜமான். நானே அனுபவிப்பவன்" என்பான். இதுதான் பொய் அகங்காரம் எனப்படுகிறது.

தற்போது விஞ்ஞானிகள் பல வருடங்கள் முயன்று, பல டன் எடையுள்ள செயற்கைக்கோள்களை நமக்கு பெரிதும் உதவும் வண்ணம் வானில் அனுப்புகின்றனர். ஆனால் ஸ்ரீகிருஷ்ணரோ, எந்தவித சிரமமுமின்றி பல ஆயிரம்கோடி டன் எடை கொண்ட கிரகங்கள் மற்றும் நட்சத்திரங்களை

திட்டமிட்ட பாதையில் அவை சூரியனைச்சுற்றி மிகச்சரியாக சுழலுமாறு வானில் மிதக்க விட்டுள்ளார். இதுபற்றி விஞ்ஞானி நியூட்டன் கூறும்போது, "சூரிய, கிரகங்கள் மற்றும் நட்சத்திரங்கள் கொண்ட இந்த பிரபஞ்சம் அறிவிற சிறந்த மற்றும் சக்தி வாய்ந்த கடவுளால் மட்டுமே இயக்கப்படுகிறது." என்று குறிப்பிட்டுள்ளார்.

இது பற்றி பிரபுபாதர் கூறும்போது, "பெரிய சாலைகளில் கார்கள் வேகமாக செல்வதை நாம் பார்க்கிறோம். அவை தங்களது பாதையில் செல்வதில் கவனமாக இருக்கின்றன. இல்லையேல் விபத்து ஏற்படுகிறது. அதுபோலவே, எல்லா கோள்களும் ஒவ்வொன்றும் ஒவ்வொரு வேகத்தில் சுற்றி வருகின்றன. இப்படியாக ஆயிரக்கணக்கான, லட்சக்கணக்கான கோள்கள் சுற்றி வருகின்றன. ஆனால், எந்த விபத்தும் நடப்பதில்லை. யார் இந்த பிரபஞ்ச பாதையை நிர்மாணித்தது? இந்த கிரகங்கள் எல்லாம் அதிவேகமாக சுற்றி வருகின்றன. ஆனால், அதே சமயத்தில் தங்களுடைய பாதைகளில் இருந்து விலகுவதில்லை. ஏனென்றால் ஒரு பிரபஞ்ச நிர்வாகம் பகவானால் இயங்குகிறது.

ஒரு கடுகைக் காட்டிலும் சிறிய விதையில் ஒரு ஆல மரமே உள்ளடங்கியுள்ளது. பருவ காலங்கள் மிகத் துல்லியமாக மாறுகின்றன. மற்றும் இதேபோன்று இயற்கையில் இருக்கும் பல படைப்புகள் ஸ்ரீகிருஷ்ணரின் ஆணைக்குக் கீழ் மிகவும் நேர்த்தியான முறையில் திட்டமிடப்பட்டு எந்தவித குழப்பமில்லாமலும், மிக நுட்பத்தோடும் செயல்பட்டுக் கொண்டிருப்பதைக் காணமுடிகிறது.

விஞ்ஞானிகளால் நினைத்துக்கூட பார்க்க முடியாத அளவில் இந்த பிரபஞ்சத்தின் படைப்பும், அமைப்பும் அமைந்துள்ளது. ஆனால், நாமோ ஒவ்வொரு செயலையும் பொய் அகங்காரத்தால் நானே செய்தேன் என இறுமாப்புடன் மார்தட்டிக்கொள்கிறோம். இந்நிலையை நாம் விட்டொழிக்கவேண்டும். பகவானே அனைத்திற்கும் ஆதாரம். அவனன்றி ஒரு அணுவும் அசையாது. அவரே அனைத்திற்கும் கருத்தா என்பதை புரிந்து கொள்ள வேண்டும்.

3. 35 - ஷ்ரேயான் ஸ்வ - தர்மோ விசு

ஷ்ரேயான் ஸ்வ - தர்மோ விசு - ண:

பர- தர்மாத ஸ்வ - அனுஷ்டி- தாத்

ஸ்வ- தர்மே நிதனம் ஷ்ரேய:

பர- தர்மோ பயாவஹ:

மொழிபெயர்ப்பு

ஸ்ரேயான் - மிக நன்று; ஸ்வ- தர்ம - ஒருவனுக்கென்று விதிக்கப்பட்ட கடமைகள்; வி- குண - குற்றங்கள் இருந்தாலும்; பர தர்மாத்-

மற்றவர்களுக்கு விதிக்கப்பட்ட கடமைகளை விட; **ஸ்வனுவஷ்டிதாத்**- நன்றாக செய்வதில்; **ஸ்வ-தர்மே** - ஒருவனுக்கு என்று விதிக்கப்பட்ட கடமைகளில்; **நிதனம்**- அழிவு; **ஷ்ரேய**- நன்று; **பர- தர்ம** - பிறருக்கு பரிந்துரைக்கப்பட்ட கடமைகள்; **பய- ஆவஹ**: - அபாயகரமானது

பொருள்

பிறருடைய கடமைகளை நன்றாக செய்வதை விட, குற்றங்கள் இருப்பினும் தனக்கென்று விதிக்கப்பட்ட கடமைகளை செய்வது சிறந்தது. பிறருடைய பாதையைப் பின்பற்றுதல் அபாயகரமானது என்பதால், பிறரது கடமைகளில் ஈடுபடுவதைவிட, தனக்கென்று உள்ள கடமையைச் செய்வதே சிறந்ததாகும்.

விளக்கவுரை

போர்க்களத்தில் தன் உறவினரை எதிர்த்து போரிடுவதை விட சந்நியாசியாக போய்விடுவதே மேல் எனக்கூறும் அர்ஜுனனுக்கு பகவான் இந்த சுலோகத்தில், அவரவர்க்கு விதித்த கடமைகளை மட்டுமே ஒருவர் செயலாற்ற வேண்டும், மற்றவரின் கடமைகளை ஒருவர் நகல் செய்யக்கூடாது. அது எப்போதும் அபாயகரமானது. என்று பகவான் விளக்குகிறார். சந்நியாச தர்மம் சத்திரியனுக்கு உரிய தர்மம் அல்ல, எனவே, 'நீ போரிட வேண்டும்' என்கிறார்.

பிராமணர், சத்திரியர், வைசியர், சூத்திரர் என்ற நான்கு வர்ணத்தினருக்கும், பிரம்மசாரி, கிரகஸ்தர், வான்பரஸ்தா, சந்நியாசி என்ற நான்கு ஆஸ்ரமத்தில் இருப்பவர்களுக்கும், அவரவர் குணத்திற்கும், செயலுக்கும் ஏற்ப கடமைகள் வரையறுக்கப்பட்டுள்ளன. அந்தக் கடமைகளை யாரும் மீறக்கூடாது. ஏனெனில், அந்தக் கடமைகள் முக்குணங்களின் அடிப்படையில் அமைவதால், மற்ற வர்ணாஸ்ரமத்தாரால் செயலாற்ற முடியாது. அவ்வாறு செயலாற்றினால் அது ஆபத்தாகும்.

எடுத்துக்காட்டாக, ஒரு பிராமணரை எடுத்துக்கொள்வோம். அவர் சத்வ குணத்தில் நிலைபெற்றவர். அஹிம்சை (கொல்லாமை) கோட்பாட்டினைப் பின்பற்றுபவர். அவர் போர்க்களத்தில் போரிட முடியாது. ஏனெனில், அவரால் யாரையும் கொல்ல முடியாது. மேலும், அவர் வாய்மையைப் பின்பற்றுபவர். எனவே, அவரால் ஒரு வைசியராக செயலாற்ற முடியாது. ஏனெனில், வைசியர்கள் வியாபாரம் செய்யும்போது பொய் பேசுவதைத் தவிர்க்க முடியாது. எனவே, அவரவர் தங்கள் கடமைகளை மட்டுமே செய்ய வேண்டும். இல்லையெனில், அது ஆபத்தாகக்கூட முடியும். தங்கள் வர்ணாஸ்ரம கடமைகளைச் செய்வதில் குற்றங்கள் இருந்தாலும் கூட, தங்கள் கடமைகளை மட்டுமே செய்யவேண்டும்.

தினசரி கடமைகள், பௌதீக கடமைகள் இவற்றைத் தவிர, ஆன்மீகக் கடமைகளும் உண்டு. ஆன்மீக குரு நமக்கு இடும் கட்டளைகள் ஆன்மீகக் கடமைகளாகும். ஆன்மீக தளத்தில் செயலாற்றும் போது, சில

நேரங்களில் இந்த கடமைகளை செய்வதில் சில மாறுபாடுகள் ஏற்படலாம். எடுத்துக்காட்டாக, பரசுராமர் பிராமணராக பிறந்தார். ஆனால் அவர் சத்திரியராக செயல்பட்டார். அதுபோல, சத்திரியராக பிறந்த விசுவாமித்திரர், பிராமணராக செயலாற்றினார்.

விசுவாமித்திரர், கௌசிக மன்னர் என்னும் சத்திரியராக அறியப்பட்டார். ஒருமுறை தன் மிகப்பெரிய படை, பரிவாரங்களுடன் காட்டு வழியே வந்து கொண்டிருந்தார். பசியாலும், களைப்பாலும் வந்துகொண்டிருந்த அவர்கள் காட்டில் வசிஷ்டரின் ஆஸ்ரமத்தைக்கண்டு, அங்கு இளைப்பாற சென்றனர். வசிஷ்ட மகரிஷி அவரது பெரும்படையினருக்கும் உணவு விருந்தளித்தார். இது வசிஷ்டருக்கு எப்படி சாத்தியமாயிற்று என்பதை அறிந்தார். இதற்கு காரணமான சுரபி பசு தனக்கு வேண்டும் என வசிஷ்டரிடம் கேட்டார். அவர் மறுத்தது மட்டுமன்றி, சுரபி பசுவும் அவருடன் செல்ல மறுத்தது. உடனே வலுக்கட்டாயமாக சுரபி பசுவை கைப்பற்றப் போர் செய்தார். சுரபி பசுவில் இருந்து ஆயிரக்கணக்கான வீரர்கள் தோன்றி போர் செய்தனர். தோல்வியடைந்த விசுவாமித்திரர், கடுந்தவமிருந்து பிராமணரானார்.

அவசரக்கடமைகள் என்பது இன்னொரு வகையான கடமையாகும். துரோணாச்சாரியார், பிராமணராக இருந்தும் குருவேத்திர போர்களத்தில் கௌரவர்களுக்காக போரிட்டார். இது அவசர கடமைகள் என ஸ்ரீல பிரபுபாதர் குறிப்பிடுகிறார். ஒருமுறை பஞ்சபாண்டவர்கள் வனவாசத்தில் இருக்கும்போது, ஜயத்ரதன், திரௌபதியைக் கடத்தி சென்றான். அப்போது அதைக்கண்ட தெளயரிஷி போன்றோர் அவனை எச்சரித்தனர். ஆனால், போரிடவில்லை. விரைவாக வந்து பாண்டவர்களிடம் கூறினர். அவர்கள் சென்று திரௌபதியை காப்பாற்றினர். இதை நாம் மகாபாரதம் வாயிலாக அறிகிறோம்.

எனவே, ஜட தளத்தில் இருக்கும்போது இயற்கையின் குணங்களுக்கேற்ப ஒருவன் செயலாற்ற வேண்டும். அதே சமயம் அவன் கிருஷ்ண உணர்வில் முழு கவனத்துடன் இருக்க வேண்டும்.

3.37 - காம ஏஷ க்ரோத ஏஷ

ஸ்ரீ பகவான் உவாச
காம ஏஷ க்ரோத ஏஷ
ரஜோ- குண- ஸமுத்- ப- வ
மகாஷ- னோ மஹா- பாப்மா
வித்-த் யேனம் இஹ வைரினம்

மொழிபெயர்ப்பு

ஸ்ரீ பகவான் உவாச - புருஷோத்தமராகிய முழுமுதற் கடவுள் கூறினார்; காம- காமம்; ஏஷ - இந்த; க்ரோத- கோபம்; ஏஷ - இந்த; ரஜோ: குண-

ரஜோ குணம்; **ஸமுத் பவ** - பிறக்கும்; **மஹா- அசன** - எல்லாவற்றையும் அழிக்கும்; **மஹா- பாப்மா-** மகா பாவம்; **வித்தி** - அறிவாய்; **ஏனம்** - இது; **இஹ-** பெளதீக உலகில்; **வைரினம்-** மாபெரும் எதிரி;

பொருள்

புருஷோத்தமரான முழுமுதற் கடவுள் கூறினார்: "அர்ஜுனா, காமமே இதற்குக் காரணம். ரஜோ குணத்தில் உற்பத்தியாகி பின்னர் கோபமாக உருவெடுக்கும் இது இவ்வுலகில் எல்லாவற்றையும் அழிக்கும் பாவகரமான எதிரியாகும்."

விளக்கவுரை

முந்தைய சுலோகத்தில் அர்ஜுனன் ஒரு கேள்வி கேட்கிறான். அதற்கு இந்த சுலோகத்தில் பகவான் ஸ்ரீகிருஷ்ணர் பதிலளிக்கிறார். அர்ஜுனனின் கேள்வி: "விருஷ்ணி குலத்தவரே! விருப்பமில்லாவிட்டாலும், பலவந்தமாக ஈடுபடுத்துவதுபோல, ஒருவன் பாவ செயல்களை செய்ய எதனால் தூண்டப்படுகிறான்?"

காமமே இதற்குக் காரணம். ரஜோ குணத்தில் உற்பத்தியாகி, பின்னர் கோபமாக உருவெடுக்கும் இது இவ்வுலகின் எல்லாவற்றையும் அழிக்கும் பாவகரமான எதிரியாகும். என்கிறார் பகவான். ஜட படைப்புடன் உயிர்வாழி தொடர்பு கொள்ளும்போது, ரஜோ குணத்தின் தாக்கத்தால், பகவான் மீது நாம் கொள்ளவேண்டிய நித்தியமான அன்பு இன்னொருவரிடம் காமமாக மாறுகிறது.

மழை பெய்யும்போது, வானிலிருந்து மழைநீர் தூய்மையானதாகத்தான் வருகிறது. ஆனால், அது பூமியில் விழுந்தவுடன் அதன் நிறம், மணம், குணம் அனைத்தும் மாறி விடுகிறது. அதுபோல, நித்தியமான, பரிசுத்தமான ஜீவாத்மா, ஜட இயற்கையுடன் தொடர்பு கொள்ளும்போது, பகவானுடன் கொள்ள வேண்டிய நித்தியமான அன்பு காமமாக மாறுகிறது. தூய்மையான ஆத்மா இந்த ஜடஉலகில் பிறவி எடுத்தவுடன் ஏதாவது ஒரு குணத்துடன் (சத்வ, ரஜோ, தமோ) தொடர்பு கொள்கிறது. பிரப்புபாதா அவர்கள் குறிப்பிடும்போது, "பாலுடன் புளிப்பான ஏதாவது ஒரு பொருள் சேரும் போது அதன் தன்மை மாறுபடுவதுபோல ஆத்மாவின் தன்மை மாறிவிடுகிறது", என்கிறார்.

காமம் என்றால் பேராசை. நாம் ஒரு பொருளின் மீது பற்று கொண்டுவிட்டால், அப்பொருள் நமக்கு கிடைக்கவேண்டும் என்ற ஆர்வத்தால், அதன்மீது பேராசை கொள்கிறோம். அப்பொருள் கிடைக்கவில்லை என்றால், அதை அடைவதற்கு எவையெல்லாம் தடையாக இருக்கின்றதோ, அவற்றின்மீது கோபம் கொள்கிறோம். அப்பொருள் கிடைத்துவிட்டாலோ, அப்பொருளை எப்படி பாதுகாப்பது என்ற பயமும், பற்றுதலும், பேராசையும் ஏற்படுகிறது. பகவான் மீது

கொள்ளவேண்டிய ஆசையை நாம் ஜடப்பொருட்கள் மீது கொள்ளும்போது, பாவங்கள் செய்யக்கூட தூண்டுகிறது.

காமம் திருப்தி அடையாதபோது, அது கோபமாக மாறுகிறது. கோபம் அதிகமாகும்போது, நாம் அறியாமையால், தான் செய்வது சரிதான் என ஒரு நியாயம் கற்பித்துக் கொள்கிறோம். அறியாமையிலேயே இந்த வாழ்க்கையை வாழ்கிறோம். இந்த வாழ்க்கையிலிருந்து நாம் மீண்டு வர வேண்டுமானால், சத்வ குணத்திற்கு நம்மை உயர்த்திக் கொள்ள வேண்டும். ஒழுக்கமான ஒரு வாழ்க்கையால் மட்டுமே நம்மால் சத்வ குணத்தில் நிலைபெற முடியும். தமோ குணத்திற்கு நம்மை தாழ்த்திக் கொள்ளக் கூடாது.

இதற்காகவே கிருஷ்ண உணர்வில் நான்கு ஒழுக்கக் கட்டுப்பாடுகள் வலியுறுத்தப்பட்டுள்ளது. அவையாவன:

1. புலால் உணவு உண்ணாமை
2. மது அருந்தாமை
3. சூதாடாமை
4. தகாத உறவு கொள்ளாமை

காமத்தையும், கோபத்தையும் கூட ஆன்மீகப்படுத்த முடியும். பிருந்தாவனக் கோபிகைகள் தங்கள் காமத்தை பகவான் மீது ஈடுபடுத்தினர். அதுவே பிரேம பக்தியாயிற்று. கோபத்தை, அனுமார் ஆன்மீகப்படுத்தினார். பகவான் மீது கொண்ட பக்தியால், தங்க நகரமாகிய இலங்கை நகரை எரித்து, தங்கம் உருகி ஓடச்செய்தார். மிகச்சிறந்த சாதுவாகிய அனுமான், தன் கோபத்தை பகவானுக்காக செயல்படுத்தினார். அது தாஸ்ய பக்தியாயிற்று. அது போல, பகவானைத் திருப்திப் படுத்த அர்ஜுனன், கௌரவ படையை எதிர்த்து போர் செய்தார். அது ஸக்ய பக்தியாயிற்று.

ஆன்மீக விஷயங்களில் ஈடுபடும்போது நம்மால் காமத்தையும், கோபத்தையும் நெறிப்படுத்த முடியும். ரஜோ குணத்திலிருந்து சத்வ குணத்திற்கு ஒருவன் உயர்த்திக் கொள்ள வேண்டுமானால், அது பக்தர்களின் சங்கத்தில் இருக்கும்போது மட்டுமே சாத்தியமாகும். எனவே, நம்மை பக்தித்தொண்டில் ஈடுபடுத்திக்கொள்ள வேண்டும்.

அத்தியாயம் 4 (ஞான யோகம்)

4.2 - ஏவம் பரம்பரா- ப்ராப்தம்

ஏவம் பரம்பரா- ப்ராப்தம்
இமம் ராஜர்ஷயோ விது:
ஸ காலேனேஹ மஹதா
யோகோ நஷ்ட: பரந்தப

மொழிபெயர்ப்பு

ஏவம் - இவ்வாறாக; **பரம்பரா-** சீடத்தொடரில்; **ப்ராப்தம்** - பெறப்பட்டு வந்த; **இமம்** - இவ்விஞ்ஞானம்; **ராஜ-ருஷ்ய** - புனித மன்னர்கள்; **விது** - அறியப்பட்டது; **ஸ** - அவ்வறிவு; **காலேன** - காலப்போக்கில்; **இஹ** - இவ்வுலகில்; **மஹதா-** மிகச்சிறந்த; **யோக** - பரத்துடனான ஒருவனது உறவு பற்றிய விஞ்ஞானம்; **நஷ்ட:** - சிதைந்து விட்டது; **பரந்தப** - எதிரிகளை ஒடுக்கும் அர்ஜுனா

பொருள்

உன்னதமான இவ்விஞ்ஞானம் சீடர்களின் சங்கிலித் தொடர் மூலம் பெறப்பட்டு, அவ்வாறே புனிதமான மன்னர்களால் உணரப்பட்டது. ஆனால், காலப்போக்கில் அத்தொடர் விட்டுப்போகவே, இவ்விஞ்ஞானம் அநேகமாக மறைந்து விட்டது.

விளக்கவுரை

இந்த அழிவற்ற விஞ்ஞானமான பகவத்கீதை, முன்பு சூரிய பகவானாக இருந்த விவஸ்வானுக்கு உரைக்கப்பட்டதாகவும், அவர் தனது மகனான வைவஸ்வத மனுவுக்கு உரைத்ததாகவும், அவர் இஷ்வாகு மன்னருக்கு உரைத்ததாகவும் பகவான் ஸ்ரீகிருஷ்ணர் குறிப்பிடுகிறார் (பகவத்கீதை: 4.1). ஆனால் அவ்வாறு பரம்பரை பரம்பரையாக சீடத்தொடரான சங்கிலித் தொடர் மூலம் வந்த இவ்விஞ்ஞானத்தின் தொடர்பு அநேகமாக விட்டுப் போகவே மீண்டும் பகவத்கீதையை உரைக்க வேண்டிய ஒரு தேவை ஏற்பட்டது. எனவே, இங்கு அர்ஜுனனுக்கு பகவத்கீதை உரைக்கப்பட்டது.

பகவத்கீதையை பகவான் இங்கு விஞ்ஞானம் என்றே குறிப்பிடுகிறார். மேலும், இந்த விஞ்ஞானம் சீடப்பரம்பரையால், சங்கிலித்தொடர் மூலம் பெறப்பட்டு மன்னர்களால் உணரப்பட்டது என்கிறார். முன்பு பகவத்கீதை விவஸ்வான் என்னும் சத்திரிய மன்னருக்கு உரைக்கப்பட்டது. அப்போது அவர் சூரிய பகவானாக இருந்தார். அவர் தனது மகனான, மனித குல தந்தையான வைவஸ்வத மனுவுக்கு உரைத்தார். அவர் பதினான்கு மனுக்களில் ஒருவராவார். நாம் இப்போது வைவஸ்வத மனுவின் காலத்தில் உள்ளோம். அவர் இஷ்வாகு மன்னருக்கு உரைத்தார். இஷ்வாகு மன்னர்

இராம பிரானின் மூதாதவர் ஆவார் . இவ்வாறு பரம்பரை பரம்பரையாக உபதேசிக்கப்பட்டு வரும்போது, அந்த சங்கிலித் தொடர் சிதைய ஆரம்பித்தது. அதை திரும்பவும் ஸ்தாபனம் செய்யவேண்டிய தேவை ஏற்பட்டது. எனவே, அர்ஜுனுக்கு ஒரு குழப்பத்தை உண்டாக்கி, பகவத்கீதையை உபதேசிக்கும் சூழலை பகவான் ஸ்ரீகிருஷ்ணர் உருவாக்கினார். குருவேத்திர போர்க்களத்தை பகவத்கீதை உபதேசிக்கும் களமாக தேர்ந்தெடுத்தார்.

பகவத்கீதை சத்திரியர்களுக்கு ஏன் உரைக்கப்பட்டது? அக்காலகட்டத்தில் சத்திரிய மன்னர்கள் ராஜ-ரிஷிகளாக இருந்தனர். சாஸ்திரம் அறிந்து, அதன்படி ஆட்சி நடத்தினர்.

"யதா ராஜா கதா பிரஜா" (மன்னர் எவ்வழியோ மக்களும் அவ்வழியே)

நாட்டு மக்களும் மன்னர்களைப்போலவே, தங்கள் வாழ்க்கைமுறையை அமைத்துக்கொண்டனர். ஜனகர், தசரதர், அம்பர்ஷர் போன்றோர் மிகச்சிறந்த ராஜரிஷிகளாக இருந்தனர். பகவான் மீண்டும் சத்திரியரான அர்ஜுனனையே பகவத்கீதை உபதேசிக்க தேர்ந்தெடுத்தார்.

துரோணாச்சாரியார், கிருபாச்சாரியார் போன்றோர் அங்கு போர்க்களத்தில் இருந்தனர். பீஷ்மர், தர்மர் போன்றோரும் போர்க்களத்தில் இருந்தனர். ஆனால், அர்ஜுனனையே பகவான் தேர்ந்தெடுத்தார். அதற்கான காரணத்தையும் பகவானே கூறுகிறார் (பகவத்கீதை: 4.3):

"பக்தோ ஸி மே ஸஹா சேதி ரஹஸ்யம் ஹ்யே தத் உத்தமம்"

"நீ எனது பக்தனும் நண்பனுமானதால், இந்த விஞ்ஞானத்தின் உத்தம இரகசியத்தை உன்னால் புரிந்து கொள்ள முடியும்."

எனவே, பகவத்கீதையை புரிந்துகொள்ள ஒரு பக்தனால் மட்டுமே முடியும். பக்தன் தனது குரு எவ்வாறு கற்றுக்கொடுக்கிறாரோ, அதை அப்படியே கேட்டு நடப்பான். அடிபிறழாமல் நடந்து கொள்வான். மேலும், அர்ஜுனன் பகவான் கிருஷ்ணரை தன் ஆன்மீகக் குருவாக ஏற்றுக்கொண்டபின்னரே, பகவத்கீதையை உபதேசித்தார். எனவே, பகவத்கீதையை புரிந்து கொள்ளவேண்டுமானால் கிருஷ்ணபக்தன் என்ற தகுதி இருக்க வேண்டும். அது அர்ஜுனக்கு இருந்தது. அது மட்டுமன்றி அர்ஜுனன் பகவானின் நண்பனாகவும் இருந்தான். எனவே, அர்ஜுனன் தேர்வு செய்யப்பட்டான்.

ஐநூறு (500) ஆண்டுகளுக்கு முன்பு ஸ்ரீசைதன்ய மகாபிரபு பக்த அவதாரமாக அவதரித்தார். ஒரு பக்தன் எவ்வாறு பக்திசெய்ய வேண்டும் என்பதை எடுத்துக் காட்டினார். அவர் ஒருமுறை தென்னிந்திய யாத்திரையின் போது, நான்கு மாதங்கள் (சாதுர் மாதம்) ஸ்ரீரங்கத்தில் தங்கியிருந்தார். அங்கு அவர் வேங்கட பட்டர் என்ற பிராமணரின்

இல்லத்தில் தங்கியிருந்தார். தினமும் தவறாமல் ஸ்ரீரங்கம் திருவரங்கப்பெருமாள் ஆலயத்திற்குச் சென்று வழிபடுவார். அப்போது அங்கு ஒரு ஏழைப் பிராமணர், பகவத்கீதை புத்தகத்தை தலைகீழாகப் பிடித்துக் கொண்டு, அழுதுக்கொண்டே இருந்தார். பக்கத்தில் இருக்கும் அந்தணர்கள் அதைப்பார்த்து கேலிசெய்து சிரித்துக்கொண்டே இருந்தனர். ஒருநாள் மகாபிரபு அந்த பிராமணரிடம் "பகவத்கீதை புத்தகத்தை வைத்து கொண்டு ஏன் அழுகிறீர்? என்று கேட்டார். அதற்கு அந்த பிராமணர் "என் குருநாதர் பகவத்கீதையை நாம் தினமும் படிக்கவேண்டும் என்று உத்தவிட்டார். ஆனால், எனக்குப் படிக்கத் தெரியாது". என்றார். உடனே, மகாபிரபு, "அதற்காக ஏன் இப்படி அழுகிறீர்?" என்று கேட்டார். அந்த பிராமணர் பகவத்கீதை புத்தகத்தின் அட்டையைக் காட்டுகிறார். அதில் அர்ஜுனனுக்கு தேரோட்டும் பகவான் படம் உள்ளது. "பகவான் எவ்வளவு உன்னதமானவர் பாருங்கள்! அவர் ஒரு பக்தனுக்காக இறங்கி வந்து தேரோட்டுகிறார் பாருங்கள்! அதற்காகத்தான் அழுகிறேன்." என்றார். இரதத்தில் இருப்பவர், தான் செல்ல வேண்டிய திசையை காலால் மிதித்துதான் சாரதிக்கு உணர்த்துவார். ஏனெனில், போர் செய்பவரின் இரண்டு கைகளும் வில்லையும், அம்பையும் உபயோகிப்பதில் ஈடுபட்டிருக்கும். எனவேதான், "பகவான் பக்தனால் மிதிக்கப் படுகிறாரே" என்று கலங்கி அழுதார்.

உடனே, மகாபிரபு அந்த அந்தணரைக் கட்டி அணைத்துக்கொண்டு, "பகவத்கீதையை படித்தால் ஒருவன் என்ன மனநிலையை அடைவானோ, அதை நீ அடைந்து விட்டாய்!" என்று கூறி மகிழ்ந்தார். எனவே, ஒரு கிருஷ்ண பக்தனால் மட்டுமே பகவத்கீதையை உண்மையாகப் புரிந்துகொள்ள முடியும். இதனால்தான் கிருஷ்ண பக்தரல்லாத எவர் எழுதிய பகவத்கீதையின் விளக்கவுரைகளை நாம் படிக்கக்கூடாது. கிருஷ்ண பக்தன் ஆவதற்கு ஒருவன் முறையாக பரம்பரையில் வரும் ஒரு ஆன்மீக குருவை சரணடைந்து அவரது அடிச்சுவட்டைப் பின்பற்ற வேண்டும். சாஸ்திரங்களை சரியாக புரிந்துகொள்ள வேண்டிய சாவி அவரிடம் உள்ளது. அவரால் மட்டுமே சாஸ்திரங்களை உண்மையாக விளக்கிக் கொடுக்க முடியும். கிருஷ்ண பக்தர்களல்லாத மற்றவர்களால் சாஸ்திரங்களின் பரம தத்துவங்களை ஒருபோதும் அறியமுடியாது என்று ஸ்ரீகிருஷ்ணரே அடித்துச் சொல்கிறார்.

4.6 - அஜோ பி ஸன்ன அவ்யயாத்மா

அஜோ பி ஸன்ன அவ்யயாத்மா
 பூதானாம் ஈஷ்- வரோ பி ஸன்ன
 பரக்ருதிம் ஸ்வாம் அதிஷ்டாய
 ஸம்ப- வாம்யாத்ம - மாயயா

மொழிபெயர்ப்பு

அஜ - பிறப்பற்றவன்; அபி- இருப்பினும்; ஸன் - அவ்வாறு; அவ்ய- அழிவற்ற; ஆத்மா- உடல்; பூதானாம் - பிறப்பவரெல்லாம்; ஈஸ்வர:- முழுமுதற்கடவுள்; அபி- இருந்தும்; ஸன் - அவ்வாறிருந்தும்; ப்ரக்ருதிம்- உன்னத உருவில்; ஸ்வாம்- என்னுடைய; அதிஷ்டாய - அவ்வாறு நிலைபெற்று; ஸம்பவாமி - தோன்றுகிறேன்; ஆத்ம- மாயயா - எனது அந்தரங்க சக்தியால்

பொருள்

நான் பிறப்பற்றவராக இருந்தாலும், எனது திவ்யமான உடல் அழிவற்றதாக இருந்தாலும், உயிர்வாழிகள் அனைவருக்கும் நானே பரம இறைவனாக இருந்தாலும், நான் எனது சுயமான திவ்ய உருவில் ஒவ்வொரு யுகத்திலும் தோன்றுகிறேன்.

விளக்கவுரை

அவதாரம் என்றால் உயர்ந்த ஒரு நிலையிலிருந்து சாதாரண நிலைக்கு இறங்கி வருதல் என்றுதான் அர்த்தம். மேலைநாட்டு மதங்கள் இறைதூதர் அனைவருக்கும் வழிகாட்ட வருகிறார் என்கின்றன. வேறுசில மதங்கள் பரம இறைவன் ஒருபோதும் பூலோகங்களுக்கு வருவதில்லை என்று போதிக்கின்றன. ஆனால், நம் சனாதன தர்மத்தில் இறைதூதர் என்ற பேச்சுக்கே இடமில்லை. எடுத்துக்காட்டாக, ஒரு அரசன் தன் குழந்தையுடன் ஒரு நீர்நிலையில் பக்கத்தில் நின்றுகொண்டிருக்கிறான். குழந்தை தவறுதலாக நீருக்குள் விழுந்து விடுகிறது. எத்தனையோ மந்திரிகள், காவலாளிகள், வேலைக்காரர்கள் இருந்தும் அவன் அவர்களை அழைப்பதில்லை. தானே குதித்து குழந்தையைக் காப்பாற்றுகிறான். அதுபோலவே, நம் மீது வைத்திருக்கும் அன்பால், நம்மை ஜட உலகிலிருந்து மீட்டெடுக்க பகவானே தன் உயர்ந்த நிலையிலிருந்து கீழே இறங்கி வருகிறார்.

ஈஸ்வரரான பகவான், அவதாரம் செய்யும்போது பகவானே தன் பெற்றோரைத் தேர்ந்தெடுக்கிறார். ஆனால், ஜீவன்களாகிய நாம், நமது கர்மவினைகளுக்கேற்ப பிறக்கிறோம். பகவானுக்கு மாயை அடிமை. ஜீவன்களாகிய நாம் மாயைக்கு அடிமை. பகவான் சில நேரங்களில் பக்தர்களைக் காக்க தூணிலும் வருவார். அவர் தன் அந்தரங்க சக்தியால் அவதாரமாக பூலோகங்களுக்கு இறங்கி வரும்போது, தனது பகிரங்க சக்தியால் உண்டாக்கப்பட்ட ப்ரக்ருதியின் வழியாக வருகிறார். ஆனால் தன்னை சத்குரு என அழைத்துக்கொண்டு, ஸ்ரீகிருஷ்ணரை வெறும் சக்திபெற்ற மனிதர் மட்டுமே என்று போதிக்கின்றனர். இவ்வாறான மனிதர்களைப்பற்றி முன்னமே தெரிந்துதான் ஸ்ரீகிருஷ்ணர் அவர்களை மூடர்கள் என்று பகவத்கீதையிலும் (9.11) கூறுகிறார்:

அவஜானந்தி மாம் மூடா , மானுஷீம் தனும் ஆஷ்ரிதம்
பரம் பாவம் அஜானந்தோ , மம பூத-மஹேஷ்வரம்

"மனித உருவில் நான் தோன்றும் போது முட்டாள்கள் என்னை ஏளனம் செய்கின்றனர். எனது பரம இயற்கையை, அதாவது, இருப்பவை அனைத்திற்கும் நானே உன்னத உரிமையாளன் என்பதை அவர்கள் அறியார்கள்."

4.7 - யதா யதா ஹி தர்மஸ்ய

யதா யதா ஹி தர்மஸ்ய
 க்லானிர் பவதி பாரத
 அப்யுக்தானாம் அதர்மஸ்ய
 ததாத்மானம் ஸ்ருஜாம்யகம்

மொழிபெயர்ப்பு

யதா யதா - எப்போதெல்லாம் எங்கெல்லாம்; **ஹி** - நிச்சயமாக; **தர்மஸ்ய-தர்மத்தின்**; **க்லானி** - சீர் குலைவு; **பவதி** - ஏற்படுகிறதோ; **பாரத**- பரத குலத்தோன்றலே; **அப்யுக்தானாம்**- ஆதிக்கம்; **அதர்மஸ்ய** - அதர்மத்தின்; **ததா**- அச்சமயத்தில்; **ஆத்மானம்**- சுயமாக; **ஸ்ருஜாமி**- தோண்டுகிறேன்; **அஹம்**- நான்.

பொருள்

எப்போதெல்லாம் எங்கெல்லாம் தர்மம் சீர் குலைந்து அதர்மம் ஆதிக்கம் செலுத்துகின்றதோ, பரத குலத்தோன்றலே, அப்போதெல்லாம் நான் தோண்டுகின்றேன்.

விளக்கவுரை

தர்மம் சீர்குலைந்து அதர்மம் தலைதாக்கும்போது பகவான் தோண்டுகிறார். தர்மம் என்றால், பகவான் என்ன கூறுகிறாரோ, அதுவே தர்மமாகும். தர்மம் என்றால் மாற்ற முடியாதது என்று பொருள். எடுத்துக்காட்டாக, வர்ணாஸ்ரம தர்மத்தை எடுத்துக்கொண்டால், ஒவ்வொரு வர்ணத்தினருக்கும் கடமைகள் வரையறுக்கப்பட்டுள்ளன. அந்த கடமைகளை நாம் மாற்ற முடியாது. ஏனெனில், அது அவரவர் குணத்திற்கேற்ப செய்யப்படும் செயல்களாகும்.

ஸ்ரீல பிரபுபாதா அவர்கள், தர்மம் என்ற சொல்லுக்கு விளக்கம் அளிக்கும்போது, நமது ஆதாரமான, இயல்பானநிலையே தர்மம் என்கிறார். எவ்வாறு மிளகாயின் ஆதார நிலை காரமோ, சர்க்கரையின் ஆதார நிலை இனிப்போ, அதுபோல ஜீவனின் ஆதார நிலை அல்லது தர்மம் பகவானுக்கு சேவை செய்வதே.

"ஜீவேர சொரூப ஹொய் கிருஷ்ணேர நித்ய தாஸ"

ஜீவன்களான நாம் எப்போதும் யாருக்காவது எப்போதும் சேவை செய்து

கொண்டே இருக்கிறோம். சேவை செய்வதே ஜீவன்களின் சுபாவம். ஆனால் உண்மையில் நாம் பகவான் கிருஷ்ணருக்கு சேவை செய்ய வேண்டும். அதுவே ஜீவன்களின் நித்திய தர்மம். எனவே, பகவான் கடைசியில், 'அனைத்து தர்மங்களையும் விட்டுவிட்டு என்னை மட்டும் சரணடை' என்கிறார்.

கடலலைகள் பொங்கி எழுவதுபோல, பகவான் எண்ணிலடங்காத அவதாரங்களை எடுக்கிறார். அவை: குண அவதாரம், லீலா அவதாரம், யுக அவதாரம், மன்வந்தர அவதாரம், சத்தியாவேஷ அவதாரம் போன்றவை. குறிப்பிட்ட நோக்கங்களுக்காக அந்தந்த அவதாரங்களை அவர் எடுக்கிறார். இராம அவதாரம் எடுத்து கற்பு நெறியை பறை சாற்றுகிறார். தனது பக்தனான பிரகலாதனைக் காப்பாற்ற நர-சிம்ம அவதாரம் எடுத்தார். பூமிதேவியை காப்பாற்ற வராக அவதாரம் எடுத்தார். துவாபர யுகத்தில் அதர்மம் செய்யும் கம்சன், அகாசுரன், பகாசுரன், போன்ற அரக்கர்களை அழிக்கவும், தன் பக்தர்களான பாண்டவர்களைக் காத்து கௌரவர்களை அழிக்கவும் சுயம்பகவானாக, பகவான் ஸ்ரீகிருஷ்ணர் தோன்றினார்.

பகவானின் அவதார நோக்கமாக எத்தனையோ காரணங்கள் இருந்தாலும், முக்கியமாக பக்தர்களுடனான லீலைகளில் பங்கேற்க பகவான் தன் கோலோகத்திலிருந்து இறங்கி வருகிறார். கலியுகத்தில் 500 ஆண்டுகளுக்கு முன்பு மறைக்கப்பட்ட அவதாரமாக, பக்த அவதாரமாக பகவான் சைதன்ய மகாபிரபுவாக அவதாரம் செய்தார். கலியுகத்தில், மக்கள் புலனின்பத்தில் மூழ்கி, மனித பிறவியின் நோக்கம் அறியாமல் அதர்மத்துடன் செயல்படுகின்றனர். இக்கலியுக மக்களுக்கு, இந்த யுகத்தின் தர்மமான நாமசங்கீர்த்தனத்தை போதித்தார்.

ஹரே கிருஷ்ணா ஹரே கிருஷ்ணா
கிருஷ்ண கிருஷ்ண ஹரே ஹரே
ஹரே ராமா ஹரே ராமா
ராம ராம ஹரே ஹரே

4.8 - பரித்ராணாய ஸாதானாம்

பரித்ராணாய ஸாதா - னாம்
வினாஷா- ய ச துஷ்க்ருதாம்
தர்ம- ஸம்ஸ்தா பனார்தாய
ஸம்ப- வாமி யுகே யுகே

மொழிபெயர்ப்பு

பரித்ராணாய - காப்பதற்காக; ஸாதா னாம் - பக்தர்களை; வினா ஷாய - அழிப்பதற்காக; ச - மற்றும்; துஷ்க்ரு தாம்- துஷ்டர்களை; தர்ம- தர்மத்தின்

கொள்கைகளை; **ஸம்ஸ்தாபன - அர்த்தாய - மீண்டும் நிலைநிறுத்த;**
ஸம்பவாமி - தோன்றுகிறேன்; யுகே யுகே- யுகம்தோறும்

பொருள்

பக்தர்களைக் காத்து, துஷ்டர்களை அழித்து, தர்மத்தின் கொள்கைகளை மீண்டும் நிலைநிறுத்துவதற்காக, நானே யுகம் தோறும் தோன்றுகிறேன்.

விளக்கவுரை

பகவான் சாதுக்களைக் காப்பாற்றி துஷ்டர்களை அழிக்க யுகம் தோறும் தோன்றுகிறார். சதுர் யுகங்களில் முதல் யுகமாக வருவது சத்யயுகம். இது கிருதயுகம் எனவும் அழைக்கப்படுகிறது. சத்யயுகத்தில் அனைத்து தர்மங்களும் 100 சதவீதம் பரிசுத்தமாக இருந்தது. மக்கள் அமைதியான முறையில் தியானம் செய்து பகவானை வழிபட்டனர். சத்யயுகத்தில் இரு கிரகங்களிடையே எப்போதும் சண்டை நடந்து கொண்டே இருந்தது. ஒரு கிரகத்தில் தேவர்கள் இருந்தார்கள். இன்னொரு கிரகத்தில் அசுரர்கள் இருந்தார்கள். எப்போதும் அவர்களிடையே போர் நடந்து கொண்டே இருந்தது. அப்போது தேவர்களைக் காக்க, துஷ்ட அரக்கர்களை அழிக்க பகவான் அவதாரம் எடுத்தார். அப்போது பகவான் யூகிருஷ்ணர் எடுத்த முக்கியமான அவதாரங்கள், வராக அவதாரமும், கூர்ம அவதாரமும் ஆகும். இரணியாட்சகன் என்ற அரக்கன் பூமியை காரணக்கடலில் ஒளித்து வைத்து விட்டான். பகவான் வராக அவதாரமாக வந்து, இரணியாட்சகனைக் கொன்று பூமாதேவியை மீட்டுவந்தார்.

திரேதா யுகத்தில் இரு நாடுகளுக்கிடையே போர் நடந்தது. எடுத்துக்காட்டாக, பாரதத்திற்கும் இலங்கைக்குமிடையே நடந்த போரினைக் குறிப்பிடலாம். இந்த யுகத்தில் தர்மங்கள் 75 சதவீதம் பரிசுத்தமாக இருந்தது. இராவணன் என்னும் அரக்கனை அழிக்க பகவான் யூகிருஷ்ணர் இராம அவதாரத்தை எடுத்தார். ஏராளமான அரக்கர்களையும் அழித்தார்.

அடுத்து வந்த துவாபர யுகத்தில் 50 சதவீதம் மட்டுமே தர்மங்கள் பரிசுத்தமாக இருந்தது. இந்த யுகத்தில் சண்டை இரு குடும்பத்தினரிடையே நடந்தது. இங்கு பகவான் சுயம் பகவானாக தோன்றி அதர்மத்தை அழித்தார். ஆனால் இப்போது நடந்து கொண்டிருக்கும் கலியுகத்தில் போர் ஒரு வீட்டிற்குள்ளேயே நடந்து கொண்டிருக்கிறது. பெற்றோர், குழந்தைகளிடையே சண்டை. கணவன், மனைவியிடையே சண்டை. ஆனால் இப்போது ஒரு மனிதனுக்குள்ளேயே சண்டைகள் வர ஆரம்பித்து விட்டது. ஒரு மனிதனே, இரு மனிதலைகளில் போராடுகிறான்.

இதற்காகவே, கலியுகத்தில் 500 ஆண்டுகளுக்கு முன்பு, பகவானே யூசைதன்ய மகாபிரபுவாக, கருணாமூர்த்தியாக அவதாரம் செய்து, கலியுக மக்களை துன்பத்திலிருந்து விடுவிக்க வந்தார். மனப்போராட்டத்திலிருந்து விடுதலை அடைந்து, பகவானை அடைய

வழிகூறினார். அவர் காட்டிய பக்தி நெறி பகவானின் நாமங்களை ஜெபிப்பதே. அனைத்து துன்பங்களிலிருந்தும் விடுபட வழி நாம சங்கீர்த்தனம் மட்டுமே என்று நமக்கு அவர் தாரக மந்திரத்தை அளித்தார்.

"பரித்ராணாய சாதூனாம் ": சாதுக்களை பாதுகாக்க பகவான் யுகம்தோறும் அவதாரம் செய்கிறார். தன் பக்தனான பிரகலாதனை காக்க தூணிலிருந்தே வந்தார். கொடுங்கோலாட்சி செய்யும் மன்னர்களை அழிக்க பரசுராம அவதாரம் எடுத்தார். பூவுலகில் ஒருவனுக்கு ஒருத்தி என்ற கற்பநிலையை நிலைநாட்ட இராம அவதாரம் எடுத்தார். கம்சன், பூதனை, அகாசுரன், பகாசுரன் போன்ற அசுரர்களை அழித்தது மட்டுமன்றி, ஏராளமான லீலைகள் செய்து பக்தர்களும் லீலைகளில் பங்கேற்க சுயம்பகவான் ஸ்ரீகிருஷ்ணராக வந்தார்.

4.9 - ஜன்ம கர்ம சமே திவ்யம்

ஜன்ம கர்ம சமே திவ்யம்
ஏவம் யோ வேத்தி தத்த்வத:
த்யக்த்வா தேஹம் புனர் ஜன்ம
நைதி மாம் ஏதி ஸோ 'ர்ஜுன

மொழிபெயர்ப்பு

ஜன்ம- பிறப்பு; கர்ம- செயல்; ச -மேலும்; மே - எனது; திவ்யம்- திவ்யமானது; ஏவம்- இவ்வாறாக; ய: - எவனொருவன்; வேத்தி - அறிகின்றானோ; தத்த்வத: - உண்மையில்; த்யக்த்வா- நீத்தபின்; தேஹம் - இந்த உடலை; புனர் - மீண்டும்; ஜன்ம- பிறப்பு; ந - இல்லை; ஏதி - அடைவது; ஸ - அவன்; அர்ஜுன - அர்ஜுனனே

பொருள்

அர்ஜுனா, எனது தோற்றமும் செயல்களும் திவ்யமானவை என்பதை எவனொருவன் அறிகின்றானோ, அவன் இந்த உடலை விட்டபின், மீண்டும் இந்த பௌதீக உலகில் பிறவி எடுப்பதில்லை. அவன் எனது நித்திய உலகை அடைகிறான்.

விளக்கவுரை

ஆன்மீக உலகினை அடைவதற்கான வழிமுறை இந்த சுலோகத்தில் கொடுக்கப்பட்டுள்ளது. பகவானின் அவதாரங்களும், லீலைகளும் திவ்யமானவை என அறிந்து கொண்டவர்கள், இந்த உடலை விட்டபின் மீண்டும் பிறவி எடுப்பதில்லை. பகவான் கோலோகத்திலிருந்து, கீழே இறங்கி வருதல் அவதாரம் எனப்படுகிறது. அதையே தோற்றம் என்கிறார் பகவான். பகவான் குறிப்பிட்ட நோக்கத்திற்காக இறங்கி வந்து, நோக்கத்தை முடித்தவுடன் திரும்பவும் கோலோகம் சென்றுவிடுகிறார். அவர் செய்யும் செயல்கள் லீலைகள் எனப்படுகின்றன. நாம் இந்த உலகில் கர்ம பலனுக்கு ஏற்ப ஜட உடலுடன் பிறக்கிறோம்; செயல்களை

செய்கிறோம். பின்னர் இறந்து விடுகிறோம். ஆனால், பகவான் ஆன்மீக உடலுடனேயே இந்த உலகிற்கு இறங்கி வருகிறார். பகவானோடு தொடர்புடைய அனைத்தும் ஆன்மீகமானவையே.

நாம் கர்ம வினைக்கு ஏற்ப பிறப்பதால், இன்பம், துன்பம் போன்ற இரட்டிப்பு தன்மைகளில் சிக்கி துன்பப்படுகிறோம். எனவே தான் இவ்வுலகை பகவான் ' துக்காலயம் அஷாஸ்வதம்' என்கிறார்.

ஜன்ம- ம்ருத்யு - ஜரா - வ்யாதி து: க- தோஷானுதர்சனம்

பிறப்பு, இறப்பு, முதுமை, நோய் என்ற நான்கு நிலைகளில் துன்பங்களை அனுபவிக்கிறோம். இந்த நான்கு விதமான துன்பங்களில் சிக்காத ஒரு உலகிற்கு நாம் செல்வதுதான் புத்திசாலித்தனம். அதற்கான வழிமுறையை பகவான் இந்த சுலோகத்தில் குறிப்பிடுகிறார்.

"எனது தோற்றமும் செயல்களும் திவ்யமானவை என்பதை எவனொருவன் அறிகின்றானோ, அவன் இந்த உடலை விட்டபின், மீண்டும் இப்பெளதீக உலகில் பிறவி எடுப்பதில்லை. அர்ஜுனா, அவன் எனது நித்திய உலகை அடைகிறான்"என்கிறார் பகவான். மேலும், தனது கோலோகம் பற்றி பகவத்கீதை: 15.6 வது சுலோகத்தில் விவரிக்கின்றார்.

ந தத் பாஸ்யதோ ஸூர்யோ ந ஷ-ஷாங்கோ ந பாவக:
யத் கத்வா ந நிவர்தந்தே தத் தாம பரமம் மம

"எனது ஆன்மீக லோகம் சூரியனாலோ, சந்திரனாலோ, நெருப்பினாலோ, மின்சாரத்தினாலோ ஒளியூட்டப்படுவது இல்லை. அதனை அடைபவர்கள் ஒருபோதும் இந்த ஜட உலகிற்குத் திரும்புவதில்லை". எனவே, பகவானின் உலகிற்கு செல்ல ஒவ்வொருவரும் முயற்சி செய்ய வேண்டும். பகவான் எண்ணற்ற அவதாரங்கள் எடுத்தாலும், பகவானின் ஸ்ரீகிருஷ்ண அவதாரம், அனைத்து அவதாரங்களுக்கும் மூலம். அதுவே மிகவும் உயர்ந்தது.

4.11 - யே யதா மாம் ப்ரபத்யந்தே

யே யதா மாம் ப்ரபத்யந்தே
தாம்ஸ் ததை- வ ப ஜாம் - யஹம்
மம வர்த்மானுவர்தந்தே
மனுஷ்யா: பார்த ஸர்வஷ:

மொழிபெயர்ப்பு

ஏ- எல்லாரும்; யதா- எவ்வாறு; மாம்- என்னிடம்; ப்ரபத்யந்தே- சரணடைகிறார்களோ; தான்- அவர்களிடம்; ததா - அவ்வாறே; ஏவ - நிச்சயமாக; பஜாமி- பலனளிக்கிறேன்; அஹம் - நான்; மம - எனது; வர்த்ம-

பாதை; **அனுவர்த்ததே** - பின்பற்றுகின்றனர்; **மனுவ்யா**- எல்லா மனிதர்களும்; **பார்த** - பிருதாவின் மகனே; **ஸர்வஷு** - எல்லா விதத்திலும்

பொருள்

என்னிடம் சரணடைவதற்கு ஏற்றாற்போல, நான் அனைவருக்கும் பலனளிக்கிறேன். பிருதாவின் மகனே, எல்லா விதத்திலும் அனைவரும் என் வழியையே பின்பற்றுகின்றனர்.

விளக்கவுரை

பகவானை நாம் எவ்வாறு சரணடைகிறோமோ, அதற்கேற்ப அவர் நமக்கு அருள்புரிகிறார். ஆன்மீக வாதிகள் பகவானை பலவகைகளில் சரணடைகின்றனர். அதில் மூன்று முக்கிய வகைகள் உண்டு:

1. ஞானிகள் -- இவர்கள் பகவானை பிரம்ம சொரூபமாக வழிபடுகின்றனர். பிரம்மம் என்பது பகவானின் தேஜஸ். இது ஸ்ரீகிருஷ்ணரின் அங்க காந்தி என்றும் அழைக்கப்படுகிறது. "அஹம் பிரம்மாஸ்மி" - "நானும் பிரம்மம், பகவானும் பிரம்மம்." இந்த பிரம்ம ஜோதியில் இரண்டறக் கலப்பதையே ஞானிகள் விரும்புகின்றனர்.

2. யோகிகள்-- இவர்கள் பகவானை பரமாத்மா சொரூபமாக வழிபடுகின்றனர். இதயத்தில் இருக்கும் பரமாத்மாவை யோகமுறையில் தியானிக்கின்றனர்.

3. பக்தர்கள் -- இவர்கள் பகவானை, பகவானாக வழிபடுகின்றனர்.

பகவான், தன்னை எந்த விதத்தில் சரணடைந்தாலும் ஏற்றுக்கொள்கிறார். ஆனால் இவை அனைத்திலும் பக்திமூலம் சரணடைவதுதான் மிக உத்தமம் என்று கீதையில் பற்பல இடங்களில் கூறுகிறார்.

பிரபுபாதர் குறிப்பிடும்போது, "தாயின் வயிற்றிலிருந்து வந்தோம். ஆனால், இந்த ஜட வாழ்க்கை வேண்டாம் என்றால், திருப்பி கர்ப்பத்திற்குள் செல்ல முடியாது. ஆனால், இந்த ஜட வாழ்க்கை வேண்டாம் என்று எந்த சொரூபத்தில் சரணடைந்தாலும் பகவான் ஏற்றுக் கொள்கிறார்." என்று கூறுகிறார்.

கலியுகத்தில் பகவான் மூன்று இடங்களில் நித்தியமாக வாசம் செய்வதாக பத்ம புராணம், ஸ்கந்த புராணம் போன்ற சாஸ்திரங்கள் குறிப்பிடுகின்றன. சப்த பிரம்மமாக ஸ்ரீமத் பாகவத்திலும், நாம பிரம்மமாக ஹரி நாமத்திலும், தாரு பிரம்மமாக ஜெகநாதபுரியிலும் இருப்பதாக சாஸ்திரங்கள் கூறுகின்றன.

கணபதி பட்டர் கதை:

புருஷோத்தம ஷேத்திரம் என்று அழைக்கப்படும் ஜெகநாதபுரியில் பகவான் தாரு பிரம்மமாக இருக்கிறார் என்பதை சாஸ்திரங்களின் மூலம் அறிந்த கணபதி பட்டர் என்ற ஒரு அந்தணர் கர்நாடகாவிலிருந்து ஜெகநாதபுரிக்கு வந்தார். அவர் பிறவியினால் மட்டுமே பிராமணரே தவிர, அவர் ஒரு பக்தரல்ல. ஜெகநாத புரிக்கு வந்து பரப்பிரம்மத்துடன் இணைய வேண்டும் என்ற குறிக்கோளுடன் வந்தார். வரும்போது ஏராளமான பக்தர்கள் ஜெகநாத புரியிலிருந்து திரும்பி வருவதைக் கண்டார். பரப்பிரம்மத்தை தரிசித்தீர்களா? என்று கேட்டார். அவர்கள் ஆம், என்றனர். கணபதிபட்டருக்கு சந்தேகம் எழுந்தது. "இவர்கள் பரப்பிரம்மத்தைத் தரிசித்தால், அதில் கலந்து விட வேண்டும், ஆனால் இவர்கள் திரும்பி வருகிறார்கள் எனவே அங்கு பரப்பிரம்மம் இல்லை" என நினைத்து அங்கு செல்ல வேண்டுமா, வேண்டாமா என்ற குழப்பத்துடன் பாதி வழியில் தங்கி விட்டார். அப்போது ஒரு வயதான அந்தணர் வடிவில் ஜெகநாதரே வந்து, 'பிராமணரே, ஜெகநாத புரியில் பரப்பிரம்மம் உள்ளது, வாரும்' என்று அழைத்து மறைந்தார். ஜெகநாதபுரிக்குச் சென்று பார்த்த கணபதி பட்டர் விக்கிரகத்தைப் பார்த்து, 'இது பரப்பிரம்மம் இல்லை. அந்த வயதான பிராமணர் என்னை ஏமாற்றிவிட்டார்' என நினைத்து தன் செந்த ஊருக்குத் திரும்பி வர ஆயத்தமானார்.

அவரது மனதில் பரப்பிரம்மம் யானை முகத்தில் இருக்கும் என நினைத்திருந்தார். அன்று இரவில் அரசனது கனவில் ஜெகநாதர்தோன்றி, கணபதிபட்டரை அழைத்து வருமாறு கூற, அரசன் கணபதிபட்டரைத் தேடி வந்து அழைத்து சென்றார். அவர்கள் ஜெகநாதபுரி செல்லும்போது ஸ்ரீஜகன்னாதருக்கு 'ஸ்நான யாத்ரா' நடந்துகொண்டிருந்தது. அது முடிந்ததும் ரதயாத்திரை நடப்பது வழக்கம். ஸ்நான யாத்திரை முடிந்ததும், கணபதிபட்டர், பரப்பிரம்மம் கஜமுகத்தில் இருக்கும் என்ற உணர்வு நிலையில் இருந்ததால், அவருக்கு கஜ முகத்துடன் தரிசனம் அளித்தார். இக்கருத்தையே, இந்த சுலோகத்தில், "என்னிடம் சரணடைவதற்கு ஏற்றாற்போல நான் பலனளிக்கிறேன். பிருதாவின் மகனே, எல்லாவிதத்திலும் அனைவரும் என் வழியையே பின்பற்றுகின்றனர்" என்று பகவான் குறிப்பிடுகிறார்.

4.13 - சாதூர் வர்ண்யம் மயா ஸ்ருஷ்டம்

சாதூர் வர்ண்யம் மயா ஸ்ருஷ்டம்
 குண- கர்ம- விபா கஷ:
 தஸ்ய கார்தாரம் அபி மாம்
 வித்த- யகர்த்தாரம் அவ்யயம்

மொழிபெயர்ப்பு

சாதூர் வர்ண்யம் - மனித சமுதாயத்தின் நான்கு ;மயா - என்னால்;
 ஸ்ருஷ்டம்- படைக்கப்பட்டன; குண- குணம்; கர்ம- செயல்; விபா கஷ:-

பிரிவுகளாய்; **தஸ்ய-** அதன்; **கர்தாரம்** - தந்தையாக; **அபி-** இருந்தும்; **மாம்-** நான்; **வித் தி** - நீ அறிவாயாக; **அகர்தாரம்** - செய்யாதவனாக; **அவ்யயம்-** மாறுதலற்ற;

பொருள்

மூன்று வித இயற்கை குணங்களுக்கும், அவற்றின் செயல்களுக்கும் ஏற்ப, மனித சமூகத்தின் நால்வகைப் பிரிவுகள் என்னால் ஏற்படுத்தப்பட்டன. இம்முறையைப் படைத்தவன் நானே ஆயினும் மாற்றமற்ற என்னைச் செயல்களுக்கு அப்பாற்பட்டவனாக அறிந்து கொள்.

விளக்கவுரை

வர்ணாஸ்ரம தர்மம் எவ்வாறு ஏற்படுத்தப்பட்டது? நான்கு வர்ணங்களும், நான்கு ஆஸ்ரமங்களும் பகவானால் ஏற்படுத்தப்பட்டது. அதை குணத்தின் அடிப்படையிலும், செய்யும் செயல்களின் அடிப்படையிலும் பகவான் ஏற்படுத்தினார். வர்ணாஸ்ரம தர்மத்தை பகவானே ஏற்படுத்தியவராக இருந்தாலும், அதற்கு அப்பாற்பட்டவராக பகவான் இருக்கிறார்.

அஹம் ஸர்வஸ்ய ப்ரபவோ மத்த: ஸர்வம் ப்ரவர்ததே (பகவத்கீதை: 10.8)

"ஐட, ஆன்மீக லோகங்கள் அனைத்திற்கும் மூலம் நானே. எல்லாம் என்னிடமிருந்தே தோன்றுகின்றன."

பகவானின் ஐட இயற்கை என்னும் ப்ரக்ருதி பகவானின் கடைக்கண் பார்வையால் இயங்குகிறது. ஜீவாத்மா ஐடவுலகில் பிறவி எடுத்தவுடன், முக்குணங்களால் பந்தப்படுத்தப் படுகிறது. அது அந்தந்த ஜீவாத்மாவின் கர்ம வினையைப் பொறுத்தது. அவ்வாறு பந்தப்பட்ட ஆத்மா, தான் கட்டுண்ட குணத்திற்கேற்ப செயல்களை செய்கிறது. பகவான் யூக்கிருஷ்ணர் ஜீவாத்மாவின் குணத்திற்கும், செயல்களுக்கும் ஏற்ப நான்கு வர்ணங்களையும், நான்கு ஆஸ்ரமங்களையும் ஏற்படுத்தினார்.

நான்கு வர்ணங்கள்: பிராமணர், சத்திரியர், வைசியர், சூத்திரர் என்பவை நான்கு வர்ணங்களாகும். பிரம்மச்சாரி, கிரகஸ்தர், வனப்பிரஸ்தா, சந்நியாசி என்பவை நான்கு ஆஸ்ரமங்களாகும். எந்த வர்ணமாக இருந்தாலும், ஆஸ்ரமமாக இருந்தாலும், ஒரு ஜீவாத்மாவின் தர்மம் பகவானுக்கு சேவை செய்வதாகும். "ஜீவேர சொரூப ஹொய் கிருஷ்ணேர நித்ய தாஸ"

பிராமணர்: இவர்கள் சத்வ குணத்தில் நிலைபெற்றவர்கள். வாய்மை, தூய்மை, தவம், அஹிம்சை, புலனடக்கம், சகிப்புத்தன்மை போன்ற குணங்களை உடையவர்கள். சாஸ்திர விதிகளைப் பின்பற்றுபவர்கள். பிராமணர்கள், சாஸ்திரம் கற்க வேண்டும், தகுதியுள்ள மற்ற பிரிவினருக்கும் கற்றுத்தர வேண்டும். பகவானை வழிபடவேண்டும்; வழிபாட்டு முறைகளை மற்ற பிரிவினருக்கும் கற்றுத்தர வேண்டும்.

பிறருக்கு தானம் கொடுக்கலாம்; பிறர் கொடுக்கும் தானத்தை ஏற்றுக்கொள்ளலாம். இவர்கள் புத்திசாலி பிரிவினர். தங்களது புத்திசாலித்தனத்தை வேதங்களைக் கற்பதற்கும், மற்றவர்களுக்கு வேதங்களைக் கற்றுக் கொடுப்பதற்கும் பயன்படுத்த வேண்டும். எனவேதான், வேத காலத்தில் குருகுலம் அமைத்து கல்வி கற்றுத்தரப்பட்டது. மாணவர்களுக்கு வேதக்கல்வியை பிராமணர்கள் கற்றுத் தந்தனர். அவர்கள் கொடுக்கும் தகஷிணையை ஏற்றுக் கொண்டனர்.

சத்திரியர்: இவர்கள் ரஜோ குணத்தில் நிலைபெற்றவர்கள். பிரஜைகளை ஆளுதல், நிர்வாகம், வீரம், விவேகம், மக்களுக்கு பாதுகாப்பு கொடுத்தல் போன்ற வீரச்செயல்களால், இவர் சத்திரியர் என்று அறியப்படுகிறார்.

வைசியர்: இவர்கள் ரஜோ குணத்துடனும், தமோகுணத்துடனும் செயலாற்றுவார். தானியத்தை உற்பத்தி செய்தல், நிலங்களை பராமரித்தல், பசுக்களை பராமரித்து பாதுகாத்தல் போன்ற செயல்களை இவர்கள் செய்வார்கள். வேத காலங்களில் யார் அதிகம் பசுக்கள் வைத்திருந்தார்களோ, யார் அதிகம் தானியங்களை உற்பத்தி செய்தார்களோ, அவர்களே, செல்வந்தராக அறியப்பட்டார்.

சூத்திரர்: இவர்கள் தமோ குணத்தில் செயலாற்றுவார்கள். வேதங்களைக் கற்று அறிந்துகொள்ளும் புத்தி கூர்மை இவர்களுக்குக் கிடையாது. நிர்வாகம் செய்யும் திறமையோ, வியாபாரம் செய்யும் திறமையோ இவர்களுக்கு இல்லாததால், மற்றவர்களிடம் வேலை செய்து சம்பளம் வாங்குபவர்கள்.

நான்கு ஆஸ்ரமங்கள்: பிரம்மச்சார்யம் என்பது மாணவ வாழ்க்கை. ஐந்து முதல் இருபத்தைந்து வயதுவரை உள்ள வாழ்க்கை பிரம்மச்சார்ய ஆஸ்ரமம் ஆகும். வேத காலத்தில் குழந்தைகளை ஐந்து வயதில் குருகுலத்திற்கு அனுப்பி விடுவார்கள். அவன், வேதக்கல்வி கற்று, பண்டிதனாக, பக்குவமான நபராக குருகுலத்தை விட்டு வெளியே வருவான். சிலர் குருவுடனேயே இருந்து பிரம்மச்சார்ய வாழ்க்கையை தொடர்வார்கள். சிலர் வெளியே வந்து கிரகஸ்த வாழ்க்கையை தொடங்குவார்கள். தான் ஏற்கெனவே கற்ற சாஸ்திர விதிகளைப் பின்பற்றி இல்லற வாழ்க்கையை நடத்துவார்கள். குறிப்பிட்ட வயது வரை இல்லவாழ்க்கையில் ஈடுபட்டு, ஐம்பது வயதில் குடும்பப் பொறுப்புகளை குழந்தைகளிடம் ஒப்படைத்துவிட்டு ஆன்மீகத்தில் ஈடுபட்டு, புண்ணிய தலங்களுக்கு யாத்திரை செல்வர். இது வனப்பிரஸ்தம் எனப்படும். பின் மனைவியிடமிருந்து முற்றிலும் பிரிந்து சந்நியாச ஆஸ்ரமத்தை ஏற்றுக்கொள்வர்.

ஸ்ரீலபக்தி வேதாந்த ஸ்வாமி பிரபுபாதா அவர்கள், நம் உடலை நான்கு பாகங்களாக பிரித்து, வர்ணாஸ்ரம தர்மத்திற்கு விளக்கம் தருகிறார்.

நம் உடலை நான்கு முக்கிய பகுதிகளாக பிரிக்கலாம். அவை:

1. தலை
2. மார்பு, தோள்
3. வயிறு
4. தொடை, கால் என்பனவாகும்.

உடலின் இந்த நான்கு பாகங்களும் சேர்ந்து செயல்படும்போது உடல் ஆரோக்கியமானதாக இருக்கும். ஏதாவது ஒரு பாகம் பழுதடைந்தாலும், அது உடலின் முழு ஆரோக்கியத்தையும் பாதிக்கும். தலையோ, மார்போ, வயிறோ, காலோ தனித்து செயலாற்றவும் முடியாது, அதுபோல, நான்கு வர்ணத்தினரும் இணைந்து செயலாற்றினால்தான், மனித சமுதாயமும் சிறப்பாக அமையும்.

உடலின் இந்த நான்கு பகுதிகளும், ஒன்றின் செயலை மற்றொன்றால் செய்யமுடியாது. எடுத்துக்காட்டாக, கால் செய்யும் வேலையை தலையோ, தலை செய்யும் வேலையை மார்போ செய்ய முடியாது, அதுபோலவே, ஒரு வர்ணத்திற்குரிய செயலை இன்னொரு வர்ணத்தினர் செய்ய முடியாது. ஏனெனில், ஒவ்வொரு வர்ணத்தினரும் வெவ்வேறு குணங்களில் செயல்படுகின்றனர்.

ஆனால் இந்த அனைத்து வர்ணாஸ்ரம தர்மங்களுக்கும் அப்பாற்பட்டது பக்தித்தொண்டு, எனவேதான் பகவான் ஸ்ரீகிருஷ்ணர் அர்ஜுனனிடம், த்ரை குண்ய- விஷயா வேதா நிஸ்தரை- குண்யோ பவார் ஜுனா (பகவத்கீதை: 2.45)

"இம்மூன்று குணங்களுக்கு அப்பாற்பட்டவனாக ஆவாயாக" என்றார். பக்தித்தொண்டு சுத்த ஸத்வ நிலையை சார்ந்தது. பகவான் ஸ்ரீகிருஷ்ணரிடம் நம்மை அழைத்து செல்வது. யார் மிகச்சிறந்த வைஷ்ணவரோ, அவர் இந்த முக்குணங்களுக்கும் அப்பாற்பட்டவர். பக்திக்கு வர்ணாஸ்ரமம் ஒரு தடையல்ல.

உயர்ந்த குலத்தில் பிறந்தால்தான் பகவானை அடையலாம் என நினைப்பது மிகத்தவறு. பாண்டவர்கள் கிரகஸ்த சத்திரியராக வாழ்ந்து, பகவானை அடைந்தனர். வைசியர்களான பிருந்தாவனக் கோப, கோபிகைகள் பகவானை அடைந்தனர். பிரகலாத மகாராஜா, பலி மகாராஜா போன்றோர் அசுர குலத்தில் பிறந்தும் பக்தர்களாக இருந்தார்கள். எளிய வாழ்க்கையும் உயர்ந்த சிந்தனையும் உடைய சுதாமா பிராமணராக வாழ்ந்து பகவானை அடைந்தார்; எனவே, பக்தித்தொண்டு வர்ணாஸ்ரம தர்மத்திற்கு அப்பாற்பட்டது.

சரியான ஆன்மீக குருவின் வழிகாட்டலின் கீழ் வரும்போது யாராக இருந்தாலும் பிராமணருக்கான தகுதியை வளர்த்துக்கொள்ள முடியும். ஆன்மீக குருவை சரணடையும்போது, நமக்கு இரண்டாவது பிறவி அமைகிறது.

4.34 - தத்வித்தி ப் ரணிபாதேன

தத்வித்தி ப் ரணிபாதேன,
பரிப்ரஷ்- னேன ஸேவயா
உபதே- க்ஷயந்தி தே ஞானம்,
ஜ்ஞானினஸ் தத்த்வ- தர்ஷின:

மொழிபெயர்ப்பு

தத் - பல்வேறு யாகங்களின் அந்த ஞானம்; **வித்தி** - புரிந்துகொள்ள முயற்சி செய்; **ப்ரணிபாதேன** - ஆன்மீக குருவை அணுகி; **பரிப் ரஷ் - னேன** - அடக்கமான வினாக்களால்; **ஸேவயா** - சேவை செய்வதால்; **உபதே- க்ஷயந்தி-** அவர்கள் உபதேசிப்பர்; **தே** - உனக்கு; **ஜ்ஞானம்- ஞானத்தை;** **ஜ்ஞானின:** - தன்னுணர்வடைந்தோர்; **தத்த்வ** - உண்மையை; **தர்ஷின:-** கண்டோர்

பொருள்

ஆன்மீக குருவை அணுகி உண்மையை அறிய முயற்சி செய். அடக்கத்துடன் அவரிடம் வினாக்களை எழுப்பி அவருக்குத் தொண்டு செய். பரம உண்மையைக் கண்டு உணர்ந்த அவர் தன்னுணர்வு பெற்ற ஆத்மா. எனவே அவரால் உனக்கு பரஞானத்தை அளிக்க முடியும்

விளக்கவுரை

ஆன்மீகஞானம் பெற விரும்பும் ஒவ்வொருவரும், கீதை காட்டிய பாதையில் எவ்வாறு ஆன்மீகக் குருவை அணுக வேண்டும் என்பதைப்பற்றி இந்த சுலோகத்தில் தெளிவாக விளக்கப்படுகிறது.

முதலில் ஆன்மீக குருவின் அவசியம் பற்றி தெரிந்துகொள்ள வேண்டும். ஆன்மீக ஞானம் மிக உயர்ந்தது. இது "ராஜ- வித்யா ராஜ குஹ்யம் பவித்ரம் இதம் உத்தமம்" என பகவான் கிருஷ்ணரால் (பகவத்கீதை: 9.2) குறிப்பிடப்படுகிறது. சாதாரணமான பௌதீகக் கல்விக்கே ஒரு ஆசிரியர் தேவைப்படும்போது, உன்னதமான இந்த ஆன்மீகக்கல்விக்கு, ஆன்மீககுரு எந்த அளவுக்கு முக்கியத்துவம் வாய்ந்தவர் என்பதை நாம் புரிந்து கொள்ள வேண்டும்.

பௌதீகக் கல்விக்கும், ஆன்மீகக்கல்விக்கும் உள்ள வித்தியாசத்தை நாம் புரிந்துகொள்ள வேண்டும், பௌதீகக்கல்வி இந்த ஜடவுலகத்தைப்பற்றிய அறிவு தான். இது நம் பூத உடலுக்கான கல்வி. ஆனால், ஆன்மீகக்கல்வியோ, நமது ஆத்மாவிற்கான கல்வி. பௌதீகக்கல்வியை நாம் ஜடவுலக விஞ்ஞானம் மூலம் கற்கிறோம், ஆனால், ஆன்மீகக் கல்வியை ஒரு குரு வழியாகயாகத் தான் கற்க வேண்டும். சாஸ்திரங்களில் கூறப்பட்டுள்ளதை ஒரு குருவினால் மட்டுமே நமக்குச் சரியாகக் கற்பிக்க முடியும். நம்மால் கற்க முயன்றாலும் அதன் உண்மையான அறிவு நமக்குக் கிடைப்பதில்லை.

பௌதீகக் கல்வியை நாம் கற்கும் தோறும், தற்பெருமையே அதிகமாகும். ஆனால், ஆன்மீகக்கல்வியைக் கற்கும் தோறும் தன்னடக்கம் அதிகரிக்கும். பௌதீகக்கல்வியால் (நம் புலன்களின் குறைபாடுகளால்) வாழ்வில் ஏமாற்றமே மிஞ்சும். ஆனால் ஆன்மீகக் கல்வியால் நம் புலன்கள் ஒளிர்வது மட்டுமன்றி ஸ்ரீகிருஷ்ணரின் பக்கம் நம்மைக் கொண்டு செல்லும்.

குரு எப்போது தேவைப்படுகிறார்? இயற்கையின் ஏற்பாட்டின்படி பௌதீக செயல்களை செய்யும்போது அனைவரும் குழப்பத்தையே சந்திக்கின்றனர். வாழ்வின் ஒவ்வொரு அடியிலும் குழப்பங்கள் உள்ளன. இந்த குழப்பங்கள் நாம் விரும்பாமலேயே ஏற்படுகிறது. இந்த குழப்பத்திலிருந்து விடுபட ஆன்மீக குரு தேவைப்படுகிறார். அர்ஜுனனுக்கு போர்க்களத்தில், தன் உறவினருடன் 'போரிடுவதா, வேண்டாமா?' என்ற குழப்பம் ஏற்பட்டது. உடனேயே பகவானை சரணடைந்து, அவரை ஆன்மீகக் குருவாக ஏற்றுக்கொண்டான். ஆனால், வாழ்க்கை முழுவதும் குழப்ப நிலையிலேயே இருக்கும் நாமும் உடனடியாக ஒரு ஆன்மீக குருவை சரணடைய வேண்டும்.

உண்மையான குருவை எவ்வாறு தேர்ந்தெடுப்பது? போலி குருமார்கள் அதிகரித்து விட்ட இந்த கலியுகத்தில், நாம் உண்மையான குருவைத் தேர்ந்தெடுக்க வேண்டும். குரு-சீடப்பரம்பரையில் வரும் அங்கீகரிக்கப்பட்ட சம்பிரதாயங்கள் நான்கு உள்ளன:

1. பிரம்ம மத்வ கௌடிய சம்பிரதாயம்
2. ஸ்ரீசம்பிரதாயம்
3. ருத்ர சம்பிரதாயம்
4. குமார சம்பிரதாயம்

இந்த சம்பிரதாயங்களில் உள்ள ஆச்சாரியர்களை நாம் குருவாக ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும்.

பகவான்கூட மனித அவதாரத்தில் வரும்போது, ஒரு ஆன்மீக குருவை ஏற்கிறார். ஸ்ரீகிருஷ்ணர் பிருகு முனிவரையும், சாந்தீபன் முனிவரையும் குருக்களாக ஏற்றுக்கொண்டார். ஸ்ரீராமபிரான் வசிஷ்ட முனிவரை தன் குருவாக ஏற்றார். ஸ்ரீசைதன்ய மகாபிரபு ஈஸ்வரபுரி என்ற மகானை தனது குருவாக ஏற்றுக்கொண்டார்.

ஆன்மீக குருவை எவ்வாறு அணுகுவது என்பதற்கு ஸ்ரீநரோத்தமதாஸ தாகூர் எவ்வாறு ஸ்ரீலோகநாத கோஸ்வாமியை குருவாக ஏற்றார் என்ற விதம் மிகச்சிறந்த எடுத்துக்காட்டாகும்.

கிட்டத்தட்ட 400 வருடங்களுக்கு முன்பு வாழ்ந்து வந்த ஸ்ரீநரோத்தமதாஸ தாகூரா, ஸ்ரீகௌடிய சம்பிரதாயத்தில் ஒரு அற்புதமான ஆச்சாரியார் ஆவார். அவர் அருளிய மகத்தான பாடல்களை இன்று நாம் எங்கும்

கேட்கிறோம். ஆறு கோஸ்வாமிகளின் காலத்திற்குப்பின் வாழ்ந்தவர் இவர். இவர் ஸ்ரீசைதன்ய மகாபிரபுவின் பிரேமத்தின் சொரூபம். ஸ்ரீசைதன்ய மகாபிரபுவின் கட்டளைப்படி ஸ்ரீலோகநாத கோஸ்வாமியிடம் தீட்டை வாங்க வங்காளத்திலிருந்து பிருந்தாவனம் வந்தார். ஸ்ரீலோகநாத கோஸ்வாமியோ அதுவரை எந்த சீடரையுமே ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை. அவர் தனது ஸ்ரீராதாவிநோதரின் விக்கிரக ஆராதனையில் முழுவதும் தன்னை ஈடுபடுத்திக்கொண்டவர். ஸ்ரீலோகநாத கோஸ்வாமியின் திருவடிகளைப் பற்றிக்கொண்ட ஸ்ரீலநரோத்தம தாஸ தாகூரா, தனக்கு தீட்டை அளிக் குமாறு பணிவுடன் வேண்டி நின்றார். ஆனால், ஸ்ரீலோகநாத கோஸ்வாமியோ, தீட்டை அளிக்க மறுத்துவிட்டார். அவர் நரோத்தம தாஸ தாகூராவிடம், "நீ ராஜ வம்சத்தைச் சேர்ந்தவன். அதுமட்டுமன்றி ஸ்ரீசைதன்ய மகாபிரபுவின் கருணையையும் ஸ்ரீநித்தியானந்தரின் கருணையையும் பெற்றவன். உனக்கு தீட்டை அளிக்கும் தகுதி எனக்கில்லை" எனக்கூறி மறுத்து விட்டார். நரோத்தம தாஸ தாகூரா எவ்வளவோ மன்றாடிப் பார்த்தும் அவர் தீட்டை வழங்க மறுத்து விட்டார்.

ஸ்ரீசைதன்ய மகாபிரபுவின் கட்டளையோ, ஸ்ரீலோகநாத கோஸ்வாமியிடம் தீட்டை வாங்குவது. ஆனால், ஸ்ரீலோகநாத கோஸ்வாமி மறுத்து விட்டார். நரோத்தமதாஸ தாகூரா, ஸ்ரீலோகநாத கோஸ்வாமியின் கருணைக்காகக் காத்திருந்தார். தினமும் நள்ளிரவு எவருக்கும் தெரியாமல் ஸ்ரீலோகநாத கோஸ்வாமி காலைக்கடன் கழிக்கும் இடத்தை தன் கரங்களால் சுத்தம் செய்தார். ஸ்ரீலோகநாத கோஸ்வாமிக்கு ஒரே ஆச்சரியம். யார் சுத்தம் செய்வது என்பதைத் தெரிந்து கொள்ள ஒருநாள் இரவு மறைந்திருந்து பார்த்தார். நரோத்தமதாஸ தாகூரா தன் கரங்களால் சுத்தம் செய்வதைப் பார்த்தார். உடனே, ஸ்ரீலோகநாதகோஸ்வாமி நரோத்தமதாஸ தாகூராவிடம் "ஏன் இவ்வாறு செய்கிறாய்" என்று கோபத்துடன் கேட்டார். அதற்கு ஸ்ரீநரோத்தமதாஸ தாகூரா, "தங்கள் கருணையின்றி என்னால் பகவானை அடைய முடியாது. தயை கூர்ந்து எனக்குத் தீட்டை தாருங்கள்" என கெஞ்சி பணிந்து நின்றார். கிட்டத்தட்ட ஒருவருட காலம் இவ்வாறு சுத்தம் செய்திருக்கிறார். இப்போது நரோத்தமதாஸதாகூராவின் பணியையும், எளிமையையும், அடக்கத்தையும் கண்டு, லோகநாத கோஸ்வாமி நரோத்தமதாஸ தாகூராவை சீடராக ஏற்றுக்கொண்டார். ஸ்ரீலோகநாதரின் ஒரே சீடர் ஸ்ரீல நரோத்தமதாஸ தாகூர் மட்டுமே.

அதேபோல, ஸ்ரீமாதவேந்திர பூரி மிகச்சிறந்த ஆச்சாரியார். வயதான காலத்தில் அவரால் நடக்கக்கூட முடியவில்லை. படுத்த படுக்கையாகவே இருந்தார். மலம், ஜலம், அனைத்தும் படுக்கையிலேயே கழித்தார். அவருக்கு வேண்டிய அனைத்து சேவைகளையும் அவரது சீடரான ஸ்ரீஈஸ்வரபுரியே செய்தார். எளிமையாகவும், பணிவாகவும் சேவைசெய்த தன் சீடனுக்கு தன் முழு கருணையையும் வழங்கினார். அதனால்தான், ஸ்ரீசைதன்ய மகாபிரபுவை சீடராக ஏற்றுக்கொள்ளும் பாக்கியத்தைப் ஸ்ரீஈஸ்வரபுரி பெற்றார்.

எனவே, ஆன்மீக ஞானம்பெற விரும்பும் ஒவ்வொருவரும் கீதை கூறிய வழியில் ஆன்மீக குருவை மிக்க பணிவுடன் அணுகி, எளிமையாக சேவை செய்து அடக்கத்துடன் கேள்விகள் கேட்க வேண்டும். இதனால் திருப்தியுறும் ஆன்மீக குரு அவருக்கு உண்மை ஞானத்தை எடுத்துரைப்பார்.

4.40 - அஜ்ஞஷ்சாஷ்- ரத்த தானஷ் ச

அஜ்ஞஷ்சாஷ்- ரத்த தானஷ் ச
ஸம்ஷ யாத்மா வினஷ்- யதி
நாயம் லோகோ ஸ்தி ந பரோ
ந ஸுகம் ஸம்ஷ - யாத்மன:

மொழிபெயர்ப்பு

அஜ்ஞ: - தரமான சாஸ்திர ஞானம் இல்லாத முட்டாள்கள்; **ச-** மேலும்; **அஷ் ரத்ததான** - சாஸ்திரங்களில் நம்பிக்கையற்ற; **ச-** மேலும்; **ஸம்ஷய-** சந்தேகங்கள்; **ஆத்மா-** ஒருவன்; **வினஷ் யதி** - வீழ்ச்சியடைகிறான்; **ந** - என்றுமில்லை; **அயம்-** இந்த; **லோக-** உலகம்; **அஸ்தி-** இருக்கிறது; **ந** - என்றுமில்லை; **பர:** - மறுவாழ்வில்; **ந** - இல்லை; **ஸுகம்** - இன்பம்; ஸம்ஸய - சந்தேகம்; **ஆத்மன:-** மனிதனின்

பொருள்

ஆனால், சாஸ்திரங்களை சந்தேகிக்கும் நம்பிக்கையற்ற முட்டாள்கள் மனிதர்கள், இறையணர்வை அடைவதில்லை; அவர்கள் வீழ்ச்சியடைகின்றனர். ஐயமுள்ள ஆத்மாவிற்கு இவ்வுலகிலோ, மறு உலகிலோ இன்பம் இல்லை.

விளக்கவுரை

பகவான் இந்த சுலோகத்தில் பக்தியில் வீழ்ச்சியடையும் மூன்று விதமான நபர்கள் பற்றி கூறுகிறார்.

1. அஜ்ஞஷ்ய: அறியாமையில் இருப்பவர்கள்; இவர்கள் அறியாமையில் இருப்பதால், நாம் யார்? பகவான் யார்? நாம் எங்கிருந்து வந்தோம்? நாம் எங்கு செல்ல வேண்டும்? என்பதை அறியாத நிலையில் முட்டாள்களாக இருப்பதால், அவர்களால் பக்தியில் முன்னேற முடியாமல் வீழ்ச்சியேயடைகின்றனர். அவர்கள் பக்தியில் முன்னேற வேண்டுமானால், ஒரு ஆன்மீக குருவை அணுக வேண்டும். அவர் இவர்களை அஞ்ஞானத்திலிருந்து விடுவிப்பார்.

2. அஷ்ரத்ததான: நம்பிக்கையற்றவர்கள். இவர்கள் ஆன்மீகத்தில் முன்னேறவேண்டுமானால் பகவான்மீது நம்பிக்கை, சாஸ்திரங்களின் மீது நம்பிக்கை, ஆன்மீக குருவின்மீது நம்பிக்கை, வழிபாட்டு முறையின் மீது

நம்பிக்கை கொள்ள வேண்டும். இந்த நான்கு நம்பிக்கைகள் இல்லாததால் பக்தியில் வீழ்ச்சியடைகின்றனர்.

3. ஷம்ஷு ஆத்மனா: சந்தேகப்படும் நபர்கள் இவர்கள் மனிதரில் மிகவும் கடைநிலையில் உள்ளவர்கள். பகுத்தறிவு என்ற பெயரில் அனைத்தையும் சந்தேகப்படுகின்றனர். இவர்களுக்கு இவ்வுலகிலும், பின்னர் செல்லும் உலகிலும் இடமில்லை.

இவர்கள் புராண, இதிகாசங்களைக்கூட நம்புவதில்லை. இப்படி எது கண்டிப்பாக நடந்ததோ (இதி - ஹ - அசம்) அதுவே இதிகாசம் எனப்படுகிறது. நடந்ததா, இல்லையா என்ற பேச்சுக்கே இடமில்லை. ராமாயணம், மகாபாரதம் போன்ற இதிகாசக் கதைகள் நடந்ததற்கான ஆதாரங்களை காட்டினாலும் கூட அவர்கள் ஏற்றுக்கொள்ளமாட்டார்கள். இவர்கள் மிருகங்களுக்கு ஒப்பானவர்கள்.

இத்தகைய நபர்கள் ஆன்மீக விடுதலை அடைய வேண்டுமானால், சீடப் பரம்பரையிலிருந்து வந்த ஆன்மீக குருவை சரணடைந்து, அவரது வழிகாட்டலில் பக்திப் பாதையைப் பின்பற்ற வேண்டும். ஆனால் பெரும்பாலும் இவர்களுடை வாழ்க்கையில் அது நடப்பதில்லை.

அத்தியாயம் 5 (கர்ம சன்னியாச யோகம்)

5.18 - வித்யா வினய ஸம்பன்னை

வித்யா வினய ஸம்பன்னை
ப்ராஹ்மணே கவி ஹஸ்தினி
ஷுனி சைவ ஷ்வ - பாகே ச
பண்டிதா: ஸம - தர்ஷின:

மொழிபெயர்ப்பு

வித்யா- கல்வி; வினய - அடக்கம்; ஸம்பன்னை - முழுதும் அடங்கிய;
ப்ராஹ்மணே - பிராமணனில்; கவி- பசுவில்; ஹஸ்தினி - யானையில்;
ஷுனி - நாயில்; ச -கூட; ஏவ - நிச்சயமாக; ஷ்வ பாகே - நாயைத்
திற்பவன் (கீழ் ஜாதி); ச - முறையே; பண்டிதா - பண்டிதர்கள்; ஸம -
தர்ஷின: - சம நோக்கில் காண்கிறார்கள்.

பொருள்

அடக்கமுள்ள பண்டிதர்கள் தங்களது உண்மை ஞானத்தின் வாயிலாக,
கேட்டறிந்த பிராமணன், பசு, யானை, நாய், நாயைத் திற்பவன் (கீழ் ஜாதி)
என அனைவரையும் சம நோக்கில் காண்கின்றனர்.

விளக்கவுரை

ரந்தி தேவர் சரித்திரம்: ஸ்ரீமத் பாகவதம்:காண்டம் - 6 அத்தியாயம் 21:

பரதமகாராஜாவின் பரம்பரையில் வந்தவர் சங்க்ருதி மன்னர். இவருக்கு
குரு, மற்றும் ரந்திதேவர் என்ற இரு மகன்கள் இருந்தனர். அவர்களில்
ரந்திதேவர் இவ்வுலகிலும், மறுஉலகிலும் புகழ்பெற்று விளங்கியவர்.
தேவர்களும் இவரை புகழ்ந்தனர்.

ரந்திதேவர், தனது அரண்மனைக்கு அதிதியாக வருபவர்களுக்கு இரவும்
பகலும் உணவு வழங்க ஏராளமான உணவு தயாரிப்பவர்களை நியமித்து,
அமிர்தம் போன்ற உணவினை சமைத்து வழங்கினார். நேர்மையாக
சம்பாதித்த செல்வத்தை தகுதியானவர்களுக்குத் தாராளமாக வழங்கினார்.
இவர் வேதசாஸ்திரங்களைக் கற்றவராக இருந்தது மட்டுமன்றி எதிரிகளை
அடக்கி ஆள்பவராகவும் இருந்தார்.

உயர்பிறவியை அடைய விரும்பி அவரிடம் தானாக வந்த எண்ணற்ற
மிருகங்களைக் கொண்டு பல யாகங்களை செய்தார். தினமும் 'நிஸ்காஸ்'
என்று அழைக்கப்படும் தங்க நாணயங்களை தகுதி வாய்ந்தவர்களுக்கு
தானமாக பரிசளித்தார். குபேரனையும் மிஞ்சும் அளவுக்கு செல்வாக்கு

உடையவராக இருந்தார். சாதகப்பறவை ஆகாயத்தில் இருந்து பெறும் நீரை மட்டும் அருந்துவது போல, கிடைத்த பொருட்களை மட்டும் ஏற்றுக் கொண்டு அதையும் அதிதிகளுக்குத் தானமாகக் கொடுத்தார். இவ்வாறாக தன் குடும்பத்தினருடன் எளிய வாழ்க்கை வாழ்ந்து வந்தார்.

ஒரு சமயம் நாற்பத்தெட்டு நாட்கள் உபவாசம் இருந்து முடித்த போது, மறுநாள் காலையில் விரதம் முடிக்க ரந்திதேவர், பாலாலும், நெய்யாலும் சமைக்கப்பட்ட சிறிது உணவையும் நீரையும் பெற்றார். ஆனால், அவரும் அவர் குடும்பத்தினரும் உண்ணப்போகும் வேளையில் ஒரு பிராமண அதிதி அங்கு வந்தார். அனைத்து ஜீவராசிகளிலும் எங்கும் பரமபுருஷ பகவான் இருப்பதைக் கண்ட ரந்திதேவர், அந்த அதிதியை மரியாதையுடன் வரவேற்று தன்னிடம் இருந்த உணவின் ஒரு பகுதியை அவருக்கு அளித்தார்.

அதன் பிறகு எஞ்சிய உணவை ரந்திதேவர் தன் குடும்பத்தினருக்கு பிரித்தபின், தன் பங்கை உண்ணப்போகும்போது, ஒரு கீழ்நிலை அகதி அங்கு வந்தார். அவரையும் பகவானுடன் உறவு கொண்டுள்ளவராகக் கண்ட ரந்திதேவர், அவருக்கு தன் பங்கு உணவில் ஒருபகுதியைக் கொடுத்தார். அந்த அதிதி சென்ற பின் நாய்களால் சூழப்பட்ட மற்றொரு கீழ்நிலை அதிதி, "அரசரே, நானும் எனது நாய்களும் மிகவும் பசியோடு இருக்கிறோம். உண்ண உணவு ஏதேனும் கொடுத்தருள வேண்டும்" என்று வேண்டி நின்றார்.

மகாராஜா ரந்தி தேவரும் மிகவும் மரியாதையுடன் மிஞ்சி இருந்த தன் உணவின் பகுதியை அந்த நாய்களுக்கும், அவற்றின் எஜமானரான அந்த அதிதிக்கும் அளித்தார். பின் அவர்களுக்கு மரியாதையையும், வணக்கங்களையும் தெரிவித்துக்கொண்டார்.

அதன்பின் குடிநீர் மட்டுமே மிஞ்சி இருந்தது. அதுவும் ஒருவரை மட்டுமே திருப்திப்படுத்தக்கூடிய அளவுதான் இருந்தது. ரந்திதேவர் அதைப்பருகப் போகும் வேளையில் சண்டாளன் ஒருவன் அங்கு தோன்றி, "அரசரே, நான் இழிகுலத்தில் பிறந்தவன் என்றாலும், அன்புடன் சிறிதளவு குடிநீர் தரும்படி வேண்டுகிறேன்" என்று வேண்டி நின்றான். களைத்துப்போயிருந்த அந்த ஏழை சண்டாளனின் பரிதாபத்திற்குரிய வார்த்தைகளைக் கேட்டு வருந்திய ரந்திதேவர், அமுதம் போன்ற இனிய வார்த்தைகளால் பேசலானார்.

"நான் அஷ்ட சித்திகளுக்கோ, பிறவி தளையிலிருந்து விடுபடுவதற்காகவோ, பரம புருஷரிடம் பிரார்த்திக்கவில்லை. அனைத்து ஜீவராசிகளும் துன்பத்திலிருந்து விடுபடும்பொருட்டு, அவர்களது சார்பாக எல்லாத்துன்பங்களையும் அனுபவித்துக்கொண்டு, அவர்களுக்கிடையில் வாழ்வதை மட்டுமே நான் விரும்புகிறேன். உயிருக்குப் போராடிக்கொண்டிருக்கும் இந்த ஏழை சண்டாளனின் உயிரைக் காப்பாற்ற, என்னுடைய பங்கு நீரைக் கொடுத்ததன் மூலமாக நான் தாகம்,

பசி, களைப்பு, உடல்நடுக்கம் , வருத்தம், துன்பம், ஆகிய அனைத்திலிருந்தும் விடுவிக்கப்பட்டேன்" என ரந்தி தேவர் கூறினார்.

அப்போது, உலக ஆசை உள்ளவர்களுக்கு வரமளித்து திருப்திப் படுத்துபவரான மூவுலகங்களையும் ஆளும் தேவர்களான பிரம்மா, சிவன், எமதர்மராஜா போன்றோர் ரந்தி தேவர் முன் தோன்றினர். உண்மையில் அவர்களே பிராமணர், சூத்ரன், சண்டாளன் போன்ற ரூபங்களில் வந்திருந்தனர். அவர்களிடமிருந்து எந்த உலக நன்மைகளையும் பெறும் ஆசையில்லாத ரந்திதேவர், அவர்களுக்கு வணக்கம் தெரிவித்து, பகவான் விஷ்ணுவின் பாதங்களில் தன் மனதைப் பதித்தார்.

ரந்திதேவர் மாமன்னராக இருந்தும், தன்னிடம் உணவு வேண்டி வந்த பிராமணரையும், சூத்திரரையும், சண்டாளரையும், அவன் அழைத்து வந்த நாய்களையும் கூட சமமாகக் கருதி, அவர்களுக்கு தன்னிடமிருந்த உணவையும் நீரையும் தானமாக அளித்தார். ரந்திதேவர் பகவானின் தூய பக்தராக இருந்ததால், அனைவரையும் சமமாக பார்க்கும் இந்நிலை அவருக்கு சாத்தியமாயிற்று. ஆன்மீக வாதியின் இத்தகைய சமநோக்குப் பார்வை, அனைவரின் இதயங்களிலும் வீற்றிருக்கும் பகவானின் அம்சமாகிய பரமாத்மாவை அவர் காண்பதால் சாத்தியமாகிறது.

ஐட இயற்கையால் வெல்வேறு உயிரினங்கள், வெல்வேறு வகையான வேறுபட்ட உடலைப் பெற்றாலும், அவர்கள் அனைவரது உடலிலும் உள்ள ஆத்மாவும் பரமாத்மாவும் ஒரே உயர் தன்மை உடைய ஆன்மீகமானவர்களே. தனிப்பட்ட ஒவ்வொரு உடலிலும் ஒரு ஆத்மா உள்ளார். இந்த ஆத்மாவும் பகவானின் அம்சமே என்று பகவத்கீதை 15.7 ல் பகவான் ஸ்ரீகிருஷ்ணர் குறிப்பிடுகிறார். மேலும், பகவானின் அம்சமானா பரமாத்மாவும் அனைவரது இதயத்திலும் அமர்ந்துள்ளார். இந்த உண்மையை, ஆன்மீகவாதி மட்டும் தான் உணர்கிறான். ஆகையால், உடலால் வேறுபடும் உயிரினங்களை உயிரால் ஒன்றுபடுத்தி உணர்கிறான்.

5.22 - யே ஹி ஸம் ஸ்பர்ஷ ஜா போகா

யே ஹி ஸம் ஸ்பர்ஷ ஜா போகா
து:க யோனய ஏவ தே
ஆத் ய் அந்த வந்த: கௌந்தேய
ந தேஷு ரமதே புத:

மொழிபெயர்ப்பு

ஏ- அவர்கள்; ஹி - நிச்சயமாக; ஸம்ஸ்பர்ஷ- ஜா - ஐடபுலன்களின் தொடர்பினால்; போகா- இன்பம்; து:க- துன்பம்; யானையா- மூலமான; ஏவ - நிச்சயமாக; தே - அவை; ஆதி- முதல்; அந்த- முடிவு; வந்த: -

உட்பட்டவை; **கௌந்தேய**- குந்தியின் மகனே; **ந** - என்னுமில்லை; **தேஷு**- அவற்றில்; **ரமதே**- மகிழ்வது; **புத்த**- புத்தியுடையோர்

பொருள்

ஐடப் புலன்களின் தொடர்பினால் வரும் இன்பம், துன்பங்களுக்குக் காரணமாக இருப்பதால், அறிவுடையோர் அதில் பங்கு கொள்வதில்லை. குந்தியின் மகனே, இத்தகு இன்பங்களுக்கு ஆரம்பமும், முடிவும் இருப்பதால், அறிவுடையோர் இவற்றினால் மகிழ்ச்சியடைவதில்லை.

விளக்கவுரை

ஐட புலன்களால் பெறப்படும் விஷயங்கள் சில நேரங்களில் இன்பத்தையும், சில நேரங்களில் துன்பத்தையும் கொடுக்கும். அந்த இன்பமோ, துன்பமோ நிரந்தரமானதல்ல. அதற்கொரு தொடக்கமும் முடிவும் உண்டு. எனவே, புத்திசாலிகள் புலனினப் விஷயங்களில் ஈடுபடுவதில்லை. புலன்கள், புலனினப் விஷயங்களில் நம்மை ஈர்க்கின்றன. புலன்களுக்கு அதிகம் தீனி கொடுக்கும்போது, அது துக்கத்திலேயே முடியும்.

உலகில் இரண்டுவிதமான மனிதர்கள் உள்ளனர். ஒருவர்யோகி என்று அறியப்படுகிறார். மற்றொருவர் போகி என அறியப்படுகிறார். நாம் புலன்களுக்கு அதிகமாக தீனி கொடுக்கும்போது, அது துக்கத்திலேயே முடியும். "இரண்டு முறை உண்பவன் யோகி; மூன்று முறை உண்பவன் போகி; நான்கு முறை உண்பவன் ரோகி(நோயாளி); ஐந்து முறை உண்பவன் துரோகி(அடுத்தவனுக்குரிய உணவையும் அபகரிப்பவன்)" என ஒரு பழமொழி உண்டு.

யோகி என்பவன் புலனினப் விஷயங்களிலிருந்து விலகி இருப்பவன். இந்த உடலில் ஆத்மாவை பராமரிப்பதற்காக மட்டுமே உணவு உண்பவன். புலன்களைக் கட்டுப்படுத்துபவன். எனவேதான் பகவான் ஸ்ரீகிருஷ்ணர், "தஸ்மாத் யோகி பவார் ஜுனா" (பகவத்கீதை:6.46) என்று கூறினார்.

புலனினப் விஷயங்களில், புலன்களை ஈடுபடுத்துபவன் போகி எனப்படுவான். புலன்களால் பௌதீக இன்பங்களை அனுபவிக்கும்போது பெறப்படும் இன்பங்கள் தற்காலிகமானது; நிரந்தரமானதல்ல. ஏதோ சிறிது பௌதீக இன்பங்கள் கிடைத்தாலும் \, அது துக்கத்திலேயே முடியும். மேலும், பாலைவனத்து கானல்நீர் போல, ஏமாற்றத்தைத் தரும். எனவே, புத்திசாலிகள் புலனினப் விஷயங்களில் ஈடுபடுவதில்லை. ஆனால், யோகிகள் புலன்களை வென்றவர்கள். நவீன கல்வி மற்றும் கலாச்சாரம் நம்மை பௌதீக புலனினப்பதிக்கு இழுத்துச்செல்வதால், இன்று ஏராளமான மக்கள் மன உளைச்சலுக்கும், மன நோய்க்கும் ஆளாகிறார்கள். அது மட்டுமன்றி, தன்னையும் ஏமாற்றி இந்த ஆத்மாவையும் இழக்கிறான்.

புலன்கள் நம்மை மரணத்தை நோக்கி அழைத்து செல்கின்றன. புலனினப்பத்தை கட்டுப்படுத்துமாறு சாஸ்திரங்கள் எச்சரிக்கை விடுத்தும்

புலனின்ப ஆசைகளிலிருந்து விடுபடாமல், மறுபடியும் பிறந்தும் இறந்தும் பிறவி சாகரத்தில் சுழன்று கொண்டே இருக்கிறோம். எனவேதான் பகவான் ஜட புலன்களால் பெறப்படும் இன்பம் , துன்பங்களுக்கு காரணமாக அமையும் என்கிறார்.

கலியுகத்தில் புலன்களை செயற்கையாக கட்டுப்படுத்த முடியாது. புலன்களுக்கு தீனி கொடுத்துக்கொண்டே இருக்க வேண்டும். எனவே, புலன்களை கிருஷ்ண சேவையில் ஈடுபடுத்தவேண்டும். "ரிஷிகேஷ ரிஷிகேஷ ஸேவனம் பக்திர் உச்சதே". புலன்களை புலன்களுக்கு அதிபதியான பகவான் கிருஷ்ணரின் சேவையில் ஈடுபடுத்தவேண்டும் அவ்வாறு ஈடுபடும்போது மன அழுக்குகள் நீங்கி விடும்.

துளசிதாஸரின் வாழ்க்கை சரித்திரம் இதற்கு சிறந்த எடுத்துக்காட்டாகும். இவர் வட இந்தியாவில் புகழ்பெற்ற 'ராம் சரித மாஸா' வை வட மொழியில் எழுதியவர். வால்மீகியின் மூல நூலாகிய ராமாயணத்தைத் தழுவி வடமொழியில் எழுதப்பட்டது. தமிழில் கம்பராமாயணத்தைப்போல சிறப்பு மிக்கது.

துளசிதாசர் பிறவியிலேயே நல்ல வைஷ்ணவ குலத்தில் பிறந்தவர். அவரது தந்தை பெயர் ஆத்மாராம். இவர் அக்பரின் சபையில் மந்திரியாக இருந்தார். மிகச்சிறந்த விஷ்ணு பக்தர். துளசிதாஸரின் இயற்பெயர் 'ராம்போலா' (பிறக்கும்போதே ராம்போலா' எனக்கூறியவர்). சிறு வயதில் மிகச்சிறந்த பக்தராகவும், பண்டிதத் தன்மை மிக்கவராகவும் இருந்தார். இளமைப் பருவத்தில் தகாத சகவாசத்தால், தன் ஆன்மீகப்பயிற்சியை கைவிட்டு, பல பெண்களுடன் தொடர்பு கொண்டார். தன் மகனை ஆன்மீகப் பயிற்சிக்கு கொண்டுவர நினைத்த பெற்றோர் அவருக்கு மம்தாபாய் என்ற பெண்ணை திருமணம் செய்து வைத்தனர். இப்போது, தன் மனைவியின் அழகில் மயங்கிய துளசிதாசர், எப்போதும் மம்தா பாயுடன் பொழுதைக்கழித்தார்.

தனது மகனை ஆன்மீகப்பயிற்சிக்கு திருப்பிக் கொண்டுவர நினைத்த துளசிதாஸரின் தாயார், மம்தாபாயை கொஞ்சம் நாட்கள் பெற்றோர் வீட்டில் இருக்குமாறு அனுப்பி வைத்தனர். யமுனையின் மறு பக்கத்தில் மம்தாபாயின் இல்லம் இருந்தது. துளசிதாஸரால், தனது மனைவியைப் பிரிந்து இருக்கமுடியவில்லை. எனவே, மம்தாபாயை தேடிச்சென்றார்.

அன்று பெருமழை பெய்து கொண்டிருந்தது. யமுனையில் வெள்ளம் பெருக்கெடுத்து ஓடியது. கட்டுக்கடங்காத ஆசையால் யமுனையை நீந்தி கடக்க முற்பட்டார். இறந்த சடலம் ஒன்று நீரில் மிதந்து வந்தது. அதைத் தெப்பமாகக் கொண்டு, கரையைக் கடந்தார். மம்தாபாயின் இல்லம் நள்ளிரவானதால் பூட்டப்பட்டிருந்தது. மரத்தில் தொங்கிக்கொண்டிருந்த ஒரு பாம்பை கயிறு என நினைத்து, பிடித்து ஏறி மாடிக்கு சென்றார், கதவைத்தட்டினார். கதவைத் திறந்த மம்தாபாய் திகைத்து நின்றாள்.

கிழிந்த ஆடையுடனும், இரத்தக் காயங்களுடனும், நனைந்து வந்து நின்று துளசிதாஸரைப் பார்த்து, "இந்த நள்ளிரவில் எப்படி வந்தீர்கள்?" என்று கேட்டாள். அவரோ, மிதந்து வந்த மரக்கட்டையால் நீந்தி வந்ததாகவும், மரத்தில் கயிறைப் பிடித்து ஏறி வந்ததாகவும் கூறினார். அங்கே பார்க்கும்போது, அவர் பிடித்து நீந்தி வந்தது சடலம் என்பதும், அவர் பிடித்து ஏறி வந்தது பாம்பு என்றும் தெரியவந்தது.

அவரது நிலையைப் பார்த்த மம்தாபாய், தன்னிடம் புலனின்பத்தில் கொண்ட முயற்சியில், கடுகளவு பகவான் சேவையில் ஈடுபடுத்தினால், மிகப்பெரிய பக்தராகி இருப்பீர்களே! எனக்கூறினாள். தன் ஆன்மீக கண்கள் திறக்கப்பட்ட துளசிதாஸர், பின் சந்நியாசம் மேற்கொண்டு, பற்பல புனிதத் தலங்களுக்கு யாத்திரை சென்றார். இராமபிரானின் திருவடையை தியானம் செய்தார். வாரணாசியில் தங்கினார். இன்றும் நாம் காசிக்கு சென்றால் அவர் தங்கியிருந்த ஆசிரமத்தைக் காணலாம். 'துளஸி காட்' (காட் என்றால் குளிக்கும் படித்துறை) என்ற இடத்திலிருந்த ஆசிரமத்தில் தங்கியிருந்து, ஆன்மீகப்பயிற்சி பெற்றார். ஹனுமாரின் அருள் பெற்று இராமபிரானின் தரிசனத்தையும் பெற்றார். 'ராம் சரித மானஸா' எழுதினார்.

நாம் புலன்களுக்கு அடிமையாக இருக்கும் வரை நம்மால் இறையுணர்வு பாதையில் முன்னேற்றமடைய முடியாது. எனவே, புலன் விஷயங்களில் பற்றுதலை விட்டு, பகவான் சேவையில் பற்றுதல் கொள்ள வேண்டும்

5.23 - ஷக்னோ தீஹைவ ய: ஸோடும்

ஷக்னோ தீஹைவ ய: ஸோடும்
 ப்ராக் ஷரீர- விமோக்ஷணாத்
 காம- க்ரோதோ க் பவம் வேகம்
 ஸ யுக்த: ஸ ஸஹீ நர:

மொழிபெயர்ப்பு

ஷக்னோதி - செய்ய முடியும்; இஹ ஏவ - இந்த உடலில்; யா: எவனொருவன்; ஸோடும் பொறுத்துக்கொள்ள; ப்ராக்- முன்; ஷரீர- உடல்; விமோக்ஷணாத்- விடுவதற்கு; காம- காமம்; க்ரோத- கோபம்; உத் பவம்- இருந்து உண்டாகின்ற; வேகம்- உந்துதல்; ஸ - அவன்; யுக்த: - மெய்மறந்த நிலையில்; ஸ - அவன்; ஸுகீ- சுகமான; நர: - மனிதன்

பொருள்

ஒருவனால் தனது தற்போதைய உடலை நீக்கும் முன்பு, ஐடப்புலன்களின் உந்துதல்களைப் பொறுத்துக்கொண்டு, காமத்தையும் கோபத்தையும் கட்டுப்படுத்த முடிந்தால், அவன் நன்கு நிலைபெற்றவனாவான்; அவன் இவ்வுலகில் மகிழ்ச்சியுடன் இருப்பான்.

விளக்கவுரை

புலன்களை செயற்கையாகக் கட்டுப்படுத்தக்கூடாது. கட்டுப்படுத்தவும் முடியாது. இயற்கையாகவே புலன்களை பகவான் மீது ஈடுபடுத்தவேண்டும். சொபாரி முனிவர், விசுவாமித்திரர், துர்வாஸர் போன்ற முனிவர்கள் புலன்களைக் கட்டுப்படுத்த காட்டுக்குச் சென்றனர். காடு ஸத்வ குணம் நிறைந்தது. அங்குள்ள காய்கறி, கிழங்குகள், பழங்கள் போன்ற உணவு வகைகளும் ஸத்வ குணத்தைச் சார்ந்தவை. எனவே, சாதுக்கள் புலன்களை கட்டுப்படுத்த காட்டிற்கு சென்றனர். அப்படியிருந்தும் அவர்களால் புலன்களைக் கட்டுப்படுத்த இயலவில்லை. எடுத்துக்காட்டாக, விசுவாமித்திரரின் தவ வாழ்க்கையை காணலாம்.

விஷ்டிரின் வாயால், பிரம்மரிஷி என்ற பட்டத்தைப் பெற விசுவாமித்திரர் ஆயிரக்கணக்கான வருடங்கள் காட்டில் தவமிருந்தார். இந்தக் கடுந்தவத்தால், அச்சமடைந்த தேவேந்திரன் விசுவாமித்திரரின் தவத்தைக் கலைக்க தேவலோக மங்கையான மேனகையை அனுப்பி வைத்தார். மேனகையும் விசுவாமித்திரரின் தவத்தைக் கலைக்க பூலோகம் வந்தாள். ஜல்! ஜல் ! என்ற சலங்கை ஒலி கேட்டு, தவம் கலைந்த விஷ்வாமித்திரர் மோகத்தில் ஆழ்ந்து, காமத்தால் பீடிக்கப்பட்டார். மேனகையை மணந்து சகுந்தலை என்னும் குழந்தையும் அவருக்குப் பிறந்தது. தான் வந்த வேலை முடிந்ததும் மேனகை தேவலோகம் சென்று விட்டாள். தனது தவ வாழ்க்கையை தொலைத்துவிட்டோமே என வருந்திய விஷ்வாமித்திரர் மீண்டும் தவமிருந்தார். இப்போது இந்திரன் தேவலோக மங்கையான ரம்பையை அனுப்பி வைத்தார். இப்போது கண்விழித்த விஷ்வாமித்திரர், கோபத்தால் ரம்பையை எரித்து விட்டார். அடர்ந்த காட்டில் தனி இடத்திற்கு சென்று தவமிருந்தும், அவரால் காமத்தையும் கட்டுப்படுத்த முடியவில்லை; கோபத்தையும் கட்டுப்படுத்தமுடியவில்லை.

அர்ஜுனனின் இயற்கையான பக்தித்தொண்டு:

அர்ஜுனன் பகவானின் பக்தன். பாண்டவர்களும், கௌரவர்களும் போருக்கு தயாராகிக்கொண்டிருந்த சமயம் அது. குருஷேத்திரப் போருக்கு திவ்யமான ஆயுதங்கள் வேண்டி, யதிஷ்டிரர் அர்ஜுனனை தேவலோகத்துக்கு அனுப்பினார். அர்ஜுனன் இமயமலையில் தவமிருந்து இந்திரன் அழைத்துச்செல்ல தேவலோகம் சென்றார். திவ்ய அஸ்திரங்களைப்பெற்றபின், அர்ஜுனனை மகிழ்விக்க இந்திரன் ஊர்வசியை அனுப்பினார். ஆனால், அர்ஜுனன் ஊர்வசியை தனது தாய் ஸ்தானத்தில் இருப்பதாகக் கூறினான். இதனால் கோபமடைந்த ஊர்வசி, அர்ஜுனனை அலியாக மாறும்படி சபித்தாள். இந்த சாபமே அஞ்ஞாதவாசத்தில் ஓராண்டு விராட நாட்டில் மறைந்து வாழ அவருக்கு உதவியது. பகவான் கருணையால் சாபம் கூட அவருக்கு வரமாயிற்று.

ஹரிதாஸ தாகூராவின் பக்தித்தொண்டு:

முகமதியராகப்பிறந்தவர் ஹரிதாஸ தாகூர். தினமும் பகவான் நாமத்தை மூன்று லட்சம் தடவை ஜபிப்பார். அவரது ஆன்மீக உயர்வு அறிந்து அருகிலுள்ளோர் அவரை வழிபட ஆரம்பித்தனர். இதைக்கண்டு பொறாமை கொண்ட இராமச்சந்திரகான் என்னும் நிலச்சுவான்தார், விலைமாதா ஒருவரை அனுப்பி அவரது பக்திக்குக் களங்கம் ஏற்படுத்த நினைத்தார். ஆனால், பக்திக்கு இடையூறாக வந்த விலைமாதாவையும் பகவான் நாமம் ஜெபிக்கவைத்தார் ஹரிதாஸர். இதுவே இயற்கையான பக்தித்தொண்டு. இத்தகைய பக்தர்களால் மட்டுமே காமம், மற்றும் கோபத்திலிருந்து விடுபட முடியும். நிரந்தரமாக மகிழ்ச்சியுடன் வாழ முடியும். ஜட இயற்கையின் இரட்டிப்புத் தன்மையிலிருந்து விடுபட முடியும்.

5.29 - போக்தாரம் யஜ்ஞ- தபஸாம்

போக்தாரம் யஜ்ஞ- தபஸாம்
 ஸர்வ- லோக மகேஷ்வரம்
 ஸுஹ்ருதம் ஸர்வ- பூதானாம்
 ஜ்ஞாத்வா மாம் ஷாந்திம் ருச்சதி

மொழிபெயர்ப்பு

போக்தாரம்- அனுபவிப்பவன்; **யஜ்ஞ** - யாகங்கள்; **தபஸாம்-** தவங்கள்; **ஸர்வ- லோக--**எல்லாலோகங்களும் அங்குள்ள தேவர்களும்; **மஹா -ஈஸ்வரம்-** உயர் அதிகாரி; **ஸுஹ்ருதம்-** உற்ற நண்பன்; **ஸர்வ** - எல்லா; **பூதானாம்-** உயிர் வாழிகள்; **ஜ்ஞாத்வா-** என்று அறிந்து; மாம்- என்னை; **ஷாந்திம்-** உலக துன்பங்களிலிருந்து விடுதலை; **ருச்சதி** - அடைகிறான்.

பொருள்

நானே எல்லா யாகங்களையும், தவங்களையும் இறுதியில் அனுபவிப்பவன் என்றும், எல்லா வேதங்களையும் தேவர்களையும் கட்டுப்படுத்துபவன் என்றும், எல்லா உயிர்வாழிகளின் உற்ற நண்பன் என்றும் அறிந்து என்னைப்பற்றிய முழு உணர்வில் இருப்பவன், ஜட துயரங்களிலிருந்து விடுபட்டு அமைதி அடைகிறான்.

விளக்கவுரை

ஆதாரம்: கிருஷ்ண கதாமிர்த பிந்து - 87

ஒருவருக்கு நண்பர்கள் பலர் இருக்கலாம். ஆனால், அனைவருக்கும் உற்ற நண்பராக இருப்பது பகவானே, என்பதை இந்த கதை வாயிலாக அறிந்து கொள்ளலாம்.

ஒரு சிறு கிராமத்தில் ஒரு பெண் தன் ஆறு அல்லது ஏழு வயதான மகனுடன் வசித்து வந்தாள். தனது மகனுக்கு நல்ல கல்வி கற்பிக்க வேண்டும் என நினைத்து குருகுலம் ஒன்றில் சேர்த்தாள். அந்த குருகுலம் சற்று தொலைவில் இருந்தது மட்டுமன்றி, குருகுலம் செல்லும் பாதையில்

கொடிய விலங்குகள் வசிக்கும் காடு ஒன்றும் இருந்தது. சிறுவனாக இருந்ததால், அந்த காட்டுப்பகுதியை கடந்து செல்ல மிகவும் பயப்பட்டான். தாயாரிடம், "அம்மா, எனக்கு காட்டின் வழியாக செல்ல பயமாக இருக்கிறது. நான் குருகுலம் செல்ல மாட்டேன்" என்று கூறி அழுதான்.

அந்த தாய், "எதற்காக நீ பயப்படுகிறாய்? காட்டில் உன் நண்பன் கோபால் இருக்கிறான். நீ அவனை அழை. உடனே அவன் உதவிக்கு வருவான். நீ பயப்படத் தேவையில்லை" என்றாள். உடனே சிறுவனுக்கு மகிழ்ச்சியாக இருந்தது. மேலும் தாயார், "உனக்குப் பயமாக இருக்கும்போது உடனே 'ஓ கோபால் எனக்குப் பயமாக இருக்கிறது. தயவு செய்து வா' என்று உரக்க அழைத்ததும், அவன் வந்து விடுவான்' எனக்கூறி தைரியம் கொடுத்தாள்.

சிறுவனும் தாயார் கூறிய அறிவுரையை பின்பற்றினான். காட்டு வழியில் செல்லும்போது, பயம் வந்ததும் "கோபால் ! எங்கே இருக்கிறாய்? நான் பயத்தில் இருக்கிறேன். வந்து எனக்கு உதவி செய்" என்று அழைத்தான். கோபாலும் சிறுவன் முன்பு தோன்றி "இதோ நானிருக்கிறேன்! ஏன் நீ பயப்படுகிறாய்?" என்று கேட்க, சிறுவனும் "இந்த காட்டுவழி மிகவும் பயமாக உள்ளது. என் தாயார் பயமாக இருக்கும்போது உன்னை அழைக்குமாறு கூறினாள்" என்றான். இதைக்கேட்ட கோபால், "பயப்படாதே, என்னுடன் வா" என்று அழைத்துச் சென்றான். இவ்வாறாக, கோபால் தினமும் சிறுவனுக்கு உதவி செய்து வந்தான்.

குருகுலத்தில் ஒருநாள் திருவிழா ஒன்று கொண்டாட முடிவு செய்யப்பட்டது. குரு தன் மாணவர்கள் அனைவரையும் அழைத்து, திருவிழாவுக்கு ஒவ்வொருவரும் ஏதாவது ஒரு நன்கொடை கொண்டு வர வேண்டும் என்று அறிவித்தார். அந்த சிறுவனின் தாயோ மிக ஏழை. உதவுவதற்கும் குடும்பத்தில் வேறு யாருமில்லை. எனவே, குரு அவனை அழைத்து, "நீ ஏழை. உன்னிடம் பணம் இல்லாததால், குறைந்த பட்சம் ஐம்பது பைசாக்களாவது கொண்டு வர வேண்டும்" என்றார்.

வீடுதிரும்பிய சிறுவன் தாயாரிடம் ஐம்பது பைசாக்கள் கொண்டு வருமாறு குரு கூறியதை சொன்னான். உடனே, தாயாரோ "எங்களிடம் பணம் இல்லை. நாங்கள் மிகவும் ஏழை. எனவே, பால் கொண்டு வருகிறேன் என்று அவரிடம் சொல்" என்று கூறினாள். இதைக்கேட்ட சிறுவன், "யார் நமக்கு பால் தருவார்கள்? " என்று கேட்டான். உடனே தாயார், "ஓ, உன் நண்பன் கோபால் நமக்கு பால் தருவான். அவன் பசுக்களை மேய்ப்பவன். குருவிற்கு தேவைப்படும் அளவிற்கு பால் தருவான். இதை கோபாலிடம் சொல்லி உதவுமாறு கேள்" என்றாள்.

அன்று காட்டில் கோபாலை அழைத்த சிறுவன், தன்னிடம் குரு ஐம்பது பைசாக்கள் கேட்டதையும், தாயார் தன்னிடம் காசு இல்லை, உன் நண்பன் கோபாலிடம் கொஞ்சம் பால் கேட்டு வாங்கி குருவிடம் கொடுக்குமாறு

கூறியதையும் , கோபாலிடம் கூறினான். உடனே கோபால், "ஓ, சரி. வேண்டிய அளவு பாலை உனக்கு நான் அளித்து உதவுவேன்" என்று உதவி செய்ய ஒப்புக் கொண்டான்.

பண்டிகை நாளும் வந்தது. சிறுவன் காட்டை அடைந்ததும், உரக்க கோபாலை அழைத்து, "இன்றுதான் பால் வேண்டிய நாள். தயவு செய்து கொண்டு வா! " என்றான். கோபாலும் பால் நிரம்பிய ஒரு சிறு மண் பாண்டத்துடன் அங்கு வந்தான். சிறுவனிடம், "இந்த பாலை நீ எடுத்துக்கொள். அவர்களுக்கு தேவைப்படும் அளவிற்கு பாலை இந்த பாண்டம் அளிக்கும். இது என்றுமே காலியாகாது" என்று கூறி பால் பாண்டத்தைக் கொடுத்தான்.

சிறுவன் மண் பாண்டத்தை சுமந்துகொண்டு தன் குருவிடம் கொடுத்தான். மண் பாண்டம் மிகவும் சிறியதாக இருப்பதைக்கண்ட குரு, "நமக்கு பத்து குடங்கள் பால் வேண்டும். நீ சிறிய மண் பாண்டத்தில் அல்லவா பால் கொண்டு வந்துள்ளாய்?" என்று வருத்தப்பட்டார். உடனே, சிறுவன், "இல்லை, இல்லை , இது என்றுமே காலியாகாது. பத்து குடங்களையும் நீங்கள் கொண்டு வாருங்கள். இந்த சிறு பாண்டத்திலிருந்து பாலை ஊற்றுங்கள். பத்து குடங்களும் நிரம்பிவிடும் பாருங்கள்" என்றான். குருவும் அவ்வாறே செய்ய பத்து குடங்களும் நிரம்பி வழிந்தன.

ஆச்சரியமடைந்த குரு, சிறுவனிடம், "இந்த பாண்டத்தை நீ எங்கிருந்து பெற்றாய்?" எனக்கேட்டார். சிறுவனோ, "என் நண்பன் கோபால் எனக்கு அளித்தான்" என்றான். குரு, "உன் நண்பன் கோபால் யார்?" என கேட்க, சிறுவன் முழுவதையும் விவரமாகக் கூறினான்: "என் நண்பன் கோபால் காட்டில் வாழ்கிறான். எனக்குத் தேவைப்படும்போதெல்லாம் நான் அவனை அழைப்பேன். எப்போதெல்லாம் நான் பயப்படுகிறேனோ, அப்போதெல்லாம் அவனை அழைப்பேன். அழைக்கும்போதெல்லாம் உடனே அவன் வந்து என்முன் தோன்றுவான். எனக்கு உதவி செய்வான். என்னை பாதுகாப்பான். இந்த மண்பாண்டத்தில் பாலை தந்ததும் அவன்தான். அவன் எல்லோருக்கும் நண்பன் எனக்கூறுவான்" என விவரமாகக் கூறினான்.

நமக்கெல்லாம் புரிகிறது. யார் அந்த கோபால் என்று? கோபாலாக வந்தது பகவான் ஸ்ரீகிருஷ்ணரேயாகும். யார் ஒருவருக்கு பகவானின் வார்த்தைகளில் உறுதியான நம்பிக்கை கொள்கிறார்களோ அவர்களுக்கு அவர் அழைத்தவுடனேயே வருகிறார். உதவி செய்கிறார். ஆபத்திலிருந்து அவர்களை காப்பாற்றுகிறார்.

அத்தியாயம் 6 (தியான யோகம்)

6.5 - உத்தரேத் ஆத்மனாத்மனாம்

உத்தரேத் ஆத்மனாத்மனாம்
நாத்மனாம் அவஸாத யேத்
ஆத்தமைவ ஹ்யாத்மனே பந்தூர்
ஆத்தமைவ ரிபுர் ஆத்மன:

மொழிபெயர்ப்பு

உத்தரேத் - விடுதலை செய்ய வேண்டும்; **ஆத்மனா**- மனதால்; **ஆத்மனாம்** - கட்டுண்ட ஆத்மா; **ந** - என்றும் இல்லை; **ஆத்மனாம்** - கட்டுண்ட ஆத்மா; **அவஸாத யேத்** - இழி நிலையை அடையச் செய்ய; **ஆத்மா**- மனம்; **ஏவ** - நிச்சயமாக; **ஹி** - ஐயமின்றி; **ஆத்மன**- கட்டுண்ட ஆத்மாவின்; பந்து - நண்பன்; **ஆத்மா**- மனம்; **எவ** - நிச்சயமாக; **ரிபு**- எதிரி; **ஆத்மா**- கட்டுண்ட ஆத்மாவின்

பொருள்

மனதின் உதவியுடன் ஒருவன் தன்னை உயர்த்திக் கொள்ள வேண்டுமெயொழிய தாழ்த்திக்கொள்ளக் கூடாது. மனமே கட்டுண்ட ஆத்மாவின் நண்பனும் எதிரியுமாவான்.

விளக்கவுரை

இந்த சுலோகத்தில் மனதின் நிலையை பகவான் விவரிக்கிறார். மனம் நமது ஆறாவது புலனாகும். ஆனால் நம் கண்ணுக்குத் தெரியாதது, சூட்சுமமானது. அதேசமயம் அது மிகவும் பலமானது. நினைத்தல், உணர்தல், விரும்புதல் என்ற மூன்றும் மனதின் வேலைகளாகும். மனம், தனக்குப் பிடித்தமான விஷயங்களை ஏற்றுக்கொள்ளும்; பிடிக்காத விஷயங்களை நிராகரிக்கும். மனம் நமக்கு நண்பனும் எதிரியுமாகும். நமது பந்தப்பட்ட வாழ்க்கைக்கு மனதே காரணமாகும். யாருடைய மனது அவரது கட்டுப்பாட்டிற்குள் இருக்கிறதோ, அப்போது அது நண்பனாகிறது. யாருடைய கட்டுப்பாட்டில் மனம் இல்லையோ, அப்போது அது அவருக்கு எதிரியாகிறது. எனவே, ஆத்மாராமர்களாகிய பக்குவப்பட்ட ஆத்மாக்கள் மனதை ஒருபோதும் நம்புவதில்லை.

ரிஷபதேவர் பற்றி சுகதேவ கோஸ்வாமி பரீட்சித் மகாராஜாவிற்கு கூறும்போது, "ரிஷபதேவர் எப்போதும் பகவானிடம் பரம ஆனந்தத்தில் மூழ்கியவராக இருந்தார். யோக சித்தியில் வல்லவராக இருந்ததால், சகல யோக ஐஸ்வரியங்களும் தேடாமலேயே அவரை வந்தடைந்தன. மன வேகத்தில் வான வெளியில் பறத்தல், தன் விருப்பப்படி தோன்றி மறைதல், மற்றவர் உடம்பில் பிரவேசித்தல் போன்ற பல யோக சித்திகளை

பெற்றவராக இருந்த போதிலும், அவர் அதை பயன்படுத்தவில்லை" என்று கூறினார்.

இதைக் கேட்டுக்கொண்டிருந்த பரீட்சித் மகாராஜா, "ஆத்மாராமர்கள், பக்தியோகப் பயிற்சியினால் தலைசிறந்த ஞானத்தைப் பெறுகின்றனர். கர்மத்தை உருவாக்கும் விதைகள் அவர்களிடம் முற்றிலும் அழிந்துவிட்ட நிலையில் உள்ளன. யோக ஐஸ்வரியங்கள் தானாகவே உண்டாகின்றன. பிறகு ஏன் ரிஷப தேவர், அவைகளை பயன்படுத்தாமல் ஒதுக்கினார்?" என்று சுகதேவ கோஸ்வாமியிடம் வினவினார்.

இதைக் கேட்ட சுகதேவ கோஸ்வாமி பின்வருமாறு பதிலுரைத்தார்: "ராஜனே! நீங்கள் கூறியது சரியே. மிருகங்களைப் பிடித்த ஒரு வேடன் அவைகள் மீது நம்பிக்கை வைப்பதில்லை. ஏனெனில், அவை எந்த நேரம் வேண்டுமானாலும் தன்னிடமிருந்து ஓடி விடலாம். அதுபோல, ஆன்மீகத்தில் முன்னேறியவர்களும் மனத்தின் மீது எந்த நம்பிக்கையும் வைப்பதில்லை. இன்னும் சொல்லப்போனால், மனதின் செயல்களை கவனமாகத் தொடர்ந்து கண்காணித்துக் கொண்டே இருப்பர்.

எனவேதான் கற்றறிந்த அறிஞர்கள், 'மனம் இயல்பாகவே அமைதியற்றது. ஒருவர் தன் மனதுடன் எந்தவிதமான நட்புறவும் வைத்துக் கொள்ளக் கூடாது. மனதிடம் நாம் முழு நம்பிக்கை வைத்தோமானால், அது எந்த நேரமும் நம்மை ஏமாற்றி விடும். தவத்தில் பக்குவம் பெற்ற மகான்களும் முனிவர்களும் கூட, தங்கள் மனத்தைக் கட்டுப்படுத்த முடியாததால், தன் உயர்ந்த தவ நிலையிலிருந்து தவறி கீழே விழுந்திருக்கிறார்கள்.' என்று அறிவுறுத்தியுள்ளனர்.

6.17 - யுக்தாஹார - விஹாரஸ்ய

யுக்தாஹார - விஹாரஸ்ய
யுக்த- சேஷ்டஸ்ய கர்மஸு
யுக்த- ஸ்வப்னாவ போதஸ்ய
யோகோ பவதி து: க- ஹா

மொழிபெயர்ப்பு

யுக்த- நெறிப்படுத்தப்பட்ட; ஆஹார- உணவு முறை; விஹாரஸ்ய- கேளிக்கை; யுக்த: - நெறிப்படுத்தப்பட்ட; சேஷ்டஸ்ய- பராமரிப்பதற்காக உழைப்பவனின்; கர்மஸு - கடமைகளை ஆற்றுவதில்; யுக்த- நெறிப்படுத்தப்பட்ட; ஸ்வப்ன- அவபோதஸ்ய- உறக்கமும், விழிப்பும்; யோக- யோகப்பயிற்சி; பவதி - ஆகின்றது; து: க- ஹா- துன்பங்களை நீக்கி

பொருள்

உண்ணுதல், உறங்குதல், கேளிக்கை ஆகிய பழக்கங்களை நெற்றிப்படுத்தியவன், யோகப்பயிற்சியின் மூலமாக எல்லா துன்பங்களையும் பெருமளவில் நீக்கி விட முடியும்

விளக்கவுரை

உண்ணுதல், உறங்குதல், உழைத்தல், கேளிக்கை ஆகியவற்றை நெறிப்படுத்தினால் பெருமளவு துன்பங்களை நீக்கிவிட முடியும் என பகவான் கூறுகிறார். இவற்றை எவ்வாறு நெறிப்படுத்துவது? உண்ணுதலைப்பொறுத்தவரை எதை, எப்படி, எப்போது உண்ணவேண்டும் என்பதை நெறிப்படுத்த வேண்டும். சாத்வீகமான உணவையே உட்கொள்ளவேண்டும். அந்த சாத்வீக உணவையும் பகவானுக்கு நிவேதனம் செய்து பிரசாதமாக உட்கொள்ள வேண்டும் (கீதை: 9.27) :

யத் கரோஷி யத் அஷ்னாஷி யஜ் ஜுஹோஷி ததா
ஸி யத் யத் தபஸ்யஸி கௌந்தேய தத் குருஷ்வ மத்- அர்ப்பணம்

"குந்தியின் மகனே, எதையெல்லாம் நீ செய்கிறாயோ, எதையெல்லாம் நீ உண்கிறாயோ, எதையெல்லாம் நீ படைக்கிறாயோ, எதையெல்லாம் நீ கொடுக்கிறாயோ, எந்த தவங்களையெல்லாம் நீ செய்கிறாயோ, அதனை அனைத்தும் எனக்கு அர்ப்பணமாக செய்வாயாக" என்று பகவான் குறிப்பிடுகிறார்.

மேலும், நான்கு முறை உண்பவன் ரோகி (நோயாளி) என்றும். மூன்று முறை உண்பவன் போகி என்றும், இரண்டு முறை உண்பவன் யோகி என்றும் அழைக்கப்படுகிறான். எனவே, யோகிக்கான உணவு முறையினை எடுத்துக் கொள்ள வேண்டும். உறங்குதலைப் பொறுத்தவரை அதிகாலையில் எழுவது சாத்வீக குணம். ஒருநாளை மூன்றாகப்பிரித்தால், பிரம்ம முகூர்த்தம் எனப்படும் அதிகாலநேரம் சாத்வீக குணம் பொருந்தியது. பகல் பொழுது ரஜோ குணம் கொண்டது; இரவுப்பொழுது தமோகுணம் பொருந்தியது.

யா நிஷா ஸர்வ பூதானாம் தஸ்யாம் ஜாகர்தி ஸம்யம்

"எல்லா உயிர்களுக்கும் எது இரவோ, அது சுயகட்டுப்பாடு உள்ளவனுக்கு விழித்தெழும் நேரமாகும்" (கீதை: 2.70)

உழைப்பைப் பொறுத்தவரை கடின உழைப்பு தேவையில்லை. பகவான் இந்த உடலை கொடுமைப்படுத்தி உழைப்பதற்காக நமக்குக் கொடுக்கவில்லை. கடின உழைப்பை ஆச்சார்யார்கள் 'உக்கிர கர்மா' என்று அழைத்தார்கள். ஆத்மா இந்த உடலில் நிலைபெற்றிருக்கத் தேவையான உணவிற்கு உழைத்தால் போதுமானது. ஸ்ரீகிருஷ்ணரின்

பக்தன் தேவைக்கு அதிகமாக பௌதீகமாக உழைக்கவோ, செல்வம் சேர்க்கவோ விரும்புவதில்லை.

கேளிக்கையைப் பொறுத்தவரை கிருஷ்ணபக்தன் பகவான் தொடர்பான செயல்களான மிருதங்கம் இசைத்தல். கர்த்தால் இசைத்தல். பகவான் லீலைகளை நாடகமாக நடித்தல் போன்ற விஷயங்களில் தான் ஈடுபடுத்துகிறான். பிரபுபாதர் தனது ஐந்து வயதில் தன் தந்தையிடம் பொம்மை ரதம் செய்து தருமாறு கேட்டு வாங்கி கல்கத்தா நகரில் ரதயாத்திரை நடத்தினார். பக்கத்து வீடுகளில் தானியங்களைப் பெற்று பிரசாத விநியோகமும் செய்தார். தனது எழுபத்தி ஒன்றாம் வயதில் உலகம் முழுவதும் ரதயாத்திரை நடத்தி பிரசாதம் வழங்கினார்.

அலெக்சாண்டரின் வாழ்க்கையும் இதற்கு ஒரு சிறந்த எடுத்துக்காட்டாகும். மாவீரர் என்றழைக்கப்படும் அலெக்சாண்டர் , இளம்வயதிலேயே உலகம் முழுவதையும் தன் கட்டுப்பாட்டின் கீழ் கொண்டுவர, எல்லாநாடுகளையும் கைப்பற்றினார். ஆனாலும் அவரது பேராசை அடங்கவில்லை. இந்தியாவிற்கும் படையெடுத்து வந்தார். தான் கடந்துவர வேண்டிய இமயமலை ஒரு சவாலாக இருந்தபோதிலும் அவர் பின்வாங்கவில்லை. இந்நிலையில் இளம்வயதிலேயே அவருக்கு மர்மமான நோய் ஒன்று வந்தது. உயிர் பிழைப்பது அரிது என மருத்துவர்கள் கூறிவிட்டனர். எனவே, மருத்துவர்களை அழைத்து தனது மூன்று கட்டளைகளை நிறைவேற்றமாறு கேட்டுக்கொண்டார். தனது கட்டளைகளைக் கூறினார்:

முதல் கட்டளை: 'உலகம் முழுவதும் பெயர் பெற்ற மருத்துவர்களே என் சவப்பெட்டியை சுமந்து கொண்டு வர வேண்டும்.'

இரண்டாவது கட்டளை: 'சவப்பெட்டிக்கு வெளியே கைகள் இரண்டும் நீட்டப்பட்ட நிலையில் வெளியே தெரியுமாறு இருக்க வேண்டும்.'

மூன்றாவது கட்டளை: 'சவப்பெட்டி கொண்டு செல்லும்போது பூக்களுக்குப் பதிலாக நவரத்தினங்களைத் தூவ வேண்டும்.'

இந்த மூன்று கட்டளைகளுக்கான விளக்கத்தையும் அலெக்சாண்டர் அவர்களிடம் கூறினார்:

"உலகின் தலைசிறந்த மருத்துவர்களால் கூட தன்னைக் காப்பாற்ற இயலவில்லை. எனவே மருத்துவர்களே தனது சவப்பெட்டியைச் சுமக்க வேண்டும் என்றும், எத்தனையோ நாடுகளைக் கைப்பற்றி, மாபெரும் வீரனாக இருந்தபோதிலும், இறந்து போகும்போது எதுவும் கொண்டு செல்லவில்லை. எனவே சவப்பெட்டிக்கு வெளியே கைகள் நீட்டப்பட்டநிலையில் இருக்க வேண்டும் என்றும், எத்தனையோ செல்வங்கள் இருந்தும் தனக்குப் பயன்படவில்லை, எனவே பூக்களுங்கு பதிலாக வீதிகளில் நவரத்தினங்களை தூவ வேண்டும்."

எனவே, நாம் ஆத்மாவிற்கு தேவையானவற்றை மட்டுமே செய்யவேண்டும். அப்படிச்செய்தால் நாம் ஆன்மீக மகிழ்ச்சியுடன் வாழலாம். ஆன்மீக வாழ்க்கை வாழவேண்டுமானால், உண்ணுதல், உறங்குதல், உழைத்தல், கேளிக்கை இவற்றை நெறிப்படுத்த வேண்டும். இவை பக்தி சாதகங்களின் அங்கங்கள்.

6.26 - யதோ யதோ நிஷ்-சலதி

யதோ யதோ நிஷ்-சலதி
மனஷ் சஞ்சலம் அஸ்திரம்
ததஷ் ததோ நியம் யைதத்
ஆத்மன்யேவ வஷம் நயேத்

மொழிபெயர்ப்பு

யதோ யதோ - எங்கெல்லாம்; **நிஷ்- சலதி** - மிகவும் கிளர்ச்சியடைகின்றதோ; **மன-** மனம்; **சஞ்சலம்-** சஞ்சலம்; **அஸ்திரம்-** ஸ்திரமின்றி; **ததஷ் ததோ:-** அங்கிருந்து; **நியம்ய** - ஒழுங்குபடுத்தி; **ஏதத்-** இந்த; **ஆத்மனி-** ஆத்மாவில்; **ஏவ** - நிச்சயமாக; **வஷம்** - கட்டுப்பாட்டில்; **நயேத்** - கொண்டு வர வேண்டும்

பொருள்

மனம் தனது சஞ்சலமான நிலையற்ற தன்மையால் எங்கெல்லாம் சஞ்சரிக்கிறதோ, அங்கிருந்தெல்லாம் மனதை இழுத்து மீண்டும் தன் கட்டுப்பாட்டிற்குள் கொண்டு வர வேண்டும்.

விளக்கவுரை

மனம் துன்பத்தையே தரக்கூடியது. எனவேதான், அர்ஜுனன், "சஞ்சலம் ஹி மன: கிருஷ்ண " என்றான். மேலும் நம் மனம் நிலையற்ற தன்மை உடையது. அது எங்கெல்லாம் செல்கிறதோ, அங்கிருந்து இழுத்து நம் கட்டுப்பாட்டிற்குள் கொண்டுவர வேண்டும் என்று பகவான் குறிப்பிடுகிறார்.

மனம் ஒரு குரங்கு, எனப்படுகிறது. குரங்கு, மரத்திற்கு மரம், கிளைக்குக் கிளை தாவுவதுபோல மனமும் ஒரு நினைவிலிருந்து இன்னொன்று என ஏதாவது சம்பந்தமில்லாமலேயே சிந்தித்துக் கொண்டே இருக்கும். எப்போதும் கட்டுப்பாடின்றி அலைந்து கொண்டே இருக்கும். அதனை இழுத்து நம் கட்டுப்பாட்டிற்குள் கொண்டு வர பகவான் ஸ்ரீகிருஷ்ணர் வலியுறுத்துகிறார்

6.34 - சஞ்சலம் ஹி மன: கிருஷ்ண

சஞ்சலம் ஹி மன: கிருஷ்ண
ப்ரமாத்ரி பலவத் த்ருடம்
தஸ்யாஹம் நிக்ரஹம் மன்யே
வாயோர் இவ ஸு துஷ்க்ரம்

மொழிபெயர்ப்பு

சஞ்சலம் - சஞ்சலமானது; ஹி - நிச்சயமாக; மன - மனம்; கிருஷ்ண - கிருஷ்ணா; ப்ரமாத்ரி - கிளர்ச்சி கொண்டது; பலவத் - பலமானது; த்ருடம் - அடங்காதது; தஸ்ய - அதன்; அஹம் - நான்; நிக்ரஹம் - அடக்குவது; மன்யே - எண்ணுகிறேன்; வாயோ: - வீசும் காற்றை; இவ - போல; ஸு துஷ்க்ரம் - கடினமானது

பொருள்

கிருஷ்ணரே, மனம் அமைதியற்றதும், குழப்பம் நிறைந்ததும், அடங்காததும். சக்தி மிகுந்ததுமாயிற்றே. வீசும் காற்றை அடக்குவதைவிட மனதை அடக்குவது கடினமானதாக எனக்குத் தோன்றுகிறது.

விளக்கவுரை

இது வரை பகவான் பல்வேறு விதமான யோக முறைகளைப் பற்றி கூறி வந்தார். அனைத்து யோகமுறைகளுக்கும் அடிப்படை விஷயமாக மனதைக் கட்டுப்படுத்த வேண்டும். ஆனால் அர்ஜுனரோ தன்னால் மனதைக் கட்டுப்படுத்த முடியாது என்கிறார். மனம் அமைதியற்றதும், குழப்பம் நிறைந்ததும், அடங்காததும், சக்தி வாய்ந்ததும் ஆயிற்றே. வீசும் காற்றைக் கூட அடக்கிவிடலாம்; ஆனால், மனதை அடக்குவது கடினமானது என்று கூறுகிறார்.

அர்ஜுனன், மிகவும் மன உறுதியும், மனதை ஒருமுகப்படுத்தும் திறமையும் கொண்டவர். அவருக்கே மனதை அடக்குவது சாத்தியமில்லாதபோது, நமக்கு மனதை அடக்குவது அசாத்தியமான ஒன்று.

ஒருமுறை பாண்டவர்களும், கௌரவர்களும் துரோணாச்சாரியாரிடம் குருகுலத்தில் வில்வித்தை கற்கும்போது, துரோணாச்சாரியார் அவர்களது திறமையை பரிசோதிக்க நினைத்தார். அனைவரையும் அழைத்து, ஒரு மரத்தின் உயரத்தில் கிளைகளுக்கிடையே, ஒரு கிளையில் இருக்கும் ஒரு கிளியை இலக்காக வைத்து அம்பினை விடுமாறு கூறினார். முதலில் துரியோதனன் அழைக்கப்பட்டான். அவனிடம் துரோணாச்சாரியார் கேட்டார். "உனக்கு மரத்தில் இருக்கும் கிளி தெரிகிறதா? உனக்கு என்னென்ன தெரிகிறது? கூறுவாயாக!" என்றார். பதிலாக அவன், "மரம் தெரிகிறது; மரத்தின் கிளை தெரிகிறது; கிளையில் இலை தெரிகிறது; இலைகளுக்கிடையே கிளி தெரிகிறது" என்றான். பாண்டவர்கள் மற்றும்

கௌரவர்கள் ஒவ்வொருவராக அழைக்கப்பட்டனர். ஒவ்வொருவரும் ஒவ்வொருவிதமாகக் கூறினர். கடைசியாக அர்ஜுனன் அழைக்கப்பட்டான். துரோணாச்சாரியார் அர்ஜுனனை அழைத்தார். "மரத்தில் தெரிவதை கூறு" என்றார். "எனக்கு கிளியின் கண் மட்டுமே தெரிகிறது!" என்றான், அம்பினை எய்து கிளியை வீழ்த்துமாறு கூறினார். அவனோ, சிறிதும் தாமதிக்காமல் கிளியின் கண்ணில் அம்பெய்து வீழ்த்தினான். அந்த அளவிற்கு மனதை ஒருமுகப்படுத்தும் தன்மை மிக்கவன் அர்ஜுனன்.

அதுபோல, திரௌபதியின் சுயம்வரத்தின்போது, மேலே, உயரமான சக்கரத்தில் சுழன்று கொண்டிருந்த மீனின் பிம்பத்தை, கிழே உள்ள தண்ணீரில் பார்த்து கீழே நோக்கியவாறு, மேலே மீனின் கண்ணில் அம்பெய்து வீழ்த்தினான். மிகக் கடினமான இலக்குகளையெல்லாம் அசாதாரணமாக செய்து வெற்றி கொண்டான். அத்தகைய மன உறுதியும், மனதை ஒருமுகப்படுத்தும் சக்தியும் கொண்டவன் அர்ஜுனன்.

மேலும், அவன் வாழ்ந்த துவாபர யுகத்தில் தர்மங்கள் ஐம்பது சதவீதம் நிலைபெற்றிருந்தது. பகவான் கிருஷ்ணர், சுயம்பகவானாக அவதரித்திருந்தார். அவரை உற்ற நண்பனாகவும் உறவினராகவும் பெற்றிருந்தான் அர்ஜுனன். அவன் தன்னால் மனதை அடக்கமுடியவில்லை என்கிறான். இப்படியிருக்கும்போது சாதாரண மனிதர்களுக்கு மனதை அடக்குவது மிகவும் கடினமானதே.

நாம் இப்போது வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் கலியுகமோ இன்னும் துன்பங்கள் நிறைந்தது. வர்ணாஸ்ரம தர்மங்கள் உட்பட அனைத்து தர்மங்களும் சீர்குலைந்து விட்டது. எங்கும் அமைதியில்லை. அதர்மமே மேலோங்கி நிற்கிறது. இத்தகைய சூழ்நிலையில் மனதை அடக்குவது எத்தனை கடினமானது என்பதை நாம் சிந்தித்து பார்க்க வேண்டும். மனம், புத்தியின் கீழ் செயல்பட்டு, மனதின் கட்டுப்பாட்டில் புலன்கள் இருந்தால் மட்டுமே மனதைக் கட்டுப்படுத்துவது சாத்தியம். இல்லையெனில் அசாத்தியமே .

எனவே, கலியுகத்தில் மன அமைதிபெற பகவான் ஸ்ரீகிருஷ்ணரின், பிரேம பக்த அவதாரமாகிய சைதன்ய மகாபிரபு நமக்கு பரிந்துரைத்த மகாமந்திரமாகிய

ஹரே கிருஷ்ண ஹரே கிருஷ்ண
கிருஷ்ண கிருஷ்ண ஹரே ஹரே
ஹரே ராம ஹரே ராம
ராம ராம ஹரே ஹரே

என்ற மந்திரத்தை ஜெபம் செய்து மன அமைதி பெற வேண்டும். மனத்தைக் கட்டுப்படுத்தவேண்டும். மன் - என்றால் மனம் என்று பொருள். திரா - என்றால் தூய்மைப் படுத்துதல் என்று பொருள். மந்திரங்கள் மனதை

தூய்மைப் படுத்துபவை. மந்திரங்களில் எல்லாம் உயர்த்த மந்திரம் இந்த மகாமந்திரம். இது மனதைப் புனிதப்படுத்துவது மட்டுமன்றி, நம்மை பகவானிடம் சரணாகதிக்கு அழைத்து செல்லும். எனவே, மனக்களங்கங்கள் நீங்கி தூய்மை பெற மகா மந்திரத்தை ஜெபிப்போமாக!!!

6.35 - அஸம் ஷயம் மஹா- பாஹோ

ஸ்ரீபகவான் உவாச
அஸம் ஷயம் மஹா- பாஹோ
மனோ துர்நிக்ரஹம் சலம்
அப்யாலேன து கௌந்தேய
வைராக்யேன ச க்ருஹ்யதே

மொழிபெயர்ப்பு

ஸ்ரீ-பகவான் உவாச - புருஷோத்தமரான முழுமுதற்கடவுள் கூறினார்; **அஸம் ஷயம்**- சந்தேகமின்றி; **மஹா-பாஹோ** - பலம் பொருந்திய புயங்களை உடையவனே; **மனா**- மனம்; **துர் நிக்ரஹம்** - அடக்க கடினமானது; சலம்- சஞ்சலமானது; **அப்யாலேன** - பயிற்சியினால்; **து** - ஆனால்; **கௌந்தேய** - குந்தியின் மகனே; **வைராக்யேன** - பற்றின்மையால்; **ச** - மேலும்; **க்ருஹ்யதே**- கட்டுப்படுத்தக்கூடியது.

பொருள்

பகவான் ஸ்ரீகிருஷ்ணர் கூறினார்: பலம் பொருந்திய புயங்களை உடைய குந்தியின் மகனே, அமைதியற்ற மனதை அடக்குவது சந்தேகமின்றி மிகவும் கடினமே. ஆனால், தகுந்த பயிற்சியாலும், பற்றின்மையாலும் அது சாத்தியமாகும்.

விளக்கவுரை

மனதை எவ்வாறு கட்டுப்பாட்டிற்குள் கொண்டுவர வேண்டும் என்பதை பகவான் இந்த சுலோகத்தில் குறிப்பிடுகிறார். பயிற்சியாலும், பற்றின்மையாலும் மனதைக் கட்டுப்படுத்துவது சாத்தியமாகும். மனதைக் கட்டுப்படுத்தினால்தான், புலன்கள் அங்கங்கே ஓடாது. மனம் புலன்களால் கட்டுப்படக்கூடாது. நாமோ, நம் மனதைக் கட்டுப்படுத்தாமல், அதை புலன்களின் நாட்டத்தில் ஓட விட்டுவிடுகிறோம்.

நமது ஆச்சாரியர்கள் அனைவரும் புலன்களைக் கட்டுப்படுத்தியவர்கள். எனவே, அவர்கள் கோஸ்வாமி என அழைக்கப்படுகின்றனர். புலன்களுக்குப் பின்னால் சென்று, புலன்களுக்கு அடிமையானவர்கள் கோதாஸன் எனப்படுகின்றனர். புலன்களின் விருப்பத்திற்கேற்ப அனுபவிக்கவேண்டும் என்ற நிலையில் இருப்பவர்களால் புலன்களை அடக்க முடியாது.

மனம், புத்தி அகங்காரம் இவை மூன்றும் சேர்ந்ததே நம் சூஷ்ம தேகம். நம் இந்திரியங்கள் அனைத்தும் மனத்துடன் இணைக்கப்பட்டுள்ளன. மனமே இந்திரியங்களின் எஜமானன். மனம் ஆணையிடுவதை இந்திரியங்கள் செய்கின்றன. இதேபோல் இந்திரிய உணர்வுகளை மனமே வாங்கிக் கொள்கிறது. ஆனால் மனம், புத்தியின் கட்டுப்பாட்டில் இருக்கிறது. எனவே, நாம் புத்தியை பயன்படுத்தி மனதைக் கட்டுப்படுத்த முடியும். இவ்வாறு புத்தியினால் கட்டுப்படுத்தப்பட்ட மனம், புலன்களையும் கட்டுப்பாட்டிற்குள் வைத்திருக்கும். ஆத்மாவின் இலக்கு பகவானை அடைவதே. புத்தியின் பாதையில் மனமும், மனதின் கட்டுப்பாட்டில் புலன்களும் பயணிக்கும்போது மட்டுமே ஆத்மா சென்றடைய வேண்டிய இலக்கை அடையும்.

புலன்களைக் கட்டுப்படுத்த சாஸ்திரங்கள் பல வழிமுறைகளைக் குறிப்பிடுகின்றன. அவற்றில் முக்கியமான வழிமுறைகள் புனித ஸ்தலங்களில் வசித்தல் மற்றும் பிரம்மச்சரிய விரதத்தைக் கடைபிடித்தல் போன்றவை ஆகும். இந்த வழிமுறைகளை எல்லோராலும் கடைபிடிக்க இயலாது.

புலன்களை நெறிப்படுத்த உபயோகமான ஒன்பது வகையான சாதகங்களை பிரகலாத மஹாராஜா 'நவ வித பக்தி' என்று குறிப்பிடுகிறார். அவை: ஸ்ரவணம், கீர்த்தனம், விஷ்ணோஸ்மரணம், பாதசேவனம், அர்ச்சனம், வந்தனம், தாஸ்யம், சக்யம், ஆத்ம நிவேதனம் என்பனவாகும். இந்த பயிற்சிகளை செய்யும்போது மனம் தானாக கட்டுப்பாட்டிற்குள் வந்துவிடுகிறது. இந்த ஒன்பதுவிதமான பயிற்சிகளும் சத்சங்கத்தில்தான் கிடைக்கும். எனவே, ஒரு ஆன்மீக குருவின் கீழ் சத்சங்கத்தை எடுத்துக் கொள்ளும்போது மனதை அலைபாயவிடாமல் தடுக்கலாம்.

நாம் பகவானுடன் பக்தி சம்பந்தமில்லாத விஷயங்களிலிருந்து நம் மனதை விலக்க வேண்டும். இதனை பகவான் 'வைராக்கியேன' என்கிறார். எனவே, அஸத சங்கத்தை விலக்க வேண்டும். மனம் எப்படிப்பட்டது, எவ்வாறு நாம் பயிற்சி அளிக்கவேண்டும் என்பதற்கு பக்தி சித்தாந்த சரஸ்வதி தாகூரா (ஸ்ரீல பிரபுபாதரின் தீட்ச குரு) தன் சீடர்களுக்கு கூறிய கதையை காணலாம்:

ஒரு ஊரில் யோகி ஒருவர் இருந்தார். யார் எதைக் கேட்டாலும் கொடுக்கும் சக்தி வாய்ந்தவராக அவர் இருந்தார். ஏராளமானோர் அவரிடம் வந்து தாங்கள் வேண்டியதை அடைந்தனர். இந்த செய்தியைக் கேள்விப்பட்டு பேராசைக் காரர் ஒருவர் வந்தார். அவர் தன் துன்பங்களை யோகியிடம் கூறினார். "எனக்கு மழையில் ஒழுக்கக்கூடிய ஒரு குடிசை மட்டுமே உள்ளது. உண்ண உணவோ, உடுக்க ஆடையோ இல்லை. வாழ்க்கையின் அடிப்படையான உணவு, உடை, இருப்பிடம் கூட இல்லாமல் கஷ்டப்படுகிறேன்" என்று கூறி புலம்பினார்.

பதிலாக அந்த சாது, "கவலைப்படாதே, உன்னுடன் ஒரு குட்டிச்சாத்தானை அனுப்புகிறேன். நீ கேட்டதையெல்லாம் அது உனக்குத் தரும். ஆனால் ஒரு நிபந்தனை: நீ எப்போதும் அதற்கு வேலை கொடுத்துக்கொண்டே இருக்க வேண்டும். இல்லையென்றால், அது தொந்தரவு செய்யும் " என்று கூறி ஒரு குட்டிச்சாத்தானை அவருடன் அனுப்பினார். அந்த பேராசைக் காரர் மகிழ்ச்சியுடன் குட்டிச்சாத்தானுடன் வீட்டிற்கு வந்தார். வந்ததும் குட்டிச்சாத்தான் ' எனக்கு வேலைகொடு' என்றது. உடனே, பேராசைக் காரர் ' இந்த குடிசை வீடு ஒழுக்கிக் கொண்டே இருக்கிறது. அதை பெரிய மாளிகையாக கட்டு" என்றார். உடனே மாளிகை வந்தது. அடுத்து ஏராளமான ஆடைகள் கேட்டார்; அதுவும் உடனடியாக வந்தது. விதவிதமான உணவு வகைகளைக் கேட்டார். அதுவும் வந்தது. ஏராளமான ஏக்கர் நிலம் கேட்டார்; அதுவும் உடனடியாக வந்தது. பின்னர் அந்த நிலத்தை உழுது பயிரிடுமாறு கூறினார்; உடனடியாக உழுது பயிர் செய்தாயிற்று.

இப்போது குட்டி சாத்தான் 'எனக்கு வேலை கொடு. இல்லையென்றால் உன்னை சாப்பிட்டு விடுவேன்' என்றது. இப்போது குட்டிசாத்தானுக்கு கொடுக்க வேலை இல்லையாதலால், என்ன செய்வதென திகைத்து நின்ற பேராசைக்காரர், அந்த யோகி கூறிய நிபந்தனையை யோசித்துப் பார்த்தார். முன்பு இருந்த நிம்மதியையும் இழந்து, என்ன செய்வதென தெரியாமல் திகைத்து நின்றார். பின் அந்த யோகியிடம் குட்டிசாத்தானை கொடுத்துவிடலாம் என்று நினைத்து குட்டிசாத்தானுடன் அந்த யோகியை காண சென்றார்.

"குட்டிசாத்தானுக்கு என்னால் வேலை கொடுக்க முடியவில்லை. அது என்னை கொல்ல வருகிறது. நீங்களே வைத்துக் கொள்ளுங்கள்" என்று யோகியிடம் கொடுத்தார். அவர் "குட்டிசாத்தானை திரும்பப் பெற இயலாது. வீட்டில் உயரமான ஏணிப்படி அமைத்து, ஏறியும் இறங்கவும் சொல்லுங்கள்; ஏறினால் இறங்கவேண்டும். இறங்கினால் ஏற வேண்டும் . இடையே, உனக்கு ஏதாவது வேலை இருந்தால் செய்ய சொல்லுங்கள்." என்று கூறி அனுப்பினார். அந்த பேராசைக் காரரும் அவ்வாறே செய்தார்.

அதுபோல, நாமும் நம் மனதிற்கு எப்போதும் வேலை கொடுத்துக் கொண்டே இருக்க வேண்டும். ஜெப மாலையை எடுத்து பகவானின் நாமத்தை ஜெபித்துக் கொண்டே இருக்க வேண்டும். வேறு வேலைகள் செய்யும்போது மனதை வேறு செயலில் ஈடுபடுத்தி, பின்னர் ஜெபத்தைத் தொடரவேண்டும்.

6.40 - பார்த நைவேஹ நாமுத்ர

ஸ்ரீ - பகவான் - உவாச
பார்த நைவேஹ நாமுத்ர
வினாஷஸ் தஸ்ய வித்யதே
ந ஹி கல்யாண- க்ருத் கஷ்- சித்
துர்கதிம் தாத கச்சதி

மொழிபெயர்ப்பு

ஸ்ரீபகவான் உவாச- புருஷோத்தமரான முழுமுதற் கடவுள் கூறினார்; **பார்த** - பிருதாவின் மகனே; **ந ஏவ** - என்றுமே அவ்வாறில்லை; **இஹ**- இப்பொளதீக உலகில்; **ந** - என்றுமில்லை; **அமுத்ர** - மறுவாழ்வில்; **விநாஷ** - அழிவு; **தஸ்ய**- அவனது; **வித்யதே**- இருக்கிறது; **ந** - என்றுமில்லை; **ஹி** - நிச்சயமாக; **கல்யாண- க்ருத்** - நற்செயல்களில் ஈடுபட்டவன்; **கஷ்- சித்** - எவனும்; **துர்கதிம்**- இழிநிலையை; **தாத**- என் நண்பன்; **கச்சதி**- அடைவது

பொருள்

புருஷோத்தமரான முழுமுதற் கடவுள் கூறினார்: "பிருதாவின் மகனே! நற்செயல்களில் ஈடுபட்ட ஆன்மீகி இவ்வுலகிலோ, பரவுலகிலோ அழிவை அடைவதில்லை. என் நண்பனே, நன்மையைச் செய்தவன் தீமையை அடைவதேயில்லை."

விளக்கவுரை

இதற்கு பஞ்ச பாண்டவர்களின் வரலாறே ஒருஉதாரணம். அவர்கள் பகவான் ஸ்ரீகிருஷ்ணரையே கிடைக்கப்பெற்றனர்

6.41 - ப்ராப்ய புண்ய-க்ருதாம் லோகான்

ப்ராப்ய புண்ய-க்ருதாம் லோகான்
உஷித்வா ஷாஷ- வதீ: ஸமா:
ஷு சீனாம் ஸ்ரீ மதாம் கே ஹே
யோக- ப்ரஷ்டோ பி ஜாயதே

மொழிபெயர்ப்பு

ப்ராப்ய - அடைந்த பிறகு; **புண்ய- க்ருதாம்**- புண்ணியங்களை செய்தவர்களின்; **லோகான்**- லோகங்களில்; **உஷித்வா** - வாழ்ந்த பிறகு; **ஷாஷ்வதீ** - பற்பல; **ஸமா-வருடங்கள்**; **ஷு சீனாம்** - நல்லோரின்; **ஸ்ரீமதாம்** - செல்வந்தரின்; **கே ஹே** - இல்லத்தில்; **யோக ப்ரஸ்ட** - தன்னுணர்வுப் பாதையிலிருந்து வீழ்ந்தவன்; **அபி ஜாயதே**- பிறவி எடுக்கிறான்

பொருள்

வெற்றியடையாத யோகி, புண்ணிய ஆத்மாக்களின் லோகங்களில் பற்பல வருடங்கள் அனுபவித்தபின், நல்லோரின் குடும்பத்தில், அல்லது பெரும் செல்வந்தனின் குடும்பத்தில் பிறக்கிறான்.

விளக்கவுரை

பரத மஹாராஜா என்பவர் பாரத கண்டத்தை ஆண்ட ஒரு பேரரசர். பல்லாயிரம் வருடங்கள் இந்த பாரத கண்டத்தை ஆண்டு முடித்தபின், தனது இராஜ்ஜியத்தை தனது புதல்வர்களுக்கு பிரித்து அளித்த பின், அனைத்து செல்வங்களையும் பந்தங்களையும் துறந்து ஆன்மீக பக்குவத்திற்காக புலக ஆஸ்ரமத்திற்கு சென்றார். அங்கு பகவான் வாசுதேவரின் தொண்டில் ஈடுபட்டார். பகவான் ஸ்ரீகிருஷ்ணரிடம் அதிகமான பக்தி தோன்றும் போது ஒருவனின் உடலில் தோன்றும் எட்டு வகையான ஆனந்த உணர்ச்சிகள் அவரிடம் தோன்றின.

ஆன்மீகத்தில் பக்குவம் அடைந்த பரத மஹாராஜா தனது காலை அனுஷ்டானங்களை முடித்தபின் கண்டகீ நதிக்கரையில் அமர்ந்து 'ப்ரஹ்ம-அக்ஷரம்' என்று அறியப்படும் ஓம்கார மந்திரத்தை ஒத்ததொடங்கினார். அப்போது தாகத்தில் தவித்த பெண்மான் ஒன்று அந்த நதியில் நீர் அருந்த வந்தது. அருகில் அச்சமுட்டும் ஒரு சிங்கத்தின் கர்ஜனை கேட்டது. பயந்து நடுங்கிய அந்த பெண்மான் மிரண்டு ஆற்றினுள் பாய்ந்தது. அந்த மான் கருவுற்றிருந்ததால், தாவும் போது அதன் குட்டி வெளியே வந்து ஆற்று நீரில் விழுந்தது. குட்டியை ஈன்ற பெண்மான் அங்கேயே இறந்துவிட்டது.

நடந்தது அனைத்தையும் கண்ட பரத மஹாராஜா தாயைப் பிரிந்து தத்தளித்துக் கொண்டிருந்த மான்குட்டி மீது இரக்கம் கொண்டு, அதை தன் ஆஸ்ரமத்திற்கு கொண்டு வந்து தன் குழந்தையைப்போல வளர்க்க ஆரம்பித்தார். அவரது இதயம் அந்த மான் மீது பற்றுக்கொண்டு விட்டதால் தினமும் மான்குட்டியைப் பற்றியே அவரது மனமும் செயல்களும் சென்றன. காலப்போக்கில் அவர் பகவானை வழிபட்டுக் கொண்டிருக்கும்போது கூட வழிபாட்டை சிதறடிக்கும் வகையில், மான்குட்டி எங்கிருக்கிறது என்று தேடுவார். இவ்வாறாக, பரத மன்னர் அந்த மான் மீது அடக்க முடியாத பற்று வைத்திருந்தார்.

பரத மன்னர் தனது குடும்பம், மனைவி, மக்கள் மற்றும் அரசினை தன் ஆன்மீக முன்னேற்றத்திற்கு தடையாக இருக்கும் என்று துறந்து காட்டுக்கு வந்தார். ஆனால் இங்கே ஒரு மான் மீது கொண்ட பாசத்தால் ஆன்மீக வாழ்க்கையில் தடுமாறினார். உரிய காலத்தில் மரணமும் வந்தது. மான் மேல் கொண்ட பாசத்தினால் அந்த மான்குட்டியை நினைத்தே உயிரைவிட்டார். அவரது மனம் அப்போது மாணை நினைத்திருந்ததால் அவருக்கு மான் உடல் கிடைத்தது (கீதை 8.6):

யம் யம் வாபி ஸ்மரன் பாவம்
த்யஜத்ய-ந்தே கலேவரம்
தம் தம் ஏவைதி கௌந்தேய
ஸதா தத்-பாவ-பாவித:

"ஒருவன் தன் உடலை விடும்போது எந்த நிலையை எண்ணுகின்றானோ, குந்தியின் மகனே ஐயமின்றி அந்நிலையை அவன் அடைகிறான். "

மனித உடலைத் துறந்து மான் உடலைப் பெற்றாலும் அவர் தன் முற்பிறப்பு நிகழ்ச்சிகள் எதையும் மறக்கவில்லை. முந்தைய வாழ்க்கையின் வலிமை மிக்க பக்தியினால் இப்பிறப்பில் தான் பெற்றிருக்கும் உடலைப் பற்றி அவரால் அறிந்து கொள்ள முடிந்தது. தன்னுணர்வுப் பாதையிலிருந்து தவறிவிட்டதை உணர்ந்தார். மான் கூட்டத்தில் சேராமல் பலகாஸ்ரமத்தை சுற்றியே வந்தார். காய்ந்த இலை சருகுகளை உண்டார். சாதுக்கள் இருக்கும் இடத்தையே சுற்றிச்சுற்றி வந்தார். வெகு விரைவில் மான் உடலை விட்டார்.

இதைப்பற்றி பகவான் மேலும் கூறுகிறார்: "நீண்ட கால யோகப்பயிற்சிக்குப்பின் வெற்றியடையாத யோகி அறிவில் சிறந்து விளங்கும் ஆன்மீகிகளின் குலத்தில் பிறப்பது உறுதி. இத்தகு பிறவி நிச்சயமாக இவ்வுலகில் மிக அரிதானதாகும்."

பக்திப்பாதையில் சற்றே வீழ்ச்சியடைந்த பரத மஹாராஜா மான் பிறவி கிடைத்ததும் தன்னை உணர்ந்தவரானார். அடுத்த பிறவி ஒரு ஆன்மீகவாதியின் இல்லத்தில் பிறக்கும் பேற்றினைப் பெற்றார். இப்போதும் பகவான் அருளால் முந்தைய பிறவி நினைவில் இருக்க ஒரு ஜடம்போல இருந்தார். எனவே அவர் ஜடபரதர் என அழைக்கப்பட்டார். பித்துப் பிடித்தவர் போல் எந்த பற்றுதலும் இன்றி அவர் வாழ்ந்தார். இதை அறிந்த தந்தை, "வேதமந்திரங்களைக் கற்றுக்கொடுத்து ஏதாவது பலன்னோக்கு செயல்களில் ஈடுபட வைக்கலாம்" என எண்ணி வேதமந்திரங்களை அவர் கற்றுக்கொடுத்தாலும், அதில் எந்தவிதமான ஈடுபாடுமின்றி இருந்தார். எந்த ஜடப்பொருள்களிலும் பற்றுதலின்றி இருந்தார். தன்னை எப்போதும் ஆழ்ந்த சிந்தனையில் ஈடுபடுத்தி, மனதில் பகவானை தியானம் செய்துகொண்டே இருந்தார். இந்த பிறவியில் பகவானை அடைந்தே தீர்வேண்டும் என்பதை மட்டுமே குறிக்கோளாகக் கொண்டு பௌதீகத்திலிருந்து விலகி இருந்தார்.

கடைசியில் அவர் பகவானிடம் சேர்ந்தார். எனவே, பக்தர்கள் பக்திப்பாதையில் பக்குவமில்லாமல் சற்று வீழ்ச்சியடைந்தாலும் பகவான் கைவிடமாட்டார். நமக்கு பக்திப்பாதையைத் தொடர வாய்ப்பளிப்பார். பரத மகாராஜாவாக இருந்து, பக்திப்பாதையில் சிறிது கவனக்குறைவால் மான்பிறவியை ஏற்றாலும், பின்னர் அவர் மிக்கவனமாகச் செயல்பட்டு, பக்திப்பாதையைத் தொடர்ந்து பகவானை அடைந்தார். நாம் செய்யும் தூய

பக்தி என்றுமே வீண்போவதில்லை என்பதற்கு ஜடபரதர் ஒரு சிறந்த எடுத்துக்காட்டு.

6.43 - தத்ர தம் புத்தி - ஸம் யோகம்

தத்ர தம் புத்தி - ஸம் யோகம்
லபதே பெளர்வ தேஹிகம்
யததே ச ததோ பூய:
ஸம் ஸித்தௌ குரு நந்தன

மொழிபெயர்ப்பு

தத்ர - அதன்பின்; தம்- அந்த; புத்தி- ஸம்யோகம்- அத்தகு புத்துணர்வு; லபதே- அடைகிறான்; பெளர்வ- தேஹிகம் - முந்தைய உடலிலிருந்து; யததே -முயல்கிறான்; ஸ - மேலும்; தத: அதன்பின்; பூய:- மீண்டும்; ஸம்ஸித்தௌ - பக்குவத்திற்காக; குரு- நந்தன- குரு மைந்தனே.

பொருள்

குரு மைந்தனே, அத்தகு பிறவியை அடைபவன், தனது முந்தைய பிறவியின் திவ்ய உணர்வினை மீண்டும் பெற்று, பூரண வெற்றியை அடைவதற்காக, அந்நிலையிலிருந்து மேலும் முன்னேற்றமடைய முயல்கிறான்.

விளக்கவுரை

பக்திப்பாதையில் இடையில் தவறினாலும் பக்தித்தொண்டு தொடரும்:

பகவானின் திவ்யமான தொண்டில் ஈடுபடும் ஒரு பக்தன் சில நேரங்களில் தடைகளுக்கு உள்ளாகலாம். ஆனாலும் பக்தியில் உயர்ந்த நிலையை விட்டு, அந்த பக்தன் என்றும் தாழ்ந்து விடுவதில்லை. சில சமயங்களில் பகவானின் விருப்பமே கூட தடையாக அமையலாம். இதனால் அவர் அவருடைய பக்தி சேவையின் உயர்ந்த நிலையை இழந்து விட்டார் என்று பொருள் இல்லை. கிருஷ்ண உணர்வு என்றுமே நிரந்தரமானதும் பூரணமானதுமாகும். ஆகையால், அது எந்த சூழ்நிலையிலும் இழக்கப்படுவதில்லை. இக்கருத்திற்கு இந்திரத்யும்ன மன்னனின் வரலாறு மிகச்சிறந்த எடுத்துக்காட்டாகும்:

இந்திரத்யும்ன மன்னன் பாண்டிய நாட்டின் மாமன்னராக ஆட்சி செய்து வந்தார். அவர் பகவானின் தூய பக்தர். தக்க காலம் வந்ததும் குடும்ப வாழ்விலிருந்து அவர் ஓய்வு பெற்று, மலைப்பகுதிக்குச் சென்று, ஜடா முடி தரித்து தவம் செய்வதில் ஈடுபட்டார். ஒருமுறை அவர் மௌன விரதம் மேற்கொண்டு, பகவான் மீது கொண்ட பிரேமையால், தன்னை மறந்து பரவசத்தில் ஆழ்ந்திருந்தார்.

இந்திரத்யும்ன மகாராஜா சாபம் பெறுதல்:

அப்போது அகஸ்திய முனிவர் தன் சீடர்களுடன் இந்திரத்யும்ன மகாராஜா தவம் செய்த இடத்திற்கு வந்தார். மன்னன் பகவத் பிரேமையில் இருந்ததால், அகஸ்திய முனிவருக்கு முறையாக மரியாதை செய்யவில்லை. வேண்டுமென்றே மன்னன் தன்னை அவமதித்ததாகக் கருதிய முனிவர் கடும் கோபம் கொண்டவராய், "இந்த இந்திரத்யும்ன மகாராஜா ஒரு சாது அல்ல. தூர் ஆத்மாவும், கல்வியறிவு அற்றவனுமான இவன் ஒரு அந்தணனை அவமதித்து விட்டான். ஆகையால் இவன் இருளடைந்த பிரதேசத்தினுள் நுழைந்து, மந்த புத்தி படைத்த ஒரு யானையின் உடலைபெறுவானாக." என்று சாபமிட்டு அவ்விடத்தை விட்டு அகன்றார்

சாபத்தை முழுமனதுடன் ஏற்றுக்கொள்ளுதல்:

தூய பக்தனாக இருந்த இந்திரத்யும்ன மஹாராஜனோ அகஸ்திய முனிவரின் சாபத்தை முழுமனதுடன் வரவேற்றார். அது பகவானின் விருப்பம் என்பதை அவர் நன்கு அறிந்திருந்தார். பகவான் விருப்பப்படி நடக்கும் அனைத்து செயல்களும், இறுதியில் பக்தனுக்கு நன்மையே விளைவிக்கும் என்பதை அவர் நன்கு அறிந்திருந்தார்.

இந்திரத்யும்ன மகாராஜா யானையாக பிறவி எடுத்தல்:

அகஸ்தியரிடம் சாபம்பெற்ற மன்னர் திரிகூடமலைக் காடுகளில் கஜேந்திரன் என்ற பெயரில் யானைகளின் தலைவனாக சுதந்திரமாக தன் கூட்டத்துடன் வாழ்ந்து வந்தது. திரிகூட மலைப் பள்ளத்தாக்கில் வருணனுக்கு உரிமையான ருதுமத் என்றழைக்கப்படும் அழகிய வனம் ஒன்று இருந்தது. அங்கு மலர்களும், பறவைகளும் நிறைந்து காணப்பட்ட மிகப்பெரிய ஏரி ஒன்று காணப்பட்டது. அங்கு கஜேந்திரன் தன் துணைகளுடன் இறங்கி நீராடி, ஏரியின் சுவையான நீரைப் பருகி திருப்தியுற்றது. அந்த ஏரியின் நீரை தன் தும்பிக்கையால் முகர்ந்து மற்ற யானைகளின் மீது தெளித்து அவர்களையும் ஆனந்தப்படுத்தியது.

அப்போது ஒரு நாள், பலம் வாய்ந்த முதலை ஒன்று கஜேந்திரன் காலை கோபத்துடன் கவ்வியது. யானை இந்த ஆபத்திலிருந்து விடுபட இயன்ற அளவு முயன்றது. மற்ற யானைகளும் கஜேந்திரனைக் காப்பாற்ற முயன்றன. ஆனால் முடியவில்லை. கஜேந்திரனுக்கும் முதலைக்கும் ஏற்பட்ட போராட்டம். இந்த போராட்டம் நீரில் நடந்ததால் நீர்வாழ் பிராணியாக முதலையின் பலம் அதிகரிக்க, நிலம்வாழ் பிராணியான யானையின் பலம் குறைந்து கொண்டு வந்தது.

கஜேந்திரனின் சரணாகதி:

இந்த இக்கட்டான நிலையில் கஜேந்திரன் சிந்தனை செய்தான், "என்

உறவினர்கள், நண்பர்கள், மற்றும் துணைவியர்களாக இருக்கும் அத்தனையானவர்களால் என்னைக் காப்பாற்ற இயலவில்லை. ஆகையால், மகாபுருஷர்களுக்கும் பாதுகாப்பு அளிப்பவரான பகவானிடம் நான் சரணடைவேனாக. மரணமும் பகவானிடமுள்ள பயத்தால் அஞ்சி ஓடுகின்றது. அவரிடம் சரணடைந்த அனைவருக்கும் அத்தகைய பாதுகாப்பை அளிக்கும் பகவானிடம் நான் சரணடைவேனாக" என்ற தெளிவான முடிவுக்கு வந்தது.

கஜேந்திரனின் முற்பிறவி பக்தி இப்பிறவியிலும் தொடர்ந்தது. "இந்த பிறவியில் மந்தமான யானையின் உடலை இந்திரத்யும்ன மகாராஜா பெற்றிருந்தாலும், அவர் முற்பிறவியில் பகவானுக்கு செய்திருந்த பக்தித்தொண்டின் காரணமாக, பகவானை வழிபடும் முறையும் பிரார்த்தனைகளும் இப்பிறவியிலும் அவருக்கு நினைவுக்கு வந்தது" (ஸ்ரீமத்பாகவதம் 8.4.11-12). கஜேந்திரன் பூரணமான புத்தியுடன் தனது மனதை இதயத்தில் பதித்தது. இந்திரத்யும்னனாக இருந்தபோது தான் பயிற்சி பெற்றிருந்த மந்திரங்கள் அனைத்தும் நினைவுக்கு வர, உடனே அது பகவானை நோக்கி பிரார்த்தித்தது.

கஜேந்திரன் உதவிக்கு பகவான் வந்தார்:

கஜேந்திரனின் பிரார்த்தனைகளைக் கேட்ட பகவான் அதன் நிராதரவான நிலையை உணர்ந்து, தன் சக்கராயுதத்துடன் கருடன் மீதமர்ந்து கஜேந்திரன் முன் தோன்றினார். நீரினுள் முதலையால் கவ்வப்பட்டு, வேதனையுடன் துன்பப்பட்டுக்கொண்டிருந்த கஜேந்திரன், வானில் சக்கரத்தை ஏந்தி பகவான் கருடன் மீதேறி வருவதைக்கண்டதும், தாமரை மலர் ஒன்றை ஏந்தி உயர்த்தி, "நாராயணா, அகில குருவே, பகவானே தங்களுக்கு எனது நமஸ்காரம்" என்று பிரார்த்தனை செய்து மலரை பகவானுக்கு அளித்தது.

கஜேந்திரன் மற்றும் முதலையின் சாப விடுதலை:

பகவான் தனது கருட வாகனத்திலிருந்து இறங்கி, கவ்விக்கொண்டிருந்த முதலையின் வாயை தன் சுதர்ஸன சக்கரத்தால் துண்டித்தார். தேவலோக முனிவரின் சாபத்தால் முதலை உருவிலிருந்த ஹூஹூ என்ற கந்தர்வ மன்னன் சாப விமோசனம் பெற்று, கந்தர்வ ரூபத்தை மீண்டும் பெற்றார். பகவானின் ஸ்பரிசுத்தால், கஜேந்திரன் முற்றிலும் அஞ்ஞானத்திலிருந்து விடுபட்டு, பகவானின் ரூபத்தைப்பெற்று, சாரூப்ய முக்தியை அடைந்தது.

பிறவிதோறும் தொடரும் பக்தித் தொண்டு:

ஒரு பக்தர் தற்போதைய பிறவியில் பக்தியில் பக்குவம் அடையாவிட்டாலும், மறு பிறவிகளில் அந்த பக்தியைத் தொடரும் பாக்கியத்தைப் பெறுகிறார். ஆகையால் பக்தித்தொண்டு எந்நாளும்

எப்பிறவியிலும் வீணாவதில்லை. பிறவிதோறும் தொடர்கிறது. முற்பிறவியில் ஒருவன் செய்த பக்திப் பயிற்சிகள், வரும் பிறவிகளிலும் பகவான் கருணையால் நினைவில் நிலைக்கிறது. அதனால் பக்தித் தொண்டை தொடர முடிகின்றது.

6.46 - தபஸ்விபயோ திகோ யோகீ

தபஸ்விபயோ திகோ யோகீ
ஜ்ஞானிப்யோ பி மதோ திக:
கர்மிப் யஷ் சாதி கோ யோகீ
தஸ் மாத் யோகீ பவார் ஜுனா

மொழிபெயர்ப்பு

தபஸ்விப்ய:- தவம் புரிபவனைவிட; **அதிக-** சிறந்தவன்; **யோகீ-** யோகி; **ஜ்ஞானிப்ய** - ஞானியை விட; **அபி-** மேலும்; **மத-** கருதப்படுகிறான்; **அதிக-** சிறந்தவனாக; **கர்மிப்ய** -பலன் நோக்கி செயல்படுபவனைவிட; **ச** - மேலும்; **அதிக-** சிறந்தவனாக; **யோகீ** - யோகி; **தஸ்மாத்-** எனவே; **யோகீ** - யோகி; **பவ** - ஆவாயாக; **அர்ஜுன** - அர்ஜுனா

பொருள்

தவம் புரிபவன், ஞானி, மற்றும் பலனை எதிர்பார்த்து செயல்படுபவனைக் காட்டிலும், யோகி சிறந்தவனாவான். எனவே, அர்ஜுனா, எல்லா சூழ்நிலைகளிலும் யோகியாக இருப்பாயாக.

விளக்கவுரை

தவம் செய்யும் முனிவர்களை விட சிறந்தவர்கள் யோகிகள். எனவே, யோகியாக இருப்பாயாக! என பகவான் அர்ஜுனனிடம் கூறுகிறார். உண்பதையும், உறங்குவதையும் நெறிப்படுத்தியவன் யோகி. ஜீவாத்மாவை பரமாத்மாவுடன் இணைப்பதே யோகமாகும். இந்த யோகமுறைகள் பலவகைப்படும்.

1) கர்மயோகி:

செயல்களை செய்து, அதன் பயன்களைப் பகவானுக்கு அர்ப்பணித்து பகவானுடன் இணைய முயற்சி செய்பவன் கர்மயோகி. இது அடிப்படையான யோக முறையாகும். எல்லோரும் ஏதாவது செயல் செய்துகொண்டே இருக்கிறோம். செயலை செய்யாமல் ஒருகணம் கூட நம்மால் இருக்க முடியாது. சாஸ்திரங்கள் பரிந்துரைக்கும் செயல்களை செய்தால், அவை நல்ல கர்மங்களாகும். நல்ல கர்மாக்களை ஒருவன் செய்தால் அவனுக்கு புண்ணியங்கள் கிடைக்கும். சாஸ்திரங்கள் செய்யக்கூடாது எனக்கூறும் செயல்களை செய்தால் அது விகர்மா எனப்படும். மிருகங்களைக் கொல்லக்கூடாது; மது அருந்தக்கூடாது; சூதாடக்கூடாது; தகாத உறவு கூடாது என சாஸ்திரங்கள் கூறுகின்றன.

அத்தகைய செயல்களை செய்தால் அவை விகர்மா எனப்படும். ஏனென்றால் அவை பாவங்களுையே சம்பாதிக்கும்.

2) ஞான யோகி:

ஜீவாத்மா, பரமாத்மா, பகவான், பிரம்மம் இவை அனைத்தைப் பற்றி அறிய முயற்சி செய்பவன் ஞான யோகி. இது ஜடவலக ஞானம் அல்ல. விவேகானந்தர் ஒரு மிகச் சிறந்த ஞானியாக விளங்கினார். ஆனால் ஞானிகளால் பகவானை அறியமுடிவதில்லை. ஏராளமான சாஸ்திரங்களைப் படித்த ஞானியான விவேகானந்தர் கடவுள் எப்படி இருப்பார்? அவரைக் காண வேண்டும் என்ற எண்ணத்தில் குமரிக் கடலில் பாறை மீது அமர்ந்து தியானத்தார். அப்போது யாரோ, தண்ணீரை முகர்ந்து கீழே ஊற்றும் சப்தம் கேட்டது, கண்ணைத் திறந்து பார்த்தார். ஒரு பெண் குழந்தை சிறு கிளிஞ்சல் (சிப்பி) ஒன்றில் கடல் தண்ணீரை எடுத்து பாறையில் ஒரு குழியில் திரும்பத் திரும்ப ஊற்றிக் கொண்டே இருந்தது. அந்த குழந்தையிடம் விவேகானந்தர் கேட்டார். "குழந்தாய்! இந்த சிறிய சிப்பியில் தண்ணீர் கொண்டு, இந்த குழிக்குள் ஊற்றுகிறாயே, அது எப்போது நிறையப்போகிறது. ஏன் இதை செய்கிறாய்?" என்று கேட்டார். அப்போது அந்த குழந்தை "இது எப்போது நிறையும் என்று என்னைக்கேட்கிறாயே, ஆனால் உன் சிறிய தலைக்குள் பிரபஞ்சத்தைப் படைத்த பகவானைக் கொண்டு வர தியானிக்கிறாயே, அது மட்டும் எப்படி முடியும்?" என்று கேட்டு மறைந்து விட்டது. நாம் இன்று கன்னியாகுமரியில் விவேகானந்தர் பாறையில் பார்க்கும் குமரி பகவதியம்மனின் பாதம் இந்த சம்பவத்தைக் கொண்டது. ஞானிகள், தியானம் தியானம் என்று பரம் பொருள் பற்றிய தேடலிலேயே தங்கள் காலத்தைக் கழிக்கின்றனர். ஆனால் அவர்களால் பகவானை ஒருபோதும் அறிய முடிவதில்லை.

3) அஷ்டாங்கயோகி: தனது இதயத்தில் இருக்கும் பரமாத்மாவை ஜீவாத்மாவுடன் யமம், நியமம், ஆசனம், பிரத்தியாஹாரம், பிரானாயாமம், தியானம், தாரணை, சமாதி என எட்டு நிலைகளில் தியானித்து இணைய முயற்சி செய்கிறவர்களுக்கு அஷ்டாங்கயோகிகள் என்று பெயர். ஆனால் இவர்களாலும் பகவானை ஒருபோதும் அறிய முடிவதில்லை. எத்தனையோ கோடி வருடங்கள் தவயிருந்தாலும், பகவானின் பாதத்தின் நகத்தைக் கூட காணமுடிவதில்லை என்று சாஸ்திரங்கள் கூறுகின்றன.

4) பக்தியோகி: பக்தியினால் பகவானுடன் இணைய வேண்டி பக்தி சாதகங்கள் செய்பவன் பக்தி யோகி என்று அழைக்கப்படுகிறான். ஒரு பக்தி யோகியின் குறிக்கோள், பகவானை அடைந்து அவருக்கு சேவைசெய்ய வேண்டும் என்பதே.

மேற்குறிப்பிட்ட அத்தனை யோக மார்க்கங்களிலும், பக்தி யோகம் மட்டுமே சிறந்தது. இதை பகவான் ஸ்ரீகிருஷ்ணர் பகவத்கீதையில் பல சுலோகங்களில் கூறுகிறார். அடுத்து வரும் சுலோகத்தைக் கவனியுங்கள். மற்ற அனைத்து யோகங்களும் பக்தி யோகத்துக்குச் செல்ல வெறும்

படிக்கற்களே என்பதை நாம் உணர வேண்டும். மற்ற யோகங்களை ஒருவன் பின்பற்றினாலும், கிருஷ்ண பக்தி உணர்வு இல்லாமல் செய்தால் அவை பயனற்றது. ஆத்ம ஞானம் இல்லாத ஞானமும் பயனற்றது. ஆத்மாவிற்கு எது தேவையோ, அதை நாம் கொடுக்க வேண்டும். முழுமுதற் கடவுளை சரணடையாத ஞானமும் பயனற்றது. எவ்வளவு வேதங்களையும், சாஸ்திரங்களையும் கற்றாலும், அது முழுமுதற் கடவுளை அடைவதற்கான பாதையாக இருக்க வேண்டும்; இல்லையென்றால் சாஸ்திர ஞானமும் பயனற்றது. கிருஷ்ண உணர்வின்றி, செய்யக்கூடிய தானமோ, தர்மமோ அனைத்தும் பயனற்றது. எனவே, கர்ம யோகமாக இருந்தாலும்சரி, ஞானயோகமாக இருந்தாலும் சரி, அஷ்டாங்க யோகமாக இருந்தாலும் சரி, எதுவானாலும் பகவான் கிருஷ்ணருடன் இணைத்து செய்வதே உத்தமமானது.

6.47 - யோகினாம் அபி ஸர்வேஷாம்

யோகினாம் அபி ஸர்வேஷாம்
மத் - கதேனாந்தார் - ஆத்மனா
ஷ்ரத்தாவான் பஐதே யோ மாம்
ஸ மே யுக்ததமோ மத:

மொழிபெயர்ப்பு

யோகினாம் - யோகிகளில்; **அபி**- மேலும்; **ஸர்வேஷாம்** - எல்லா வித; **மத் - கதேன** - என்னில் நிலைத்த ,எப்போதும் என்னையே எண்ணிக்கொண்டுள்ள; **அந்தராத்மனா** - தனக்குள்; **ஸ்ரத்தாவான்** - முழு நம்பிக்கையுடன்; **பஐதே** - திவ்யமான அன்புத் தொண்டு புரிகிறான்; **ய:-** எவனொருவன்; **மாம்**- எனக்கு; **ஸ:** - அவன்; **மே** - என்னால்; **யுக்த - தம:** மிகச்சிறந்த யோகியாக; **மத:-** கருதப்படுகிறான்.

பொருள்

எல்லா யோகிகளுக்கு மத்தியில் , எவனொருவன் பெரும் நம்பிக்கையுடன் எப்போதும் என்னில் நிலைத்து, தன்னுள் என்னை எண்ணி, எனக்கு திவ்யமான அன்புத் தொண்டு புரிகிறானோ, அவனே யோகத்தில் என்னுடன் நெருங்கியவனும் எல்லோரையும் விட உயர்ந்தவனும் ஆவான். இதுவே எனது அபிப்பிராயம்.

விளக்கவுரை

ஸ்ரீகிருஷ்ணரின் தாய் யசோதை, வேத சாஸ்திரங்களைக் கற்றறிந்த அறிவாளியாகவோ, அல்லது கடினமான யோகப்பயிற்சியை மேற்கொண்ட அஷ்டாங்க யோகியாகவோ இல்லாமல், சாதாரண ஆயர்குலப்பெண்ணாக இருந்தும், யோகிகளில் எல்லாம் மிகச்சிறந்த யோகியென அவள் கருதப்படுகிறாள். மர உரலோடு சேர்த்து, குழந்தை கிருஷ்ணரை தாய்

யசோதை கயிற்றால் கட்டிய நிகழ்ச்சியான தாமோதர லீலை இக்கருத்தை உறுதி செய்கிறது.

சொல், செயல், சிந்தனை அனைத்தையும் ஒருநிலைப்படுத்திய யோகி தாய் யசோதை. நந்த மகாராஜாவிடம் இருந்த ஒன்பது லட்சம் பசுக்களில் 'பத்ம கந்தா' என்றழைக்கப்படும் எட்டு பசுக்கள் முக்கியமானவை. அவை நறுமணமிக்க புற்களை உண்டு, பசுக்கள் முக்கியமானவை. அவை நறுமணமிக்க புற்களை உண்டு, காய்ச்சி, தயிராக்கி வெண்ணெய் எடுப்பது யசோதையின் வழக்கம். அந்த வெண்ணெயை கிருஷ்ணருக்கு அளித்து வந்தாள். நறுமணமிக்க வெண்ணெயை ஸ்ரீகிருஷ்ணருக்கு அளித்தால், பக்கத்து வீடுகளில் வெண்ணெய் திருடுவதை தவிர்ப்பார் என்பது யசோதையின் எண்ணம்.

தாமோதர மாதத்தின் தீபாவளித்திருநாளன்று அதிகாலையில் வழக்கம்போல எழுந்த யசோதை, குழந்தையான ஸ்ரீகிருஷ்ணர் உறங்குவதைக்கண்டு, தயிர் கடைய ஆரம்பித்தாள். அன்று உபநந்தாவின் அழைப்பின் பேரில், அவர் வீட்டிற்கு ரோகினியும், பலராமரும் சென்றிருந்தனர். யசோதை, குழந்தை ஸ்ரீகிருஷ்ணரின் குழந்தை பருவ செயல்களை நினைவு கூர்ந்தவளாய், தனக்கே உரிய முறையில் பிரேம ரசமான பாடல்களைப் பாடிக் கொண்டே தயிர் கடைந்து கொண்டிருந்தாள். அதற்கு பக்கவாத்தியமாக அவளது கைவளையல்கள் ஒலித்தன.

இவ்வாறு தன் மகன் கிருஷ்ணரின் நினைவில் மூழ்கி, அவருடைய லீலைகளை பாடல்களாக பாடியவாறும், அவ்வப்போது தன் மகன் எழுந்துவிட்டானா என்று பார்த்துக்கொண்டும் தயிர் கடைந்து கொண்டிருந்தாள். யசோதையின் கண்கள் உறங்கிக்கொண்டிருக்கும் ஸ்ரீகிருஷ்ணர் எழுந்து விட்டானா என்பதைப் பார்ப்பதில் இருந்தது; அவளுடைய உடலும் கைகளும் வெண்ணெயைக் கடைந்தெடுப்பதில் முற்றிலும் ஈடுபட்டிருந்தது. அவளது சொல்லோ, கிருஷ்ணரின் லீலைகளைப் பாடுவதில் இருந்தது, தன் சொல், செயல், சிந்தனை அனைத்தையும் கிருஷ்ணரிடம் ஒருநிலைப்படுத்தினாள்.

மனோ வேகத்தில் பயணம் செய்யும் யோகிகளிடம் பிடிபடாத கிருஷ்ணர் உறங்கி எழுந்து தாயிடம் வந்தார். ஸ்ரீகிருஷ்ணருக்கு யசோதை பாலூட்டினார். இதற்கிடையில் கறந்த பாலை பாத்திரத்தில் ஊற்றி அடுப்பில் வைத்திருந்தாள். அடுப்பில் வைத்த பால் பொங்கி வழிய, மடியில் இருந்த குழந்தை ஸ்ரீகிருஷ்ணரை, வேகமாக கீழே இறக்கி விட்டு விட்டு, அடுப்பில் இருந்த பால் பாத்திரத்தை இறக்க சென்றாள் தாய் யசோதை. தாயிடம் பாலருந்துவது தடை பட்டதால், கோபம் கொண்ட குழந்தை ஸ்ரீகிருஷ்ணர் தயிர் பானையை உடைத்தார். புதிதாக கடைந்தெடுத்த வெண்ணெயை எடுத்து உண்ணத்தொடங்கினார்.

திரும்பி வந்த யசோதை, குப்புற கவிழ்க்கப்பட்டிருந்த மர உரலில் ஸ்ரீகிருஷ்ணர் ஏறி நின்றவாறு, தயிர், வெண்ணை போன்ற பால் பொருட்களை தானும் உண்டு, குரங்குகளுக்கும் விருப்பம்போல விநியோகிப்பதையும், இடையிடையே தன் தாயாரிடம் தான் பிடிபட்டுவிடுவோமோ என்ற கவலையுடன் அங்குமிங்கும் பார்த்துக்கொண்டிருப்பதையும் கண்டாள். கிருஷ்ணரைப் பிடிக்க தாய் யசோதை கையில் ஒரு கம்புடன் நெருங்க, தாயைக் கண்ட கிருஷ்ணர் மர உரலில் இருந்து குதித்து, பெரும் அச்சத்திற்கு உள்ளானவர் போல ஓட்டம் பிடித்தார்.

அஷ்டாங்க யோகிகள், அஷ்டாங்க யோகத்தின் மூலம், தங்களது இதயத்தில் இருக்கும் பரமாத்மாவை உணர முயற்சிக்கின்றனர். ஞானயோகிகள் கடுமையான பயிற்சியினால் பிரம்ம ஜோதியில் கலக்க விரும்புகின்றனர். ஆனால் அவர்கள் தங்கள் முயற்சியில் தோல்வியே அடைகின்றனர்.

ஆனால், தாய் யசோதை, அதே பரம புருஷ பகவானான கிருஷ்ணரை தன்னுடைய மகனாகக் கருதி, அவரைப் பிடிக்க பின்தொடர்ந்து ஓடினார். இறுதியில் முழுமுதற் கடவுளாகிய ஸ்ரீகிருஷ்ணர், அவளிடம் பிடிபட்டார்.

யோகிகளால் கடுந்தவத்தினாலும், விரதங்களாலும் கிருஷ்ணரைப் பெற முடியாது. ஆனால், எல்லா தடங்கல்களுக்கு இடையிலும், தாய் யசோதைவால் எவ்வித சிரமமும் இன்றி ஸ்ரீகிருஷ்ணரை பிடிக்க முடிந்தது. இதுவே, தாய் யசோதை அனைத்து யோகிகளிலும் முதன்மையானவர் என்பதை நிரூபிக்கிறது.

கோடிக்கணக்கான ஆண்டுகள் தவத்திற்குப் பின்னரும், மனோ வேகத்தில் பயணம் செய்யும் யோகிகளாலும், ஞானிகளாலும் பகவான் ஸ்ரீகிருஷ்ணரின் பிரம்மஜோதி பிரகாசத்தினுள் கூட பிரவேசிக்க இயலாது. அவ்வாறு பிரவேசித்தாலும், அவர்கள் பிரம்மத்திலிருந்து விரைவில் கீழே வீழ்ந்து விடுகின்றனர்.

தாய் யசோதையிடம் பிடிபட்ட கிருஷ்ணர், இன்னும் அதிக அச்சமடைந்து, தான் குற்றவாளி என்பதை ஒப்புக்கொண்டார். அவர் அழுவதை தாய் யசோதை கண்டாள். அவரது கண்ணில் பூசப்பட்டிருந்த கருப்பு மை கரைந்து கண்ணீருடன் கலந்தது. அழுதுகொண்டு தன் கரங்களால் கண்களைக் கசக்கியபொழுது, அந்த மை அவர் முகம் முழுவதும் பரவியது. அஷ்டாங்க, ஞான, மற்றும் கர்ம யோகிகளால் ஸ்ரீகிருஷ்ணரை நெருங்கவும் முடியாது. சிவபெருமான் மற்றும் பிரம்மா போன்ற தேவர்களும் கூட, தியானத்தாலும் மற்றும் தொண்டாலும் வழிபடுகின்றனர். மிகவும் சக்தி வாய்ந்த யமராஜன் கூட பகவான் ஸ்ரீகிருஷ்ணரைக் கண்டு அஞ்சுகிறார்.

ஆனால், காலனையும் கலங்க வைக்கும் ஸ்ரீகிருஷ்ணர், தன் தாய்

யசோதையின் கையில் இருக்கும் கம்பைக் கண்டவுடனேயே ஒரு சாதாரண குழந்தையைப்போல அழத் தொடங்குகிறார். கோடிக்கணக்கான தேவாதி தேவர்களும் யோகிகளும் கண்டு பயப்படும் ஸ்ரீகிருஷ்ணரையே கலங்க வைக்கும் உத்தம யோகி தாய் யசோதை! மகா யோகிகளிலும் கூட சாதிக்க முடியாததை சாதித்த தாய் யசோதை நிச்சயமாக மாபெரும் யோகியே!

அத்தியாயம் 7 (விஞ்ஞான யோகம்)

7.3 - மனுஷ்யானாம் ஸஹஸ்ரேஷு

மனுஷ்யானாம் ஸஹஸ்ரேஷு
கஷ்-சித் யததி ஸித்தயே
யததாம் அபி ஸித்தானாம்
கஷ்-சின் மாம் வேத்தி தத்த்வத:

மொழிபெயர்ப்பு

மனுஷ்யானாம் - மனிதர்களில்; ஸஹஸ்ரேஷு- பல்லாயிரம்; கஷ் - சித் - ஏதேனும் ஒருவன்; யததி - முயல்கிறான்; ஸித்தயே- பக்குவத்திற்காக; யததாம் - அவ்வாறு முயல்வோரில்; அபி - கூட; ஸித்தானாம் - பக்குவத்தை அடைந்தவரில்; கஷ் -சித் - ஏதேனும் ஒருவன்; மாம் - என்னை; வேத்தி - அறிகிறான்; தத்த்வத: - உள்ளபடி

பொருள்

ஆயிரமாயிரம் மனிதர்களில் யாரேனும் ஒருவன் பக்குவமடைய முயலலாம். அவ்வாறு பக்குவமடைந்தவர்களில் கூட யாரேனும் ஒருவனே என்னை உண்மையாக அறிகிறான்.

விளக்கவுரை

பகவான் இரண்டாவது அத்தியாயத்திலிருந்து ஆறாவது அத்தியாயம் வரை பல்வேறு யோக முறைகளை அர்ஜுனனுக்கு விளக்கினார். அர்ஜுனன் தன்னால் அந்த யோக முறைகளை பின்பற்ற முடியாது என்று கூறுகிறான். அனைத்து யோக முறைகளுக்கும் மனக்கட்டுப்பாடு முக்கியமாக அமைகிறது. ஆனால், அர்ஜுனன் தன்னால் மனதைக் கட்டுப்படுத்த முடியாது என்று கூறுகிறான்.

சஞ்சலம் ஹி மன: க்ருஷ்ண: ப்ரமாதி பலவத் த்ருடம
தஸ்யாகம் நிக்ரஹம் மன்யே வாயோர் இவ ஸுதுஷ்கரம்

"கிருஷ்ணரே, மனம் அமைதியற்றதும், குழப்பம் நிறைந்ததும், அடங்காததும், சக்தி மிகுந்ததுமாயிற்றே. வீசும் காற்றை அடக்குவதை விட மனதை அடக்குவது எனக்கு கடினமாக தோன்றுகிறது"

உலகில் 84 லட்சம் உயிர்வாழிகள் உள்ளன. அதில் மனிதர்கள் மட்டும் 4 லட்சம் வகையினர் உள்ளனர். இந்த வகைப்பாடு உணர்வு நிலையின் அடிப்படையில் அமைகிறது. இதில் கடைநிலையில் வருபவர்கள் 'நராதமா' என்று அழைக்கப்படுகின்றனர். இந்த 4 லட்சம் வகையான மனிதர்களில் ஏராளமானோர் பகவானை அடைய முயற்சி செய்கின்றனர். ஆனால், முடியவில்லை. அவர்கள் பக்குவப்படவில்லை. ஆயிரக்கணக்கான

மனிதர்களில் யோகிகளும், ஞானிகளும், முனிவர்களும் அடங்குவர். இப்போது நமக்கு ஒரு கேள்வி எழலாம். "கிருஷ்ண பக்தி கடினமானதா?"

முனிவர்களாக இருந்தாலும், ஞானிகளாக இருந்தாலும், யோகிகளாக இருந்தாலும் அவர்களது ஆன்மீகப்பாதையில் இரண்டு முக்கியமான நெறிமுறைகளை கடைபிடிக்க வேண்டும். முதலாவதாக, பிரம்மச்சரிய விரதத்தை கடைபிடிக்க வேண்டும். இரண்டாவதாக மனதைக் கட்டுப்படுத்த வேண்டும். துவாபர யுகத்தில் 50 சதவீதம் தர்மங்கள் சரியாக கடைபிடிக்கப்பட்டன. பகவான் அர்ஜுனனுடன் இருந்தார். இருந்தும் அர்ஜுனனால் மனதைக் கட்டுப்படுத்த முடியவில்லை. ஆனால், இந்த கலியுகத்தில் 25 சதவீதம் மட்டுமே தர்மங்கள் கடைபிடிக்கப்பட்டு, வர்ணாஸ்ரம தர்மம் சீர்குலைந்த நிலையில் மனதை எப்படி கட்டுப்படுத்த முடியும்? எனவே, யோகிகளுக்கும், ஞானிகளுக்கும் பக்திப் பாதை கடினமானது.

பஹுனாம் ஜன்மனாம் அந்தே ஜ்ஞானவான் மாம் ப்ரபத்யதே
வாஸுதேவ: ஸர்வம் இதி ஸ மஹாத்மா ஸு துர்லப:

"பற்பல பிறவிகளுக்குப்பின், உண்மையான அறிவுடையவன் எல்லா காரணங்களுக்கும் காரணமாக, எல்லாமாக என்னை அறிந்து, என்னிடம் சரணடைகிறான். அத்தகைய ஆத்மா மிகவும் அரிதானது", என்று பகவான் ஸ்ரீகிருஷ்ணர் கீதையில் குறிப்பிடுகிறார்

கர்மயோகி செயல்களைப் பற்றின்றி செய்து, பலனை பகவானுக்கு அர்ப்பணிக்கிறான். ஞானி, பகவானின் தேஜஸாகிய பிரம்மத்தில் கலக்க முயற்சி செய்கிறான். அஷ்டாங்க யோகி, இதயத்தில் பரமாத்மாவாக குடிகொண்டிருக்கும் பகவானை தியானிக்கிறான். இந்த யோகமுறைகளும் பகவானை அடைவதற்கான பாதைகளே. ஆனால், மிகவும் கடினமான பாதைகள். எனவேதான் பகவான் ஆயிரக்கணக்கான மனிதர்கள் என்னை அடைய முயற்சி செய்கிறார்கள் என்று குறிப்பிடுகிறார்.

'பக்தி யோகம்' பகவானை அடைவதற்கு மிகவும் சுலபமானது மட்டுமன்றி, பக்தி யோகத்தால் மிக எளிதாகவும் பகவானை அடைய முடியும்.

அனன்ய- சேதா ஸததம் யோ மாம் ஸ்மரதி நித்யஷ:
தஸ்யாஹம் ஸுலப : பார்த நித்ய யுக்தஸ்ய யோகின:

"பிருதாவின் மகனே, பிறழாத மனதுடன் என்னை எப்போதும் நினைப்பவன் சுலபமாக என்னை அடைகிறான். ஏனெனில், அவன் இடையறாது என் பக்தித் தொண்டில் ஈடுபட்டுள்ளான்."

பக்தர்கள் எவ்வளவு எளிதாக பகவானை அடைகிறார்கள் என்பதை நாம் காணலாம்.

குஜராத் மாநிலத்தில் துவாரகைக்கு சிறிது தூரத்தில் தோகார் என்னும் கிராமம் உள்ளது. அந்த கிராமத்தில் ஏழை அந்தணர் வசித்து வந்தார். எல்லா ஏகாதசி நாட்களிலும் துவாரகைக்கு வந்து விடுவார். காலையில் வரும் அவர் ஏகாதசி விரதம் கடைபிடிப்பதோடு, ஆலயத்தை சுத்தப்படுத்துதல், பிரசாதம் பரிமாறுதல் போன்ற சேவைகளை செய்து விட்டு மாலையில் வீடு திரும்புவார். சிலநாட்கள் நடந்து வருவார். சில நாட்கள் மாட்டு வண்டியில் வருவார்.

நாட்கள் சென்றன. அவருக்கும் வயதாகிவிட்டது. துவாரகை வந்து செல்வது கடினமாக இருந்தது. எனவே, பக்தர்களுடன் ஆலயத்தில் அமர்ந்து, "அடுத்த ஏகாதசிக்கு என்னால் வர முடியுமா எனத் தெரியவில்லை. உயிரோடு இருப்பேனா எனவும் தெரியவில்லை" எனப் புலம்பி அழுதார். கோயில் அடைத்தபின் ஊருக்கு திரும்பினார். அடுத்து தன்னால் வர முடியுமா, என்ற கவலையுடன் வண்டியை ஒட்டிக்கொண்டு வந்தார்.

சிறிது தூரம் வந்த பின் வண்டியிலிருந்து யாரோ தன்னிடம் பேசுவது கேட்டது. வண்டியும் பாரமாக தெரிந்தது. பின்னால் திரும்பிப் பார்த்தார். கோயில் விக்கிரகம் தன் வண்டியில் இருந்தது. திடுக்கிட்ட அந்தணர், "பகவானே, என்னுடன் வந்துவிட்டீர்களா?", என்று கவலையுடன் கேட்டார். விக்கிரகம் பேசியது, "நீ என்னால் வரமுடியாது. வயதாகிவிட்டது என்று கூறினாய் அல்லவா! எனவே, நானே உன்னுடன் வந்துவிட்டேன்" என்றது.

அந்தணருக்கு கவலையாகிவிட்டது. "விக்கிரகம் தன்னுடன் வந்து விட்டது. கோயில் மூடும் வரை நான்தான் அங்கிருந்தேன்" எனக்கவலைப்பட்டார். ஆனால் பகவான், "கவலையை விடு. நான் பார்த்துக் கொள்கிறேன்" என்றார். அந்தணர் கொண்டு வந்த விக்கிரகத்தை வழிபட ஆரம்பித்து விட்டார்கள். பூசாரிகள் விக்கிரகத்தைத் தேடி கிராமத்திற்கு வந்துவிட்டனர்.

அந்தணர் விக்கிரகத்திடம், "பூசாரிகள் வந்து விட்டார்கள். விக்கிரகத்தைக் கேட்டால் நான் என்ன செய்வது?" என்று கேட்டார். விக்கிரகத்திலிருந்து பகவான், "இந்த விக்கிரகத்தின் எடைக்கு ஈடாக தங்கம் தருகிறேன். அதைக்கொண்டு வேறு விக்கிரகம் செய்து கொள்ளுங்கள் என்று கூறிவிடு" என்றார். அந்த அந்தணருக்கு இன்னும் குழப்பம் ஆகி விட்டது. விக்கிரகத்தின் எடைக்கு நிகராக தங்கத்திற்கு அவர் எங்கே செல்வார்? இதைக்கேட்ட பூசாரி அந்தணர்கள் பலமாக சிரிக்க ஆரம்பித்தனர். விக்கிரகத்திலிருந்து பகவான், "உன் மனைவி கங்காபாயின் மூக்குத்தியை விக்கிரகத்திற்கு ஈடாக தட்டில் வைத்து விடு" என்றார். அந்த மூக்குத்தியின் எடை இரண்டே கால் கிராம் மட்டுமே.

விக்கிரகம் தராசில் ஒருதட்டில் வைக்கப்பட்டது. கங்காபாயின் மூக்குத்தி இன்னொரு தட்டில் வைக்கப்பட்டது. அனைவரும் ஆச்சரியப்படும்

வகையில் இரண்டு தட்டும் சமமாகி நின்றது. பூசாரிகள் மூக்குத்தியைப் பெற்று சென்றார்கள். ஒரு வாரம் சென்றிருக்கும். துவாரகாவில் ஒரு குளத்தின் படிக்கட்டில் அதே மாதிரியான விக்கிரகத்தை பூசாரிகள் கண்டெடுத்து கோயிலில் பிரதிஷ்டை செய்து வழிபட்டனர். இந்த உண்மை சம்பவத்திலிருந்து பக்தியோகம் எத்தனை சுலபமானது என்பதை நாம் தெரிந்து கொள்ளலாம்.

7.4 - பூமிர் ஆபோ னலோ வாயு:

பூமிர் ஆபோ னலோ வாயு:
கம் மனோ புத்திர் ஏவ ச
அகங்கார இதீயம் மே
பின்னா ப்ரக்ருதிர் அஷ்டதா

மொழிபெயர்ப்பு

பூமி - நிலம்; ஆப - நீர்; அனல் - நெருப்பு; வாயு- காற்று; கம் - ஆகாயம்; மன - மனம்; புத்தி - புத்தி; ஏவ - நிச்சயமாக; ச - மேலும்; அகங்கார - அஹங்காரம்; இதி - இவ்வாறு; இதீயம் - இவையெல்லாம்; மே - எனது; பின்னா - பிரிந்த; ப்ரக்ருதி - சக்திகள்; அஷ்டதா - எட்டு

பொருள்

நிலம், நீர், நெருப்பு, காற்று, ஆகாயம், மனம், புத்தி, அஹங்காரம் -- இந்த எட்டும் சேர்ந்ததே எனது பிரிந்த ஜட சக்திகளாகும்.

விளக்கவுரை

பகவானுக்கு மூன்றுவிதமான சக்திகள் உள்ளன. ஆன்மீக சக்தியால் பகவான் ஆன்மீகலோகத்தை பரிபாலிக்கிறார். ஜட சக்தியால் பௌதீக லோகத்தைப் படைத்து பரிபாலிக்கிறார். பகவானின் தடஸ்த சக்தியிலிருந்து (மத்திம சக்தி) ஜீவாத்மா படைக்கப்படுகிறது.

நமது ஜட உடல், நிலம், நீர், நெருப்பு, ஆகாயம், காற்று என்ற பஞ்ச பூதங்களால் ஆனது. இந்த ஜட உடலின் உள்ளே ஒரு சூட்சும உடல் உள்ளது. அது மனம், புத்தி, அகங்காரத்தால் ஆனது. இது கண்ணுக்கு புலப்படாது, மிகவும் சூட்சுமமானது. நாம் உடலை விடும்போது, பஞ்ச பூதங்களால் ஆன இந்த ஸ்தூல உடல் ஜட இயற்கையின் பஞ்ச பூதங்களுடன் கலந்து விடுகிறது. மனம், புத்தி, அகங்காரத்தாலான சூட்சும உடல் மட்டுமே ஆத்மாவுடன் வெளியேறுகிறது.

இப்பிறவியில் நாம் செய்யும் பாவச்செயல்கள், புண்ணிய செயல்கள், நம் மனதில் எழும் ஆசைகள் அனைத்தும் சூட்சும உடலுடன் படிந்து பயணம் செய்யும். அவைகள் நமது அடுத்த பிறவியை வடிவமைக்கின்றன.

பரத மகாராஜாவின் வாழ்க்கை, இதற்கு மிக சிறந்த எடுத்துக்காட்டாகும். ஒரு மான் மீது கொண்ட ஆசையாலும், பற்றினாலும் தனது உடலை விட்டதால், அவருக்கு மான் பிறவி கிடைத்தது. அவர் பக்தராக இருந்ததால், முந்தைய பிறவியின் நினைவை பகவான் அளித்திருந்ததால், அடுத்த பிறவியில் ஜட பரதராக பிறந்து, உடலை விட்டபின் பகவானை அடைந்தார்.

மனதை உள்ளடக்கிய சூட்சும உடல் மிகவும் சக்தி வாய்ந்தது. அனேகம் பேர், "நாம் இறக்கும் போது, இந்த உடலை இங்கு விட்டு செல்கிறோமே, நரகத்தில் நாம் என்ன துன்பத்தை அனுபவிப்போம்?" என்று கேட்பதுண்டு. இந்த பூவுலகத்தில் ஒரு ஜீவன் பிறக்கும் போது, அதன் மனம், புத்தி, அகங்காரத்தால் ஆன சூட்சும உடலைப் பொதிய, ஜடவுலக பஞ்சபூதங்களால் உண்டுபண்ணப்பட்ட ஒரு ஸ்தூல உடலை மாயாதேவி தாயின் கர்ப்பத்தில் கொடுக்கிறாள். இதேபோல் நரகம் செல்பவர்களுக்கு, நரகலோக வாசிக்களுக்கான சரீரம் வேதனையால் துடிப்பதற்காகக் கொடுக்கப்படுகிறது. சுவர்க்கம் செல்பவர்கள் இன்பங்களை அனுபவிக்க விசேசமான பூத உடலைப் பெறுகிறார்கள். எனவே சம்சார சாகரத்தில் கட்டுப்பட்ட ஜீவன் இந்த மூன்று விதமான நிலைகளில் பகவானால் பத்த ஜீவன்களுக்காகப் படைக்கப்பட்ட எண்ணற்ற லோகங்களில் பரிதாபமாக அலைகின்றன.

பகவானின் பிரபஞ்ச படைப்பு மிகவும் அதிசயமானது. பகவானின் ஒவ்வொரு மயிர் கூளத்திலிருந்தும் எண்ணிலடங்காத பிரபஞ்சம் படைக்கப்படுவதாக சாஸ்திரங்கள் கூறுகின்றன. ஆனால், நாத்திக வாதிகளும், மனக்கற்பனையாளர்களும், பகவான் மீதும், சாஸ்திரங்கள் மீதும் நம்பிக்கையற்றவர்களும், பிரபஞ்ச தோற்றத்திற்கு வெவ்வேறு விதமாக விளக்கம் அளிக்கின்றனர். இது பிறவிக் குருடர்கள், யானையைப் பார்த்து, முறத்தைப்போல உள்ளது என்றும், தூணைப்போல உள்ளது என்றும், கயிறைப்போல உள்ளது என்றும், சுவரைப்போல உள்ளது என்றும், பாம்பைப்போல உள்ளது என்றும் கூறுவது போலாகும். ஆனால், யாரும் பார்த்ததில்லை.

பகவான் ஸ்ரீகிருஷ்ணர், ஜட சக்தி அனைத்தும் தன்னால் படைக்கப்பட்டது என்று கூறுகிறார். இந்த பிரபஞ்சம் அவரது மிகச்சிறிய பகிரங்க சக்தியிலிருந்து வந்தவை என்றும் கூறுகிறார். ஆனால் நாம் காணும் லோகங்கள் அனைத்து விஞ்ஞானிகளையும் குழப்பியுள்ளது. தன் சிறு அறிவினால் எப்படி பகவானின் சிருஷ்டியை அறியமுடியும்?.

7.5 - அபரேயம் இதஸ் த்வ் அன்யாம்

அபரேயம் இதஸ் த்வ் அன்யாம்
ப்ரக்ருதீம் வித்தி மே பராம்
ஜீவ- பூதாம் மஹா - பாஹோ
யயேதம் தார்யதே ஜகத்

மொழிபெயர்ப்பு

அபரா - தாழ்ந்த; இயம் - இந்த; இத - இதற்குப் பின்; து - ஆனால்;
அன்யாம் - மற்றொரு; ப்ரக்ருதீம் - சக்தி; வித்தி - அறிய முயல்வாயாக; மே
- எனது; பராம் - உயர்ந்த; ஜீவ பூதாம் - ஜீவாத்மாக்கள்; மஹா பாஹோ -
பலம் பொருந்திய புயங்களை உடையவனே; யயா - யாரால்; இதம் - இந்த;
தார்யதே - உபயோகிக்கப்படுவது; ஜகத் - ஜட உலகம்

பொருள்

பலம் பொருந்திய புஜங்களை உடைய அர்ஜுனா! இதற்கு அப்பால்,
என்னுடைய உயர்ந்த சக்தி ஒன்று உள்ளது. இந்த தாழ்ந்த ஜட
இயற்கையை சுயநலத்திற்காக உபயோகப்படுத்தக்கூடிய ஜீவாத்மாக்களை
அது உள்ளடக்கியதாகும்.

விளக்கவுரை

பகவானின் தாழ்ந்த சக்திக்கு அப்பால், பகவானின் உயர்ந்த சக்தி
உள்ளது. உயர்ந்த, ஆன்மீக சக்தியிலிருந்து படைக்கப்பட்டது
ஜீவாத்மாவாகும். இது தடஸ்த சக்தி அல்லது மத்திம சக்தி என்று
அழைக்கப்படுகிறது.

பகவான் ஸ்ரீகிருஷ்ணரிடம் மூன்றுவிதமான சக்திகள் இருப்பதாக
சாஸ்திரங்கள் கூறுகின்றன. அவை:

1) அந்தரங்க சக்தி:

ஆதியும் அந்தமுமில்லாத பகவான் ஸ்ரீகிருஷ்ணரின் அந்தரங்க சக்தியே
அவரது சத்-சித்-ஆனந்த நிலையின் மூலம். இதிலிருந்தே அவரது
அவதாரங்களும் வியாபகங்களும் உண்டாகின்றன.

2) தடஸ்த சக்தி:

இந்த சக்திக்கு ஜீவ சக்தி என்பது இன்னொரு பெயர். இந்த
சக்தியிலிருந்துதான் அனைத்து ஜீவாத்மாக்களும் வருகின்றன. ஆதியும்
அந்தமும் இல்லாத ஜீவன்களின் மூலம் இந்த தடஸ்த சக்தியே.

3) பகிரங்க சக்தி

ஒரு ஆத்மா ஜட உலகில் பிறவி எடுக்கும் போது, அது ஜடவுலக
இயற்கைக்குள் வந்து விடுகிறது. ஜட இயற்கைக்குள் வந்த உடனேயே,
அது முக்குணங்களால் கட்டப்படுகிறது முந்தைய பிறவியின் பாவ (குண-

கயிறு), புண்ணியங்களுக்கு ஏற்ப முக்குணங்களில் ஏதாவது ஒன்றால் கட்டப்படுகிறது. முக்குணங்களால் கட்டப்பட்ட உடன் அது துன்பங்களை அனுபவிக்கிறது. ஜட உலகில் மூவகை துன்பங்கள் தவிர்க்க முடியாதது. அவை, அதி ஆத்மிகா (உடலாலும், மனதாலும் வரும் துன்பங்கள்), அதிபௌதிகா (சுற்றி இருப்பவைகளால், இருப்பவர்களால் வரும் துன்பம்), அதி தெய்விகா (இயற்கை சீற்றங்களாலும், தெய்வங்களாலும் வரும் துன்பங்கள்) ஆகும்.

ஜீவாத்மாக்கள், ஜட இயற்கையை தன் சுயநலத்திற்காக அழிக்கிறது. நாம் அதிக மகசூல் பெற வேண்டும் என இரசாயன உரங்களை பயன்படுத்தி நிலத்தை அழிக்கிறோம். தொழிற்சாலை கழிவுகளை நீரில் கலந்து தண்ணீரை மாசு படுத்துகிறோம். காற்று, தொழிற்சாலையில் இருந்து வெளியேறும் வாயுக்கள், புகைகளால் மாசுபடுத்தப்படுகிறது. ஆகாயம் மாசுபடுத்தப்படுகிறது. ஜீவாத்மாக்கள் சுய நலத்திற்காக, இயற்கையின் சட்டதிட்டங்களை மீறுகிறது. அதனால் இயற்கை சீற்றமடைகிறது. மழையின்மை, தட்ப, வெப்ப மாறுபாடுகள் போன்றவை ஏற்படுகின்றன. ஜட இயற்கையை ஜீவாத்மா அழிக்கும்போது, அது துன்பத்தை திருப்பி தருகிறது. காட்டு மரங்களை வெட்டி அழிக்கும்போது, மழை இல்லாமல் வறட்சி ஏற்படுகிறது.

மனிதர்கள் உணவுக்காக பிற விலங்குகளை கொன்று உண்ணுகிறார்கள். யாருக்கு என்ன உணவு? என்பதை பகவான் கோடு போட்டுக் கொடுத்திருக்கிறார். பகவான் போட்ட கோட்டினை பிற உயிரினங்கள் மீறவில்லை! ஆனால், மனிதன் மட்டுமே இயற்கையின் சட்ட திட்டங்களை மீறுகிறான் புலி பசித்தாலும் புல்லை தின்னவில்லை. அதேபோல, யானை பசித்தாலும் விலங்குகளைக் கொன்று தின்னவில்லை. ஆனால், மனிதனோ, தனக்குரிய உணவான காய்கறி, தானியங்கள், போன்ற தாவர உணவை உண்ணாமல் பிற உயிர்களை கொன்று உண்ணுகிறான்.

புராதன காலங்களில், சுடுகாடு கட்டுவதற்கு இடம் தேர்வு செய்யும்போது, மண்ணைத் தோண்டி பார்ப்பார்களாம். அங்கே, மண்புழு இருந்தால் அந்த இடத்தை சுடுகாட்டிற்கு தேர்ந்தெடுக்க மாட்டார்களாம். விவசாயத்திற்கென ஒதுக்கி விடுவார்களாம். மண்ணுக்கடியில் மண்புழு இல்லாத இடமாக தேர்வு செய்வார்களாம். அந்த அளவிற்கு பிற உயிர்களை நேசித்தனர். ஆனால், இன்று பிற உயிர்களை மனிதாபிமானம் இன்றி கொன்று உண்ணுகிறார்கள். இவ்வாறு இயற்கைக்கு புறம்பாக மனிதன் செயல்படும்போது, இயற்கையும் சீற்றம் கொள்ளத்தானே செய்யும்!

7.7 - மத்த: பரதரம் நான்யத்

மத்த: பரதரம் நான்யத்
கிஞ்சித் அஸ்தி தனஞ்சய
மயி ஸர்வம் இதம் ப்ரோதம்
ஷுத்ரே மணி- கணா இவ

மொழி பெயர்ப்பு

மத்த: - என்னை விட ; **பர தரம்** - உயர்ந்த; **ந** - இல்லை; **அன்யத் கிஞ்சித்** - வேறு எதுவும் ; **அஸ்தி** - இருக்க; **தனஞ்சய** - செல்வத்தை வெல்வோனே; **மயி**- என்னில் ; **ஸர்வம்** - எல்லாம்; **இதம்** - நாம் காணும் ; **ப்ரோதம்** - கோர்க்கப்பட்டு; **ஷுத்ரே** - நூலில்; **மணி** - கணா - முத்துக்கள்; **இவ** - போல

பொருள்

செல்வத்தை வெல்வோனே, என்னைவிட உயர்ந்த உண்மை ஏதுமில்லை. நூலில் முத்துக்கள் கோர்க்கப்பட்டுள்ளது போல, அனைத்தும் என்னையே சார்ந்துள்ளன.

விளக்கவுரை

"என்னைவிட உயர்ந்த உண்மை எதுவும் இல்லை" என்கிறார் பகவான் ஸ்ரீகிருஷ்ணர். எனவே, ஆன்மீக உலகமாக இருந்தாலும் சரி, பௌதீக உலகமாக இருந்தாலும் சரி, அனைத்தும் பகவானை சார்ந்துள்ளது.

முத்துக்களைக் கோர்த்திருக்கும்போது, முத்துக்கள் மட்டும் நம் கண்ணுக்குத் தெரியுமே தவிர, நூல் வெளியே தெரியாது. அதுபோல, எல்லா செயல்களும் பகவானை சார்ந்துள்ளது. நூல் எவ்வாறு வெளியில் தெரியாதோ, அதுபோல, எல்லாவற்றிற்கும் உள்ளே இருந்து பகவான் இயக்குகிறார். பிரம்ம சம்ஹிதையில், பிரம்மதேவர், புருஷோத்தமரான கிருஷ்ணரே பரம இறைவன் என்ற உண்மையை கூறுகிறார்(பிரம்ம சம்ஹிதை : 5.1):

ஈஸ்வர: பரம: க்ருஷ்ண: ஸச்சி- தானந்த- விக்ரஹ:
அனாதீர் ஆதிர் கோவிந்த: ஸர்வ காரண காரணம்

"பகவானின் குணங்களை உடைய நபர்கள் பலர் உள்ளனர். ஆனால், எவராலும் மிஞ்ச முடியாதவரான கிருஷ்ணரே அவர்களில் உயர்ந்தவர். அவரே பரம புருஷர். மேலும், அவரது உடல், நித்தியமான, அறிவு நிரம்பிய, ஆனந்தமயமானதாகும். ஆரம்பமும் முடிவும் இல்லாத அந்த கோவிந்தரே, எல்லா காரணங்களுக்கும் காரணமாக விளங்குபவர்"

இந்த பிரபஞ்ச படைப்பில், சூரிய குடும்பத்தை எடுத்துக் கொண்டால், எல்லா கோள்களும் சூரியனை சுற்றி குறிப்பிட்ட வட்டப்பாதையில் (அதற்குரிய பாதையில்) சிறிதும் பிறழாமல் சுற்றிவருகின்றன. பகவான்,

அத்தனை நேர்த்தியாக பிரபஞ்சத்தை படைத்துள்ளார். அவற்றிற்குரிய பாதையில் இருந்து சிறிது விலகினாலும் பேராபத்தில் முடியும். எடுத்துக்காட்டாக, பூமி சிறிது தூரம் சூரியனை நெருங்கினாலும் அனைத்தும் எரிந்து விடும். அதுபோல, சிறிது தூரம் விலகி சுற்றினால் அனைத்தும் பனியாகி குளிர்ந்து விடும். பகவான் எவ்வளவு நேர்த்தியாக பிரபஞ்சத்தைப் படைத்துள்ளார் என்பதைப் புரிந்து கொள்ள வேண்டும். எனவே, பகவான்தான் பூரண உண்மை. அனைத்தும் பகவானை சார்ந்தே அமைந்துள்ளது என்பதை நாம் புரிந்து கொள்ள வேண்டும்.

7.14 - தைவீ ஹ்யேஷா குண-மயீ

தைவீ ஹ்யேஷா குண-மயீ
மம மாயா துரத்யயா
மாம் ஏவ யே ப்ரபத்யந்தே
மாயாம் ஏதாம் தரந்திதே

மொழி பெயர்ப்பு

தைவீ - தெய்வீக; **ஹி** - நிச்சயமாக; **ஏஷ** - இந்த ; **குண-மயீ-ஜட** இயற்கையின் முக்குணங்களால் ஆன; **மம** - எனது; **மாயா** - சக்தி; **துரத்யயா** - வெல்வது கடினமானது; **மாம்** - என்னிடம்; **ஏவ** - நிச்சயமாக; **யே** - எவர்கள்; **ப்ரபத்யந்தே** - சரணடைந்தவர்; **மாயாம்-ஏதாம்** - இந்த மயக்க சக்தி; **தரந்தி** - வெல்கின்றனர்; **தே** - அவர்கள்

பொருள்

ஜட இயற்கையின் முக்குணங்களாலான எனது இந்த தெய்வீக சக்தி வெல்லுவதற்கு அரியது . ஆனால் என்னிடம் சரணடைந்தோர் இதனை எளிதில் கடக்கலாம்.

விளக்கவுரை

கை, கால் கட்டப்பட்ட ஒருவன் தன்னை விடுவித்துக் கொள்ள முடியாது. அதேபோல் மாயையில் கட்டுண்ட ஒருவனால் இன்னொரு கட்டுண்ட ஆத்மாவை விடுவிக்க முடியாது. மாயையில் கட்டுப்படாத ஒருவனே அவனுக்கு உதவி செய்யமுடியும். அதுபோல், கிருஷ்ணரோ, அல்லது மாயையிலிருந்து விடுபட்ட அவரது உண்மைப் பிரதிநிதியான பக்தரோ மட்டுமே மாயையில் மூழ்கியுள்ள ஆத்மாவை விடுவிக்க முடியும். அத்தகு பகவானின் பிரதிநிதியான ஹரிதாஸ தாகூராவின் வரலாற்றைக் காணலாம்.

முகமதியராகப் பிறந்தவர் ஹரிதாஸ தாகூர். தனது வீட்டை விட்டு நீங்கியபின், வங்கதேசத்தில் ஜெஸ்ஸூர் மாவட்டத்தில் அமைந்த காடுகளில் சில காலம் தங்கினார். பின் காட்டினுள் ஒரு குடிசை அமைத்து, அதில் ஒரு துளசியை நட்டு அதன்முன் அமர்ந்து, பகவான் கிருஷ்ணரின் நாமத்தை தினமும் மூன்று லட்சம் முறை ஜெபித்தார். அவருடைய உடல்

பராமரிப்பிற்காக, அவ்வப்போது ஒரு பிராமணரின் வீட்டிற்கு சென்று, உணவு யாசிப்பார். அவரது உயர்வு அறிந்து, பக்கத்திலுள்ளோர் அவரை வழிபட ஆரம்பித்தனர். அப்போது அங்கு ஜீமீந்தாரராக இருந்த ராமசந்திரகான் என்ற நிலச்சுவாந்தார், வைஷ்ணவர்களைக் கண்டு பொறாமைப்படுபவராக இருந்தார். ஹரிதாஸ் தாகூருக்கு மக்கள் அளித்த மதிப்பை அவனால் பொறுத்துக்கொள்ள முடியவில்லை.

அதனால் ராம சந்திர கான், ஹரிதாஸ் தாகூரவை அவமதிக்க பல்வேறு திட்டங்களை தீட்டினார். அவர் ஒழுக்கம் தவறிய விலை மாதர்களை அழைத்து, "ஹரிதாஸ் தாகூரா என்ற சாது ஒருவர் உள்ளார். நீங்கள் எல்லோரும் ஒன்று சேர்ந்து அவரை வழி தவறச் செய்ய வழி கண்டு பிடியுங்கள்" என்று கட்டளையிட்டான். அப்பெண்களில் ஒரு கவர்ச்சியான இளம்பெண் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டாள். அவள் மூன்று நாட்களுக்குள் ஹரிதாஸ் தாகூராவின் மனதை கவர்வதாக சத்தியம் செய்தாள்.

அன்றிரவு, மிகக்கவர்ச்சியாக உடையணிந்து அப்பெண் ஹரிதாஸ் தாகூராவின் குடிலுக்கு சென்றாள். துளசிக்கு நமஸ்காரம் செய்தபின், அவரது குடிலின் அருகே நின்று அவருக்கு நமஸ்காரம் செய்து, பின் அங்கேயே நின்றாள். கதவின் விளிம்பில் அமர்ந்தவாறு இனிமையான வார்த்தைகளில் பேச ஆரம்பித்தாள். "எனதருமை தாகூரே! நன்றாக கட்டமைப்புடன் கூடிய உடலை உடையவரே, உங்களது இளமை இப்போதுதான் ஆரம்பித்துள்ளது. உங்களைப் பார்த்தபின் எந்த பெண்தான் மனதைக் கட்டுப்படுத்த முடியும். உங்களுடன் இணைய நான் விரும்புகிறேன். என்னுடைய மனம் உங்களுக்காக ஏங்குகிறது. உங்களை அடையாவிட்டால், என்னுடைய உடலையும் உயிரையும் இணைத்து வைப்பது இயலாத காரியமாகிவிடும்" என்று கூறினாள்.

ஹரிதாஸ் தாகூரா பரிசுத்தமான பக்தரானதால் உண்மையை உணர்ந்து கொண்டார். பதிலாக அவர், "உன் ஆவலை நான் கண்டிப்பாக ஏற்றுக் கொள்வேன். ஆனால், நான் வழக்கமாக செய்ய வேண்டிய ஹரே கிருஷ்ண ஜெபத்தை முடிக்கும் வரை நீ காத்திருக்க வேண்டும். அதுவரை நீ அங்கேயே அமர்ந்து நான் சொல்லும் புனித நாமத்தை கேள். நான் ஜெபத்தை முடித்தவுடன் உன்னுடைய ஆசையை நிறைவேற்றுவேன்" என்று கூறினார். இதைக் கேட்ட அப்பெண், அங்கேயே அமைதியாக அமர், ஹரிதாஸ் தாகூர் தன் ஜெபமாலையில் ஜபம் செய்தார். இரவு முழுவதும் போய் பொழுது விடிவதைக் கண்ட அப்பெண் எழுந்து அவ்விடத்தை விட்டு நீங்கினாள். ராம சந்திரகானிடம் விஷயத்தைக் கூறினாள். மேலும், "ஹரிதாஸ் தாகூர் என்னுடன் இணைய உறுதி கூறியுள்ளார். நாளை அது எப்படியும் நடக்கும்" என்றாள்.

மறுநாள் இரவும் அவள் சென்றாள். ஹரிதாஸ் தாகூர் அவளிடம். "கடந்த இரவு உனக்கு ஏமாற்றமாகி விட்டது. என்னை மன்னித்து விடு. உன்னை நிச்சயம் ஏற்றுக்கொள்வேன். தயவு செய்து அமர்ந்து என்னுடைய திசுரி

ஜெபம் முடியும் வரை, ஹரே கிருஷ்ண மகாமந்திரத்தை கேட்பாயாக. பின் உன் ஆசை கட்டாயமாக நிறைவேற்றப்படும்." என்று கூறினார். வழக்கம்போல துளசிக்கும், ஹரிதாஸ் தாகூருக்கும் நமஸ்காரம் செய்தபின், அப்பெண் கதவருகில் அமர்ந்தாள். ஹரிதாஸ் தாகூர், ஹரே கிருஷ்ண மஹாமந்திரம் ஜெபம் செய்வதைக் கேட்ட அவள், 'ஹரி, ஹரி', என்று ஜெபம் செய்ய ஆரம்பித்தாள். இரவு முடிந்து விடிந்ததைக் கண்டதும் அப்பெண் பொறுமை இழந்தாள்.

அதைக்கண்ட ஹரிதாஸ் தாகூர் அவளிடம், "நான் ஒவ்வொரு மாதமும், ஒரு கோடி முறை ஜெபம் செய்வதாக உறுதி எடுத்துள்ளேன். இப்போது அது முடியும் தறுவாயில் உள்ளது. இரவு முழுவதும் முழு முயற்சியுடன் ஜெபம் செய்தேன். ஆனாலும் முடிக்க முடியவில்லை. நாளை கட்டாயம் முடித்து விடுவேன். என்னுடைய உறுதியும் நிறைவேறும். பின் முழு சுதந்திரத்துடன், என்னால் உன்னுடன் ஆனந்தமாக இருக்க முடியும்" என்று கூறினார். இரண்டாம் நாடும் அப்பெண் நடந்ததை ராமச்சந்திர கானிடம் கூறினாள்.

மறுநாள் அப்பெண் விரைவாக வந்தாள். துளசிக்கும் ஹரிதாஸ் தாகூராவிற்கும் நமஸ்காரம் செய்தபின், கதவருகில் அமர்ந்தாள். ஹரிதாஸ் தாகூராவின் ஜெபத்தை கேட்டதும், அவளும் ஹரி, ஹரி என்று கூற ஆரம்பித்தாள். ஹரிதாஸ் தாகூர் அவளிடம், "இன்று என்னால் ஜெபத்தை முடிக்க முடியும். முடிந்ததும் உன் ஆசையை நிறைவேற்றுவேன்." என்றார். இரவு கழிந்தது. ஹரிதாஸ் தாகூரின் ஜெபம் தொடர்ந்தது. ஆனால், அவரது நல்லுறவினால் அப்பெண்ணின் மனம் மாறி இருந்தது. மனம் மாறிய அப்பெண், ஹரிதாஸ் தாகூராவின் பாதங்களில் விழுந்து, ராமசந்திரகானின் திட்டத்தைக் கூறினாள். அவள், "நான் விலைமாதுவின் தொழிலை ஏற்றுள்ளதால், எண்ணற்ற பாவங்களை செய்துள்ளேன். இந்த பாவத்திலிருந்து விடுதலை செய்யுங்கள்" என்று மன்றாடினாள்.

பதிலாக ஹரிதாஸ் தாகூர், "ராமசந்திர கானின் சதித்திட்டம் பற்றி எனக்குத் தெரியும். அவனது செயல்கள் என்னை கவலைப் படுத்த வில்லை. அவன் திட்டம் தீட்டிய அன்றே நான் இவ்விடத்தை விட்டு அகன்றிருக்கலாம். ஆனால், நீ இங்கு வந்ததால் உன்னை விடுதலை செய்ய மூன்று நாட்கள் இங்கே தங்கியிருந்தேன்." என்று கூறினார்.

அப்பெண், தனக்கு ஆன்மீக குருவாக செயல்பட்டு, ஜட வாழ்விலிருந்து விடுதலை பெற வழி கூறுமாறு வேண்டி நின்றாள். பதிலாக ஹரிதாஸ் தாகூர் "உடனடியாக வீட்டிற்கு சென்று, சொத்துக்களை தானம் செய்து விட்டு, நிரந்தரமாக கிருஷ்ண பக்தியை பயிற்சி செய். ஹரே கிருஷ்ண மகாமந்திரத்தை தொடர்ந்து ஜெபம் செய்து, துளசிக்கு நீர் ஊற்றி வழிபட்டு வா. இவ்வாறாக, கிருஷ்ணர் திருவடியை விரைவில் அடைவாய்." என்று கூறினார்.

அப்பெண்ணுக்கு அறிவுறுத்திய பின் ஹரிதாஸ் தாகூர் அவ்விடத்தை விட்டு அகன்றார். அப்பெண்ணும் அவர் கூறிய படியே சொத்துக்களை தானம் செய்து, மூன்று லட்சம் முறை ஹரி நாமம் ஜெபிக்க ஆரம்பித்தாள். பிச்சையாக கிடைத்த உணவை உண்டு வாழ்க்கையை நடத்தினாள். அவளது உயர் நிலையை அறிந்த பலரும் இம்மாற்றத்தைக் கண்டு வியந்தனர்.

ஹரிதாஸ் தாகூர், பகவான் நாமத்தை சரணடைந்ததால், வெவ்வதற்கு அரியதான காம மாயையிலிருந்து மிக எளிதாக விடுபட்டார். அவர் மட்டுமல்ல, அம்மாயையில் மயங்கியிருந்த அப்பெண்ணையும் பகவான் நாமத்தை கேட்க வைத்து, அவளையும் மாயையிலிருந்து விடுபட வழி வகுத்தார்.

மேலும், கை, கால் கட்டப்பட்ட ஒரு மனிதன் தன் முயற்சியினால், தன்னை விடுவித்துக்கொள்ள முடியாது. ஆனால், கிருஷ்ணரோ அல்லது மாயையிலிருந்து விடுபட்ட அவரது பிரதிநிதியான தூய பக்தரோ மட்டுமே மயக்கத்தில் மூழ்கியுள்ள ஆத்மாவை விடுவிக்க முடியும். ஹரிதாஸ் தாகூர் விடுதலை பெற்ற ஆத்மாவாக இருந்ததால், தானும் மயக்கத்தில் மூழ்காது, தன்னை மயக்கத்தில் மூழ்க வைக்க வந்த அப்பெண்ணையும் மயக்கத்திலிருந்து விடுவித்தார்.

7.15 - ந மாம் துஷ்க்ருதினோ மூடா:

ந மாம் துஷ்க்ருதினோ மூடா:
 ப்ரபத்யந்தே நராதமா:
 மாயயாபஹ்ருத-ஜ்ஞான
 ஆஸூரம் பாவம் ஆஷ்ரிதா

மொழி பெயர்ப்பு

ந - இல்லை; மாம் - எனக்கு; துஷ்க்ருதின - துஷ்டர்கள்; மூடா - முட்டாளர்; ப்ரபத்யந்தே - சரணடைதல்; நர - ஆத்மா - மனிதரில் கீழோர்; மாயயா - மாயையால்; அபஹ்ருத - அபகரிக்கப்பட்ட; ஜ்ஞான - எவரது அறிவு; ஆஸூரம் - அசுரர்; பாவம் - தன்மை; ஆஷ்ரிதா - கொண்டவர்

பொருள்

சற்றும் அறிவற்ற மூடர்களும், மனிதரில் கடைநிலையோரும். மாயையால் அறிவு கவரப்பட்டவர்களும், அசுரரின் நாத்திகத்தன்மையை ஏற்றவர்களுமான துஷ்டர்கள் என்னிடம் சரணடைவதில்லை.

விளக்கவுரை

நான்குவிதமான மனிதர்கள் பகவானை சரணடைவதில்லை. அவர்கள் யாவர்?

1. சற்றும் அறிவற்ற மூடர்கள்
2. மனிதரில் கடைநிலையோர் (நராதமா)
3. மாயையால் அறிவு கவரப்பட்டவர்கள்
4. நாத்திகர்கள்

1. சற்றும் அறிவற்ற மூடர்கள்

இவர்கள் கழுதைபோல கடினமாக உழைப்பவர்கள். யாருக்காக உழைக்கிறோம் என்பது தெரியாமலேயே உழைப்பவர்கள். கழுதை, ஒரு புல்லுக்கட்டுக்காகவே, கடினமான சூமையை ஏற்றிச் செல்கிறது. தன் எஜமானன் யார் என்பது தெரியாமலேயே, கடினமான சூமையை சுமந்து கஷ்டப்படுகிறது, இதேபோல், அறிவற்ற மூடர்கள் யாருக்காகவோ, கடினமாக உழைக்கிறார்கள். இவர்களுக்கு 'மனித பிறவியின் இறுதியான இலட்சியம் என்ன' என்பது தெரியாததால், உண்மையான எஜமானர், இந்த ஆத்மாவுக்கான எஜமானர் பகவான் கிருஷ்ணரே என்பதை மறந்து விடுகிறார்கள். கிடைத்தற்கரிய மானிடப்பிறவி கிடைத்தும், அதை எதற்கு பயன்படுத்த வேண்டும் என்பது தெரியாத முட்டாள்களாக இருக்கின்றனர். உழைப்புக்கு பகவான் எதிரியல்ல. ஆனால், தேவைக்கு ஏற்ப உழைக்க வேண்டும். உக்கிர கர்மா தேவையில்லை. செய்யும் செயல்களை, பற்றின்றி செயலாற்றி பலனை பகவானுக்கு அர்ப்பணிக்கவேண்டும்.

2. மனிதரில் கடைநிலையோர் (நராதமா)

உலகில் 84 லட்சம் வகையான உயிர்வாழிகள் இருக்கின்றன. அவற்றில், மனிதர்கள் நான்கு லட்சம் வகையினர் மட்டுமே இருக்கின்றனர். இவர்களை தத்தம் ஆன்மீக உணர்வு நிலைகளை அடிப்படையாகக்கொண்டு இன்னமும் பிரிக்கப்பட்டுள்ளது. இப்பிரிவில், கடைநிலையில் வருபவர்களே 'நராதமா' என்று அழைக்கப்படுகிறார்கள். கொலை, கொள்ளை செய்பவர்கள், அடுத்தவர் நிலத்தை அபகரிப்பவர்கள், அடுத்தவர் மனைவியை அபகரிப்பவர்கள், பிறர் பொருளை அபகரிப்பவர் போன்றோர் இந்த பிரிவில் அடங்குபவர். இவன் மனிதனா அல்லது மிருகமா என நினைக்கத் தோன்றும் அளவுக்கு இவர்களது செயல்கள் இருக்கும். இவர்கள் பகவானை சரணடைய மறுப்பவர்கள்.

3. மாயையால் அறிவை இழந்தவர்கள்

இவர்கள் அதிகம் கற்றவர்களாக இருப்பார்கள். உயர்குடிப்பிறப்பு, செல்வம், புகழ், அழகு நிறைந்தவர்களாக இருப்பார்கள். விஞ்ஞானிகளாகவோ, தத்துவ வாதிகளாகவோ, இலக்கியவாதிகளாகவோ இருப்பார்கள். 'எல்லாம் எனக்குத் தெரியும்' என்ற கர்வத்திலும், தற்பெருமையிலும் இருப்பதால், இவர்கள் பகவானை ஒரு போதும்

சரணடையமாட்டார்கள். இதைப்பற்றி ஸ்ரீமத்பாகவதம் - 1.8.26 -இல் குந்தி மகாராணி கூறுவதைக் காணலாம்:

ஜன்ம ஐஸ்வர்ய ஸ்ருத ஸ்ரீபீர்
எதமான மத: புமான்
நைவார் ஹதி அபிதாதும் வை
த்வாம் அகிஞ்சன- கோசரம்

"போற்றுதற்குரிய பகவானே, தாங்கள் பௌதீகத்தன்மை தீர்ந்து போனவர்களுக்கு மட்டுமே அணுகுவதற்கு எளியவராவீர். உயர்குடிப்பிறப்பு, சிறந்த வளம், உயர்கல்வி, உடலழகு போன்றவற்றில் தன்னை உயர்த்திக்கொள்ள முயன்று கொண்டு, பௌதீகப்பாதையில் நடைபோடும் ஒருவனால் உணர்வு பூர்வமாக உம்மை நெருங்க முடியாது" என்று கூறுகிறார். இத்தகையவர்கள் பகவானை சரணடைய மாட்டார்கள்.

4. அசுரக்கொள்கை உடையவர்கள்

இவர்கள் நாத்திகர்கள். இவர்களில் சிலர் கடவுள் கிடையாது என்பார்கள். சிலர் கடவுள் கொள்கையை மறுப்பவர்கள். சிலர் கடவுளைக் காட்ட முடியுமா என வாதம் செய்பவர்கள். இவர்களும் பகவானை சரணடைய மறுப்பவர்களே. சில சமயங்களில் மேலே கூறப்பட்ட நான்கு பிரிவினரும் கூட பகவானை அடைவதற்கான வாய்ப்பை பெறலாம். ஒரு தூய பக்தரின் சங்கம் கிடைத்தால் இதுவும் சாத்தியமாகும். அதற்கு சத்தசங்கங்கள் இன்றியமையாதது.

7.16 - சதுர்-விதா பஜந்தே மாம்

சதுர்-விதா பஜந்தே மாம்
ஜனா: ஸுக்ருதினோ 'ர்ஜுன
ஆர்தோ ஜிஜ்ஞாஸூர் அர்தார்தீ
ஜ்ஞானீ ச பரதர்ஷப

மொழி பெயர்ப்பு

சதுர்-விதா - நான்கு விதமான; பஜந்தே - தொண்டு புரிகின்றனர்; மாம் - எனக்கு; ஜனா - மனிதர்; ஸுக்ருதின - நல்லோர்; அர்ஜுன - அர்ஜுனா; ஆர்த - துயருற்றவன்; ஜிஜ்ஞாஸூ - கேள்வியுடையவன்; அர்த-அர்தீ-ஜட - இலாபங்களை விரும்புவவன்; ஜ்ஞானீ - விஷயங்களை உள்ளபடி அறிந்தவன்; ச - மேலும்; பரத-ருஷப - பரத வம்சத்தில் சிறந்தவனே

பொருள்

பக்தர்களில் சிறந்தவனே, நான்கு விதமான நல்லோர் எனக்கு தொண்டு புரிகின்றனர் - துயருற்றோர், செல்வத்தை விரும்புவோர், கேள்வியுடையோர், பூரணத்தின் அறிவைத் தேடுவோர் என்பவர் அவர்கள்.

விளக்கவுரை

நான்கு விதமான மனிதர்கள் பகவானை சரணடைகின்றனர். அவர்கள் யாவர்?

1. துன்பத்தில் இருப்பவர்கள்
2. பௌதீக லாபத்தை (செல்வத் தை) விரும்புபவர்கள்
3. கேள்வி உடையவர்கள்
4. பூரண அறிவைத் தேடுபவர்கள்

1. துன்பத்தில் இருப்பவர்கள்

துன்பத்தில் இருப்பவர்கள் பகவானை சரணடைகின்றனர். இந்த கலியுகம் மிகவும் துன்பம் நிறைந்தது. எனவே தான், பகவான் இந்த ஜட உலகை "துக்காலயம் அஷாஸ்வதம்" என்று குறிப்பிட்டார். நாம் விரும்பாமலேயே மூன்று விதமான துன்பங்களால் பாதிப்படைகிறோம். அதியாத்மிகா (நம் உடலாலும், மனதாலும் வரும் துன்பங்கள்), அதிபௌதிகா (நம்மை சுற்றியிருக்கும் பௌதீகத்தால் நாம் அடையும் துன்பங்கள்). அதிதெய்விகா (இயற்கையாலும், தெய்வங்களாலும் நாம் அடையும் துன்பங்கள்) .இது தவிர, பிறப்பு, இறப்பு, மூப்பு, பிணி போன்றவற்றால் நாம் அடையும் துன்பங்கள் என ஏராளமான துன்பங்களை அனுபவிக்கிறோம். அப்போது துன்பங்களிலிருந்து விடுபட பகவானை சரணடைகிறோம்.

இதனால் தான் குந்தி மகாராணி தனக்கு துன்பமே வந்து கொண்டிருக்கட்டும், என்று பகவானிடம் பிரார்த்தனை செய்கின்றார் (ஸ்ரீமத் பாகவதம்: 1.2.25).

விபத: ஸந்து தா: சஸ்வத் தத்ர தத்ர ஜகத் - குரோ
பவதோ தர்சனம் யத் ஸ்யாத் அபுணர் பவ தர்சனம்

"ஓ கிருஷ்ணா! துன்பங்கள் எல்லாம் எனக்கு மீண்டும் மீண்டும் தொடர்ந்து வரவேண்டுமென்று நான் விழைகின்றேன். அப்போது தான் உம்மை மீண்டும் மீண்டும் தொடர்ந்து காண முடியும். உம்மைக் காண்பது என்றால் நாங்கள் பிறப்பு, இறப்பினை இனி காணமாட்டோம் என்பது பொருளாகும்."

புண்ணிய ஆத்மா ஒருவனுக்கு ஏதேனும் துன்பம் நேர்ந்ததென்றால், பகவானின் திருவடி தாமரையை சரணடைவதைத்தவிர அவனுக்கு வேறு வழியில்லை. பகவானின் திருவடிகளை தொடர்ந்து நினைப்பது என்பதற்குப் பொருள் பிறப்பு, இறப்பு சூழலிலிருந்து விடுதலை பெறுவது என்பதாகும். ஆதலால், எத்தகைய துன்பம் வந்தாலும் மகிழ்ச்சியுடன் ஏற்றுக்கொள்கின்றனர். துன்பங்கள் பகவானை நினைப்பதற்கான வாய்ப்பினை அளிக்கின்றன. அறியாமைக் கடலைக் கடப்பதற்கரிய

படகாக கருத்தப்படும் பகவானின் திருவடியை சரண் புகுந்தோர் ஒரு கன்றுக்குட்டியின் குளம்படியில் தேங்கியுள்ள நீரினை தாண்டுவதுபோல மிக எளிதாக விடுதலை பெறுவர்.

2. பௌதீக லாபத்தை (செல்வத்தை) நாடுபவர்கள்

இவர்கள் சாஸ்திர அறிவு இல்லாததாலும், நல்லதொரு சத்சங்கம் அமையாததாலும் பகவானிடம் என்ன கேட்க வேண்டும் எனத் தெரியாமல் பௌதீக லாபத்தை அல்லது செல்வத்தைக் கேட்கிறார்கள். இவர்கள் நல்லவர்களே! பிரபஞ்சத்தை படைத்து, பரிபாலிக்கும் பகவானுக்கு, ஒரு ஜீவாத்மாவுக்கு எது தேவை என்பது தெரியாமலா இருக்கும்? எனவே, தேவையானவற்றை பகவான் அளிப்பார் என நம்பிக்கை இவர்களுக்கு உண்டு.

துருவ மஹாராஜா பௌதீகலாபம் கருதி, தன் தந்தையின் அரியாசனம் வேண்டி காட்டுக்கு சென்று தவமிருந்தார். தூய பக்தரான நாரதமுனிவரின் சங்கம் கிடைத்தது. துருவ மகாராஜாவும் தூய பக்தரானார். பகவானை நேரடியாக தரிசிக்கும் பாக்கியமும் பெற்றார். பகவான் வேண்டிய வரத்தைக் கேட்குமாறு கூறும்போது, தனக்கு எந்த வரமும் வேண்டாம் என்றார்." உடைந்த கண்ணாடித் துண்டுகள் போன்ற பௌதீக லாபம் கருதி தவம் செய்தேன். இப்போது நான் வைரத்தை (பகவான் தரிசனம்) பெற்றுவிட்டேன்." என்கிறார். ஆனால், பகவானோ, அவருக்கு தந்தையின் அரியாசனம் மட்டுமன்றி உடலை விட்டபின், பிரளயத்தின்போது கூட அழியாத துருவலோகத்தையே அவருக்கு அளித்தார்.

3. கேள்வி கேட்பவர்கள்

நான் ஏன் பிறந்தேன்? ஏன் துன்பப்படுகிறேன்? இந்த துன்பங்களிலிருந்து எப்படி விடுபடுவது? என்பன போன்ற கேள்விகளுடன் பகவானிடம் வருகின்றனர்.

4. ஞானிகள்

இவர்கள் வேத சாஸ்திரங்களைக் கற்று பகவானை தெரிந்து கொள்ள முயற்சி செய்கின்றனர், எனவே, தவம் செய்கின்றனர். பகவான் யார்? ஆத்மா என்பது என்ன? ப்ரக்ருதி அல்லது ஜட இயற்கை எவ்வாறு தோன்றுகிறது என்பன போன்ற கேள்விகளுக்கு பதிலைத் தேடுகின்றனர். இவர்கள் தங்களது காலங்களை இவ்வாறு தேடலிலேயே கழிக்கின்றனர்.

ஞானியைத் தவிர, மற்ற மூன்று பிரிவினரும் தூய பக்தர்கள் அல்ல. ஆதாயம் வேண்டி பகவானிடம் வருகின்றனர். இவர்களும் நல்லவர்களே! நல்லதொரு சத்சங்கத்தால், ஒரு ஆன்மீக குருவை சரணடையும்போது, இவர்களும் தூய பக்தராக மாறலாம்.

7.19 - பஹுனாம் ஜன்மனாம் அந்தே

பஹுனாம் ஜன்மனாம் அந்தே
ஜ்ஞானவான் மாம் ப்ரபத்யதே
வாஸுதேவ: ஸர்வம் இதி
ஸ மஹாத்மா ஸுதுர்லப:

மொழி பெயர்ப்பு

பஹுனாம் - பற்பல; **ஜன்மனாம்** - பிறவிகளுக்கு; **அந்தே** - பிறகு; **ஜ்ஞான வான்** - ஞானத்தில் முழுமை பெற்றவன்; **மாம்** - என்னிடம்; **பிரபத்யதே** - சரணடைகிறான்; **வாஸுதேவ** - பரம புருஷ பகவான் கிருஷ்ணர்; **ஸர்வம்** - எல்லாம்; **இதி** - இவ்வாறாக; **ஸ** - அத்தகு; **மஹா ஆத்மா** - மிகச்சிறந்த ஆத்மா; **ஸு துர்லப:** - காண்பதற்கு மிகவும் அரிதானவன்

பொருள்

பற்பல பிறவிகளுக்குப் பின், அறிவுடையவன், எல்லா காரணங்களுக்கும் காரணமாக, என்னை அறிந்து, என்னிடம் சரணடைகிறான். அத்தகைய மஹாத்மா மிகவும் அரிதானவன்.

விளக்கவுரை

இதில் ஸ்ரீகிருஷ்ணர், "ஏராளமான பிறவிகளுக்குப் பின்னர், அறிவுடைய ஒருவன் மட்டுமே அனைத்திற்கும் காரணமான என்னை அறிகிறான். அவ்வாறு அறிந்து என்னிடம் வரக்கூடிய ஆத்மாக்கள் மிகவும் அரிதானவை." என்று குறிப்பிடுகிறார். எனவே, கிருஷ்ண பக்தி மிகவும் அரிதானது.

ஒருவர் ஜட வாழ்க்கையை துறந்து, பக்திப் பாதைக்கு செல்ல வேண்டும் என நினைக்கும்போது, சிலர் கர்மயோகத்தை தேர்ந்தெடுக்கின்றனர். சிலர் ஞான யோகத்தையும், இன்னும் சிலர் அஷ்டாங்க யோகத்தையும் தேர்ந்தெடுக்கின்றனர். இவை அனைத்தும் பகவானை அடைவதற்கான பாதைகளே.

கர்ம யோகம், பக்தியோகத்திற்கு செல்வதற்கான முதல்படியாகும். செயலை பற்றின்றி செய்து, செயலின் பலனை பகவானுக்கு அர்ப்பணம் செய்வதாகும். நாம் செய்யும் கடமைகள் பிறரை பாதிக்காமல் இருக்க வேண்டும்.

ஞானயோகம், பிரம்மத்தை அடைவதை அடிப்படையாகக் கொண்டது. பகவானின் அங்க காந்தி அல்லது தேஜஸ் பிரம்ம ஜோதி எனப்படுகிறது. அந்த பிரம்ம ஜோதியில் கலப்பதையே, ஞானிகள் விரும்புகிறார்கள்.

அஷ்டாங்க யோகி, தன் இதயத்தில் இருக்கும் பரமாத்மாவை வழிபடுகிறான். நம் இதயத்தில் இருக்கும் பரமாத்மா, சைத்ய குருவாவார்.

அதுமட்டுமன்றி, நாம் செய்யும் செயல்களுக்கு சாட்சியாகவும் அவர் விளங்குகிறார். நமக்கு ஆன்மீகத்தில் நாட்டம் வரும்போது, அவரே, நமக்கு ஆன்மீக பாதையில் பயணம் செய்ய ஒரு ஆன்மீக குருவை அனுப்பி வைப்பார்.

பக்தியோகிகள், பகவானை முழுமுதற்கடவுளாக, பரமனாக வழிபடுகின்றனர். தூய பக்தர்களின் (ஆன்மீக குருவின்) கருணை இருந்தால் மிக எளிதாக பகவானை அடையலாம். ஆன்மீக குருவின் வழிகாட்டல் இருந்தால் பக்தியோகப்பாதை மிக எளிதாக அமையும்.

கர்ம யோகியோ, ஞான யோகியோ அஷ்டாங்கயோகியோ பல்லாயிரக்கணக்கான பிறவிகளுக்கு பின்னரே பகவான் கிருஷ்ணரே முழுமுதற் கடவுள் என அறிந்து, அவரை சரணடைகின்றனர். அத்தகைய ஆத்மாக்கள் அரிதானவர்கள். ஆனால், தூய பக்தர்களுக்கு (பக்தியோகி) தூய கிருஷ்ண பக்தர்களின் கருணை கிடைத்தால் போதுமானது. ஒரே பிறவியில் கூட பகவானை அடையலாம்.

பிரகலாத மகாராஜாவுக்கு கருவில் இருக்கும்போதே நாரதரின் போதனைகளை கேட்க முடிந்தது. சிந்தாமணிக்கல் போன்றவர் நாரத முனிவர். அவரது கருணையால் பிரகலாத மகாராஜா தூய பக்தராகி பகவானை அடைந்தார். அதேபோல, துருவ மகாராஜாவும், தூய பக்தரான நாரத முனிவரால் பகவானை அடைந்தார். பக்தி யோகத்தில், வைஷ்ணவர்களின் கருணை மட்டுமே போதுமானது.

7.27 - இச்சா-த் வேஷ-ஸமுத்தேன

இச்சா-த் வேஷ-ஸமுத்தேன
த்வந்த்வ-மோஹேன பாரத
ஸர்வ-பூதானி ஸம்மோஹம்
ஸர்கே யாந்தி பரந்தப

மொழி பெயர்ப்பு

இச்சா - விருப்பு; த்வேஷ - வெறுப்பு; ஸமுத்தேன - எழக்கூடிய; த்வந்த்வ - இருமை; மோஹேன - மோகத்தினால், பாரத - பரதகுல தோன்றலே; ஸர்வ - எல்லா; பூதானி - உயிர்வாழிகள்; சம்மோஹம் - மயக்கத்தில்; ஸர்கே - பிறக்கும் போது; யாந்தி - செல்வன; பரந்தப - எதிரிகளை வெல்வோனே

பொருள்

பரதகுலத் தோன்றலே, எதிரிகளை வெல்வோனே, விருப்பு வெறுப்பினால் உண்டான இருமைகளில் மயங்கியுள்ள எல்லா உயிர்வாழிகளும் மிகுந்த குழப்பத்துடன் பிறந்துள்ளனர்.

விளக்கவுரை

நம் மனதில் தோன்றும் விருப்பத்தாலும், வெறுப்பினாலும் மட்டுமே, மாணம், அவமானம், வெற்றி, தோல்வி, இன்பம், துன்பம், லாபம், நஷ்டம், மங்கலம், அமங்கலம் போன்ற இருமைகள் தோன்றுகின்றன. நாம் விரும்பும் செயல்கள் நடந்தால் மகிழ்ச்சியடைகிறோம். விரும்பத்தகாத செயல்கள் நடந்தால் கவலைப்படுகிறோம். நமக்கு இன்பம் தரும் ஒரு விஷயம் இன்னொருவருக்கு துன்பத்தைத் தரலாம். அதுபோல, இன்னொருவருக்கு இன்பத்தைத் தரும் விஷயம் நமக்கு துன்பத்தைத் தரலாம். எனவே, இன்பமோ, துன்பமோ நிரந்தரமானதல்ல. அவரவர் மனநிலையைப் பொறுத்தது என்பதை நாம் புரிந்து கொள்ள வேண்டும். ஆனால், உயிர்வாழிகள் தங்கள் விருப்பினாலும், வெறுப்பினாலும் உண்டாகும் இருமையினால் மயக்கத்தில் உள்ளனர். அனைத்திற்கும் மனதே காரணம். எனவே, இருமைகளை சமமாக பாவிக்க கற்றுக்கொள்ள வேண்டும்.

நமது வாழ்வில் வரும் இன்பமோ, துன்பமோ தானாகவே வருகின்றன. நாம் விரும்பாமலேயே இன்பம் வருவது போல, விரும்பாமலேயே துன்பமும் வருகிறது. அனைத்தும் முந்தைய வினைப்பயனே, என்பதை நாம் புரிந்து கொள்ள வேண்டும் (பகவத்கீதை: 2.14).

மாத்ரா- ஸ்பர்ஷா ஸ் து கௌந்தேய

ஷீதோஷ்ண- ஸுக து: கதா:

ஆகமாபாயினோ னித்யாஸ்

தாம்ஸ் திதிஷுஸ்வ பாரத:

"குந்தியின் மகனே, இன்ப துன்பங்களின் நிலையற்ற தோற்றமும் காலப்போக்கில் ஏற்படும் அவற்றின் மறைவும், கோடையும் குளிரும் பருவகாலத்தில் தோன்றி மறைவதைப் போன்றதாகும். புலன்களின் உணர்வாலேயே அவை எழுகின்றன. எனவே, பரத குலத்தோன்றலே, இவற்றால் பாதிக்கப்படாமல் பொறுத்துக்கொள்ள கற்றுக்கொள்." என்று பகவான் குறிப்பிடுகிறார். துன்பங்கள் வரும்போது, "எத்தனையோ பெரிய துன்பத்தை பகவான் நமக்கு குறைவாக தந்திருக்கிறார். முந்தைய பிறவிப் பயனை நாம் அனுபவித்துக் கொண்டிருக்கிறோம்." என எண்ண வேண்டும். அப்போதுதான் பக்திப் பாதையில் பயணிக்க முடியும். எனவே, ஆன்மீகத்திற்கு ஒருவன் வரும்போது இருமைகளிலிருந்து விடுபட வேண்டும். இருமைகளிலிருந்து விடுபட வேண்டுமானால், விருப்பு வெறுப்பிலிருந்து விடுபட வேண்டும்.

நாமாச்சாரியார் ஹரிதாஸ தாகூரா, இருமைகளிலிருந்து முற்றிலும் விடுபட்டவர். முகமதிய குடும்பத்தில் பிறந்த ஹரிதாஸ தாகூரா, பகவான் நாமம் ஜெபிப்பதை முகமதிய அரசாங்கத்தால் பொறுத்துக்கொள்ள முடியவில்லை. அவர் தினமும் 192 சுற்றுக்கள் (3 இலட்சம் நாமங்கள்) "ஹரே கிருஷ்ண" மகாமந்திரத்தை ஜெபிப்பது என்ற உறுதி மொழியை விடாது பின்பற்றி வந்தார். அதைப்பொறுக்காத முஸ்லீம் மதத்தலைவர்

சந்த்காஜி, நவாபிடம் கூறி, 22 சந்தைகளில் ஹரி தாஸதாசுராவை பிரம்பால் அடிக்குமாறு கூறினார். காஜியின் கட்டளைப்படி, வேறு வேறு சந்தைகளில் ஹரிதாஸ தாசுரா பிரம்பால் அடிக்கப்பட்டார். அப்போதும் பகவான் நாமத்தை உச்சரித்துக்கொண்டே இருந்தார். அவருக்கு எந்த வலியும் இல்லை. அப்போதும், "ஓ, கிருஷ்ணா! இவர்களிடம் கருணை கொள்ளுங்கள். என்னை துன்புறுத்தும் இவர்களது குற்றங்களை மன்னித்துக் கொள்ளுங்கள்." என்று வேண்டினார். இன்பமோ, துன்பமோ சமமாக ஏற்றுக்கொள்ளும் மனநிலை தூய பக்தருக்கு உண்டு.

அதேபோல, பக்தர் பிரகலாதரை, அவரது தந்தை இரணியகசிபு எவ்வளவோ துன்பப்படுத்தினார். மலையில் இருந்து உருட்டி விட்டார்கள்; நெருப்பில் போட்டார்கள். கடலில் வீசினார்கள். யானையின் காலில் இட்டு மிதிக்க வைத்தார்கள். பாம்பின் விஷம் கொடுத்தார்கள். ஆனால், பிரகலாதரோ, அதை துன்பமாக நினைக்கவில்லை. பகவான் தன்னைக் காப்பாற்ற வரவில்லை, என்றுகூட நினைக்கவில்லை. இதுதான் தூய பக்தர்களின் உன்னதமான மனநிலையாகும்.

இருமைகளிலிருந்து விடுபட, பகவான் சைதன்ய மஹாபிரபு, அழகான ஒரு வழிமுறையை நமக்குத் தருகிறார் (சிக்ஷாஷடகம் -- 3):

த்ருணாத் அபி சு நீசேன தரோர் அபி ஸஹி ஷ்ணுனா
அமானினா மானதேன கீர்த்தனீய: ஸதா ஹரி:

"புல்லைக்காட்டிலும் பணிவாகவும், மரத்தைக்காட்டிலும் பொறுமையாகவும், மற்றவர்களிடமிருந்து மரியாதை எதையும் எதிர் பார்க்காமலும், ஆனால் அனைவருக்கும் மரியாதை அளித்தும் இருக்கும் ஒருவரால் மட்டுமே எப்போதும் தொடர்ந்து ஹரியின் நாமத்தை கீர்த்தனை செய்ய முடியும்." என்று குறிப்பிடுகிறார்.

பகவான் இக்கருத்தை பகவத்கீதை சுலோகம் -12.17 -இல் இருமைகளிலிருந்து விடுபட்ட பக்தன் தனக்கு மிகவும் பிரியமானவன் என்று குறிப்பிடுகிறார்: "எவ்வொருவன் ஒருபோதும் மகிழ்வதில்லையோ, துன்பப்படுவதில்லையோ, புலம்புவதில்லையோ, ஆசைப்படுவதில்லையோ, மேலும், எவ்வொருவன் மங்கலமானவை, அமங்கலமானவை ஆகிய இரண்டையும் துறக்கின்றானோ அத்தகு பக்திமான் எனக்கு மிகவும் பிரியமானவன்."

எனவே, இருமையிலிருந்து விடுபட ஒவ்வொருவரும் முயற்சி செய்ய வேண்டும்.

7.28 - யேஷாம் த்வ அந்த-கதம் பாபம்

யேஷாம் த்வ அந்த-கதம் பாபம்
ஜனானாம் புண்ய கர்மணாம்
தே த்வந்த்வ-மோஹ-நிர்முத்தா
பஜந்தே மாம் த்ருட-வ்ரதா

மொழி பெயர்ப்பு

யேஷாம் - எவர்களது; **து** - ஆனால்; **அந்த-கதம்** - முழுமையாக ஒழிக்கப்பட்டுள்ளதோ; **பாபம்** - பாவங்கள்; **ஜனானாம்** - மனிதர்களின்; **புண்ய** - புண்ணிய; **கர்மணாம்** - முற்செயல்கள்; **தே** - அவர்கள்; **த்வந்த்வ** - இருமையின்; **மோஹ** - மயக்கத்திலிருந்து; **நிர்முத்தா** - விடுபட்டு; **பஜந்தே** - பக்தித் தொண்டில் ஈடுபடுகின்றனர்; **மாம்** - எனது; **த்ருட-வ்ரதா** - மன உறுதியுடன்

பொருள்

முற்பிறவியிலும், இப்பிறவியிலும் புண்ணிய செயல்களில் ஈடுபட்டு, எவர்களது பாவ விளைவுகள் முழுமையாக ஒழிக்கப்பட்டுவிட்டதோ, எவர்கள் மயக்கத்தின் இருமையிலிருந்து பூரணமாக விடுபட்டுள்ளார்களோ, அவர்களே எனது பக்தித் தொண்டில் மன உறுதியுடன் ஈடுபடுவர்.

விளக்கவுரை

பகவான் கிருஷ்ணரின் சேவையில் யாரால் உறுதியுடன் செயலாற்ற முடியும் என்பதை பகவான் இந்த சுலோகத்தில் குறிப்பிடுகிறார். இவ்வலகில் இரண்டு விதமான மனிதர்கள் உள்ளனர். ஒரு பிரிவினர் பகவானின் பக்தித்தொண்டில் ஈடுபடுபவர்கள். இன்னொரு பிரிவினர் பகவானின் பக்தித்தொண்டில் ஈடுபடாதவர்கள்.

முட்டாள்கள், அறிவிலிகள், நாத்திகர்கள், பாவ வாழ்க்கை வாழ்பவர்கள், புலனீன்பங்களில் ஈடுபடுபவர்கள், தத்துவ வாதிகள், விஞ்ஞானிகள் போன்றோர் பகவானின் பக்தித்தொண்டில் ஈடுபடுவதில்லை. ஏனெனில், அவர்கள் இந்த மனிதப் பிறவி, பகவானை அறிந்து, பகவானை அடைவதற்கே என்பதை மறந்து, புலனீன்பங்களை அனுபவிப்பதற்கே இந்த மனித பிறவி என நினைத்து தவறான பாதையில் பயணம் செய்கின்றனர்.

மனித வாழ்க்கை, பௌதீகத்தைத் தழுவி வாழ்வதற்காக அல்ல. நம் வாழ்க்கை ஆன்மீகத்தை நோக்கி பயணித்து பகவானை அடைவதற்கானது. பௌதீக வாழ்க்கை துன்பமானது, நிரந்தரமற்றது, இரட்டிப்புத் தன்மை மிகுந்தது, மயக்கத்தில் இருப்பது. இந்த பௌதீகத்திலிருந்து ஆன்மீகத்திற்கு அல்லது பக்திப்பாதைக்கு வரவேண்டுமானால், புண்ணிய செயல்கள் செய்து பாவ விளைவுகள் முழுமையாக ஒழிக்கப்படவேண்டும். யார் ஒருவர் முற்பிறவியிலும்,

இப்பிறவியிலும் அதிகமாக புண்ணிய காரியங்கள் செய்கிறார்களோ, அவர்களால் மட்டும்தான் பக்தி வாழ்க்கையைப் பற்றி சிந்திக்க முடியும்.

ஆச்சாரியார்களுக்கு சேவை செய்து, அவர்களிடம் அடைக்கலம் தேடும்போது பகவானிடம் செல்லும் கதவு திறக்கப்படும். புலன்களுக்கு சேவை செய்து புலனின்றிப்பதில் ஈடுபடும்போது, நரகத்திற்கு செல்லும் கதவுகள் திறக்கப்படும். ஆச்சாரியார்களும், மகான்களும் பாவ காரியங்கள் செய்பவர்களை புண்ணிய காரியங்களை செய்ய திசை திரும்புகின்றனர். எனவே, சத்சங்கம் மிகவும் இன்றியமையாததாக அமைகிறது.

ஒருவன் இப்பிறவியிலும், முற்பிறவியிலும் ஆன்மீக புண்ணிய காரியங்கள் செய்து, பாவ செயல்கள் முற்றிலும் ஒழிக்கப்பட்டால்தான் பக்தித் தொண்டில் உறுதியுடன் ஈடுபடுவான் என்பதற்கு நாரத முனிவரின் முந்தைய வாழ்க்கை ஒரு எடுத்துக்காட்டாகும்.

நாரதமுனிவர், நமது முதல் குருவான வியாசதேவரின் குருவாகும். ஸ்ரீமத்பாகவதம் எழுதுமாறு வியாசதேவருக்கு கூறி, ஸ்ரீமத்பாகவதம் எழுத காரணமாக இருந்தவரும் இவரேயாவார்.

மிக நீண்ட காலத்திற்கு முன்பு, மகா கல்பம் என்றழைக்கப்படும் பிரம்மாவின் ஒருநாளில் ' உபபர்ஹணன்' என்ற பெயருடன் மற்ற கந்தர்வர்களால் மதிக்கப்பட்ட ஒரு கந்தர்வராக நாரத முனிவர் முற்பிறவியில் வாழ்ந்து வந்தார். அழகிய முகமும் , இனிமையும், கவர்ச்சியும் நிறைந்த தேக அம்சங்களைக்கொண்ட அவர், மலர் மாலைகளாலும், சந்தனத்தாலும் அலங்கரிக்கப்பட்டு நகரத்து பெண்கள் நாடும் அழகனாக இருந்தார்.

ஒருசமயம் தேவர் சபையில் நடந்த ஒரு ஹரிகதா விழாவின்போது பங்கேற்க, கந்தர்வர்களும், அழகு மிகுந்த அப்சரஸ்களும் அழைக்கப்பட்டனர். அழகு நிறைந்த கந்தர்வரான நாரத முனிவரும் அவ்விழாவில் கலந்துகொண்டார், ஆனால் அவர் பெண்களால் சூழப்பட்டவாறு, பகவான் ஹரியின் பெருமைகளுக்குப் பதிலாக, தேவர்களின் பெருமைகளைப் பாட ஆரம்பித்தார். பகவானை தவிர்த்து தேவர்களை புகழ்ந்து பாடுவதைக்கண்ட பிரஜாபதிகள் கோபம் கொண்டு, " இந்த குற்றத்தினைப் புரிந்த நீ, அழகை இழந்து தாழ்ந்த குலத்தில் பிறப்பாய்" என அந்த கந்தர்வராக இருந்த நாரதருக்கு சாபமிட்டனர்.

இவ்வாறாக, ஒரு வேலைக்காரியின் கர்ப்பத்தில் அந்த கந்தர்வன் (நாரத முனிவர்) பிறவி எடுக்க நேரிட்டது. அந்த வேலைக்காரியோ, வேதத்தைப் பின்பற்றும் முனிவர்களின் சேவையில் ஈடுபட்டிருந்தாள். இவ்வாறாக ஒரு சாதூர்மாதத்தில், அம்முனிவர்கள் ஒன்றாக வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும்போது, அவர்களுடைய சேவையில் அச்சிறுவனும் ஈடுபட்டான்.

அம்முனிவர்கள் ஏற்கெனவே பாரபட்சம் இல்லாதவர்கள். தங்களது தனிக் கருணையால் அம்முனிவர்கள் அச்சிறுவனை வாழ்த்தினர், வேலைக்காரியின் மகனாக பிறவி எடுத்த கந்தர்வன், சிறுவனாக இருந்தும், விளையாட்டில் பற்றில்லாதவனாகவும், புலனடக்கம் உள்ளவனாகவும், பணிவுள்ளவனாகவும், தேவைக்கதிகமாக பேசாதவனாகவும் இருந்தான்.

அச்சிறுவன் தினமும் ஒரே ஒரு முறை மட்டுமே அம்முனிவர்களின் அனுமதியுடன், அவர்கள் உண்டு மிஞ்சிய உணவை உண்டான். அதனால் எல்லாப் பாவங்களும் உடனடியாக களையப்பட்டு, இதயம் தூய்மை அடைந்தது. அம்முனிவர்களின் வாழ்வில் அச்சிறுவனுக்கு பெரும் கவர்ச்சி ஏற்பட்டது. அவர்களது சகவாசத்தாலும், கருணையாலும், பகவான் ஸ்ரீகிருஷ்ணரின் வசீகரமான லீலைகளைப் பற்றிய அவர்களின் உரையாடல்களை, அச்சிறுவனால் கேட்க முடிந்தது. இவ்வாறு கவனமாகக் கேட்டதால், பரமபுருஷரைப் பற்றி கேட்பதிலுள்ள அவனது சுவை, அதிகரித்துக்கொண்டே சென்றது.

பரம புருஷ பகவானின் கதைகளில் சுவையைப் பெற்ற அச்சிறுவன், பகவானைப்பற்றி கவனம் சிதறாமல் மிகவும் அக்கரையுடன் கேட்டான். பகவான் மீது பக்தி சுவை வளர வளர அவன், நிலையில்லா உடலின் உண்மையை நன்றாக புரிந்து கொண்டான்.

முனிவர்களிடம் மிகவும் அன்பு கொண்டிருந்த அவன், அவர்களிடம், சாதுவாக நடந்து கொண்டான். முனிவர்களின் தொண்டில் அவனது பாவங்கள் அனைத்தும் வேரறுக்கப்பட்டன. புலன்களைக்கட்டுப்படுத்தி உடலாலும் மனதாலும் அம்முனிவர்களை அவன் உறுதியாக பின்பற்றினான். நிராதரவான ஆத்மாக்களிடம் அன்பு கொண்டிருந்த அம்முனிவர்கள் புறப்பட்டு செல்லும்போது, பகவானால் கூறப்பட்ட மிகவும் இரகசியமான ஞானத்தை அச்சிறுவனுக்கு உபதேசித்தனர். அந்த இரகசிய ஞானத்தால், படைத்து, காத்து, அழிக்கும் கிருஷ்ண சக்தியின் ஆதிக்கத்தை, அச்சிறுவன் நன்கு உணர்ந்தான்.

பின் பகவானைப்பற்றிய உன்னத அறிவு, பகவான் கிருஷ்ணராலேயே அச்சிறுவனுக்கு புகட்டப்பட்டது. ஆன்மீக ஐஸ்வரியங்களும், அவருக்கு அந்தரங்கமான அன்புத் தொண்டும் அவராலேயே அளிக்கப்பட்டன. அம்மாமுனிவர்கள் புறப்பட்டு சென்ற பின்னும், அச்சிறுவன், தன்னுடைய வாழ்க்கையை இவ்வாறாக ஆன்மீகமாகவே கழித்தான்.

ஒரு சமயம், அச்சிறுவனின் தாய் பசுவை கறப்பதற்காக இரவில் வெளியே சென்றபோது, காலத்தினால் தூண்டப்பட்டு, காலில் பாம்பினால் கடிக்கப்பட்டு இறந்து போனாள். தனது பக்தர்களுக்கு எப்போதும் நல்லாசிகளையே அளிப்பவரான பகவானின் விசேஷ கருணையாக இதை சிறுவன் ஏற்றுக்கொண்டான். பின் வட திசையை நோக்கி புறப்பட்ட

அவன், நகரங்கள், கிராமங்கள், பண்ணைகள், பள்ளத்தாக்குகள், பல நாடுகள், காடுகளைக் கடந்து சென்றான்.

இவ்வாறு பயணம் செய்த அவனுக்கு பசியும், தாகமும் ஏற்பட்டது. உடலும், மனமும் களைப்படைய ஒரு நதியில் நீராடி , நீரையும் பருகினான். களைப்பு தீர், மனித நடமாட்டம் இல்லாத காட்டில் ஒரு ஆலமரத்தின் நிழலில் அமர்ந்து, பரமாத்மாவை தியானிக்க தொடங்கினான். பரமபுருஷ பகவானாகிய ஸ்ரீகிருஷ்ணரும் அவனது இதயத்தில் ஒரு கணம் தோன்றி பின்னர் உடனே மறைந்தும் போனார். ஆனந்தக் கடலில் ஒரு கணம் மூழ்கிய அவனுக்கு, பகவானை தொடர்ந்து காண முடியாமல் போயிற்று.

பகவானின் உருவம் மறைய, சஞ்சலத்துடன் எழுந்த அச்சிறுவனிடம் பகவான் இனிமையான குரலில், அசரீரியாக 'இப்பிறவியில் இனி என்னைக் காண முடியாது' என்று கூறினார். ஒருமுறை அவர் காட்டிய சொரூபம், அச்சிறுவனின் ஆசையை அதிகரிப்பதற்காகவே என்றார்.

அச்சிறுவன் ஜட விஷயங்கள் அனைத்தையும் கைவிட்டு, பகவானின் நாமத்தையும் புகழையும் இடைவிடாது பாடத்தொடங்கினான். பூரணத்திருப்தியுடன், பணிவுடனும், பொறாமையின்றியும் உலகம் முழுவதும் பயணம் செய்தான்.

கிருஷ்ணரைப்பற்றிய சிந்தனையில் முற்றிலும் ஆழ்ந்து, பற்றற்று, பௌதீக களங்கங்களிலிருந்து முற்றிலும் விடுபட்டிருந்த அவனுக்கு காலப்போக்கில் மரணம் சம்பவித்தது. பஞ்சபூதங்களால் ஆன உடலும், அதனால் பெற்ற பலன்களும் நின்று விட, ஆன்மீகமான உடலை அச்சிறுவன் பெற்றான். யுக முடிவில், பகவானின் சுவாசம் வழியாக அச்சிறுவனின் ஆன்மீக உடலும் நுழைந்தது. பின் பிரம்மா உறங்கி எழும்போது, பகவானின் திவ்ய உடலிலிருந்து, மாமுனிவர்களின் உடல்கள் தோற்றுவிக்கப்பட்டபோது, அச்சிறுவனும் நாரதமுனிவராக தோற்றுவிக்கப்பட்டார்.

பகவான் கருணையால், ஆன்மீக உலகிலும், ஜட உலகிலும் தடையின்றி அன்று முதல், நாரத முனிவர் பகவானின் சேவையில் பயணம் செய்து வருகிறார். பகவான் கிருஷ்ணரால் அளிக்கப்பட்ட தெய்வீக வீணையை வாசித்துக் கொண்டு, பகவானின் உன்னத நாமங்களைப் பாடி பயணம் செய்கிறார்.

இவ்வாறு நாரதரின் முற்பிறவியின் பாவ விளைவுகள் அனைத்தும் தூய பக்தர்களுக்கு சேவை செய்ததால் முற்றிலுமாக ஒழிக்கப்பட்டு, பகவானின் தூய பக்தரானார்.

அத்தியாயம் 8 (தாரக பிரம்ம யோகம்)

8.6 - யம் யம் வாபி ஸ்மரன் பாவம்

யம் யம் வாபி ஸ்மரன் பாவம்
த்யஜத்ய-ந்தே கலேவரம்
தம் தம் ஏவைதி கௌந்தேய
ஸதா தத்-பாவ-பாவித:

மொழிபெயர்ப்பு :

யம் யம் - எதுவாக; வா அபி - இருந்தாலும்; ஸ்மரன் - எண்ணிக்கொண்டு; பாவம்- இயற்கை; த்யஜதி - விடுபவன்; அந்தே - இறுதியில்; கலேவரம் - இவ்வுடல்; தம் தம் - அது போன்ற; ஏவ - நிச்சயமாக; ஏதி - அடைகிறான்; கௌந்தேய- குந்தியின் மகனே; ஸதா - எப்போதும்; தத் - அந்த; பாவ - வாழ்வு நிலை; பாவித - எண்ணிக்கொண்டு

பொருள்

ஒருவன் தன் உடலை விடும்போது எந்த நிலையை எண்ணுகின்றானோ, குந்தியின் மகனே ஐயமின்றி அந்நிலையை அவன் அடைகிறான்.

விளக்கவுரை

மரணம் என்னும் சிக்கலான நேரத்தில், ஒருவன் தன் இயற்கையை மாற்றிக்கொள்வதற்கான வழிமுறை இங்கு விளக்கப்பட்டுள்ளது. இறுதியில் கிருஷ்ணரை எண்ணியவாறு உடலை விடுபவன் பரம புருஷரின் திவ்யமான இயற்கையை அடைகிறான். ஆனால் கிருஷ்ணரைத் தவிர வேறு எதையாவது எண்ணுபவன், அத்தகு திவ்யமான நிலையை அடைவதில்லை. சரியான மனநிலையுடன் மரணமடைவது எவ்வாறு? பரத மன்னர் மிகச் சிறந்த நபராக விளங்கிய போதிலும், தனது வாழ்வின் இறுதியில் ஒரு மாணை எண்ணியதன் விளைவால், தனது மறு பிறவியில் மானின் உடலை ஏற்க நேர்ந்தது. மானாக இருந்தும் தனது முந்தைய செயல்களை அவரால் நினைவு கொள்ள முடிந்தது.

ஒருவன் தன் வாழ்நாளில் எத்தகு சிந்தனையுடன் விளங்குகிறானோ, அச்சிந்தனைகள் அனைத்தும் ஒருங்கிணைந்து மரண நேரத்தில் அவனுடைய சிந்தனையை வடிவமைக்கின்றன என்பது நிச்சயம். இதனால் ஒருவனது தற்போதைய வாழ்வே அவனது அடுத்த வாழ்வை நிர்ணயிப்பதாகும்.

உடல் எடுத்த அனைத்து உயிர்களும், தாங்கள் விரும்பினாலும், விரும்பாவிட்டாலும், அதனை ஒருநாள் துறந்துதான் ஆகவேண்டும். எவ்வாறு உடலைத் துறப்பது என்பது ஓர் உத்தமக் கலையாகும். அது

பக்குவப்பட்ட ஆத்மாக்களால் காலம் காலமாக பயிற்சி செய்யப்பட்டு வருகின்றது. உடலை ஒருவர் எவ்வாறு துறக்க வேண்டும் என்பதைப்பற்றிபகவத்கீதையில் பல சுலோகங்களில் விவரிக்கப்பட்டுள்ளது.

மஹா ஜனங்களில் ஒருவரும், பகவான் கிருஷ்ணரின் மாபெரும் பக்தருமான பீஷ்மர் எவ்வாறு தன் உடலை விரும்பிய சமயம் துறந்தார் என்பது பற்றி ஸ்ரீமத்பாகவதம் முதல் காண்டத்தில் விவரிக்கப்பட்டுள்ளது. அர்ஜுனனின் அம்புகளால் துளைக்கப்பட்டு, போர்க்களத்தில் வீழ்ந்த பீஷ்மர், அதே அம்புகளைப் படுக்கையாகக் கொண்டு, உத்தராயண காலம் (சூரியன் வடக்கு கோளத்தில் சஞ்சரிக்கும் காலம்) வரும்வரை காத்திருந்தார். அந்தக்காலம் நெருங்கியதும் பஞ்ச பாண்டவர்களும், பகவான் கிருஷ்ணரும் மற்றும் மாமுனிவர்களும் மரணப்படுக்கையில் உடலை விடுவதற்காக காத்திருந்த பீஷ்மரை அணுகினர். வாழ்வின் இறுதியில் வந்த பகவானை உயிர் பிரியும் வரை இருக்க வேண்டினார்.

"எல்லோரிடமும் சமமான கருணை உள்ளவராக பகவான் கிருஷ்ணர் இருந்தபோதிலும், அவருடைய ஏகாந்த பக்தனாக நான் இருப்பதால், என் வாழ்வின் இறுதியில் கருணையுடன் என்முன் வந்துள்ளார்." (ஸ்ரீமத்பாகவதம் 1.9.22) என்றும், "ஆழ்ந்த பக்தியுடன் தியானத்தில் ஆழ்ந்து, புனித நாமங்களை உச்சரிக்கும் தன்னுடைய பக்தனின் மனதில், அவனது உயிர் பிரியும் காலத்தில் தோன்றும் பகவான் அவனுடைய பலன்தரும் செயல்களின் கர்மபந்தங்களில் இருந்து அவனை முற்றிலும் விடுவிக்கிறார்" (ஸ்ரீமத்பாகவதம் 1.9.23) என்றும் பலவாறு பிரார்த்தனை செய்தார்.

அப்போது உத்தராயண காலம் வந்தது. பகவான் மீது விழிகளைப்பதித்து, ஆழ்ந்த தியானத்தில் பீஷ்மர் ஆழ்ந்தார். சிந்தனை, உணர்வு, மற்றும் விருப்பங்களை பகவான் கிருஷ்ணரிடம் அர்ப்பணம் செய்வேனாக. பகவான் கிருஷ்ணரிடம் மட்டும் ஈடுபாடு உண்டாகட்டும், அதனால், மற்ற ஈடுபாடுகள் அற்றுப் போகட்டும், என்று பிரார்த்தித்தார்.

அர்ஜுனுக்கு ஆன்மீக அறிவளித்த கிருஷ்ணரின் பாத கமலங்கள், ரதி (உன்னதமான அன்பு) உண்டாக்கும் பொருளாக அமையட்டும். என் வாக்குறுதியைக் காக்க தன் வாக்குறுதியைத் துறந்த, முக்தியளிக்கும் முகுந்தன் எனக்குக் கதியாகட்டும். இறக்கும் தறுவாயில் யாரைக் கண்டதால் சுயரூபம் பெற்றார்களோ அந்த பரம புருஷராகிய கிருஷ்ணரிடம் எனக்கு ரதி (உன்னத அன்பு) உண்டாகட்டும் என்று பிரார்த்தித்தார்.

கோபியர்களை அன்பினால் கவர்ந்த பகவான் கிருஷ்ணரிடம் என்னுடைய மனம் நிலைபெறட்டும் என்று தியானித்தார். இவ்வாறாக, மனம், வார்த்தை, செயல் முதலியவற்றால் பகவான் கிருஷ்ணர் மீது தன் மனம் முழுமையும்

பதிய வைத்த பீஷ்மர் முற்றிலும் அமைதியானார். அவரது சுவாசமும் நின்றது.

உடல் எடுத்த அனைவரும், தன் உடலைத் துறக்கும் தறுவாயில் ஈடுபாடு கொள்ளும் விஷயமே, அவர்களின் அடுத்த வாழ்வில் பெறப்போகும் உடலுக்கு வித்தாக அமைகிறது. ஆகையால், பீஷ்மரைப்போல, பகவான் கிருஷ்ணரைப் பற்றிய சிந்தனையில் ஒருவர் ஆழ்ந்து இருப்பாரானால், அவர் சந்தேகத்திற்கு இடமின்றி அவரிடம் திரும்பிச்செல்வது உறுதி.

ஆகையால், ஒவ்வொருவரும் தன்னுடைய இறுதிக் காலத்தில், தன்னுடைய சுபாவத்திற்கேற்ப பகவானை நினைவு கூர்ந்தால், அவர் தன்னுடைய வாழ்க்கையை வெற்றிகரமாக முடித்தவராவார். ஏனெனில், அவர் பகவானை அடைந்து, அவருடைய நிரந்தர லீலையில் பங்கு பெறுவது உறுதி.

8.15 - மாம் உபேத்ய புனர் ஜன்ம

மாம் உபேத்ய புனர் ஜன்ம
துக்காலயம்-அசால்வதம்
நாப்னு வந்தி மஹாத்மன:
ஸம்ஸித்திம் பரமாம் கதா:

மொழி பெயர்ப்பு

மாம் - என்னிடம்; உபேத்ய - அடைந்து; புன - மீண்டும் ; ஜன்ம - பிறவி; துக்காலயம் - துன்பக் கோட்டை; அசால்வதம் - தற்காலிகமான; ந - என்றுமில்லை; ஆப்னுவந்தி - அடைதல்; மஹாத்மன: - பெரும் ஆத்மாக்கள்; சம்ஸித்திம் - பக்குவம்; பரமாம் - இறுதி; கதா - அடைந்து

பொருள்

பக்தியில் யோகிகளாக சிறந்த ஆத்மாக்கள் என்னை அடைந்த பிறகு, துன்பம் நிறைந்த இந்த தற்காலிகமான உலகிற்குத் திரும்பி வருவதே இல்லை. ஏனெனில் அவர்கள் மிக உயர்ந்த நிலையை அடைந்து விடுகின்றனர்.

விளக்கவுரை

பகவான் ஸ்ரீ கிருஷ்ணர் இந்த சுலோகத்தில், "என்னை அடைந்த பிறகு, பரம சித்தி பெற்ற மகாத்மாக்கள், துக்க ஆலயமாகிய, நிலையற்ற இந்த உலகில் மறுபடியும் ஜென்மம் எடுப்பதில்லை." என்று உலக வாழ்வின் துன்பங்களில் இருந்து விடுபட வழி கூறுகிறார். ஆகையால் பகவான் கிருஷ்ணரை அடைந்து, மீண்டும் இவ்வுலகில் பிறவி எடுக்காதிருப்பதே உலக துன்பங்களில் இருந்து விடுபட ஒரே வழி.

மகாபாரத யுத்தம் முடிந்தவுடன், தன்னுடைய நூறு புத்திரர்களையும் போரில் இழந்து சோகத்தில் ஆழ்ந்து வாடிய திருதராஷ்டிரருக்கு விதூரர்

உலக வாழ்க்கையின் உண்மையான நிலையை விளக்கியபோது, உலக வாழ்க்கை ஒவ்வொரு அடியிலும் ஆபத்து நிறைந்தது என்பதை விளக்க இந்த உருவகக் கதையை கூறினார்.

ஒரு சமயம் அந்தணர் ஒருவர் எவரும் அணுக இயலாத, கொடிய மிருகங்கள் நிறைந்த அடர்ந்த காட்டினுள் சிக்கிக் கொண்டார். கர்ஜிக்கும் சிங்கங்களும், பிளிறும் யானைகளும் காட்டின் எல்லாப் பக்கங்களிலும் காணப்பட்டன, யமன் கூட பயப்படும் அளவுக்கு கொடிய அந்தக் காட்டினில் சிக்கிக்கொண்ட அந்தணனின் இதயம் பயத்தால் நடுங்கியது. யாராவது காப்பாற்றமாட்டார்களா என அங்குமிங்கும் ஓடினார். ஆயினும், அந்த விலங்குகளிடமிருந்து தூரமாக விலகவோ, அல்லது அவைகள் தன்னை நெருங்குவதைத் தவிர்க்கவோ முடியவில்லை. அந்த காடு ஒரு வலையால் சூழப்பட்டிருப்பதையும், பயங்கரமான பெண் ஒருத்தி தன்னுடைய இரு கரங்களையும் நீட்டியவாறு நிற்பதையும் கண்டார். வானளவு உயர்ந்த சிகரங்கள் போன்ற உயரமும், உருவமும் உடைய ஐந்து தலை நாகங்களால் அந்த காடு சூழப்பட்டிருந்தது.

அங்கே பாதாளக் குழி ஒன்று இருந்தது. அது தேவையற்ற செடி, கொடிகளால் வெளியே தெரியாதபடி மூடப்பட்டிருந்தது. பயத்துடன் ஓடிய அந்தணர் அக்குழியில் விழுந்து விட்டார். பெரிய பலாப்பழம் மரத்தில் தொங்கிக் கொண்டிருப்பது போல, அந்த அந்தணர் கொடிகளில் சிக்கி, தலைக்கீழாக தொங்கிக் கொண்டிருந்தார்.

மேலும் பல்வேறு துன்பங்கள் தோன்ற ஆரம்பித்தன. அந்த குழியில் கொடிய பாம்பு ஒன்றைக் கண்டார். குழியின் வாசலில் கரிய நிறமும், ஆறு தலைகளும், பன்னிரண்டு கால்களும் கொண்ட பிரம்மாண்ட யானை ஒன்றைக் கண்டார். அந்த யானை அவர் தொங்கிக் கொண்டிருந்த குழியின் வாயிலை நோக்கி மெதுவாக நகர்ந்து வந்து கொண்டிருந்தது.

குழியின் வாயிலில் காணப்பட்ட மரத்தின் கிளைகளில், பயம் தரும் தேனீக்கள், தேன் கூட்டில் உள்ள தேனைப் பருகுவதற்காக ரீங்காரம் இட்டபடி அங்குமிங்கும் பறந்துகொண்டிருந்தன. அவன் தொங்கிக்கொண்டிருந்த மரத்தின் வேர்களை கறுப்பு எலிகளும், வெள்ளை எலிகளும் கத்தரித்துக் கொண்டிருந்தன.

இதற்கிடையில் தேன் கூட்டிலிருந்து தேன் சொட்டு சொட்டாக கீழே விழ ஆரம்பித்தது. உயிருக்கு ஆபத்தான நிலையில் குழியில் தொங்கிக் கொண்டிருந்த அந்த அந்தணன் மீதும் தேன் விழ, அவனும் அந்த தேனை சுவைக்க ஆரம்பித்தான். அந்த துன்பமான சூழ்நிலையிலும் அவனால் தேன் சுவைக்கும் ஆசையை தணிக்க இயலவில்லை. திரும்பதிரும்ப அந்த தேனைப் பருகியும் திருப்தி அடையாமல், அவன் மேலும் மேலும் தேனை விரும்பினான். தனது துன்பகரமான நிலையைப் புரிந்தவனாக இல்லை. தான் என்றும் நிலைத்திருக்கப் போவதாக நம்பிக்கை கொண்டான்.

கொடிய விலங்குகளிடமிருந்து ஒரு பக்கம் பயம், கொடிய உருவம் கொண்ட பெண்ணால் ஒருபக்கம் பயம், குழியின் உள்ளே இருக்கும் பாம்பால் ஒருபக்கம் பயம், வெளியே உள்ள யானையால் ஒருபக்கம் பயம், தொங்கிக்கொண்டிருந்த வேர்களைக் கத்தரிக்கும் எலிகளால் மரம் சப்போது சாய்ந்து விடுமோ என்ற பயம், இறுதியாக தேனை சுவைப்பதற்காக பறந்து கொண்டிருக்கும் தேனீக்களால் பயம். தனது புலன்களை அந்த கொடிய காட்டில் இழந்து, அவல வாழ்க்கை வாழ்ந்தாலும் தன்னுடைய வாழ்க்கையை நீடிப்பதில் உள்ள நம்பிக்கையை மட்டும் எந்த நேரத்திலும் இழக்காதவனாய் அந்த அந்தணன் மரத்தில் தொங்கிக் கொண்டிருந்தான்.

அந்தணன் என்பது ஜீவனாகும். வனாந்தரம் என்பது இந்த பரந்த உலகமாகும். அணுக இயலாத காடு ஒருவனுடைய சொந்த வாழ்க்கையாகும். கொடிய விலங்குகள் நோய்களாகும். கொடிய உருவமுடைய பெண் ஒருவனின் இளமையை அழிக்கும் முதுமையாகும். பயங்கரமான குழி ஒருவன் ஏற்கும் உடலாகும். குழியில் உள்ள பாம்பு, அனைத்தையும் அழிக்கும் காலமாகும். அந்தணன் தொங்கிக்கொண்டிருக்கும் கொடிகள் எல்லா உயிரினங்களும் விரும்பும் வாழ்க்கை மீதுள்ள விருப்பமாகும். குழியின் வாயிலில் நிற்கும் யானையின் ஆறு தலைகள் ஆறு பருவங்களாகும். அதன் பன்னிரண்டு கால்களும் பன்னிரண்டு மாதங்களாகும். வேர்களைக் கத்தரித்துக் கொண்டிருக்கும் வெள்ளை எலிகள் பகலாகும். கறுப்பு எலிகள் இரவாகும். தேனீக்கள் ஜீவனின் ஆசைகளாகும். தேன்துளிகள் அவ்வப்போது அனுபவிக்கும் அற்ப சுகங்களாகும்.

ஒவ்வொரு ஜீவனும் நீண்ட, நெடிய வாழ்க்கைப் பயணம் செய்ய வேண்டியுள்ளது. சில நேரங்களில் தாயின் வயிற்றில் தங்கி பிறப்பெடுத்தல் என்ற நிலையில் பயணத்தை நிறுத்தி ஓய்வெடுக்கிறான். சாஸ்திரம் அறிந்தவர்கள் வாழ்க்கையை நீண்ட பாதையாக வருணிக்கின்றனர். அவர்கள் வாழ்க்கையை கஷ்டம் நிறைந்த காடு என்கின்றனர். அனைத்து உயிர்களும் மறுபடியும் மறுபடியும் இந்த உலகில் பிறப்பெடுக்கின்றன. புத்திசாலிகள் மட்டுமே இதிலிருந்து தப்புகிறார்கள்.

பகவான் கிருஷ்ணர் "என்னை அடைந்த பிறகு, பரம சித்தி பெற்ற ஆத்மாக்கள், துக்காலயமாகிய இந்த நிலையற்ற உலகில் மறுபடியும் பிறவி எடுப்பதில்லை." என்று உலக வாழ்வின் துன்பங்களில் இருந்து விடுபட வழி கூறுகிறார். (ஆதாரம் : ஸ்ரீபர்வம் : பகுதி - 5)

8.16 - ஆ-ப்ரஹ்ம-புவனால் லோகா:

ஆ-ப்ரஹ்ம-புவனால் லோகா:
புனர் ஆவர்தினோ அர்ஜுன
மாம் உபேத்ய து கௌந்தேய
புனர் ஜன்ம ந வித்யதே

மொழி பெயர்ப்பு

ஆ-ப்ரஹ்ம - பிரம்மலோகம் வரை; **புவனால்** - கிரகமண்டலங்களில் இருந்து; **லோகா** - கிரகங்கள்; **புன:** - மீண்டும்; **ஆவரத்தின** - திரும்புதல்; **அர்ஜுன** - அர்ஜுனா; **மாம்** - என்னிடம்; **உபேத்ய** - வந்தடைந்தால்; **து** - ஆனால்; **கௌந்தேய** - குந்தி மகன்; **புனர் ஜன்ம** - மறு பிறவி; **ந** - என்றும் இல்லை; **வித்யதே** - எடுக்க வேண்டியது

பொருள்

ஐட உலகின் மிக உயர்ந்த கிரகத்தில் இருந்து மிகத் தாழ்ந்தது வரை எல்லாம் பிறப்பும் இறப்பும் தொடரும் துன்பக்கோட்டங்களே. ஆனால் குந்தி மகனே, என்னிடத்தை அடைபவனோ மீண்டும் பிறப்பதே இல்லை.

விளக்கவுரை

சொர்க்கலோகங்களுக்கு உயர்வு பெறுபவன், நீண்ட ஆயுளையும், சிறந்த புலனின்ப வசதிகளையும் பெற்றாலும் அங்கே அவன் நிரந்தரமாக வாழ அனுமதிக்கப்படுவதில்லை. புண்ணிய செயல்களின் பலன்கள் தீர்ந்தபின் மீண்டும் இந்த பூமிக்கே திருப்பி அனுப்பப்படுகிறான். அவனது நிலை ராட்டினத்தில் அமர்ந்திருப்பதைப் போன்றதாகும். சில நேரம் மேலே போகிறான்; சிலநேரம் கீழே வருகிறான். மாறி மாறி பிறப்பு, இறப்பு சுழற்சியில் சிக்கி தவிக்கிறான்.

மாறாக, பகவான் கிருஷ்ணரின் லோகமோ நிரந்தரமானது. அங்கு செல்பவர்கள் மீண்டும் இந்த ஐட உலகிற்கு திரும்புவதில்லை. இக்கருத்தை முனிவர் முட்கலாவின் வாழ்க்கையிலிருந்து அறிந்து கொள்ளலாம். (ஆதாரம்: மகாபாரதம், வனபர்வம், கோச யாத்ரா பர்வம், பகுதி-258-259)

குருவேத்திரத்தில் முட்கலா என்ற ஒரு முனிவர் தன் மனைவி, குழந்தையுடன் வசித்து வந்தார். தனது வாழ்க்கைக்கு, அறுவடை முடித்த நிலத்தில் விட்டுச்செல்லப்படும் தானியங்களை மட்டும் சேகரித்து வாழ்ந்து வந்தார். இந்த தவ வாழ்க்கை 'சிலா' மற்றும் 'உஞ்சா' என்றழைக்கப்படும். ஒவ்வொரு மாதமும் பாதி நாட்கள் தானியங்களை சேகரிப்பார். மற்ற பாதிநாட்கள் தேவர்களுக்கும், அதிதிகளுக்கும் அளித்து, மீதியை தனக்கும் தன் குடும்பத்திற்கும் பயன்படுத்துவார்.

முட்கலாவின் பெருமையை அறிந்த தூர்வாசமுனிவர் அங்கு வந்தார். தான் பசியுடன் உணவு வேண்டி வந்துள்ளதாகக் கூறினார். முட்கலா, தூர்வாச முனிவரின் பாதங்களை நீரால் கழுவி, விருந்தளித்தார். உணவினை உண்ட தூர்வாசமுனிவர், மிஞ்சிய உணவினை உடலெங்கும் தேய்த்துக் கொண்டு பின் சென்று விட்டார்.

அடுத்து, பதினைந்து நாட்கள் கழித்து மீண்டும் வந்து, முட்கலா சேகரித்து வைத்திருந்த அனைத்து தானியங்களையும் உண்டு சென்று விட்டார். இவ்வாறு, தூர்வாசமுனிவர் ஆறுமுறை வந்து அவ்வுணவு அனைத்தையும் உண்டார்.

ஒவ்வொரு முறையும் முட்கலா, தான் உணவு உண்ணாமல் தானியங்களை உஞ்ச விருத்தி முறையில் சேகரிக்க ஆரம்பித்தார். கொடும்பசியிலும் முட்கலா நிலை தவறவும் இல்லை; தூர்வாச முனிவரின் இதயத்திலும் கிளர்ச்சி ஏற்படுத்தமுடியவில்லை. தூர்வாச முனிவர், முட்கலாவிடம் திருப்தியடைந்தவராய் 'உன் செயல்கள் உத்தமமானது. நீ இந்த உடலுடன் சொர்க்கம் செல்வாய்' என்று ஆசிரவதித்தார்.

அப்போதே அன்னப்பறவை பூட்டப்பட்ட தெய்வீக ரதம் ஒன்று வந்தது. தேவ தூதன் தோன்றி முட்கலாவை ரதத்தில் ஏறுமாறுகூறினான். அப்போது முட்கலா அவனிடம் சொர்க்கத்தின் தன்மைகளையும், அங்குள்ள சுகங்கள், குறைபாடுகள் முதலியனவற்றை விளக்குமாறு கேட்டார். அதன் பின் சொர்க்கம் வருவது பற்றி முடிவெடுப்பதாகக் கூறினார்.

அந்த தூதன் முட்கலாவிடம், "சொர்க்க சுகத்தை அனுபவிக்கும் பாக்கியம் கிடைத்தும் விவேகமற்றவர்களாக இருக்கிறீர்களே!" என்று கூறிவிட்டு சொர்க்கத்தின் தன்மைகளை விவரிக்கலானான்.

"சொர்க்கங்கள் நமக்கு மேலே உள்ளன. தெய்வ ரதங்களால் அவை அடையப்படுகின்றன. அங்கு தூய்மையான ஆத்மாக்கள், புலன் கட்டுப்பாடு உடையவர்கள் போன்ற புண்ணிய ஆத்மாக்கள் மட்டுமே வாழ்கின்றனர். தூய செயல்கள் செய்தால் மட்டுமே அங்கு செல்ல முடியும். ஆசைப்படும் அனைத்தையும் அடைய முடியும். தங்க மயமான மேரு மலையும் அங்குள்ளது. அங்கு பசியோ. தாகமோ, களைப்போ, பயமோ, வெறுப்போ, அமங்களமோ கிடையாது. அங்குள்ள தென்றல் இனிமையானது; அங்குள்ள ஓசைகள் இனிமையானவை; தங்கள் சொந்த செயல்களாலேயே இந்தலோகத்தை அடைய முடியும். தாய், தந்தையர்களின் புண்ணியங்களால் அடையமுடியாது. அங்கு வேர்வையோ, தூர்நாற்றமோ, சிறுநீரோ இல்லை. நறுமணம் பொருந்திய தெய்வீக மாலைகள் வாடுவதில்லை. அதில் பிரம்மாவின் பிரம்மலோகமே தலைமையானது." இவ்வாறு சொர்க்கலோகத்தின் தன்மைகளை தேவதூதன் விளக்கினான்.

பின் தேவதூதன் சொர்க்கத்தின் குறைபாடுகளை விளக்கலானான். ஒருவன் தான் செய்த புண்ணியங்களின் பலன்களை தேவலோகத்தில் அனுபவித்துக் கழிக்கும்போது வேறு எந்த காரியங்களையும் அங்கு செய்ய முடியாது. புண்ணிய காரியங்களின் பலன்கள் அனுபவித்து தீர்ந்த பின் சொர்க்கத்திலிருந்து கீழே விழவேண்டும். இதுதான் சொர்க்கத்தின் மிகப்பெரிய குறைபாடு. கீழே விழுகின்ற அவனுடைய நிலை அதிர்ச்சி உடையதாகும். இந்த குறைபாடு பிரம்மலோகம் வரை உள்ளது.

சொர்க்கலோகத்தின் இன்னொரு குறைபாடு என்னவென்றால், அவர்களது தகுதியால் மனிதர்களுக்கிடையில் பிறவி அமைகிறது. பின் அவர்கள் உயர் அதிஷ்டத்தையும், சந்தோஷத்தையும் அடைகின்றனர். ஆனால் இங்கு அவர்கள் ஞானத்தைப் பெறாவிடில் கீழ்நிலை பிறவி அமைகிறது.

தூதனின் வார்த்தைகளைக் கேட்ட முட்கலா யோசிக்கலானார். பின் தான் சொர்க்கலோகம் வரவில்லை என்றும், தேவதூதனைத் திரும்பி செல்லுமாறும் கூறினார். பின் யாரும் இழிவடையாத குற்றமற்ற உலகைப்பற்றி விவரிக்குமாறு கூறினார்.

தேவதூதன் விவரிக்கலானான்: பிரம்மலோகத்திற்கு மேலே தூய்மையான, நிரந்தரமான ஒளிபொருந்திய விஷ்ணுவின் லோகம் உள்ளது. அங்கு புலனின்பப் பொருள்களின் மீது பற்றுதல் உள்ளவர்களோ, பேராசை மற்றும் கோபம் கொண்டவர்களா, பொறாமை மற்றும் அறியாமை உடையவர்களோ செல்ல இயலாது. பக்தி பயிற்சி செய்பவர்களால் மட்டுமே செல்ல இயலும் என்று கூறினான்.

இதைக்கேட்ட முட்கலா தேவதூதனுக்கு விடைகொடுத்து அனுப்பினார். உஞ்ச விருத்தி வாழ்க்கையைத் தொடர்ந்தார். காலப்போக்கில் அவருக்கு புகழ்ச்சியும், இகழ்ச்சியும் சமமாயின. செங்கல்லும், கல்லும், தங்கமும் அவருடைய பார்வையில் சமமாயின. பகவானை அடைய எந்நேரமும் தியானத்தில் ஆழ்ந்தார். இந்நிலையில் என்றும் நிரந்தரமான மிக உயர்ந்த விஷ்ணு லோகத்தைப் பெற்றார். இத்தகைய நித்திய வாழ்வைப் பெறுவதே ஒருவனுக்கு மிகச்சிறந்ததாகும். முட்கலா இத்தகைய நித்திய வாழ்வை அடைந்த ஓர் ஆத்மா ஆவார்.

8.17 - ஸஹஸ்ர- யுக-பர்யந்தம்

ஸஹஸ்ர- யுக-பர்யந்தம்
அஹர் யத் ப்ரஹ்மணோ விது:
ராத்ரீம் யுக ஸஹஸ்ரராந்தாம்
தே ஹோ- ராத்ர- விதோ ஜனா:

மொழி பெயர்ப்பு

ஸஹஸ்ர - ஆயிரம்; யுக- யுகங்கள்; பர்யந்தம்- உள்ளிட்ட; அஹ - பகல்;
யத்- அந்த; ப்ரஹ்மண- பிரம்மாவின்; விது - அறிவாய்; ராத்ரீம்- இரவு; யுக-
யுகங்கள்; ஸஹஸ்ர-அந்தாம் - அதுபோல ஆயிரத்தின் இருதியில்; தே -
அவர்கள்; அஹ- ராத்ர - இரவும் பகலும்; வித - அறிகின்றனர்; ஜனா-
மக்கள்

பொருள்

மனித கணக்கின்படி, ஆயிரம் யுகங்களைக் கொண்ட காலம் பிரம்மாவின்
ஒரு பகலாகும்; அவரது இரவின் காலமும் அதுபோன்று நீண்டதே.

விளக்கவுரை

சதுர் யுகங்கள் என்ற நான்கு யுகங்கள் 4,320,000 வருடங்கள் ஆகும்.
இதை ஆயிரத்தால் பெருக்கும் போது கிடைக்கும் தொகையே பிரம்மாவின்
பிரம்மலோகம் எனப்படும் கிரகத்தில், அவரது பகல் பன்னிரண்டு மணி
நேரங்களுக்கு சமமாகும். இதே அளவு காலத்தை அவரது இரவு நேரமும்
கொண்டுள்ளது. இம்மாதிரியான முப்பது நாட்கள் கழியும்போது
பிரம்மலோகத்தில் ஒருமாதமும், இத்தகைய பன்னிரண்டு மாதங்கள்
கழியும் போது ஒரு வருடமும் ஆகிறது. பிரம்மாவோ இம்மாதிரியான நூறு
வருடங்களுக்கு உயிர்வாழ்கிறார். இதிலிருந்து பிரம்மலோகத்தில்
வாழ்நாள் மிகமிக நெடியது என்பதை நாம் உணரலாம். இருப்பினும்
அங்கும் பல்லாயிரக்கணக்கான கோடி வருடங்களுக்குப்பின் ஒருநாள்
பிரம்மலோக வாசிகளும் இறப்பை சந்திக்கவே நேர்கிறது. நாம் ஆன்மீக
லோகங்களுக்கு சென்றாலொழிய இறப்பிலிருந்து விடுதலை பெற
முடியாது.

பிரம்மாவின் பகல் நேரம் துவங்கும்போது கோடிக்கணக்கான ஜீவராசிகள்
அவரது பிரம்மாண்டத்தில். வாழ்ந்து செயல் புரிகின்றன. பிரம்மாவின் இரவு
நேரம் துவங்கும் போது பிரம்மாண்டம் பிரளயத்தில் மூழ்குவதால்
ஜீவராசிகள் வாழ்வதில்லை. (பகவத்கீதை: 8.18)

பிரம்மாவின் பகல்நேரம் முடியும்போது, அவரது கிரகத்திற்குக் கீழே
இருக்கும் அனைத்து கிரகங்களும் நீரில் மூழ்குகின்றன. இதன் காரணமாக
அக்கிரகங்களில் இருக்கும் அனைத்து ஜீவராசிகளின் ஐட சரீரங்களும்
அழிக்கப்படுகின்றன. இந்த பிரளயத்திற்குப் பிறகு பிரம்மாவின் இரவு

நேரம் துவங்கி கழிகின்றது. மறுதினம் காலையில் பிரம்மாவின் பகல் துவங்கும்போது மீண்டும் சிருஷ்டி துவக்கப்படுகிறது. அப்போது எல்லா ஜீவாத்மாக்களும் திரும்பவும் பிரம்மண்டத்தில் தோன்றுகிறார்கள். இவ்வாறு சிருஷ்டி, அழிப்பு ஆகிய இரு நியதிகளுக்கு உட்பட்டே ஜட உலகம் இயங்குகிறது.

இவ்வுலகில் வாழும் ஜீவாத்மாக்களில் ஒருவரும் அழிவை விரும்புவதில்லை என்ற போதிலும் எல்லா கிரகங்களும் பிரளயத்தின் போது நீரில் மூழ்குகின்றன. அனைத்து ஜீவாத்மாக்களும் பிரம்மாவடைய இரவு நேரம் முழுவதும் நீரில் மூழ்கி இருக்கின்றனர். ஆனால், மறுநாள் பகல் நேரம் தொடங்கும்போது அந்நேரானது மெல்ல மெல்ல மறைகிறது.

ஆயினும், ஜட உலகப் பொருள்களுக்கு அப்பாற்பட்டதும், நித்தியமானதுமானதாக ஆன்மீக லோகங்கள் உள்ளன. இப்பிரபஞ்சத்தில் உள்ள அனைத்தும் அழிக்கப்பட்டபோதிலும் ஆன்மீக உலகங்கள் அழிவடையாமல் தன் நிலையிலேயே எப்போதும் இருக்கின்றது. (பகவத்கீதை: 8.20)

நாம் வாழும் இப்பிரபஞ்சத்தின் அளவுகளை நம்மால் கணக்கிட முடிவதில்லை. ஆனால், வேத சாஸ்திரங்கள் மூலமாக நாம் தெரிந்து கொள்வது என்னவென்றால், பரமபுருஷ பகவானாகிய ஸ்ரீ கிருஷ்ணரின் சிருஷ்டியில் இம்மாதிரியான ஜட உலக பிரபஞ்சங்கள் கோடிக்கணக்கில் இருக்கின்றன. மேலும் ஜட உலகப் ப்ரபஞ்சங்களுக்கு அப்பால் ஆன்மீக விண்வெளியும் இருப்பதாக தெரிய வருகின்றது.

இந்த ஜட உலக விண்வெளியைத் தாண்டி, ஜட பிரபஞ்சம் முழுவதையும் கடந்து, அதன் பலவித தடுப்புகளையும் ஊடுருவி சென்றே நாம் ஆன்மீக விண்வெளியை அடைய முடியும். இத்தகைய பயணமே 'பரமம் கதிம்' என்று அழைக்கப்படும் மிக உயரிய பயணமாகும். வாழ்நாள் முழுவதும் கிருஷ்ண உணர்வு நிலையில் ஈடுபட்டு, இறக்கும் தறுவாயில், கிருஷ்ணரையே நினைத்திருப்பவர்கள் உடனடியாக ஆன்மீக லோகத்திற்கு செல்கின்றனர்.

நாம் அனைவரும் பகவான் ஸ்ரீ கிருஷ்ணரின் உன்னதலோகத்திற்கு செல்ல முயலவேண்டும். நம்மை அழைப்பதற்காக கிருஷ்ணரே நேரில் வருகிறார். நமக்கு வழிகாட்ட வேத சாஸ்திரங்களையும் அவர் தந்திருக்கிறார். அதுமட்டுமன்றி அவருடைய பிரதிநிதிகளையும் அனுப்புகிறார். மனித வாழ்க்கைக்குத் தரப்பட்டுள்ள இந்த விஷேசமான வாய்ப்பைப் பயன்படுத்திக் கொள்ள வேண்டும்.

அத்தியாயம் 9 (ராஜ குக்ய யோகம்)

9.2 - ராஜ-வித்யா ராஜ-கு-ஹ்யம்

ராஜ-வித்யா ராஜ-கு-ஹ்யம்
பவித்ரம் இதம் உத்தமம்
ப்ரத்யக்ஷவகமம் தர்மயம்
ஸு-ஸுகம் கர்தும் அவ்யயம்

மொழி பெயர்ப்பு

ராஜ-வித்யா - கல்வியின் அரசன்; ராஜ-கு-ஹ்யம் - இரகசியமான ஞானத்தின் அரசன் ; பவித்ரம் - மிகத் தூய்மையானது ; இதம் - இந்த ; உத்தமம் - உத்தமமானது ; ப்ரத்யக்ஷ - நேரடி அனுபவத்தால் ; அவகமம் - புரிந்து கொள்ளக்கூடியது ; தர்மயம் - அறக்கொள்கை ; ஸுஸுகம் - மிகுந்த இன்பத்துடன் ; கர்தும் - செயலாற்றுவது ; அவ்யயம் - என்றும் அழிவற்றது

பொருள்

இந்த அறிவு, கல்வியின் அரசனும், எல்லா இரகசியங்களிலும் மிக இரகசியமானதும், மிகத் தூய்மையானதும் ஆகும். தன்னுணர்வின் அனுபவத்தை நேரடியாக அளிப்பதால் இதுவே தர்மத்தின் பக்குவ நிலையாகும். இது அழிவற்றதும், பேரின்பத்துடன் செயலாற்றுவதும் ஆகும்.

விளக்கவுரை

இந்த அறிவு கல்வியின் அரசனும், இரகசியங்களில் மிக இரகசியமும் ஆகும். இதுவே மிகத் தூய்மையான அறிவு. தன்னுணர்வின் அனுபவத்தை நேரடியாக அளிப்பதால் இதுவே தர்மத்தின் பக்குவ நிலையாகும். இது அழிவற்றதும், பேரின்பத்துடன் செயலாற்றுவதுமாகும்.

பகவத்கீதையின் படி அறிவின் சிகரம் கிருஷ்ண உணர்வே. ஏனெனில் அறிவு உள்ளவனின் அடையாளமே அவன் ஸ்ரீகிருஷ்ணரை சரணடைந்திருப்பது தான் என்பதை நாம் பகவத்கீதையில் காண்கிறோம். ஆனால் பகவானைப்பற்றி கற்பனை செய்து கொண்டு , அவரை சரணடையாமல் இருக்கும் வரை, அறிவின் பக்குவநிலையை நாம் அடையவில்லை என்பது தெளிவு.

ஐடஉலக அறிவில் ஒரு துறையில் ஒருவரையும், பிறிதொரு துறையில் வேறொருவரையும் மன்னராகக் காண்கிறோம். ஆனால் இந்த ஆன்மீக அறிவோ எல்லா அறிவுகளையும் ஆள்வது. மற்றெல்லா அறிவுகளும் இதற்குக் கீழ்ப்பட்டவையே. எனவே தான் இது இரகசிய அறிவு, அரச

அறிவு, தூய்மையான அறிவு, உயர்ந்த அறிவு மற்றும் செயலாற்ற மிகவும் மகிழ்ச்சி நிறைந்ததும், குதூகலமானதுமாகும்.

ஐட உலக அறிவினை நாம் விஞ்ஞானம் மூலமும் பரிசோதனைகள் மூலமும் பெறுகிறோம். இந்த அறிவு தற்பெருமையை உண்டாக்கும். புலன்களின் குறைபாடுகள் காரணமாக ஏமாற்றத்தையே கொடுக்கும். வாழ்க்கை மனச்சோர்வில் முடியும். கிருஷ்ணரை விட்டு நம்மை துரமாகக் கொண்டு செல்லும். ஆத்ம அறிவினை நாம் குரு பரம்பரையின் வழியாக வந்த குரு வாயிலாக அறிகிறோம். இந்த அறிவு தன்னடக்கத்தை உண்டாக்கும். புலன்களை ஒளிர்ச் செய்யும். கிருஷ்ணரின் பக்கத்தில் நம்மைக் கொண்டு செல்லும்.

எனவே, "நான் இந்த உடலல்ல ஆத்மாவே" என்பதை மட்டும் அறிந்து கொள்வது போதாது. நாம் இந்த ஐட வாழ்க்கையின் சிக்கலிலிருந்து தப்பிக்க வேண்டும். இதுவே விடுதலை எனப்படுவது. அத்தகு விடுதலை பெற்ற பல்லாயிரக்கணக்கானவர்களிலும் கூட ஓரிருவரே ஸ்ரீகிருஷ்ணர் யாரென்பதை அறியக்கூடும். இந்த கிருஷ்ண உணர்வின் உன்னத அறிவை, ராஜா வித்யா என்னும் அறிவின் அரசனை, அடைய முயற்சி செய்வதில் மட்டுமே நமது வாழ்க்கையின் பொருளும் நோக்கமுமாக இருக்க வேண்டும்.

9.10 - மயாத் ய கேஷண ப்ரக்ருதி:

மயாத் ய கேஷண ப்ரக்ருதி:
ஸூயதே ஸ-சராசரம்
ஹேதுனானேன கௌந்தேய
ஐகத் விபரிவர்த்ததே

மொழி பெயர்ப்பு

மயா - எனது; **அத்யகேஷண** - மேற்பார்வையில்; **ப்ரக்ருதி**- ஐட இயற்கை; **ஸூயதே** - தோன்றுகின்றது; **ஸ** - இரண்டும்; **சர-அசரம்** -- அசைகின்ற, அசையாத; **ஹேதுனா** - காரணத்தால்; **அனேன** - இந்த; **கௌந்தேய** - குந்தியின் மகனே; **ஐகத்** - பிரபஞ்ச தோற்றம்; **விபரி வர்த்ததே** - செயல்படுகிறது.

பொருள்

குந்தியின் மகனே, எனது சக்திகளில் ஒன்றான இந்த ஐட இயற்கை, எனது மேற்பார்வையில் செயல்பட்டு, அசைகின்ற மற்றும் அசையாதவற்றை எல்லாம் உண்டாக்குகிறது. அதன் ஆணைப்படி, இந்தத் தோற்றம் மீண்டும் மீண்டும் படைக்கப்பட்டு அழிக்கப்படுகின்றது.

விளக்கவுரை

ஐட இயற்கை எவ்வாறு தோன்றுகிறது? என்பதை பகவான் கிருஷ்ணர் இந்த சலோகத்தில் விளக்குகிறார். இயற்கை, "ப்ரக்ருதி" என்று அழைக்கப்படுகிறது. ப்ரக்ருதி இரண்டு வகைப்படும். ஒன்று, 'பரா ப்ரக்ருதி', இன்னொன்று, 'அ பரா ப்ரக்ருதி' ஆகும்.

'பரா-ப்ரக்ருதி' எனப்படும் பகவானின் ஆன்மீக இயற்கை, உன்னதமானது; உயர்ந்தது; நித்தியமானது. இது ஐட இயற்கைக்கு மேலே உள்ளது. அ பரா ப்ரக்ருதி - எனப்படும் ஐட இயற்கை பகவானின் கீழ்நிலையான தாழ்ந்த இயற்கையாகும். இந்த ஐட இயற்கை, பகவானிடமிருந்து பிரிந்த சக்தியாகும். இது பௌதீகசக்தி என்றும் மாயாசக்தி என்றும் அழைக்கப்படுகிறது.

இந்த ஐட இயற்கையை பகவான் கிருஷ்ணர், தனது பார்வையை செலுத்தி படைக்கிறார். அசையும், மற்றும் அசையாத பொருட்கள் அனைத்தும் பகவான் தன் பார்வையை செலுத்துவதனாலேயே படைக்கப்படுகின்றன. உலகில் 84 லட்சம் வகையான உயிர்வாழிகள் மற்றும் மரங்கள், தாவரங்கள் போன்ற அனைத்தையும் தன் பார்வையை செலுத்தி படைக்கிறார்.

பகவானின் சக்திகள் அளவிடமுடியாதவை. அவர் நமது சிந்தனைகளுக்கும், கற்பனைகளுக்கும் அப்பாற்பட்டவர். அவரது சக்திகளை நம்மால் புரிந்துகொள்ள முடியாது. பகவான், ஐட உலகத்தோடு நேரடியாக தொடர்பு கொண்டு படைக்கவில்லை. தனது பார்வையை செலுத்தியே படைத்தார். இந்த ஐட இயற்கையை பாதுகாக்கும் பொறுப்பை துர்க்காதேவிக்குக் கொடுத்து அதற்கு தேவையான சக்தியை பகவான் துர்க்காவிடற்கு வழங்கியுள்ளார். எனவே, பகவானே "சக்திமான்" ஆவார். இக்கருத்தை பிரம்ம சம்கிதையில் பிரம்மா உறுதி செய்கிறார் (பிரம்ம சம்கிதை : 5.44):

ஸ்ருஷ்டி திதி- ப்ரளய- ஸாதன சக்திர் ஏகா
சாயேவ யஸ்ய புவனானி பிபர்தி துர்க்கா
இச்சானு ரூபம் அபியஸ்ய ச சேஷ்டதே ஸா
கோவிந்தம் ஆதி புருஷம் தம் அஹம் பஜாமி

"சித் சக்தியின் நிழலான மாயா(புற சக்தி) மக்களால் துர்க்காதேவியாக வழிபடப்படுகிறாள். அவளே இந்த ஜகத்தை, படைத்து , காத்து, அழிப்பவள். யாருடைய சித்தப்படி துர்க்கா தேவி நடந்து கொள்கிறாளோ, அந்த ஆதிகோவிந்தனை நான் வணங்குகிறேன்". என்று பிரம்மா குறிப்பிடுகிறார். எனவே, பகவானின் விருப்பப்படிதான், தேவாதி தேவர்கள், தேவிகள் கூட செயலாற்ற முடியும்.

பெரிய கம்பெனிகளை நிர்வாகிக்கும் முதலாளிகள் கம்பெனிக்குள் வருவதில்லை. அனைத்தையும் கவனிக்க பொறுப்பாளர்கள் இருப்பார்கள். முதலாளியின் கட்டளைப்படி அனைத்தும் நடக்கும். ஆனால், முதலாளியின் ஆதிக்கம் அங்கு இருக்கும், அதுபோல, ஜட இயற்கையின் செயல்களை செய்ய தேவர்கள் நியமிக்கப்பட்டுள்ளனர். ஆனால், பகவானின் விருப்பப்படி அனைத்தும் நடக்கும்.

யல்யாஜ்ஞயா ப்ரமதி ஸம்ப்ருத- கால-சக்ரோ
கோவிந்தம் ஆதி புருஷம் தம் அஹம் பஜாமி

"காலச்சக்கரத்தில் ஏறி புவனத்தை பவனி வரும் சூரியன், பிரபு கோவிந்தனின் ஆணைப்படி நடப்பவர். அந்த கோவிந்தனை நான் வணங்குகிறேன்" என்று பிரம்ம தேவர் பிரம்ம சம்கிதையில் (5.52) குறிப்பிடுகிறார். எனவே தேவர்கள் பகவானின் கட்டுப்பாட்டில் இயங்குகின்றனர்.

மகாபாரதத்திலிருந்து ஒரு நிகழ்வினை எடுத்துக்காட்டாக காணலாம். பாண்டவர்களும், கௌரவர்களும் குருவேத்திரப்போருக்கு தயாராகிக்கொண்டிருந்த நேரம் அது. ஒருநாள், துரியோதனன், சகாதேவனிடம் வந்து, எந்த நாளில் போர் தொடங்கினால் தனக்கு வெற்றி கிடைக்கும் என்று கேட்டான். சகாதேவன் வானவியல், ஜோதிடக்கலையில் சிறந்து விளங்குபவன்; அதுமட்டுமன்றி அவன் கூறுவது பொய்யாகாது. மேலும் உண்மை மட்டுமே பேசுபவன். அவன் துரியோதனனுக்கு "அமாவாசை அன்று போர் தொடங்கினால் துரியோதனனுக்கே வெற்றி" என்று போர் தொடங்க நாள் குறித்து கொடுத்துவிட்டான்.

இதை அறிந்து கொண்ட பகவான் கிருஷ்ணர், தனது பக்தர்களான பாண்டவர்கள் வெற்றி பெற வேண்டும் என்பதை குறிக்கோளாகக் கொண்டவராய், அமாவாசை இல்லாத ஒருநாள் பிரயாகையில் திரிவேணி சங்கமத்துக்கு வந்து தர்ப்பணம் கொடுக்க ஆரம்பித்து மந்திரங்களை ஜெபித்துக்கொண்டிருந்தார். அங்கிருந்த அந்தணர்களுக்கெல்லாம் ஒரே மனக்குழப்பம் ஆகிவிட்டது. "இன்று அமாவாசை இல்லையே? கிருஷ்ணர் ஏன் இன்று தர்ப்பணம் கொடுக்கிறார்?" என அங்குவந்து கூடினர்.

சூரியனுக்கும், சந்திரனுக்கும் இன்னும் குழப்பமாக இருந்தது. சூரியனும், சந்திரனும் எதிர் எதிராக வந்தால் தான் அமாவாசை வரும். எனவே, குழப்பமடைந்த சூரியனும், சந்திரனும் பகவானிடமே கேட்போம், என்று அங்கு வந்து சேர்ந்தனர். பகவானிடம் கேட்டனர். "பகவானே, இன்று அமாவாசை இல்லையே! ஏன் தர்ப்பணம் செய்கிறீர்கள்?" என்றுக் கேட்டனர். உடனே பகவான் கூறினார், "நீங்கள் எதிரெதிராக வந்தால் அமாவாசை. இப்போது வந்துவிட்டீர்களல்லவா? இன்று தான் அமாவாசை" என்றார். துரியோதனன் அமாவாசை அன்று போரினை ஆரம்பித்தான். தோல்வியடைந்தான். எனவே, தேவாதி தேவர்கள் கூட பகவானின்

கட்டுப்பாட்டில் உள்ளனர். பகவானின் மேற்பார்வையில் ஜட இயற்கை இயங்குகிறது.

9.11 - அவஜானந்தி மாம் மூடா

அவஜானந்தி மாம் மூடா
மானுஷீம் தனும் ஆஷ்ரிதம்
பரம் பாவம் அஜானந்தோ
மம பூத-மஹேஷ்வரம்

மொழி பெயர்ப்பு

அவஜானந்தி - ஏளனம் செய்கின்றனர்; **மாம்** - என்னை; **மூடா** - முட்டாள்கள்; **மானுஷீம்** - மனித உருவில்; **தனும்** - உடல்; **ஆஷ்-ரிதம்** -- ஏற்று; **பரம்** - பரம; **பாவம்** - இயற்கையை; **அஜானந்த** - அறியாமல்; **மம** - எனது; **பூத** - இருப்பவை அனைத்திற்கும்; **மஹா-ஈஸ்வரம்** - உன்னத உரிமையாளர்

பொருள்

மனித உருவில் நான் தோன்றும் போது முட்டாள்கள் என்னை ஏளனம் செய்கின்றனர். எனது பரம இயற்கையை, அதாவது, இருப்பவை அனைத்திற்கும் நானே உன்னத உரிமையாளன் என்பதை அவர்கள் அறியார்கள்.

விளக்கவுரை

பகவானின் அவதாரத்தின்போது நடைபெறும் லீலைகள் அனைத்தும் சாதாரண உலக மக்களால் சரியாகப் புரிந்துகொள்ளப் படுவதில்லை. அவர்கள் பகவானது அவதாரத்தையும் அவருடைய லீலைகளையும் ஏளனம் செய்கின்றனர். இக்கருத்தை பகவான் இந்த சுலோகத்தில் தெளிவாகக் கூறியுள்ளார். உண்மையில் பகவான் மனித ரூபத்தில் அவதாரம் செய்யும்போது, வெளிப்படையாகப் பார்க்கும்போது அவர் சாதாரண மனிதன் போல செயல்பட்டாலும், அவருடைய செயல்கள் ஆன்மீகமானது என்பதை அவருடைய தூய பக்தர்களே புரிந்து கொள்ள இயலும். இராம அவதாரத்தின்போது பகவான் நிகழ்த்திய சில லீலைகள் இக்கருத்தை நிரூபிக்கின்றன.

சீதை காட்டில் காணாமல் போன இடம் தேடி, சாதாரண பாமர மனிதன் போல அழுது, கலங்கி, அலைந்து திரிந்து பகவான் இராமச்சந்திரர் வாடிய நிலையை ஆன்மீக ஞானமற்றவர்கள் தவறாகப் புரிந்துகொண்டு பகவானும் தங்களைப் போன்ற ஓர் சாதாரண மனிதரைப்போல நடந்து கொண்டதாகக் கருதுகிறார்கள். ஸ்ரீமத்பாகவதத்தில் கூட (9.10.11) 'ஸ்திரீ ஸங்கினாம் கதீம்' - அதாவது, 'பெண்களிடம் சகவாசம் கொண்டோரின் கதி' என்று கண்டனத்திற்கு உரிய ஒரு நிலையாக இராமரின் இந்த நிலை குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. ஆனால் பகவானின் இச்செயலுக்கு ஆச்சாரியர்கள் நல்ல விளக்கம் கொடுத்துள்ளார்கள்.

பகவான் இராமச்சந்திரர் இந்த பௌதீக உலகைச் சார்ந்தவர் இல்லை. (நாராயணபரோ அவ்யக்தாத்). மேலும் அவரது நிலையும் ஆன்மீகமானது. ஆகையால், பௌதீகமான எந்த விளக்கமும் அவருக்குப் பொருந்தாது. ஜட உலகின் படைப்பாளியான அவர் அதன் கட்டுப்பாட்டிற்கு உட்படுவதில்லை.

சீதையின் பிரிவால் வாடும் பகவான் இராமச்சந்திரரின் இந்த நிலை ஆன்மீக அகராதியில், 'விப்ரலம்பா' என்று அழைக்கப்படுகிறது. ஆன்மீக உலகில், தெய்வீக அன்பின் மென்மையான கனிந்த நிலையான, ஸிருங்கார ரஸத்தின் வெளிப்பாடான பகவானின் ஹ்லாதினி சக்தியின் தோற்றமே இந்த 'விப்ரலம்பா' நிலை ஆகும். ஆன்மீக உலகில் பகவான் ஆன்மீக அன்பின் அனைத்து நிலைகளையும் கையாள்கிறார். அதனுடைய அடையாளங்களின் வெளிப்பாடுகள் ஸாத்விகா, ஸன்சாரி, விலாப, மூர்ச்சா, மற்றும் உன்மத்த என்பவையாகும். ஆகையால், பகவான் ராமச்சந்திரர் சீதையைப் பிரிந்தபோது, இந்த ஆன்மீக அடையாளங்கள் எல்லாம் தன் இயல்பாக அவரிடம் வெளிப்பட்டன.

9.13 - மஹாத்மானஸ் து மாம் பார்த

மஹாத்மானஸ் து மாம் பார்த
தை வீம் ப்ரக்ருதிம் ஆஷ்-ரிதா:
பஜந்த்யனன்ய-மனஸோ
ஜ்ஞாத்வா பூதாதிம் அவ்யயம்

ஸததம் கீர்தயந்தோ மாம்
யதந்தஷ் ச த்ருட -வ்ரதா:
நமஸ்யந்தஷ் ச மாம் பக்த்யா
நித்ய-யுக்தா உபாஸதே

மொழி பெயர்ப்பு

மஹா-ஆத்மான: -- மஹாத்மாக்கள்; **து** - ஆனால்; **மாம்** - என்னிடம்; **பார்த** - பிருதாவின் மகனே; **தைவீம்** - தெய்வீக; **ப்ரக்ருதி** - இயற்கை; **ஆஷ்-ரிதா:** - அடைக்கலம் கொண்டு; **பஜந்தி** - தொண்டு செய்கின்றனர்; **அனன்ய-மனஸ:** - பிறழாத மனதுடன்; **ஜ்ஞாத்வா** - அறிந்து; **பூத** - படைப்பின்; **ஆதிம்** - ஆதி (மூலம்); **அவ்யயம்** - அழிவற்ற;

ஸததம் - எப்போதும்; **கீர்தயந்த** - கீர்த்தனம் செய்தபடி; **மாம்** - என்னை; **யதந்த:** - முழுதும் முயன்று; **ச** - மேலும்; **த்ருட-வ்ரதா** - திடமான உறுதியுடன்; **நமஸ்யந்த** - வந்தனை செய்தபடி; **ச** - மேலும்; **மாம்** - என்னை; **பக்த்யா** - பக்தியுடன்; **நித்ய-யுக்தா** -- நித்தியமாக ஈடுபடுகின்றனர்; **உபாஸதே** - வழிபாட்டில்

பொருள்

பிருதாவின் மகனே! குழப்பமடையாத மஹாத்மாக்களோ தெய்வீக இயற்கையின் பாதுகாப்பில் உள்ளனர். அவர்கள் பரம புருஷ பகவானாகிய என்னை, ஆதி புருஷனாகவும் அழிவற்றவனாகவும் அறிந்து, எனது பக்தித் தொண்டில் பூரணமாக ஈடுபட்டுள்ளனர்.

எப்போதும் எனது புகழை கீர்த்தனம் செய்து கொண்டு, திடமான உறுதியுடன் முயன்று கொண்டு, எனக்கு வந்தனை செய்தபடி, இந்த மஹாத்மாக்கள் பக்தியுடன் என்னை நித்தியமாக வழிபடுகின்றனர்.

விளக்கவுரை

மஹாத்மா எனப்படுபவர் யார்? அவரது அடையாளங்கள் என்ன? என்பனவற்றை பகவான் இந்த சுலோகங்களில் விளக்குகிறார். மஹாத்மா பற்றி தெரிந்து கொள்வதற்கு முன்பு ஆத்மாக்கள் பற்றி தெரிந்து கொள்ள வேண்டும். ஆத்மாக்களை குண அடிப்படையில் மூன்றாக வகைப்படுத்தலாம்:

1. தமோகுண ஆத்மாக்கள் அல்லது துராத்மாக்கள்
2. ரஜோ குண ஆத்மாக்கள் அல்லது புண்ணிய ஆத்மாக்கள்
3. சத்வகுண ஆத்மாக்கள் அல்லது மகாத்மாக்கள்

உண்மையான சொருபத்தில் ஆத்மாக்களில் எந்த வேறுபாடும் கிடையாது. அது நாயின் உடலில் இருந்தாலும் சரி ஒரு புழுவில் இருந்தாலும் ஆத்மா ஒன்றே. பிரம்மா வரை ஆத்மா ஒன்று தான். ஆனால், ஜட இயற்கையில் தொடர்பு கொள்ளும்போது அது தூர் ஆத்மாவாகவோ, புண்ணிய ஆத்மாவாகவோ, மஹாத்மாவாகவோ ஆகின்றது.

எப்போதும் தங்கள் புலன்களை திருப்திப்படுத்துவதிலேயே ஈடுபடுபவர் துராத்மா எனப்படுவர். இவர்கள் மிகவும் கடைநிலையில் உள்ளவர்கள். மது, மாது, சூது என எல்லா கெட்ட சகவாசங்களில் ஈடுபடுவார்கள். ஒருபோதும் ஆன்மீக விஷயங்களை சிந்திக்க மாட்டார்கள். இந்த ஆத்மாக்கள் திரும்ப திரும்ப படைக்கப்பட்டு அழிக்கப்படும். இந்த ஆத்மாக்கள் சாஸ்திரங்களில் செய்யக்கூடாது எனக் கூறப்பட்ட கர்மாக்களையே ('விகர்மா') செய்வர்.

ரஜோ குண ஆத்மாக்கள் எப்போதும் சுறுசுறுப்பாக, பேராசை கொண்டவர்களாய், செல்வம், புகழ் சேர்ப்பதிலேயே குறியாக இருப்பார்கள். பாவ காரியங்களில் ஈடுபட மாட்டார்கள். புண்ணிய காரியங்கள் செய்வார்கள். இவர்கள் பௌதீக தேவைகளுக்காக இறைவனிடம் வருகின்றனர். பல்வேறு தேவர், தேவதைகளை வழிபடுவார்கள்.

சத்வ குணத்தில் நிலைபெற்ற ஆத்மாக்கள் மகாத்மாக்கள். இவர்கள் பற்றி பகவான் இந்த சுலோகத்தில் விவரிக்கின்றார். குழப்பமே அடையாத இந்த ஆத்மாக்கள் பகவானின் தெய்வீக பாதுகாப்பில் உள்ளனர். அவர்கள் பகவானை அழிவற்றவராகவும், ஆதிபுருஷராகவும் அறிந்து பகவானின் பக்தித்தொண்டில் பூரணமாக ஈடுபடுகின்றனர்.

மகாத்மா காந்தியடிகள் பகவத்கீதையை அகிம்சை கண்ணோட்டத்தில் பார்த்தார். இதே பகவத்கீதையை தத்துவ வாதிகள் தத்துவ கண்ணோட்டத்தில் பார்த்தனர். அரசியல்வாதிகள் அரசியல் கண்ணோட்டத்தில் பார்த்தனர். ஆனால், நாம் குரு, சீடப் பரம்பரையிலிருந்து வந்த ஆச்சாரியர்களின் கண்ணோட்டத்தில் காண வேண்டும். அப்போதுதான் நாம் பகவத்கீதையை, அர்ஜுனன் எவ்வாறு பகவான் கிருஷ்ணரிடமிருந்து புரிந்து கொண்டானோ, அவ்வாறு புரிந்து கொள்ள முடியும்.

மகாத்மா காந்திக்கும், கீதையில் கூறிய மகாத்மாவிற்கும் இடையே எங்கே வித்தியாசம் ஏற்படுகிறது என்பதை பிரப்புாதரின் வாழ்க்கையில் நடந்த நிகழ்ச்சிகள் வாயிலாக அறிந்து கொள்ளலாம். பிரப்புாதர் கலியுகத்திற்கான மிகச்சிறந்த ஆச்சாரியார். இவரும், காந்தியடிகளும் சமகாலத்தவர்கள். இந்தியா அடிமைப்பட்டிருந்த காலம் அது. காந்தியடிகள் இந்தியாவிற்கு சுதந்திரம் வேண்டி, அகிம்சை முறையில் போராடிக்கொண்டிருந்தார். அதே சமயம் சுபாஷ் சந்திர போஸ் இளைஞர்களைத் திரட்டி ராணுவம் அமைத்தார். பிரப்புாதருக்கு முந்தைய வகுப்பில், அதே கல்லூரியில் சுபாஷ் சந்திரபோஸ் படித்துக்கொண்டிருந்தார்.

பிரப்புாதர் ஒரு சிறந்த வைஷ்ணவ குடும்பத்தில் பிறந்திருந்ததால், சிறுவயது முதலே பக்தி செய்யும் பாக்கியம் கிடைத்தது. பிரப்புாதரின் தந்தை மிருதங்கம், கரத்தால், போன்ற கருவிகளை இசைக்க அவருக்கு பயிற்சி அளித்திருந்தார். வைஷ்ணவ சாதுக்களை அடிக்கடி இல்லத்திற்கு அழைத்து பிரப்புாதரை ஆன்மீக விஷயங்களில் ஈடுபடுத்தினார். ஐந்து வயதில் ரதம் செய்து கொடுத்து பிரப்புாதரை ரதயாத்திரை நடத்த வைத்தார். அறுபத்தெட்டு வயதில் உலகெங்கும் பிரப்புாதர் ரதயாத்திரை நடத்த இதுவே அடிகோலியது.

காந்தியடிகளின் அகிம்சைக் கொள்கைகளால் கவரப்பட்ட பிரப்புாதர், நாடு விடுதலை அடையவேண்டும் என்ற உணர்வில், காந்தியடிகளின் சுதந்திரப் போராட்டத்தில் ஈடுபட முடிவு செய்தார். கதராடை அணிந்தார், அயலார்பொருள் புறக்கணிப்பு போராட்டத்தில் கலந்துகொண்டு, பிரிட்டிஷ் கல்வி நிறுவனத்தில் அவர்கள் தந்த பட்டத்தைக்கூட வாங்கவில்லை.

இந்த சூழலில், பிரபுபாதரின் நண்பர் ஒருவர் கல்கத்தாவில் உல்தடங்கா என்னும் இடத்திலுள்ள கௌடிய மடத்தில், மிகச்சிறந்த சாது ஒருவர் இருப்பதாகவும், அவரைக்கான தன்னுடன் வருமாறும் அழைத்தார். பிரபுபாதர் தன் நண்பனுடன் அங்கு சென்றார்.

அப்போது மிகச்சிறந்த சாதுவாகிய பக்தி சித்தாந்த சரஸ்வதி தாகூரா, ஆன்மீக வகுப்பு நடத்திக் கொண்டிருந்தார். பிரபுபாதர் மிகக்கவனமுடன் வகுப்பில் கலந்து கொண்டார். வகுப்பு முடிந்ததும் ஏதாவது சந்தேகங்கள் இருந்தால் கேட்குமாறு பக்தி சித்தாந்த சரஸ்வதி தாகூரா கூறினார். உடனே பிரபுபாதர் கேட்டார், "இந்த உபதேசங்கள் மிக நன்றாக இருந்தது. ஆனால், நம் நாட்டிற்கு இப்போது தேவை விடுதலை. சுதந்திரம் வாங்கியபின் சுதந்திரமாக கிருஷ்ணபக்தி செய்யலாமே?" என்றார்.

இப்போது பக்தி சித்தாந்த சரஸ்வதி தாகூரா, உண்மையான விடுதலை எது? என மிகத்தெளிவாக விளக்கினார். "இந்த ஜட உலகில் யாரும் தனித்து சுதந்திரமாக செயல்பட முடியாது. அனைவரும் ஏதாவது ஒன்றிற்கு கட்டுப்பட்டே ஆக வேண்டும். உண்மையான விடுதலை என்பது, பிறப்பு, இறப்பு, மூப்பு, பிணி இவற்றிலிருந்து விடுபடுவதே. ஆன்மா, இந்த கூட்டிலிருந்து விடுபடுவதே உண்மையான விடுதலை." என்று கூறினார். வகுப்பு முடிந்ததும், இவரே, என் குருநாதர் என்று பிரபுபாதர் கூறி பக்தி சித்தாந்த சரஸ்வதி தாகூராவை தன் குருவாக ஏற்றுக் கொண்டார்.

பக்தி சித்தாந்த சரஸ்வதி தாகூரா, முதல் சந்திப்பிலேயே பிரபுபாதரை வெளிநாடுகளுக்கு சென்று கிருஷ்ணபக்தியை பரப்புவதும், புத்தக விநியோகம் செய்யுவதும் வேண்டினார். இன்று பிரபுபாதர், உலகம் முழுவதும் ஏராளமான மக்களை கிருஷ்ண பக்திக்கு கொண்டு வந்திருக்கிறார். கிருஷ்ண உணர்வு இன்றி இவ்வுலகில் அமைதி சாத்தியமில்லை என்பதை உணர்த்தினார். அவரே, மிகச்சிறந்த மஹாத்மா ஆவார்.

9.21 - தே தம் புக்த்வா ஸ்வர்க-லோகம் விஷாலம்

தே தம் புக்த்வா ஸ்வர்க-லோகம் விஷாலம்
 கூடினே புண்யே மர்த்ய-லோகம் விஷந்தி
 ஏவம் த்ரயீ-தர்மம் அனுப்ரபன்னா
 கதாகதம் காம-காமா லபந்தே

மொழி பெயர்ப்பு

தே - அவர்கள்; **தம்** - அந்த; **புக்த்வா** - சுகிக்கின்ற; **ஸ்வர்க-லோகம்** - ஸ்வர்கலோகம்; **விஷாலம்** - பரந்த; **கூடினே** - தீர்ந்த பின்; **புண்யே** - புண்ணியங்கள்; **மர்த்ய லோகம்** - மரண உலகத்திற்கு; **விஷந்தி** - வீழ்கின்றனர்; **ஏவம்** - இவ்வாறாக; **த்ரயீ** - மூன்று வேதங்களின்; **தர்மம்** -

தர்மத்தை; **அனுப்ரபன்னா** - கடைபிடித்து; **கத-ஆகமம்** - பிறப்பு, இறப்பு; **காம-காமா** - புலனின் பங்களை நாடி; **ஸபந்தே** - அடைகின்றனர்

பொருள்

ஸ்வர்க்க லோகத்தில் பரந்த சுகத்தை அனுபவித்து விட்டு, தங்களது புண்ணியங்களின் பலன்கள் தீர்ந்தவுடன், அவர்கள் மீண்டும் இந்த மரண உலகில் வீழ்கின்றனர். இவ்வாறாக, புலனின் பத்திற்காக வேத தர்மங்களை கடைபிடிப்பவர்கள், பிறப்பு, இறப்பினையே அடைகின்றனர்.

விளக்கவுரை

உலகில் மூன்று விதமான ஆத்மாக்கள் உள்ளன. அவை, துராத்மாக்கள், மகாத்மாக்கள், புண்ணிய ஆத்மாக்கள் என்பனவாகும். துராத்மாக்கள் ஒருபோதும் பகவானை சரணடைவதில்லை. மகாத்மாக்கள், பகவானுக்கு பக்தியோகம் செய்து பகவானை சரணடைகின்றனர். புண்ணிய ஆத்மாக்கள், புண்ணிய செயல்களை செய்து சொர்க்கலோகம் போன்ற உயர் லோகங்களுக்கு ஏற்றம் பெறுகின்றனர். அத்தகைய புண்ணிய ஆத்மாக்களின் நிலையை பகவான் இந்த சுலோகத்தில் விளக்குகிறார்.

சொர்க்கங்கள் நமக்கு மேலே உள்ளன. தெய்வ ரதங்களால் அவற்றை அடையலாம். தெய்வ நம்பிக்கை அற்றவர்கள், தவமற்றவர்கள், யாகங்கள் செய்யாதவர்கள் அங்கு செல்ல இயலாது. தூய்மையான ஆத்மாக்கள், புலன் கட்டுப்பாடு உடையவர்கள், குறையற்றவர்கள் அங்கு செல்ல இயலும். புண்ணிய ஆத்மாக்கள் மட்டுமே அங்கு வாழ்கின்றனர். தூய செயல்களாலேயே அங்கு செல்ல இயலும். சொர்க்க லோகங்களுக்கு செல்பவர்கள் சோம ரஸம் அருந்துவார்கள். அங்கு ஆயுள்காலம் மிக அதிகம். இந்த உலகில் என்னவெல்லாம் அனுபவிக்க நினைக்கிறார்களோ, அதை விட பல மடங்கு இன்பங்களை அங்கு அனுபவிக்கலாம்.

சொர்க்கலோகம் ஒவ்வொன்றிலும் மேலே செல்ல செல்ல, மிக உயர்வான தெய்வீக வசதிகளோடு வாழ்கின்றனர். அதில் பிரம்மாவின் பிரம்மலோகமே தலைமையானது. அங்கு ஆசைப்படும் அனைத்தையும் தரக்கூடிய ஒளிவீசும் தேவலோக வாசிகள், கந்தர்வர்கள், அப்சரஸ்களால் சொந்தம் கொண்டாடப்படுகின்ற உலகங்கள் உள்ளன. 33000 யோஜனைகள் நீண்டுள்ள தங்க மயமான மேரு மலையும் அங்குள்ளது. நந்தவனத்தை முதன்மையாகக் கொண்டுள்ள புனிதமான தேவலோக வனங்கள் அங்குள்ளன. அங்கு பசியோ, தாகமோ, களைப்போ, பயமோ, வெறுப்போ, அமங்களமோ கிடையாது. அங்கு வேர்வையோ, தூர்நாற்றமோ இல்லை. அங்கு தெய்வீக நறுமணம் பொருந்திய மாலைகள் வாடுவதில்லை. அங்கு சோகமோ, பலவீனமோ, வருத்தமோ எதுவும் இல்லை.

ஆனால், புண்ணிய பலன்களை அனுபவித்து முடித்தபின், புண்ணியங்கள் தீர்ந்தபின் மறுபடியும் இந்த ஜட உலகில் வீழ்ந்து, பிறப்பு, இறப்பு சக்கரத்தில் சுழல வேண்டியதுதான். இந்த ஜட உலகம் கர்மலோகம் என்று

அழைக்கப்படுகிறது. சொர்க்க லோகங்கள் கரம் பலனை அனுபவிக்கும் உலகமாக கூறப்படுகிறது. அதாவது நமது வங்கிக் கணக்கில் ஐம்பது லட்சம் ரூபாய் இருக்கிறது என வைத்துக்கொள்வோம். நாம் செலவு செய்து அந்த பணம் தீர்ந்து விட்டால், வங்கிக் கணக்கிலும் பணம் இருக்காது, பின் செலவு செய்யவும் பணம் இருக்காது. அதுபோலவே, பண்ணியங்கள் தீர்ந்தபின் சொர்க்கலோகத்திலிருந்து கீழே விழ வேண்டியதுதான்!

எனவே, எல்லா காரணங்களுக்கும் காரணம் கிருஷ்ணரே என்பதை புரிந்துகொள்ள தவறியவன், வாழ்வின் இறுதி நோக்கத்தை அடைவதில் குழப்பமடைந்து, மேலுலகங்களுக்கு ஏற்றம் பெறுவது, பின்னர் மீண்டும் கீழே விழுவது என்னும் சூழலில் சிக்கிக் கொள்கிறான். அவனது நிலை இராட்டினத்தில் அமர்ந்திருப்பதைப் போன்றதாகும். சில நேரம் மேலே செல்கிறான். சில நேரம் கீழே வருகிறான். ஆகவே, துன்ப மயமான இந்த ஜட உலகிற்கு மீண்டும் திரும்பாமல் ஆன்மீக உலகை அடைந்து, ஆனந்தமும், அறிவும் நிறைந்த நித்தியமான வாழ்வை பெறுவதை ஒருவன் இலக்காகக் கொள்ள வேண்டும். அதுவே சாலச்சிறந்ததாகும்.

9.22 - அனன்யாஷ் சித்தயந்தோ மாம்

அனன்யாஷ் சித்தயந்தோ மாம்
 யே ஜனா: பர்யுபாஸதே
 தேஷாம் நித்யாபி யுக்தானாம்
 யோக-கூஷமம் வஹாம்யஹம்

மொழி பெயர்ப்பு

அனன்யா - வேறு குறிக்கோள் இன்றி ; **சித்தயந்த** - ஒருமுகப்படுத்தி; **மாம்** - என்னை; **யே** - எந்த ; **ஜனா** - ஜனங்கள் ; **பர்யுபாஸதே** - முறையாக வழிபடுகின்றனரோ ; **தேஷாம்** - அவர்களுக்கு ; **நித்ய** - நித்தியமாக; **அபியுக்தானாம்** - பக்தியில் நிலைபெற்று ; **யோக** - தேவைகள் ; **கூஷமம்** - பாதுகாப்பு; **வஹாமி** - அளிக்கிறேன் ; **அஹம்** - நான்

பொருள்

எனது திவ்ய ரூபத்தின் மீது தியானம் கொண்டு , களங்கமற்ற பக்தியுடன் என்னை நித்தியமாக வழிபடுபவர்களுக்கு வேண்டியவற்றைக் கொடுத்தும் , அவர்களிடம் இருப்பவற்றைக் காத்தும் நான் பாலிக்கிறேன்.

விளக்கவுரை

இந்த ஸ்லோகத்தில் பகவான் தனது திவ்ய ரூபத்தை எப்போதும் தியானித்துக் கொண்டு, களங்கமற்ற பக்தியுடன் வழிபடுபவர்களுக்கு வேண்டியவற்றைக் கொடுத்தும், அவர்களிடம் இருப்பதை பாதுகாத்தும்

பரிபாலிப்பதாகக் கூறுகிறார். இதற்கு அர்ஜுனாச்சாரியாரின் வாழ்க்கை ஒரு சிறந்த எடுத்துக்காட்டாகும்.

குருவேத்திரத்தில் அர்ஜுனாச்சாரியார் என்னும் அந்தணர் வசித்து வந்தார். அவரும், அவரது மனைவியும் எளிமையான, அடக்கமான பக்தர்கள். சாஸ்திர ஞானங்களில் சிறந்த அவர், எப்போதும் பகவான் சேவையிலேயே தன்னை ஈடுபடுத்திக் கொண்டார். பகவானின் திவ்ய ரூபத்தை தியானித்தல், பகவத்கீதையை படித்து, அதன் அர்த்தத்தை ஆராய்தல் போன்றவற்றில் தனது நேரத்தை செலவிடுவார். தினமும் காலைக்கடமைகளுக்கு பின் அவர் கிராமத்திற்கு சென்று பிச்சை எடுப்பார். கிடைத்ததை தன் மனைவியிடம் கொடுப்பார். அவர் அதை சமைத்துத் தருவார். இருவரும் கிடைத்ததைக் கொண்டு திருப்தியடைந்து, பகவான் என்ன கொடுக்கிறாரோ, அதைக் கொண்டு மகிழ்ச்சியாக வாழ்ந்தனர்.

ஒரு நாள் அவர், பகவத்கீதைக்கு வர்ணனை எழுதிக்கொண்டிருந்தார், அப்போது அதில் மூழ்கியதால், உணவுக்காக கிராமத்திற்கு செல்வதை மறந்து விட்டார். பின்னர் தாமதமாக கிராமத்திற்கு பிச்சை எடுக்க சென்றார். ஏற்கெனவே மதியம் ஆனதால், ஒரு வீட்டில் கூட உணவு கிடைக்கவில்லை. மீண்டும் பகவத்கீதை படிக்க அமர்ந்தார். மேற்கண்ட சுவோகத்தை (பகவத்கீதை-9.22) படித்தார். அதில் பகவான் கூறுகிறார், "எனது திவ்ய ரூபத்தின்மீது தியானம் செய்துகொண்டு, களங்கமற்ற பக்தியுடன் யார் வழிபடுகிறார்களோ, அவர்களுக்கு வேண்டியவற்றைக் கொடுத்தும், இருப்பவற்றை பாதுகாத்தும் பரிபாலிக்கிறேன்"

அர்ஜுனாச்சாரியார் கடைசி வார்த்தைகளைப் பற்றி ஆழமாக சிந்திக்கத் தொடங்கினார். 'வஹாம்ய அஹம்', நான் தனிப்பட்ட முறையில் சுமக்கிறேன் என்று இறைவன் எப்படி சொல்ல முடியும்? 'யோக சேஷம் வஹாம்யஹம்', என்ற வரியை எழுது கோலால் கீறி விட்டு, தன் மனைவியிடம் ஆற்றுக்குக் குளிப்பதற்கு செல்வதாகக் கூறிவிட்டு சென்றார்.

இதற்கிடையில் இரண்டு சிறுவர்கள் (ஸ்ரீகிருஷ்ணர் மற்றும் ஸ்ரீபலராமர்) தோன்றி, ஏராளமான தானியங்கள், காய்கறிகள், பழங்கள், வெண்ணெய், நெய் ஆகியவற்றை சமந்து வந்து அர்ஜுனாச்சாரியாரின் மனைவியிடம் ஒப்படைத்தனர். அவளோ, அந்த பாலகர்களின் அழகிய முகத்தைக் கண்டு ஆச்சரியம் அடைந்து அவர்கள் யார்? என்று கேட்டாள்.

அவர்கள் தங்களை, தனது கணவரின் சீடர்கள் என்றும், அவரது உத்தரவின்படி, இவற்றைக் கொண்டுவந்ததாகவும் கூறினர். அவள், பசியோடு இருக்கும் தன் கணவருக்கு உணவு சமைத்துக் கொடுக்கலாம் என்று நன்றியுடனும், மகிழ்ச்சியுடனும் சமைப்பதற்காக திரும்பினாள். சிறுவர்கள் வெளியேறத்தொடங்கியதும், அவர்களது முதுகில் இருந்த

காயத்தைக் கண்டு அதிர்ச்சியடைந்தாள். உடனே சிறுவர்களிடம் , "யார் இதை செய்தார்கள்?" என்று கேட்டாள். அதற்கு சிறுவர்கள், "தங்கள் கணவர் தான். அவர் கடினமாக உழைக்கச் சொல்லுகிறார். அவருக்கு கீழ்ப்படியவில்லை என்றால் அடிப்பார்". என்றும் கூறினார்கள்.

அவர்கள் கூறியதை அவளால் நம்ப முடியவில்லை. ஆனால் மிகவும் வருத்தப்பட்டாள். அர்ஜுனாச்சாரியார் மீது கோபம் கொண்டாள். பின் சிறுவர்கள் கொண்டு வந்த தானியங்களைக் கொண்டு சமைக்க ஆரம்பித்தாள். அர்ஜுனாச்சாரியார் குடிசைக்கு திரும்பினார். அர்ஜுனாச்சாரியாரின் மனைவி கணவர் மீது கோபம் கொண்டாள். "சிறு குழந்தைகளை இப்படியா காயப்படுத்துவீர்கள்?", என்று கடிந்து கொண்டாள். அர்ஜுனாச்சாரியாருக்கு எதுவும் புரியவில்லை. அவரது மனைவியோ நடந்தது அனைத்தையும் விவரித்தாள். அர்ஜுனாச்சாரியாருக்கு இங்கு வந்தது கிருஷ்ணரும் பலராமருமே என்பதை உணர முடிந்தது.

அவர் உடனே தனது பகவத்கீதை இருந்த இடத்திற்கு ஓடினார். அவருடைய அந்த சுலோகத்திலிருந்த பேனா அடையாளங்கள் மறைந்திருப்பதை கண்டார். பகவானின் வார்த்தைகளை சந்தேகித்தது பற்றி அழ ஆரம்பித்தார். 'யோக கேடமம் வஹாம் யஹம்', இது உண்மை என கதறினார்.

பக்தர்களை காப்பாற்ற நீங்கள் நேரில் வருகிறீர்கள். தயவு செய்து என்னை மன்னிக்கவும் என கலங்கி நின்றார். அவரது மனைவி அவர்களை நேரில் பார்த்தாலும் அவர்களை அடையாளம் காணாதது வருத்தமாக இருந்தது. ஆனால் அர்ஜுனாச்சாரியார் தனது மனைவி கிருஷ்ணரையும் பலராமரையும் நேரடியாக தரிசனம் செய்தது எப்படி என்று நினைத்து மகிழ்ச்சி அடைந்தார்.

பகவான் கிருஷ்ணருக்கும் பகவத்கீதைக்கும் எந்த வித்தியாசமும் இல்லை என்பதை புரிந்துகொண்டார். நாமும் அவ்வாறே புரிந்து கொள்ள வேண்டும்.

9.25 - யாந்தி தேவ-வ்ரதா தேவான்

யாந்தி தேவ-வ்ரதா தேவான்
பித்ரூன் யாந்தி பித்ரு-வ்ரதா:
பூதானி யாந்தி பூதேஜ்யா
யாந்தி மத்-யாஜினோ 'பி மாம்

மொழி பெயர்ப்பு

யாந்தி - செல்கின்றனர்; **தேவ-வ்ரதா** - தேவர்களை வழிபடுபவர்கள்; **தேவான்** - தேவர்களிடம்; **பித்ருன்** - முன்னோர்களிடம்; **யாந்தி** - செல்கின்றனர்; **பித்ரு-வ்ரதா** - முன்னோர்களை வழிபடுபவர்கள்; **பூதானி** - பூதங்களிடம்; **யாந்தி** - செல்கின்றனர்; **பூதேஜ்யா** - பூதங்களை வழிபடுபவர்கள்; **யாந்தி** - செல்கின்றனர்; **மத்** - எனது; **யாஜின** - பக்தர்கள்; **அபி** - ஆனால்; **மாம்** - என்னிடம்.

பொருள்

தேவர்களை வழிபடுபவர்கள் தேவர்களிடையே பிறப்பர்; முன்னோர்களை வழிபடுபவர்கள் முன்னோர்களிடம் செல்வர். பூதங்களை வழிபடுபவர் பூதங்களிடையே பிறப்பர். ஆனால் என்னை வழிபடுபவர்கள் என்னுடனேயே வாழ்வர்.

விளக்கவுரை

இந்த சுலோகத்தில் பகவான் ஸ்ரீகிருஷ்ணர் யாரை வழிபடவேண்டும்? யாரை வழிபட்டால் எங்கு செல்ல முடியும்? என்பதற்கான விளக்கத்தை தருகிறார். வழிபாட்டு முறைகளை பொறுத்தவரையில், அறியாமை குணத்தால் கலியுக மக்கள் குழப்ப நிலையில் இருக்கின்றனர். சாதாரண மனிதர்களை வழிபடுவது, மகான்கள் என்ற பெயரில் மக்களை ஏமாற்றும் போலிகளை வழிபடுதல், சினிமா நடிகர், நடிகைகளுக்கு கோயில் கட்டி வழிபடுதல் போன்ற முட்டாள்தனமான வழிபாடுகள் நாட்டில் பெருகிவிட்டன. அறியாமையின் உச்சகட்ட நிலையில் இம்மாதிரியான வழிபாடுகள் நடக்கின்றன.

நாம் வழிபடும் வழிபாட்டுமுறைகள் முக்குணங்களின் அடிப்படையிலேயே அமைகிறது. இந்த ஜட இயற்கை குணத்தின் அடிப்படையில் இயங்குகிறது. ஒரு ஜீவாத்மா, எப்போது ஜட இயற்கையுடன் தொடர்பு கொண்டு, ஜட சரீரத்தை எடுக்கிறதோ, அப்போதே அது முக்குணங்களால் கட்டப்படுகிறது. அந்த ஜீவாத்மாவின் குணத்தின் அடிப்படையில் அதன் வழிபாட்டு முறையும் அமைகிறது.

தமோ குணத்தில், அறியாமையின் உச்சத்தில் இருப்பவர்கள், சாதாரண மக்களுக்கு கோயில் கட்டி வழிபடுகின்றனர். பித்ருக்கள், பூதங்களை வழிபடுகின்றனர். இவர்களுக்கு சாஸ்திரங்கள் பற்றிய அறிவு கிடையாது. அதனால், யாரை வழிபட வேண்டும் என்பது தெரியாமல் வழிபடுகின்றனர்.

ரஜோ குண வழிபாடு உடலை வருத்தி வழிபடும் வழிபாடாகும். ஆயுதங்களால் உடலை குத்தி காயப்படுத்தி வழிபாடு செய்தல், தீ மிதித்தல், அலகு குத்தி வழிபாடு செய்தல், பலி கொடுத்தல், காவடி எடுத்தல்போன்ற வழிபாடுகள் ரஜோ குண வழிபாடாகும்.

சத்வ குண வழிபாடு, தேவ, தேவர்களை வழிபடும் வழிபாடு ஆகும். சஷ்டி விரதம், பிரதோஷ விரதம் போன்ற சாத்வீக குணத்தில் வழிபடும் வழிபாடுகள் இம்முறையை சார்ந்தவை.

வேதங்களில், தேவ, தேவதைகளை வழிப்படுபவர்களை, உபாசகர்கள் என்று அழைக்கின்றன. தேவி உபாசகர், தேவதா உபாசகர் என்றழைக்கின்றனர். வேதங்கள் சாதாரண மக்களுக்காக கொடுக்கப்பட்டவை. இவர்கள் தங்களது அன்றாட வாழ்க்கைத் தேவைகளையும், தனது ஆசைகளையும் பூர்த்தி செய்வதற்காக, குறிப்பிட்ட தேவி, தேவர்களை வழிபடுகின்றனர்.

முக்குணங்களையும் கடந்த சுத்த சத்வநிலையில் இருப்பவர்கள் பகவானின் தூய பக்தர்கள் ஆவார். பக்தர்கள் என்றால், பகவான் கிருஷ்ணரை வழிபடுபவர்களை மட்டுமே குறிக்கும். பகவான் என்றால் பரம புருஷ பகவானாகிய கிருஷ்ணரை மட்டுமே குறிக்கும். பக்தித்தொண்டு என்பது அவருக்கு பக்தியுடன் தொண்டாற்றுவது மட்டுமேயாகும்.

"கிருஷ்ணஸ்து சுயம் பகவான்". கிருஷ்ணரிடமிருந்தே அனைத்தும் தோன்றுகின்றன. தேவர்கள் கூட பகவானிடமிருந்தே தோன்றுகின்றனர். பிரபஞ்சத்தை நிர்வாகம் செய்ய பகவான் தேவி, தேவர்களைப் படைத்துள்ளார். சிறு புழு, பூச்சிகளைப் பார்த்தால் நமக்கு அற்பமானதாக தெரியும். ஏனெனில், அவற்றை விட நமக்கு சக்தி அதிகம். அதேபோல, தேவர்களுக்கு நம்மைவிட சக்தி அதிகம். அதற்காக நாம் தேவர்களை வழிபட தேவையில்லை. பகவானை வழிபட்டால் மட்டுமே போதுமானது.

தேவர்கள் வழிபாடு தொடர்பாக ஸ்ரீமத் பாகவதத்தில் (4.21.41), பிருது மகாராஜா தன் குடிமக்களுக்கு கூறுவதாக ஒரு செய்தி வருகிறது: "அன்பிற்குரியவர்களே! முழுமுதற்கடவுளான ஸ்ரீஹரி மட்டுமே வீழ்ந்துவிட்ட ஆத்மாக்கள் அனைவரையும் உண்மையில் மீட்பவர் ஆவார். தேவர்கள் எவராலும் கட்டுண்ட ஆத்மாக்களை மீட்க முடியாது. ஏனென்றால், தேவர்களே பந்தப்பட்டவர்களாக இருக்கின்றனர். ஒரு ஆத்மா, இன்னொரு ஆத்மாவை மீட்க முடியாது. பகவான் கிருஷ்ணரால் அல்லது அவரது அருள் பெற்ற ஒருவரால் தான் ஒருவரை மீட்க முடியும்." என்று பிருது மகாராஜா கூறுகிறார்.

எனவே, பகவான் ஸ்ரீகிருஷ்ணர் மட்டுமே வழிபடத்தக்கவர். ஆனால் ஒவ்வொருவரும் ஒவ்வொரு விதமாக வழிபடுகின்றனர். சிலர் தேவர்களையும், இன்னும் சிலர் இறந்த மூதாதையர்களையும், சிலர் பூதங்களையும் வழிபடுகின்றனர். பகவான் கிருஷ்ணர், "ஒருவன் யாரை வழிபடுகிறானோ, மரணத்திற்குப் பிறகு அவரது உலகத்தையே அவன் சென்றடைவான்" என்று குறிப்பிடுகிறார். அதாவது, தேவர்களை வழிபடுபவர்கள் அந்தந்த தேவர்களின் லோகத்தை அடைவார்கள். இறந்த மூதாதையர்களை வழிபடுபவர்கள், பித்ரு லோகத்தை அடைகின்றனர்.

பூதங்களை வழிபடுபவர்கள் பூத கணங்கள் வசிக்கும் பூத லோகத்தை சென்றடைவார்கள்.

எடுத்துக்காட்டாக, நாம் ஒரு ஊருக்கு செல்லவேண்டுமானால், அந்த ஊருக்கு செல்லும் பேருந்தில், அங்கு செல்வதற்கான பயணசீட்டை வாங்க வேண்டும். அப்போதுதான் அங்கு செல்ல முடியும். சென்னைக்கு பயணசீட்டு வாங்கிவிட்டு, சென்னை போகும் பேருந்தில் டெல்லிக்கு போக முடியாதல்லவா? அதுபோலத்தான், நமது வழிபாட்டின் பாதையும்! நாம் யாரை வழிபட்டால் எங்கே செல்லலாம்? என்ற தெளிவான சிந்தனை நமக்கு வேண்டும். அனேகம் பேருக்கு வைகுண்டம் வேறு, சொர்க்கம் வேறு என்பது கூட தெரிவதில்லை. யாரை வழிபட்டாலும் வைகுண்டம் சென்றுவிடலாம் என்ற தவறான கருத்தும் மக்களிடையே நிலவுகிறது. பகவான் கிருஷ்ணர் "என்னை வழிபடுபவர்கள் மட்டுமே என்னுடனே வாழ்வர்" என உறுதி அளிக்கிறார். எனவே, பகவானின் தூய பக்தித்தொண்டில் தவறாமல் ஈடுபட்டு பகவானின் உலகத்தை அடைந்து, பகவானுடன் வாழ ஒருவன் முயற்சி செய்ய வேண்டும்.

9.26 - பத்ரம் புஷ்பம் பலம் தோயம்

பத்ரம் புஷ்பம் பலம் தோயம்
யோ மே பக்த்யா ப்ரயச்சதி
தத் அஹம் பக்த்ய பஹ்ருதம்
அஷ்னாமி ப்ரயதாத்மன:

மொழி பெயர்ப்பு

பத்ரம் - இலை; **புஷ்பம்** - பூ; **பலம்** - பழம்; **தோயம்** - நீர்; **ய** - யாரேனும்; **மே** - எனக்கு; **பக்த்யா** - பக்தியுடன்; **ப்ரயச்சதி** - படைக்கின்றானோ; **தத்** - அதை; **அஹம்** - நான்; **பக்தி உபஹ்ருதம்** - பக்தியுடன் படைக்கப்பட்ட; **அஷ்னாமி** - ஏற்கிறேன்; **ப்ரயத் ஆத்மன:** - தூயமனமுடையவனிடமிருந்து

பொருள்

அன்புடனும் பக்தியுடனும் ஒருவன் எனக்கு இலையோ, பூவோ, பழமோ, நீரோ அளித்தால் அதனை நான் ஏற்கிறேன்.

விளக்கவுரை

கிருஷ்ண உணர்வில் ஈடுபடுவது புத்திசாலி மனிதனுக்கு அவசியமானது ஆகும். அவன் பகவானின் திவ்வியமான அன்புத்தொண்டில் ஈடுபடுவதன் மூலம், ஆனந்த மயமான நித்திய உலகில் நிரந்தர மகிழ்ச்சியை அடைய முடியும். அத்தகு பலனை அடைவதற்கான வழிமுறை மிகவும் எளிமையானதாகும். எந்த தகுதியும் இல்லாமல், ஏழைகளில் ஏழையாக விளங்குவனும் இதனைப் பயிற்சி செய்ய முடியும். இதற்குத் தேவையான ஒரே தகுதி பகவானின் தூய பக்தனாக இருக்க வேண்டும் என்பது மட்டுமே.

ஒருவன் யார் என்பதோ, அவனது நிலை என்ன என்பதோ பொருட்டல்ல. ஒரு இலையோ, பூவோ, சற்று நீரோ, பழமோ, நேர்மையான அன்புடன் பரம புருஷனுக்குப் படைக்கப்படும் போது, அதனால் திருப்தியுற்று அதனை அவர் ஏற்றுக் கொள்கிறார். இந்த வழிமுறை மிகவும் எளிதானதாகும் .

ஸ்ரீகிருஷ்ணர் அன்பான சேவையை மட்டுமே விரும்புகிறார். வேறு எதையும் அவர் விரும்புவதில்லை. ஸ்ரீகிருஷ்ணர் தனது தூய பக்தனிடமிருந்து ஒரு சிறு பூவைக் கூட ஏற்றுக்கொள்கிறார். ஆனால், பக்தரல்லாதவர்களிடமிருந்து அவர் எதையும் ஏற்பதில்லை. அவர் விரும்புவது தூய அன்பையும் பக்தியையுமேயாகும்.

மகாபாரதப்போர் ஆரம்பிப்பதற்கு முன்பு, பாண்டவர்களும், கிருஷ்ணரும் மற்றும் சக மன்னர்களும் ஒன்றுகூடி ஆலோசனை நடத்தினர். இறுதியாக கிருஷ்ணர் அஸ்தினாபுரத்திற்கு தூது செல்வதென்று முடிவாயிற்று. யுதிஷ்டிரர் கூப்பிய கரங்களுடன் ஸ்ரீகிருஷ்ணரிடம், "நீவிர் சஞ்சயன் மூலமாக திருதராஷ்டிரரின் மனதையும், உணர்வுகளையும் அறிந்தாய். திருதராஷ்டிரர் நமக்குரியதைத் தராது, ஆனால் சமாதானத்தை மட்டும் விரும்புகிறார்" என்று கூறினார். இதைக் கேட்ட கிருஷ்ணர், "இரு தரப்பினரின் நலனுக்காக நான் அமைதி வேண்டி தூது செல்கிறேன். சமாதானம் வருமானால், பாண்டவர்களும், கௌரவர்களும் மரணத்தின் பிடயிலிருந்து விடுபடுவர்" என்று கூறி தூது சென்றார்.

கிருஷ்ணர் அஸ்தினாபுரம் வருவதற்கு முந்தைய நாள் கௌரவர் சபை கூடியது. திருதராஷ்டிரர் கிருஷ்ணருக்கு, மிக உயர்வான மாளிகையும், எல்லா உயர்வான விஷயங்களும் அளிக்கப்பட வேண்டும் என்று ஆணையிட்டார். அஸ்தினாபுரத்திலேயே மிக செல்வாக்கான, துச்சாதனன் மாளிகையை கிருஷ்ணருக்கு அளிப்பதென முடிவாயிற்று.

ஒருநாள் இரவு பிருஹஸ்தலாவில் தங்கி, சில மணி நேரங்களில் அஸ்தினாபுரத்தை அடைந்தார். கிருஷ்ணர் முதலில் திருதராஷ்டிரரின் அரண்மனையை அடைந்தார். பரஸ்பரம் உபசரிப்புகளை ஏற்றுக்கொண்டபின், குந்திதேவியைப் பார்ப்பதற்காக, விதுரரின் வீட்டை அடைந்தார். விதுரர் கண்களில் நீர் வழிய, கிருஷ்ணரின் பாதங்களில் விழுந்து வணங்கினார். விதுரரும் அவரது மனைவியும் அன்புடன் கிருஷ்ணரை உபசரித்தனர். பின் குந்திதேவி தங்கியிருந்த அவ்வீட்டின் மறுபகுதியை அடைந்து, துன்பத்தில் வாடி மெலிந்து இருந்த குந்தியை சமாதானப்படுத்தினார்.

அதன்பின் அவர் துரியோதனனின் அரண்மனைக்கு திரும்பினார். அங்கு துரியோதனன் தனது சகாக்களான சகுனி, கர்ணன், துச்சாதனன் போன்றோர் மத்தியில் அரியாசனத்தில் அமர்ந்திருந்தான். கிருஷ்ணரின் வரவைக் கண்ட அவர்கள் எழுந்து மரியாதை செலுத்தினர்.

துரியோதனன் அரியாசனத்திலிருந்து இறங்கி வந்து, கிருஷ்ணரை வரவேற்றான். கிருஷ்ணரை ஒரு பெரிய ஆசனத்தில் அமரவைத்து, வழிபாடு செய்து, சாஸ்திரப்படி பசுவை தானம் அளித்தான். சடங்குகள் முடிந்தபின், துரியோதனன் கூப்பிய கரங்களுடன், "ஓ கோவிந்தா! உங்கள் வரவால் நாங்கள் மிக்க மகிழ்ச்சி அடைந்தோம். இந்த முழு ராஜ்யமும் உம்முடையதே! எங்களுடன் உணவருந்த வாருங்கள். துச்சாதனன் மாளிகை உங்களுக்காக தயார் செய்யப்பட்டுள்ளது. அது எனது மாளிகையை விட உயர்வானது." என்று கூறினான்.

இதைக் கேட்ட கிருஷ்ணர், "உன்னுடன் நான் உணவருந்தவும் மாட்டேன். துச்சாதனன் மாளிகையில் தங்கவும் மாட்டேன்" என்று கூறினார். இதைக்கேட்ட துரியோதனன், "ஓ ஜனார்தனா! ஏன் எங்கள் அழைப்பை மறுக்கிறாய்? உம் பார்வையில் நாங்களும் பாண்டவர்களும் சமம் தானே?", என்று கேட்டான்.

உடனே கிருஷ்ணர், "தூது வருபவர்கள், தூது வெற்றி பெற்ற பின்தான், தூது வந்த இடத்தில் உணவருந்துவர்." என்று கூறினார். சிரமப்பட்டு கோபத்தை அடக்கிய துரியோதனன், "ஓ மதுகூதனா! நீங்கள் எங்களை நடத்தும் விதம் சரியில்லை. தூது வந்த விஷயம் பற்றி இங்கு எதுவும் தேவையில்லை. ஆனால், நாங்கள் உங்களுக்கு மரியாதை செய்ய விரும்புகிறோம். தக்க காரணமின்றி நீங்கள் மறுக்கிறீர்கள். உங்கள் மீது எனக்கு பகையில்லை. ஆனால், நீங்கள் என்னை ஒதுக்குகிறீர்கள். அதை என்னால் புரிந்துகொள்ள முடியவில்லை", என்று கூறினான்.

கிருஷ்ணர் பதில் கூறினார், "ஆசை, கோபம், வெறுப்பு, விருப்பு இவற்றிற்காக நான் தர்மத்தை விடுவதில்லை. ஒருவர், மற்றவர் அளிக்கும் உணவை அவரிடம் அன்பு இருந்தாலோ, அல்லது துன்பத்தில் இருந்தால் மட்டுமே உண்ண வேண்டும். மன்னா! நீ என்னை சந்தோசப்படுத்தவும் இல்லை, நான் துன்பத்திலும் இல்லை. எந்த காரணமின்றி, பாண்டவர்கள் மீது குழந்தை பருவம் முதல் வெறுப்பு கொண்டுள்ளாய். உன்னுடைய சகோதரர்களான பாண்டவர்கள் தர்மத்தை பின்பற்றுபவர்கள் மற்றும் அனைவரது நலனையும் விரும்புபவர்கள். அவர்களிடம் பொறாமைப் படுபவர்கள் என்னிடமும் பொறாமை கொள்பவர்கள் ஆவார். தர்மத்தை பின்பற்றுபவர்கள் என்னைப் பின்பற்றுபவர்கள் ஆவார். கோபத்தாலும், பேராசையாலும் தர்மத்தை பின்பற்றுபவர்களுக்கு, எதிரியாக இருப்பவர்கள் மனிதரில் மிகவும் கொடுமானவர்கள். மாறாக, தனக்கு பிடிக்காவிட்டாலும் சேவையாலும், இனிய வார்த்தையாலும் தர்மத்தை பின்பற்றுபவர்களை வெற்றி கொள்பவர்கள், இவ்வுலகில் பெருமை அடைவார்கள். உன்னுடைய உணவு பாவத்தால் களங்கப்பட்டுள்ளது. அதை நான் உண்ண மாட்டேன். நான் விதுரருடன் தங்கி அவர் அளிக்கும் உணவை உண்பேன்". பின் துரியோதனனின் அவையை விட்டு நீங்கி, விதுரரின் இல்லத்திற்கு திரும்பினார்.

மற்ற குரு வம்ச தலைவர்கள் கிருஷ்ணரை விதூரரின் வீட்டில் சந்தித்து, தங்கள் வீடுகளில் தங்க அழைப்பு விடுத்தனர். ஆனால் கிருஷ்ணர், "உங்கள் அழைப்புக்கு நன்றி. நான் விதூரருடன் அவரது இல்லத்தில் தங்குவதில் பெருமகிழ்ச்சி அடைகிறேன்." என்று கூறினார். அங்கு விதூரரின் மனைவியால் சமைத்த எளிமையான உணவை ஆனந்தமாக உண்டார். விருந்தின் இறுதியில் விதூரரின் மனைவி வாழைப்பழங்களை தோல் உரித்து ஸ்ரீகிருஷ்ணருக்கு அளித்துக்கொண்டிருந்தார்.

ஆனால் ஸ்ரீகிருஷ்ணரிடம் கொண்ட அன்பினால் மெய் மறந்த நிலையில், பழங்களைக் கொடுப்பதற்கு பதிலாக, பழங்களை கீழே போட்டுவிட்டு, கீழே எறிய வேண்டிய தோல்களை ஸ்ரீகிருஷ்ணருக்குக் கொடுத்துக் கொண்டிருந்தார். அவரும் ஆனந்தமாக தோலை உண்டு கொண்டிருந்தார். இப்போது விதூரர் வீட்டினுள் வந்தார். ஸ்ரீகிருஷ்ணர் ஆனந்தமாக பழத்தின் தோலை உண்டுகொண்டிருந்தார். இப்போது விதூரர், "விதூராணி என்ன செய்து கொண்டிருக்கிறாய்?" என்று கோபப்பட்டார். இப்போது சுயநினைவுக்கு வந்த விதூராணி, "ஐயோ, தவறு நேர்ந்து விட்டதே!" என்று கூறியவளாய், இப்போது தோலை கீழே போட்டுவிட்டு பழத்தை கிருஷ்ணருக்கு கொடுக்கலானாள். ஆனால் ஸ்ரீகிருஷ்ணரோ, தனக்கு முதலில் கொடுத்த பழத்தோலே மிகவும் இனிமையாக இருந்தது என்று கூறினார்.

ஸ்ரீகிருஷ்ணர் அன்பான சேவையை மட்டுமே விரும்புகிறார். வேறு எதையும் விரும்புவதில்லை. தனது தூய பக்தர்களிடமிருந்து ஒரு சிறு பூவைக் கூட ஏற்றுக் கொள்கிறார். ஆனால், பக்தரல்லாதவர்களிடமிருந்து அவர் எந்த பொருளையும் ஏற்பதில்லை. துச்சாதனமும், தூரியோதனமும், மற்ற குரு வம்சத்தினரும் மிகவும் வசதியான உணவும், இருப்பிடமும் கொடுத்தபோதிலும் அன்பில்லாத அவர்களிடமிருந்து எதையும் பெற விரும்பவில்லை. மாறாக, மிக எளிமையான உணவாக இருந்தாலும் அன்புடன் அளிக்கப்பட்டதால், விதூரர் அளித்த உணவையும் உறைவிடத்தையும் ஏற்றுக் கொண்டார்.

எனவே, அன்புடனும் பக்தியுடனும் ஒருவர் ஒரு இலையோ, பூவோ, ஒரு பழமோ, நீரோ அளித்தால் கூட பகவான் கிருஷ்ணர் ஏற்றுக்கொள்கிறார்.

9.27 - யத் கரோக்ஷி யத் அஷ்னாஸி

யத் கரோக்ஷி யத் அஷ்னாஸி
யஜ் ஜஹோஷி ததாஸி யத்
யத் தபஸ்யஸி கௌந்தேய
தத் குருஷ்வ மத்-அர்ப்பணம்

மொழி பெயர்ப்பு

யத் - எதையெல்லாம்; **கரோஷி** - செய்கின்றாயோ; **யத்** - எதையெல்லாம்; **அஸ்னாஸி** - உண்கின்றாயோ; **யத்** - எதையெல்லாம்; **ஜுஹோசி** - படைக்கின்றாயோ; **ததாஸி** - கொடுக்கின்றாயோ; **யத்** - எதையெல்லாம்; **யத்** - எந்த; **தபஸ்யஸி** - தவங்களை செய்கின்றாயோ; **கௌந்தேய** - குந்தியின் மகனே; **தத்** - அதை; **குருஷ்வ** - செய்; **மத்** - எனக்கு; **அர்ப்பணம்** - அர்ப்பணமாக

பொருள்

குந்தியின் மகனே, எதையெல்லாம் நீ செய்கின்றாயோ, எதையெல்லாம் நீ உண்கின்றாயோ, எதையெல்லாம் நீ படைக்கின்றாயோ, எதையெல்லாம் நீ கொடுக்கின்றாயோ, எந்த தவங்களையெல்லாம் செய்கின்றாயோ, அதனை எனக்கு அர்ப்பணமாகச் செய்வாயாக.

விளக்கவுரை

ஒருவன் கிருஷ்ணரை எப்போதும் நினைவில் வைத்துக்கொள்ள தன் வாழ்க்கையை எவ்வாறு வடிவமைத்துக்கொள்வது? என்பதை இந்த சுலோகத்தில் பகவான் கிருஷ்ணர் கூறுகிறார். பகவான் தன்னிலேயே திருப்தி அடைந்தவர் (ஆத்மாராமர்). ஆயினும் நாம் அன்புடன் எதைக்கொடுத்தாலும் ஏற்றுக்கொள்கிறார். இந்த சுலோகத்தில் பகவான் நான்கு விஷயங்களை தனக்கு அர்ப்பணமாக செய்வாயாக, என்று அர்ஜுனனிடம் கூறுகிறார். இந்த நான்கு விஷயங்களையும் ஒருவர் கிருஷ்ணருக்கு அர்ப்பணமாக செய்தால், கிருஷ்ணரை மையமாக வைத்து நம் வாழ்க்கையை வடிவமைக்கலாம்.

யத் கரோஷி -- எதையெல்லாம் செய்கிறாயோ, அதை பகவானுக்காக செய்ய வேண்டும். யாரும் எந்த செயலும் செய்யாமல் இருக்க முடியாது. இந்த உடலையும் ஆத்மாவையும் பராமரிப்பதற்காகவாவது ஒவ்வொருவரும் செயலாற்ற வேண்டும். நாம் செய்யும் செயல்களும் முக்குணத்தின் அடிப்படையில் அமைகிறது. பக்தர்களாக இருந்தாலும், பக்தரல்லாதவர்களாக இருந்தாலும் சரி, வேலை செய்துதான் ஆக வேண்டும். பக்தர்கள் தங்கள் வாழ்க்கையை பகவானை திருப்தி படுத்துவதற்காகவும், ஆன்மீக குருவை திருப்திப் படுத்துவதற்கும் அர்ப்பணிக்கின்றார்கள். கிரகஸ்தர்கள், அவ்வாறு இல்லை. அவர்கள் இல்லற கடமைகளை செய்யவேண்டும். அதே சமயம் பகவானுக்காகவும் செயலாற்ற வேண்டும்.

கிரகஸ்த பக்தர்கள் எவ்வாறு பகவானுக்காக செயலாற்ற வேண்டும் என்பதை, ஸ்ரீஸூரபகோஸ்வாமி விளக்குகிறார். கிரகஸ்த பக்தர்கள் தங்களது வருமானத்தை நான்கு பகுதிகளாக பிரித்துக்கொள்ள வேண்டும். ஒரு பகுதியை தனது குடும்பத்தை பராமரிக்க செலவிட வேண்டும். ஒரு பகுதியை தன் நண்பர்கள் மற்றும் உறவினருக்காக செலவு செய்ய வேண்டும். ஒருபகுதியை பகவானின் பக்தி சேவைக்கு செலவு செய்ய வேண்டும். ஒரு பகுதியை தங்கள் எதிர் காலத்திற்காக சேமித்து வைக்க

வேண்டும், என்று குறிப்பிடுகிறார். இவ்வாறு செய்தால், நாம் கரம் வினையில் சிக்குவதில்லை.

யத்- அஸ்னாஸி -- எதையெல்லாம் உண்கிறோமோ, அதை பகவானுக்கு நிவேதனமாக கொடுத்துவிட்டு நாம் பிரசாதமாக உண்ண வேண்டும். நாம் உண்ணும் உணவு தாவர உணவாக இருந்தாலும் அதில் பாவ விளைவுகள் உண்டு. காய்கறி, கீரை போன்றவற்றை வெட்டி எடுக்கிறோம். அவற்றை விளைவிக்கும்போது, மருந்துகள் தெளிப்பதால் புழு, பூச்சிகளைக் கொல்கிறோம். தானியங்களை சுத்தப்படுத்தும்போது சில பூச்சிகள் கொல்லப்படுகின்றன. எனவே, தாவர உணவாக இருந்தாலும் பகவானுக்கு நிவேதனமாக கொடுத்துவிட்டு, பின் மகா பிரசாதமாக உண்ணும்போது அதிலுள்ள பாவ விளைவுகள் நீக்கப்பட்டு, பகவான் நமக்கு மகாபிரசாதமாக தருகிறார்.

யஜ் ஜுஹோஷி ததாஸி -- எதையெல்லாம் படைக்கின்றாயோ, கொடுக்கின்றாயோ, அதை பகவானுக்கு அர்ப்பணமாக கொடுக்கவேண்டும். நாம் யாருக்காகவாவது தானம் கொடுத்துக்கொண்டிருக்கிறோம். அதை பகவானுக்கு அர்ப்பணமாக கொடுக்கவேண்டும். நாம் கொடுக்கும் தானங்கள் கூட முக்குணங்களின் அடிப்படையிலேயே அமைகிறது. தமோ குணத்தினால் கொடுக்கப்படும் தானம் அறியாமையினால், தகுதி இல்லாதவர்களுக்கு கொடுக்கப்படுவதால், அதில் பாவ விளைவுகள் உண்டு. ரஜோ குணத்தில் கொடுக்கப்படும் தானம், தற்பெருமையில், "நான் தான் தானம் கொடுக்கிறேன்" என அஹங்காரத்தில் கொடுப்பதால் அதில் எந்த பயனும் இல்லை. கிருஷ்ண உணர்வுடன் கொடுக்கப்படும் தானம் மட்டுமே உயர்ந்தது, மற்றும் உன்னதமானது. அன்னதானம் வழங்குவதாக இருந்தாலும், அதை பகவானுக்கு நிவேதனமாக அளித்து பின்னர் பிரசாதமாக வழங்க வேண்டும்.

யத் தபஸ்யஸி -- என்ன தவங்கள் செய்தாலும், அதை பகவானுக்கு அர்ப்பணமாக செய்யவேண்டும். ஏராளமானோர் தேவி, தேவர்களை திருப்திப்படுத்த ஏராளமான விரதங்களை கடைபிடிக்கின்றனர். அவை புலனின்பத்தின்பொருட்டு செய்யக்கூடிய விரதங்களே. பகவான் கிருஷ்ணரை திருப்தி செய்யும் பொருட்டு நாம் பின்பற்றும் விரதங்களே உண்மையில் தவ வாழ்க்கையாகும். பகவானுக்காக ஏகாதசி விரதம் இருத்தல், அவர் பிறந்த ஜென்மாஷ்டமி அன்று விரதம் இருத்தல், பகவான் நாமம் ஜெபித்தல் போன்றவை பகவானுக்காக செய்யப்படும் தவங்களாகும். பகவானை விட்டு, நாம் செய்யும் செயலோ, தவமோ, பயன்தராது. எனவே, நாம் எது செய்தாலும் பகவானுக்கு அர்ப்பணமாக செய்ய வேண்டும்.

9.29 - ஸமோ 'ஹம் ஸர்வ-பூதேஷு

ஸமோ 'ஹம் ஸர்வ-பூதேஷு
ந மே த்வேஷ்யோ 'ஸ்தி ந ப்ரிய:
யே பஜந்தி து மாம் பக்த்யா
மயி தே தேஷு சாப்-யஹம்

மொழி பெயர்ப்பு

ஸம - சமமானவன்; **அஹம்** - நான்; **ஸர்வ-பூதேஷு** - எல்லா உயிரினங்களுக்கும்; **ந** - யாருமில்லை; **மே** - எனக்கு; **த்வேஷ்ய** - வெறுக்கின்ற; **அஸ்தி** - இருக்கின்றனர்; **ந** - இல்லை; **ப்ரிய** - பிரியமான; **யே** - யாரொருவர்; **பஜந்தி** - திவ்யமான தொண்டில் ஈடுபட்டவர்; **து** - ஆயினும்; **மாம்** - எனக்கு; **பக்த்யா** - பக்தியில்; **மயி** - என்னில் உள்ளனர்; **தே** - அத்தகையோர்; **தேஷு** - அவர்களில்; **ச** - கூட; **அபி** - நிச்சயமாக; **அஹம்** - நான்

பொருள்

நான் யாரிடமும் பொறாமை கொள்வதோ, பாரபட்சம் காட்டுவதோ இல்லை. நான் அனைவருக்கும் சமமானவன். ஆயினும் பக்தியுடன் எனக்கு அன்புத் தொண்டு புரிபவன் யாராயினும், அவன் எனது நண்பன். அவன் என்னில் இருக்கிறான். நானும் அவனுக்கு நண்பனாகிறேன்.

விளக்கவுரை

பகவான் அனைவருக்கும் சமமானவர். யாரிடமும் பொறாமை கொள்வதோ, பாரபட்சம் காட்டுவதோ இல்லை. ஆனாலும், தனக்கு பக்தித்தொண்டு செய்யும் பக்தனை பகவான் தனியாக கவனிக்கிறார். ஏனென்றால், பக்தித்தொண்டு செய்பவன் யாராக இருந்தாலும் பகவானின் நண்பனாகின்றான். இதனால் பகவான், "அவன் என்னில் இருக்கிறான். நானும் அவனுக்கு நண்பனாகிறேன்" என்று குறிப்பிடுகிறார்.

ஒரு சமூக சேவகரை எடுத்துக்கொள்வோம். அவர்சமூகத்தில் பலதரப்பட்ட மக்களுக்கும் உதவி செய்வார். அநாதை ஆசிரமங்களாக இருந்தாலும் சரி, முதியோர் இல்லமாக இருந்தாலும் சரி, யார் துன்பப்பட்டாலும் உடனடியாக சென்று உதவி செய்வார். அவ்வாறு அனைவருக்கும் உதவி செய்பவராக இருந்தாலும், தன் குழந்தைகள், உறவினரிடம் தனிக்கவனம் செலுத்துவார். அதுபோல, பிரபஞ்சத்தை படைத்து காக்கும் பகவானுக்கு புழு, பூச்சி முதலான 84 லட்சம் வகையான உயிர்வாழிகளையும் பாதுகாப்பது அவரது கடமையாக இருந்தாலும், தன்னை மட்டுமே சரணடைந்து வழிபடும் பக்தர்கள் மீது தனிக்கவனம் செலுத்துகிறார்.

இன்னும் ஒரு எடுத்துக்காட்டு பார்க்கலாம். ஒரு குடும்பத்தில், ஒரு தந்தைக்கு நான்கோ, ஐந்தோ குழந்தைகள் இருப்பதாக வைத்துக்கொள்வோம். அனைத்து குழந்தைகளுக்கும் தேவையானவற்றை வாங்கிக் கொடுத்து, அவர்களை பராமரிப்பது அவரது கடமையாக

இருந்தாலும், எந்த குழந்தை அவரது சொல் கேட்டு பணிவுடன் நடந்து கொள்கிறதோ, அந்த குழந்தையிடம் அவர் இன்னும் அன்பாக நடந்துகொள்வார். இது இயற்கை தானே? அதுபோல, இந்த பிரபஞ்சத்திலுள்ள உயிர்வாழிகள் அனைத்திற்கும் தந்தை பகவானே. அந்த உயிர்வாழிகளை பாதுகாப்பதும் பகவானே. ஆனால், தன்னை வழிபடும் பக்தனுக்கு பகவான் தன்னையே அர்பணித்துவிடுகிறார். பக்தனுக்கு பகவானைத்தவிர எதுவும் தெரியாது. அதுபோல, பகவானும் பக்தனிடம் தன்னை ஒப்படைத்து விடுகிறார்.

யசோதா தாயார், தன் மனம், புத்தி, செயல் அனைத்தையும் கிருஷ்ணருக்காக கொடுத்தார். பகவான் கிருஷ்ணர் தன்னை முழுவதுமாக யசோதையிடம் ஒப்படைத்தார். அதுபோல, அர்ஜுனன் தன்னை முழுவதுமாக, பகவான் கிருஷ்ணரிடம் சரணடைந்து அன்பு செலுத்தினார். பகவானோ, அவனுக்கு சாரதியாகி தேரோட்டினார்.

பகவான் பாரபட்சமாக தேவர்களுக்கு சாதகமாக நடந்துகொள்கிறார் என்று இரண்ய கசிபு குற்றம் சாட்டுகிறான் (யூமத்பாகவதம்). அது தவறான கருத்து. தேவர்கள் பகவானை சரணடைகின்றனர். ஆனால், அசுரர்களோ, பகவானை சரணடைய மறுப்பது மட்டுமன்றி, பகவானின் தூய பக்தர்களை துன்புறுத்துகின்றனர். அது மட்டுமன்றி, பகவானால் வதம் செய்யப்படும் அசுரர்களுக்கும் பகவான் முக்தியே அளிக்கிறார். கம்சன், பூதனா, சிசுபாலன் போன்றோரும் முக்தியையே அடைந்தனர். பகவான் பாரபட்சம் பார்ப்பதில்லை. ஆனால், தன் தூய பக்தர்களின் மீது தனிக் கவனம் செலுத்துகிறார்.

9.30 - அபிசேத் ஸு-து ராசாரோ

அபிசேத் ஸு-து ராசாரோ
பஜதே மாம் அனன்ய-பாக்
ஸாதூர் ஏவ ஸ மந்தவ்ய:
ஸம்யக் வ்யவஸிதோ ஹி ஸ:

கூடிப்ரம் பவதி தர்மாத்மா
ஷஷ்வத்-சாந்திம் நிகச்சதி
கௌந்தேய ப்ரதிஜானீஹி
ந மே பக்த: ப்ரணஷ்யதி

மொழி பெயர்ப்பு

அபி - இருந்தும்; சேத் - கூட; ஷு-து ராசார: - மிகவும் மோசமான செயல்களை செய்பவன்; பஜதே - பக்தித்தொண்டில் ஈடுபட்டு; மாம் - எனக்கு; அனன்ய-பாக் - பிறழாமல்; ஸாதூ - சாது; ஏவ - நிச்சயமாக; ஸ: -

அவன்; **மந்தவ்ய:** - கருதப்பட வேண்டும்; **ஸம்யக்** - முழுமையாக; **வ்யவஸித:** - தீர்மானத்தில் திடமாக; **ஹி** - நிச்சயமாக; **ஸ:** - அவன்

க்ஷிப்ரம் - வெகு விரைவில்; **பவதி** - ஆகிறான்; **தர்ம-ஆத்மா** - தர்மத்தின்படி செயல்படுபவன்; **ஷ-ஷ வத்-சாந்திம்** - நித்திய அமைதியை; **நிகச்சதி** - அடைகின்றான்; **கௌந்தேய** - குந்தியின் மகனே; **ப்ரதிஜானஹி** - அறிவிப்பாய்; **ந** - இல்லை; **மே** - எனது; **பக்த** - பக்தன்; **ப்ரணஷ்யதி** - அழிவது

பொருள்

ஒருவன் மிகவும் மோசமான செயலைச் செய்தாலும், அவன் பக்தித் தொண்டில் ஈடுபட்டிருந்தால், அவனை சாதுவாகவே கருதவேண்டும்; ஏனெனில், அவன் தனது தீர்மானத்தில் திடமாக உள்ளான்.

அவன் வெகு விரைவில் தர்மாத்மாவாகி, நித்தியமான அமைதியை அடைகின்றான். குந்தியின் மகனே, எனது பக்தன் என்றும் அழிவதில்லை என்பதை தைரியமாக அறிவிப்பாயாக.

விளக்கவுரை

பக்தர்கள் கூட சில சமயங்களில் தடுமாறலாம். ஆனால், அது தற்காலிகமான தடுமாற்றமேயாகும். விரைவில் பக்தித்தொண்டை அவர்கள் தொடர்வார்கள். அது இந்த சுலோகத்தில் உறுதி செய்யப்பட்டுள்ளது. விப்ர நாராயணர் என்னும் விஷ்ணு பக்தர் தொண்டரடி பொடியாழ்வாரான கதை இதற்கு சிறந்த எடுத்துக்காட்டாகும்.

அன்றைய சோழ நாட்டில் மந்தன்குடி என்னும் கிராமத்தில் பிறந்தவர் விப்ரநாராயணர். அந்தணர் குலத்தில் பிறந்த இவர் தன் அந்தணர்குல வழக்கப்படி வேதங்கள் முதலாக அனைத்து கல்விகளையும் கற்றுத் தேர்ந்தார். இளம் வயதிலேயே துறவு மனப்பான்மை கொண்டவராய், உலக பந்தங்களில் சிக்காமல் வாழ்ந்து வந்தார். ஒருமுறை ரங்கநாதரை தரிசிக்கும்போது, ரங்கநாதர் அவரை முற்றிலும் கவர்ந்து ஆட்கொண்டார். எனவே, விப்ரநாராயணர் தன் எஞ்சிய வாழ்நாளை பகவானுக்கு மலர் கைங்கர்யம் செய்ய முடிவு செய்து, ஒரு நந்தவனம் அமைத்து பகவானுக்கு தினசரி மலர் மாலை கட்டி அளித்து வந்தார். விப்ர நாராயணரின் புனிதத் தன்மைக்கு சவாலாக ஒரு நிகழ்ச்சி நடந்தது.

தேவதேவி என்ற தாசி குலப்பெண், உறையூரை தலைநகராகக் கொண்ட சோழ மன்னரின் அவைக்கு அவ்வழியாக அடிக்கடி செல்வதுண்டு. ஒருமுறை, தன் தோழியர் புடைசூழ அங்கு வந்துகொண்டிருந்த தேவதேவி, விப்ர நாராயணரின் நந்த வனத்தில் இளைப்பாற ஒதுங்கினாள். நந்தவனத்தின் அழகாலும், மணத்தாலும் கவரப்பட்ட தேவதேவி, தன்னுடன் வந்த பெண்ணிடம் நந்தவனம் பற்றி வியந்து பேசலானாள். நந்தவனத்தின்மீது கண்களை அலைபாய விட்டுக்கொண்டிருந்த

தேவதேவியின் கண்களில் நந்தவனத்தில் சேவை செய்துகொண்டிருந்த விப்ரநாராயணர் கண்களில் தென்பட்டார்.

பால்போன்ற வெண்ணிற ஆடையில், வைஷ்ணவ முத்திரைகளைத் தாங்கியவராய் தனது நந்தவன சேவையில் ஈடுபட்டிருந்தார் விப்ரநாராயணர். ஆனாலும் ஒருமுறை கூட தலையைத் திருப்பி அவர்களைப் பார்க்காதது அவர்களுக்கு ஆச்சரியத்தை உண்டாக்கியது. வழக்கத்திற்கு மாறாக, ஒரு ஆண் அவ்வாறு நடந்துகொண்டது தேவதேவிக்கு ஆர்வத்தை அதிகப்படுத்தியது.

தனது சகோதரியிடம், "இவர் ஆண் தானா, அல்லது பைத்தியமா?" என்று கேட்டாள். ஆனால், அவளோ அவரது சிந்தனை முழுவதும் பகவான் சேவையில் உள்ளது என்று கூறினாள். மேலும் அவரது மனதை உன்னால் கவரமுடியாது என்றும், அவ்வாறு கவர்ந்தால் தேவதேவிக்கு அடிமையாக இருப்பதாகவும் பந்தயம் செய்தாள். தேவதேவியும் ஒப்புக்கொண்டாள்.

பின்னர் விப்ரநாராயணர் தன்னைப் பார்க்காமல் இருக்கமுடியாத அளவிற்கு நேரடிப் பார்வை படும்படி மிக அருகில் சென்று பாதத்தில் வீழ்ந்து வணங்கினாள். விப்ரநாராயணர் இல்லாதபோது நந்தவனத்தை பார்த்துக்கொள்ள அனுமதி கேட்டாள். அவரும் தனது எளிமையான இயல்பினால் அவளை சேவகியாக ஏற்றுக் கொண்டார். ஒரு மழைக்காலத்தில் அவளுக்கு குடிசையில் ஒதுங்க இடம்கொடுத்தார். வசதியான வாய்ப்பு கிடைத்த தேவதேவி, அவரை மயக்கி முற்றிலும் தன்னை இழக்கவைத்தாள்.

விப்ரநாராயணரிடமிருந்த அனைத்து செல்வங்களையும் கவர்ந்தாள். அவரை அனாதையாக்கிவிட்டு அவளுடைய இல்லத்திற்கு சென்றுவிட்டாள். விப்ரநாராயணர் அவளைப் பின்தொடர்ந்து அவளது வீட்டுக் கதவருகில் அமர்ந்து அனைத்து அவமானங்களையும் தாங்கி நின்றார். நாட்கள் பல கடந்தன.

ஒருநாள் அவ்வழியாக ரங்கநாதரும் லட்சுமி தேவியும் நகர்வலம் வந்தனர். அப்போது தேவதேவியின் வாசலில் நிற்கும் விப்ரநாராயணரைப் பார்த்து, "யார் இது? அறிவீர்களா?" என்று பகவானிடம் லட்சுமி தாயார் கேட்டார். மேலும், தங்களிடம் பக்திகொண்ட அடியாரை இப்படி உதறித் தள்ளலாமா? என்றும் பேசினார். உடனே பகவான், "பொறுத்திருந்து பார்!" என்று கூறினார்.

அடுத்தநாள் பகவான் ஒரு சேவகனாக வந்து தேவதேவியின் கதவைத் தட்டி "நான் விப்ர நாராயணரின் சேவகன். என்பெயர் ரங்கன். இந்த தங்கக் கோப்பையை தங்களிடம் கொடுக்குமாறு என்னை விப்ரநாராயணர் அனுப்பினார்" என்று கூறினார். அவள் மகிழ்ச்சியுடன் அதைப்பெற்றுக் கொண்டாள்.

மறுநாள்காலை வழக்கம்போல ரங்கநாதர் கோயில் வழிபாட்டிற்காக திறக்கப்பட்டது. பகவானுக்கு நிவேதனம் அளிக்கும் தங்கக் கோப்பை காணாமல் போனது கண்டுபிடிக்கப்பட்டது. செய்தி அரசனுக்கு அறிவிக்கப்பட்டது. தேவதேவியின் பணிப்பெண் வாயிலாக தங்கக் கோப்பை தேவதேவியின் இல்லத்தில் இருப்பது கண்டுபிடிக்கப்பட்டது. தேவதேவிக்கு அபராதம் விதிக்கப்பட்டது. விப்ரநாராயணர் சிறையில் அடைக்கப்பட்டார்.

மறுநாள் மன்னன் கனவில் தோன்றிய ரங்கநாதர், "விப்ரநாராயணர் மேல் எந்த குற்றமும் இல்லை. ஆனால் முற்பிறவியில் செய்தசெயல்களின் பலனை இப்போது அவன் அனுபவித்தான். அவனை மீண்டும் நந்தவன சேவையில் நிலை நிறுத்து" என்று கட்டளையிட்டார். விழித்தெழுந்த அரசன் விப்ரநாராயணரை விடுதலை செய்தான்.

விப்ரநாராயணர் வியப்புடன், "ஓ ஆத்மாவே, பெண்கள் சமுதாயத்தின் நரகத்தை முற்றிலும் பார்த்து விட்டாய்! அது பயத்தையே தருகிறது. எனது இயல்பு தூய்மை அடைய ஒரே வழி, தூய பக்தர்களின் பாதங்களைக் கழுவி நீரைப் பருகுவதே. இதுதான் புனித சாஸ்திரங்கள் இடும் உத்தரவு. இதன் மூலம் பகவான் கருணை கிடைக்கும்" என்று அத்தகைய புனித காரியத்தை செயல்படுத்தி தன் களங்கங்களிலிருந்து முற்றிலும் விடுபட்டு தூய்மை அடைந்தார். தனக்குத்தானே "தொண்டரடி பொடியாழ்வார்" என்ற நாமத்தை அளித்துக் கொண்டார்.

9. 34 - மன்-மனா பவ மத்-பக்தோ

மன்-மனா பவ மத்-பக்தோ
மத்-யாஜீ மாம் நமஸ்குரு
மாம் ஏவைஷ்யஸி யுக்த்வைவம்
ஆத்மானம் மத்-பராயண:

மொழி பெயர்ப்பு

மன்-மனா - எப்போதும் என்னை சிந்தித்துக் கொண்டு; **பவ** - ஆவாயாக; **மத்** - எனது; **பக்த** - பக்தன்; **மத்** - என்னை; **யாஜீ** - வழிபடுபவன்; **மாம்** - எனக்கு; **நமஸ்குரு** - வந்தனை செய்; **மாம்** - என்னிடம்; **ஏவ** - முழுமையாக; **ஏஷ்யஸி** - வருவாய்; **யுக்த்வா** - ஆழ்ந்து ஈடுபட்டு; **ஏவம்** - இவ்வாறாக; **ஆத்மானம்** - உனது ஆத்மா; **மத்-பராயண:** - எனக்கு பக்தி செய்து

பொருள்

உனது மனதை எப்போதும் என்னைப் பற்றி சிந்திப்பதில் ஈடுபடுத்தி, எனது பக்தனாகி, எனக்கு வந்தனை செய்து, என்னை வழிபடுவாயாக.

இவ்வாறாக, என்னில் முழுமையாக லயித்து, நிச்சயமாக நீ என்னிடமே வருவாய்.

விளக்கவுரை

ஒருவன் தனது மனதை ஆதி ரூபமான ஸ்ரீ கிருஷ்ணரின் நித்திய உருவில் ஈடுபடுத்தவேண்டும். கிருஷ்ணரே முழுமுதற்கடவுள் என்ற திடமான நம்பிக்கையுடன் அவரது வழிபாட்டில் அவன் தன்னை ஈடுபடுத்த வேண்டும். கிருஷ்ணரை வழிபடுவதற்காக இந்தியாவில் பல்லாயிரக்கணக்கான கோயில்கள் உள்ளன. அங்கே, கிருஷ்ணரின் விக் கிரகத்திற்கு முன்பு சிரம் தாழ்த்தி ஒருவன் தனது மனதாலும், உடலாலும், செயல்களாலும் தன்னை ஈடுபடுத்த வேண்டும். அவன் கிருஷ்ணர் மீது லயித்திருப்பதற்கு இது உதவும். இது அவனை கிருஷ்ண லோகத்திற்கு மாற்றுவதற்கும் உதவும். கிருஷ்ணரைப் பற்றி செவியுறுதல், கூறுதல் என தொடங்கும் ஒன்பது விதமான பக்தித் தொண்டில் கட்டாயம் ஈடுபட வேண்டும். தூயபக்தித் தொண்டே மனித சமுதாயத்தின் உன்னதமான வெற்றியாகும்.

தொடக்க நிலையிலுள்ள பக்தன், சிலசமயம் சீரான நிலையிலிருந்து வீழ்ச்சியடையலாம். இருப்பினும், மற்ற தத்துவவாதிகள் மற்றும் யோகிகளைக் காட்டிலும் அவன் உயர்ந்தவனாகக் கருதப்பட வேண்டும். கிருஷ்ண உணர்வில் சதா சர்வ காலமும் ஈடுபட்டிருப்பவன், பக்குவமான சாது என்பதைப் புரிந்து கொள்ள வேண்டும். எதிர்பாராமல் நிகழும் பக்தியற்ற செயல்கள் விரைவில் அழிந்துவிடும். மேலும், வெகு விரைவில் அவன் பூரண பக்குவத்தில் நிலைபெறுவான் என்பதில் சந்தேகமில்லை. முழுமுதற்கடவுள் தானே சுயமாக தனது பக்தர்களை கவனித்துக் கொள்வதால், தூய பக்தன் வீழ்ச்சியடைவதற்கு எந்த வாய்ப்பும் இல்லை. எனவே, அறிவுள்ள மனிதன், கிருஷ்ண உணர்வின் வழிமுறையை நேரடியாக ஏற்று, இந்த ஜட உலகிலும் ஆனந்தமாக வாழ முடியும். அவன் காலப்போக்கில் கிருஷ்ணரது உன்னத கருணையைப்பெறுவான்.

இந்த சுலோகத்தில் பகவான் தன்னை வந்தடைவதற்கான வழிமுறையைக் கூறுகிறார். ஏழாம் அத்தியாயத்திலிருந்தே பகவான் பக்தித்தொண்டு பற்றியே கூறினாலும், இந்த அத்தியாயத்தில் பக்தித்தொண்டு உறுதிப்படுத்தப்படுகிறது. இதற்கு முன்பு, கர்ம யோகம், ஞான யோகம், அஷ்டாங்கயோகம் போன்ற பகவானை அடைவதற்கான பல்வேறு வழிமுறைகளைக் கூறினாலும், பக்தியோகமே உயர்ந்தது மற்றும் எளிதானது என்பதை பகவான் கூறினார். அர்ஜுனனும் அதனை ஒப்புக் கொண்டான்.

ஒரு பக்தன், பக்தித்தொண்டில் இடையில் வீழ்ச்சியடைந்தாலும், மீண்டும் அடுத்த பிறவியில் எங்கு பக்தியை விட்டானோ, அங்கிருந்தே மீண்டும் தொடரலாம். ஆனால், பிற யோகங்களில், யோகிகள் இடையில் யோகநெறியிலிருந்து தவறிவிட்டால், மீண்டும் ஆரம்பத்திலிருந்தே யோகத்தில் செயலாற்ற வேண்டும். இதற்கு புராண, இதிகாசங்களில் ஏராளமான சான்றுகள் உள்ளன. சௌபாரி முனிவர், விசுவாமித்திரர்

போன்ற முனிவர்கள் இதற்கு சான்றாகும். ஆனால், பக்தித்தொண்டில் இடையில் சிறிது வீழ்ச்சியடைந்தாலும், பரத மகாராஜா, பக்தியை விட்ட இடத்திலிருந்து, அடுத்த பிறவியில் தொடர்ந்து பகவானை அடைந்தார். பக்தித்தொண்டின் வாயிலாக பகவானை வந்தடைவதற்கான எளிய, உன்னதமான, உத்தமமான வழிமுறையை பகவான் இங்கு குறிப்பிடுகிறார்.

"மனதில் எப்போதும் என்னை நினைத்துக்கொண்டே இரு. என்னை மட்டுமே வழிபடு. எனக்கு நமஸ்காரம் செய். இந்த வழிமுறையில் நீ உண்மையாக, நிலையாக இருந்தால் என்னையே வந்தடைவாய்", என பகவான் குறிப்பிடுகிறார்.

"மன்மனா பவ" - பகவானை மட்டுமே நாம் மனதில் நினைக்க வேண்டும். நாம் மரணிக்கும்போது, எந்த மனநிலையில் இந்த உடலை விடுகிறோமோ, அதற்கேற்பவே நமது அடுத்தபிறவி அமைகிறது. இதை பகவான் பகவத்கீதையில் உறுதி செய்கிறார் (பகவத்கீதை: 8.6):

யம் யம் வாபி ஸ்மரன் பாவம்
த்யஜத்யந்தே கலேவரம்
தம் தம் ஏவதி கௌந்தேய
ஸ்தா தத்- பாவ- பாவித:

"ஒருவன் தனது உடலை விடும்போது எந்த நிலையை எண்ணுகின்றானோ, குந்தியின் மகனே, ஐயமின்றி அவன் அந்நிலையை அடைகிறான்."

நாம் எப்போதும் எதை நினைத்துக்கொண்டிருக்கிறோமோ, அதுதான் நாம் மரணிக்கும் தறுவாயிலும் மனதில் தோன்றும். எனவே, நாம் எப்போதும் பகவானைப் பற்றி நினைத்துக் கொண்டிருந்தால்தான், மரணிக்கும் தறுவாயிலும் பகவானின் நினைவு இருக்கும். எனவே, பக்தித்தொண்டில் ஈடுபட்டிருக்கும் ஒருவன் எப்போதும் பகவானின் சிந்தனையிலேயே இருக்க வேண்டும்.

"மத் பக்தோ"- பகவானுடன் மட்டுமே பக்திகொள்ள வேண்டும். பக்தி என்றால் பகவானுக்கு செய்வது மட்டுமே. பக்தன் என்றால் பகவானுக்கு சேவை செய்பவர்களையே குறிக்கிறது.

"மத்யாஜி மாம் நமஸ்குரு" - பகவானை மட்டுமே வழிபட வேண்டும். மனித பிறவியின் இலட்சியம் பகவானை அடைவது. எனவே, மனதில் உறுதியுடன் பகவானை வழிபட வேண்டும். மனத்தால், புத்தியால், செயலால், வார்த்தைகளால் பகவானை வழிபடவேண்டும். பக்தித்தொண்டின் செயலாற்றி, பகவானுடன் நம்மை இணைத்துக் கொண்டு, அவருக்காகவே செயலாற்ற வேண்டும். ஒன்பது விதமான பக்தி தொண்டில் ஒருவன் தன்னை ஈடுபடுத்திக்கொள்ள வேண்டும்.

மனதில் கிருஷ்ணரை இடைவிடாது நினைப்பது எவ்வாறு? இதனை நமது ஆச்சாரியர்களிடம் இருந்து கற்றுக்கொள்ளவேண்டும். ஆன்மீக குருவின் வழிகாட்டலில் ஒரு பக்தன் வரும்போது அதுவும் சாத்தியமாகும். எவ்வாறு பக்தி செய்ய வேண்டும் என்பதை 500 ஆண்டுகளுக்கு முன்பு, பகவானே, தன் சகாக்களுடன் பக்த அவதாரமாக அவதரித்து, நமக்கு கற்றுக்கொடுத்தார். அவர் நமக்கு மஹா மந்திரமாகிய, ஹரே கிருஷ்ண ஹரே கிருஷ்ண கிருஷ்ண கிருஷ்ண ஹரே ஹரே ஹரே ராம ஹரே ராம ராம ராம ஹரே ஹரே

என்ற மந்திரத்தை நமக்கு அளித்து நாம் சங்கீர்த்தன வழிபாட்டு முறையை நடைமுறைப் படுத்தினார். பக்த, பிரேம, அவதாரமாகிய சைதன்ய மகாபிரபுவின் அடிச்சுவட்டை நாம் பின்பற்றினால், எவ்வாறு பக்தனாவது, எவ்வாறு நமஸ்காரம் செய்வது, எவ்வாறு வழிபடுவது, எவ்வாறு பகவானை சரணடைவது என்பதை அறிந்து கொள்ள முடியும்

அத்தியாயம் 10 (விபூதி யோகம்)

10.8 - அஹம் ஸர்வஸ்ய ப்ரபவோ (சதுர் சுலோகம்-1)

அஹம் ஸர்வஸ்ய ப்ரபவோ
மத்த: ஸர்வம் ப்ரவர்த்ததே
இதி மத்வா பஜந்தே மாம்
பு-தா பாவ-ஸமன் விதா:

மொழி பெயர்ப்பு

அஹம் - நானே; **ஸர்வஸ்ய** - அனைத்துக்கும்; **ப்ரபவோ** -மூலம்; **மத்த:** - என்னிடமிருந்து; **ஸர்வம்** - எல்லாம்; **ப்ரவர்த்ததே** - தோன்றுகின்றன; **இதி மத்வா** - இதை முழுவதுமாக; **பஜந்தே மாம்** - என்னை வழிபடுவான்; **பு-தா** - அறிந்த புத்திசாலிகள்; **பாவ-ஸமன் விதா:** - பக்தி பரவசத்துடன்

பொருள்

ஐட ஆன்மீக உலகங்களின் மூலம் நானே. எல்லாம் என்னிடம் இருந்தே தோன்றுகின்றன. இதை நன்றாக அறிந்த ஞானிகள் எனது அன்புத்தொண்டிலே ஈடுபடுகின்றவர்களாகி, இதயபூர்வமாக என்னை வழிபடுகின்றனர்.

விளக்கவுரை

"முழுமுதற் கடவுள் யார்?" என்ற கேள்விக்கான பதிலை பகவான் ஸ்ரீ கிருஷ்ணர் இந்த சுலோகத்தில் மிகத் தெளிவாகக் குறிப்பிடுகிறார்.

ஐட ஆன்மீக உலகங்களின் மூலம் நானே. எல்லாம் என்னிடம் இருந்தே தோன்றுகின்றன. இதை நன்றாக அறிந்த ஞானிகள் எனது அன்புத்தொண்டிலே ஈடுபடுகின்றவர்களாகி, இதயபூர்வமாக என்னை வழிபடுகின்றனர் என பகவான் குறிப்பிடுகிறார்.

வேதங்களை பக்குவமாக கற்றுத் தேர்ந்த அறிஞர்களால், ஐட, ஆன்மீக உலகங்கள் எல்லாவற்றின் மூலமும் கிருஷ்ணரே என்பதைப் புரிந்து கொள்ள முடியும். மேலும் இதை நன்றாக அறிந்த ஒருவர் பரமபுருசரின் அன்புத்தொண்டிலே அவர் நிச்சயமாக நிலைபெற்றவர் ஆகின்றார். முட்டாள்களாலோ, உபயோகமற்ற கருத்துரைகளாலோ அவர் என்றுமே பாதை பிறழமாட்டார்.

பிரம்மா, சிவன் மற்றும் பிற தேவர்கள் எல்லோருக்கும் ஆதியானவர் ஸ்ரீ கிருஷ்ணரே என்பதை எல்லா வேத இலக்கியங்களும் ஒப்புக் கொள்கின்றன. கோபால-தாபனி உபநிஷத்தில் (1.24):

யோ ப்ரஹ்மானம் விததாதி:
பூர்வம் யோ வை வேதாம் ஷ்ய
கா-பயதி ஷ்ம கிருஷ்ண:

"ஆதியில் பிரம்மனுக்கு வேத ஞானத்தை உபதேசித்தும், புராதன காலத்திலே வேதஞானத்தை அளித்ததும் கிருஷ்ணரே" என்று கூறப்பட்டுள்ளது. சாம வேதத்தில் "ப்ரஹ்மணயோ தேவஹீ புத்ர" என்று தேவகியின் மைந்தனான ஸ்ரீகிருஷ்ணரே முழு முதற் கடவுள் என்று கூறப்படுகிறது

மேலும் கீதை மஹாத்மியத்தில்:

ஏகம் சாஸ்த்ரம் தேவஹீ புத்ர கீதம்
ஏகோ தேவோ தேவஹீ புத்ர ஏவ
ஏகோ மந்த்ரஸ் தஸ்ய நாமனி யானி
கர்மாப் ஏகம் தஸ்ய தேவஸ்ய ஸேவா

"ஒரே சாஸ்திரம் தேவகி புத்திரனின் கீதையே. ஒரே தெய்வம் தேவகி புத்திரன் மட்டுமே. ஒரே மந்திரம் அவருடைய திருநாமமே. ஒரே கர்மம் அந்த தேவனுக்கு செய்யும் சேவையே." என்று கூறப்பட்டுள்ளது. தக்க ஆன்மீக குரு மற்றும் வேத இலக்கியங்களில் இருந்து ஸ்ரீ கிருஷ்ணர் முழு முதற்கடவுள் என்பதைப் புரிந்து கொள்பவன் மட்டுமே கற்றவனாகிறான். பகவத்கீதை ஏழாவது அத்தியாயத்தில் தானே எல்லாவற்றிற்கும் உயர்ந்தவர் என்றும், அவரைச்சார்ந்தே அனைத்தும் இருப்பதாக பகவான் ஸ்ரீகிருஷ்ணர் கூறுகிறார் (பகவத்கீதை: 7.7):

மத்த: பரதரம் நான்யத்
கிஞ்சித் அஸ்தி தனஞ்ஜய
மயி ஸர்வம் இதம் ப்ரோதம்
ஸுத்ரே மணி- கணா இவ

"என்னைவிட உயர்ந்த உண்மை எதுவும் இல்லை. நூலில் முத்துக்கள் கோர்க்கப்பட்டதுபோல, அனைத்தும் என்னையே சார்ந்துள்ளன".

தனக்கு மேலே எதுவும் இல்லை அனைத்திற்கும் உற்பத்தி மூலம் பகவானே எனகூறுகிறார். ஜட உலகங்களுக்கும் ஆன்மீக லோகங்களுக்கும் பகவானே மூலம் என்பதால், அனைத்திற்கும் பகவானே எஜமானர். இந்த உண்மையை யார் தெரிந்து கொண்டுள்ளார்களோ, அவர்கள் பகவானை சரணடைகின்றனர். அவ்வாறு பகவானை சரணடைந்து, பக்தித்தொண்டில் ஈடுபடுபவர்கள் புத்திசாலிகள்.

ஐந்தாம் அத்தியாயத்தில், அனைத்து லோகங்களையும், தேவர்களையும் கட்டுப்படுத்துபவர் தானே, என்று குறிப்பிடுகிறார். எல்லாத் தேவர்களுக்கும் மஹேஸ்வரர் அவரே ஆவார் (பகவத்கீதை: 5.29):

போக்தாராம் யஜ்ஞ- தபஸாம்
ஸர்வ- லோக- மஹேஸ்வரம்
ஸுஹ்ருதம் ஸர்வ- பூதானாம்
ஜ்ஞாத்வா மாம் ஷாந்திம் ருச்சதி

"நானே எல்லா யாகங்களையும், தவங்களையும் இறுதியில் அனுபவிப்பவன் என்றும், எல்லாலோகங்களையும் தேவர்களையும் கட்டுப்படுத்துபவன் என்றும், எல்லா உயிர்வாழிகளின் உற்ற நண்பன் என்றும், அறிந்து, என்னைப் பற்றிய முழு உணர்வில் இருப்பவன், ஜட துயரங்களிலிருந்து விடுபட்டு அமைதி அடைகிறான்," என்று பகவான் குறிப்பிடுகிறார்.

பகவான் கிருஷ்ணரே அனைத்திற்கும் மூலமான மஹேஸ்வரர். அவரே ஆதிபுருஷர், என்பதை ஆச்சார்யர்கள் அதற்கான ஆதாரங்களுடன் விளக்குகின்றனர். வேதங்கள், உபநிஷத் போன்றவை சப்த மூலங்கள். அதில் பிழைகள் எதுவும் கிடையாது. அவை பகவான்தான் ஆதிபுருஷர். அவரே அனைத்திற்கும் மூலம் என ஆணித்தரமாக கூறுகின்றன. அதை நாம் ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும்.

பிரம்ம சம்கிதையில் (5.1) பிரம்ம தேவர், பகவான் ஸ்ரீகிருஷ்ணர் மட்டுமே ஆதிமூலம் என்று குறிப்பிடுகிறார்.

ஈஸ்வர: பரம: கிருஷ்ண:
சச்சிதானந்த விக்ரஹ:
அனாதிர் ஆதிர் கோவிந்த:
சர்வகாரண காரணம்

"கோவிந்தன் எனப்படும் ஸ்ரீகிருஷ்ணர் மட்டுமே முழுமுதற் கடவுள். அவரது சரீரம் நித்திய ஆனந்த மயமானது. அவர் சகலத்தின் தோற்றுவாய். அவர் ஆதியற்றவர். பல காரணங்களுக்கும் அவரே காரணமாவார்."

பகவானே மஹேஸ்வரர். மற்ற தேவர்கள் அனைவரும் அவரது சேவகர்களே. எனவே, பிற தேவர்களை வழிபட தேவையில்லை. மரத்தின் வேருக்கு நீர்நூற்றினால், அதன் கிளை, இலை, பூ, காய் அனைத்திற்கும் நீர் சென்றடைவதுபோல, பகவானுக்கு சேவை செய்தால் போதுமானது. அது அனைத்து தேவர்களுக்கும் சென்றடையும்.

ஐந்து விதமான உறவு நிலைகளில் (சாந்த, ஸக்ய, தாஸ்ய, வாட்சல்ய, மாதூர்ய) ஏதாவது ஒரு உறவுநிலையில் பகவானுடன் உறவு கொள்ளவேண்டும். கிருஷ்ணரே பரம புருஷர். அவரே நித்தியமானவர்.

அவருக்கு சேவை செய்வதே ஜீவாத்மாக்களாகிய நமது கடமை என உணர்ந்து பக்தி சேவையில் ஈடுபட வேண்டும். தூய்மையான சாதுக்கள் மற்றும் சாஸ்திரங்களின் வாயிலாக பகவானை புரிந்துகொண்டு பக்தியுடன் செயலாற்ற வேண்டும்.

10.9 - மத்-சித்தா மத்-கத-ப்ராணா (சதுர் சுலோகம்-2)

மத்-சித்தா மத்-கத-ப்ராணா
போதயந்த: பரஸ்பரம்
கதயந்தஷ் ச மாம் நித்யம்
துஷ்யந்தி ச ரமந்தி ச

மொழி பெயர்ப்பு

மத்-சித்தா - என்னிடம் மனதைப் பூரணமாக ஈடுபடுத்தி; **மத்-கத-ப்ராணா** - என்னிடம் தன் உயிரையேக் கொடுத்தவர்கள்; **போதயந்த:** - உபதேசித்துக் கொண்டும்; **பரஸ்பரம்** - தம்மிடையே **கதயந்தஷ்** - பேசிக்கொண்டும்; **மாம்** - என்னைப்பற்றி, **நித்யம்** - எப்போதுமே; **துஷ்யந்தி** - மகிழ்கின்றனர், **ச** - மேலும், **ரமந்தி** - தெய்வீக ஆனந்தத்தை அனுபவிக்கின்றனர்; **ச** - மேலும்

பொருள்

எனது தூய்மையான பக்தர்களின் சிந்தனைகள் என்னிடம் மூழ்கியுள்ளன. அவரது வாழ்வுகள் என்னிடம் சரணாகதியடைந்துள்ளன. என்னைப் பற்றி உரையாடுவதிலும் ஒருவரை ஒருவர் உபதேசித்துக் கொள்வதிலும் அவர்கள் பெரும் திருப்தியும் ஆனந்தமும் அடைகின்றனர்.

விளக்கவுரை

இந்த சுலோகத்தில் தூய பக்தர்கள் எவ்வாறு செயல்படுகிறார்கள்? அவர்கள் இயல்பு என்ன? எப்படி வாழ்க்கை முறையை அமைத்துக்கொள்கிறார்கள்? எப்படி திருப்தியடைவார்கள்? என்பது பற்றி பகவான் கூறுகிறார். அவர்கள் தங்களை பகவானின் திவ்யமான அன்புத்தொண்டில் முழுமையாக ஈடுபடுத்துகின்றனர். அவர்கள் தங்கள் மனதை பகவானின் தாமரைத் திருவடிகளிலிருந்து திசை திருப்பமாட்டார்கள். அவர்களது உரையாடல்கள் அனைத்தும் ஆன்மீக விஷயங்களைப் பற்றியவை.

தூய பக்தர்கள் தங்கள் வாழ்க்கையை பகவானுக்கே அர்ப்பணிக்கின்றனர். அவர்களது ஜீவிதமே பகவான் ஸீகிருஷ்ணருக்கானதாய் அமையும். பகவானை அறிதல், அடைதல், பக்தி செலுத்துதல், என அனைத்து செயல்களும் பகவானை அடிப்படையாகக் கொண்டு தான் இருக்கும். பகவான்தான் அவர்களது இலட்சியமாக இருப்பார், "மீன் எவ்வாறு நீரின்றி வாழ இயலாதோ அதே போல பக்தர், ஸீகிருஷ்ணருக்கு பக்தித் தொண்டு இல்லாமல் செயல்பட முடியாது." என பிரபுபாதா குறிப்பிடுகிறார்.

பகவானின் தூய பக்தர்களான ஆழ்வார்களும், ஆச்சாரியார்களும் எல்லாவிதமான சூழ்நிலைகளிலும் பகவானின் நினைவில் மூழ்கியவர்களாக இருந்தனர். தூய பக்தர்களின் இந்த நிலையை பகவான் இந்த சுலோகத்தில் விவரிக்கின்றார்.

விருந்தாவனத்தில் ரூப மற்றும் சனாதன கோஸ்வாமிகள் வாழ்ந்த வாழ்க்கை பற்றி சைதன்ய சரிதாமிர்தம் மத்திய லீலா (19. 127-131 பதங்கள்) விவரிக்கின்றது: "அவர்களுக்கு நிலையான தங்குமிடம் இல்லை. ஒவ்வொரு இரவும் வெவ்வேறு மரத்தடியில் அவர்கள் சயனித்தார்கள். அந்தணர்களின் இல்லங்களில் சில சமயங்களில் மதுகாரி (தேனியைப் போல சிறிது சிறிதாக) பிச்சை எடுப்பார்கள். போகத்தை துறந்த அவர்கள் காய்ந்த ரொட்டிகளையும், வறுத்த சுண்டக் கடலையை மட்டுமே உணவாக உண்டார்கள். நீர் கொண்டு செல்லும் கமண்டலங்களை மட்டுமே கையில் வைத்திருந்தனர். கந்தலாடைகளையே உடுத்தியிருந்தார்கள்.

ஆனால், சதா கிருஷ்ண கதைபேசி, கிருஷ்ண நாமம் உச்சரித்து, ஆனந்த நர்த்தனம் செய்தவர்களாக காணப்பட்டார்கள். நாள் முழுவதும் (24 மணி நேரமும்) கிருஷ்ண பஜனையில் இருந்தார்கள். சாதாரணமாக அவர்கள் நான்கு தண்டா (1 தாண்டா = 24 நிமிடங்கள்) நேரம் மட்டுமே உறங்குவார்கள். சில நாட்களில் தொடர்ந்து நாம சங்கீர்த்தனம் செய்யும்போது அந்த தூக்கமும் அவர்களுக்கு இல்லை. சில நேரங்களில் பக்தி சாஸ்திரங்களை எழுதுவார்கள். சில சமயம் பகவான் சைதன்யரின் கதையைக் கேட்பார்கள். சில சமயம் பகவான் சைதன்யரின் சிந்தனையில் லயித்திருப்பார்கள்."

இவ்வாறாக, கிருஷ்ண உணர்வு சிந்தனையில் சதா லயித்திருந்ததால், கோஸ்வாமிகள் தங்கும் இடத்தைப்பற்றியோ, மற்றும் எதைப் பற்றியுமோ கவலைப் படாதவர்களாக இருந்தனர்.

பகவானின் நினைவிலேயே உருகி உள்ளம் கனியப் பாடியவர்கள் முதலாழ்வார்கள். பொய்கையாழ்வார், பூதத்தாழ்வார், பேயாழ்வார் ஆகிய மூவரும் முதலாழ்வார்கள் எனப்பட்டனர். இவர்கள் துவாபர யுகத்தில், ஐப்பசி மாதத்தில், அடுத்தடுத்த நாட்களில் தோன்றியவர்கள். தாயின் கர்ப்பத்தில் தோன்றியவரல்லர். பொய்கையாழ்வார் தாமரை மலரிலும், பூதத்தாழ்வார் மாதவி மலரிலும், பேயாழ்வார் குவளை மலரிலும் தோன்றியவர்கள். இந்த முதலாழ்வார்கள் உணவும், உடையும் தேடி அலைந்து பயன்ற வாழ்க்கை வாழ்பவர்களோடு சேர்ந்து காலத்தை வீணாக்காமல், தங்களுக்குள் ஒருவரையொருவர் அறியாமல், தனித்தனியே பகவான் சிந்தனையுடன் சஞ்சரித்துக்கொண்டிருந்தனர். இவர்கள் மூவரையும் ஒருசேர சந்திக்க வைக்க திருவுள்ளம் கொண்டார் அவர்கள் வழிபட்ட பெருமாள்.

ஒருமுறை திருக்கோவிலூர் உலகளந்த பெருமானை தரிசனம் செய்ய பொய்கையாழ்வார் சென்றார். திடீரென பெருமழை பெய்ய ஆரம்பித்தது. மழைக்கு ஒதுங்க இடம்தேடிய பொய்கையாழ்வார் இடைக்கழி ஒன்றைக் கண்டு அங்கு ஒதுங்கினார். அந்த இடைக்கழியில் ஒருவர் படுத்து உறங்கலாம். பகவான் அருளால் சற்று நேரத்தில் பூதத்தாழ்வார் அங்கு வந்து சேர்ந்தார். இப்போது அந்த இடைக்கழி இருவர் அமரக் கூடியதாக மாறியது. இப்போது மூன்றாவதாக பேயாழ்வாரும் அங்கு வந்து சேர்ந்தார். இப்போது அந்த இடைக்கலி மூவர் மட்டும் நிற்பதற்கு போதுமானதாக மாறியது.

தங்கள் சந்திப்பினால் ஆனந்தக்களிப்பில் மூழ்கிய ஆழ்வார்கள் மூவரும் பகவானின் லீலைகளை தங்களுக்குள் பரிமாறிக்கொள்ள ஆரம்பித்தார்கள். அத்தகைய உன்னத நிலையில் இருந்த அவர்களுக்கு, தங்களது தங்கும் இடம், மழை மற்றும் அனைத்து பிரச்சினைகளும் ஒரு பொருட்டாக தோன்றவில்லை.

அந்நிலையில், திடீரென நான்காவது ஒருவர் அவர்களை நெருக்குவதை உணர்ந்தார்கள். யார் அவர் என்று அவர்களால் கண்டுபிடிக்க இயலவில்லை. அவர் வேறு யாருமல்ல. அவர்கள் உளமார வழிபடும் பகவானே அவர். ஆழ்வார்களுடன் இருந்து அனுபவிக்க அவரும் வந்து விட்டார். இந்த கட்டும் இருளில் நான்காவதாக நெருங்குவது யார் என்ற வினா ஆழ்வார்களுக்கு எழுந்தது. தங்களது புறக்கண்களால், யார் தங்களை நெருக்குவது என்பதைக் காண இயலவில்லை. தங்களது அகக்கண்களால் தங்களை நெருக்குவது பகவானே என்பதை உணர்ந்தனர். பகவானை உணர்ந்த அவர்கள், பகவானின் மீது ஆளுக்கு நூறாக முந்நூறு அந்தாதிப்பாடல்கள் பாடினார்கள்.

பொய்கையாழ்வார், பகவானின் விராட ரூபத்தை விளக்காக ஏற்றிப் பாடினார்:

வையமே தகளியா வார்கடலே நெய்யாக
வெய்ய கதிரோன் விளக்காக, செய்ய
சுடராழியான் அடிக்கே சூட்டினேன் சொல்மாலை
இடராழி நீங்குகவே என்று

"பூமி விளக்காக, கடல் நெய்யாக, கதிரவனே சுடராக, ஞான விளக்கேற்றி, சுடரொளி வீசும் ஞான சக்கரம் ஏந்திய பகவானின் திருவடியில், இந்த சொல்மாலையை இடர் நீங்க வேண்டி சாத்தினேன்." என்ற பொருள்கொண்ட இந்த பாடலை முதலாகக் கொண்டு நூறு பாடல்களை (முதலாம் திருவந்தாதி) பாடினார்.

பூதத்தாழ்வார் ஞான விளக்கேற்றி பாடினார்.

அன்பே தகளியா ஆர்வமே நெய்யாக
இன்புருகு சிந்தை இடுதிரியா, நன்புருகி
ஞானச்சுடர் விளக்கேற்றினேன் நாரணற்கு
ஞானத்தமிழ் புரிந்த நான்

"அன்பே விளக்காக, ஆர்வமே நெய்யாக, சிந்தை திரியாக, என்னை உருக்கி ஞானத்தமிழ் புரிந்த நான், நாரணற்கு ஞானச்சுடர் விளக்கேற்றினேன்." என்ற பாடலை முதலாகக் கொண்ட நூறு பாடல்கள் (இரண்டாம் திருவந்தாதி) பாடினார்.

பேயாழ்வார் பகவானின் திருவுருவை நேரே கண்டு பாடினார்.

திருக் கண்டேன் பொன் மேனி கண்டேன், திகழும்
அருக்கன் அணிநிறமும் கண்டேன் செருகிளறும்
பொன் ஆழி கண்டேன்; புரிசங்கம் கைக்கண்டேன்
என் ஆழி வண்ணன் பால் இன்று

"கடல்நீல வண்ண கண்ணன் பால் திருமகளைக் கண்டேன். அழகிய திருமேனியைக் கண்டேன்; செங்கதிரொளியையும் கண்டேன். களத்தில் சீறி செயல்படும் சுதர்சன சக்கரத்தையும் கண்டேன். கையில் வலம்புரி சங்கையும் கண்டேன்" என்று பொருள்கொண்ட பாடலை முதலாகக் கொண்டு நூறு பாடல்கள் (மூன்றாம் திருவந்தாதி) பாடினார். இறுதியாக பேயாழ்வார் பகவானின் அழகிய திருமேனியை நேரடியாகக் கண்டு பாடுகிறார்.

பக்தர்கள் தங்கள் வாழ்க்கையை பகவான் கிருஷ்ணரிடம் முற்றிலும் அர்ப்பணித்து, அவருடைய சேவையில் ஆழ்ந்து போக வேண்டும். அப்போதுதான் ஆச்சாரியார்களும், ஆழ்வார்களும் தங்களுக்கு ஏற்பட்ட சிரமங்களில் பாதிக்காது இருந்ததுபோல இருக்க இயலும்.

10.10 - தேஷாம் ஸதத- யுக்தானாம் (சதுர் சுலோகம்-3)

தேஷாம் ஸதத- யுக்தானாம்
பஜதாம் ப்ரீதி-பூர்வகம்
ததாமி புத்தி-யோகம்
தம் யேன உபயாந்தி தே

மொழி பெயர்ப்பு

தேஷாம் - எவனொருவன்; **ஸதத-யுக்தானாம்** - என்னை அடைவதில் தீவிரமாக ஆசையுடன்; **பஜதாம்** - என்னை வழிபடுகிறானோ; **ப்ரீதி-பூர்வகம்** - முழு பிரேமையுடன்; **ததாமி** - கொடுப்பேன் ; **புத்தி யோகம்** - ஆன்மீக அறிவை; **தம் யேன** - வேண்டிய; **உபயாந்திதே** -அவன் என்னை அடைய;

பொருள்

எனக்கு அன்பினால் பக்திப் பஜனைகள் செய்து, என்னையே நிரந்தரமாக அடைய வேண்டும் என்று ஆசைப்படும் என் பக்தனுக்கு, என்னை அடைவதற்கான அத்தனை ஆன்மீக ஞானங்களையும் நான் கொடுப்பேன்.

விளக்கவுரை

இந்த சுலோகத்தில் தன்னிடம் இடைவிடாது பக்தி செலுத்தும் தூய பக்தனுக்கு, தன்னை வந்தடைவதற்கான விவேச அறிவை பகவான் வழங்குவதாக கூறுகிறார். அப்படி என்றால் தூய பக்தன் எப்படி இருக்க வேண்டும்?

அவன் இடைவிடாது பகவான்மீது பக்தி செலுத்த வேண்டும். பிரீதியுடன் பக்தி செலுத்த வேண்டும். துளசியும், நீரும் கூட அன்புடனும் பக்தியுடனும் கொடுத்தால் பகவான் ஏற்றுக்கொள்கிறார். பகவான் பக்தனிடம் தூய்மையான அன்பைமட்டுமே ஏற்றுக்கொள்கிறார்.

பத்ரம் புஷ்பம் பலம் தோயம்
யோ மே பக்த்யா ப்ரயச்சதி
தத் அஹம் பக்த்யபஹ்ருதம்
அஷ்ணாமி ப்ரயதாத்மன

"அன்புடனும் பக்தியுடனும் ஒருவன் எனக்கு இலையோ, பூவோ, பழமோ, நீரோ அளித்தால் அதனை நான் ஏற்கிறேன்." என்று பகவான் குறிப்பிடுகிறார்.

ஒரு தூய பக்தனுக்கு வாழ்க்கையின் நோக்கம் அல்லது ஆன்மீக முன்னேற்றத்தின் இலக்கு பகவான் கிருஷ்ணரே எனத்தெரிகிறது. இந்த இலக்கு உறுதிப்பட்டவுடன், ஆன்மீகப்பாதையில் மெதுவாக முன்னேறி சென்றால், இறுதி இலட்சியம் பெறப்படுகிறது. இலட்சியம் அறிந்தும் செயல்களின் விளைவுகளில் மயக்கமுற்று இருக்கும்போது கர்மயோகத்தில் செயல்படுகிறான். இலட்சியம் அறிந்தும் ஸ்ரீகிருஷ்ணரைப் புரிந்துகொள்ள மனக்கற்பனைகளில் இன்பம் காணும் போது ஞானயோகத்தில் செயல்படுகிறான், இலக்கை அறிந்து அவன் கிருஷ்ண உணர்விலும், பக்தித்தொண்டிலும் ஈடுபடும்போது, புத்தியோகம் என்னும் பக்தியோகத்தில் செயல்படுகிறான்.

இத்தகைய தூய பக்தன் ஆன்மீக குருவை உடையவனாக இருந்தும், ஆன்மீக ஸ்தாபனத்தில் (சத்சங்கத்தில்) தொடர்பு உடையவராக இருந்தும், ஆன்மீக முன்னேற்றத்தில் போதிய அறிவில்லாதவனாக இருந்தால், இதயத்தில் பரமாத்மாவாக இருக்கும் பகவான், விவேசமான அறிவைக் கொடுத்து தம்மை வந்தடையுமாறு செய்கிறார்.

தூய பக்தன் கிருஷ்ண உணர்வில் தன்னை ஈடுபடுத்திக் கொள்ளவேண்டும். பக்தியுடன் பகவானுக்கு சேவைகள் செய்ய வேண்டும். போதிய அறிவிருந்தால் தன்னுணர்வு பாதையில் முன்னேற்றம் அடைவான். இல்லையெனில் விவேசமான அறிவை பகவான் வழங்குவார். ஆன்மீகப்பாதை அதிவிரைவு பாதையல்ல. நவீன காலத்தில் யாரும் நேரத்தை வீணாக்க விரும்பவில்லை. நெடுஞ்சாலைகளில் தாமதமின்றி செல்ல விரைவு பாதைகள், கோயில்களில் சிறப்பு தரிசன டிக்கெட் என இருப்பதுபோல கிருஷ்ண பக்தியில் உடனடியாக முன்னேற முடியாது. படிப்படியாகத்தான் முன்னேற முடியும். துரித நாகரீகத்தை பகவத்கீதை 'உக்கிர கர்மா' என்றழைக்கிறது.

ஆன்மீக சாதனைகளிலும் மனிதர்கள் அதிவேகமாக முன்னேற முயல்கின்றனர். ஆனால், ஆன்மீகமோ, ஜட புலனின்பத்திலிருந்து ஒருவனை விலக்கி ஆன்மாவை நோக்கி செலுத்துகிறது. ஜட புலனின்பத்தில் மூழ்கிக் கிடக்கும் ஒருவனுக்கு, அவனுடைய புலன்களும், மனம், புத்தி, அகங்காரமும் எந்த அளவிற்குக் களங்கப்பட்டிருக்கிறதோ, அந்த அளவிற்கு ஆன்மீக முன்னேற்றமும் படிப்படியாகத்தான் அமையும். எனவே, ஆன்மீக முன்னேற்றத்தை விரும்பும் ஒருவர் பகவான் கீதையில் கூறும் 'அப்பியாசம்', 'வைராக்கியம்' இரண்டையும் நினைவில் கொள்ள வேண்டும்.

அப்பியாசம், என்பது ஆன்மீக சாதனைகள் அடங்கிய பயிற்சி, வைராக்கியம், என்பது, ஆன்மீக வழியில் தவறாத வைராக்கியம் ஆகும். இவை இரண்டும் இருந்தால்தான் ஒருவர் ஆன்மீக முன்னேற்றம் அடைய முடியும். ஆன்மீக முன்னேற்றத்தில் பயிற்சி பெறும் சாதகன் பக்தியில் முன்னேற ஆறு கொள்கைகளைப் பின்பற்ற வேண்டும் என்று குறிப்பிடுகிறார் ஸ்ரீல ரூப கோஸ்வாமி அவர்கள். அவை: உற்சாகம், நம்பிக்கை, பொறுமை, ஆன்மீகத்தில் அனுகூலமான செயல்கள், அஸதஸங்கத்தைக் கைவிடல், முந்தைய ஆச்சாரியர்களின் அடிச்சுவட்டை பின்பற்றுதல் என்பனவாகும்.

ஆன்மீக முன்னேற்றத்திற்கு தடையாக இருப்பவற்றை நாம் விலக்க வேண்டும். அவை: அதிக ஆகாரம் அல்லது அதிக செல்வம், ஜட விஷயங்களை அடைய பெறும் முயற்சி, சாஸ்திர விதிகளை அளவுக்கதிகமாக பின்பற்றுதல் அல்லதுமுற்றிலும் அலட்சியப்படுத்துதல், ஆன்மீகத்தில் உதவாத பேச்சுக்கள், உலக சிந்தனை கொண்டவர்களுடன் சகவாசம், ஜட விஷயங்களில் தீவிர பேராசை, என்ற ஆறும் ஆன்மீக முன்னேற்றத்தை அழித்துவிடும்.

ஆன்மீகத்தில் முன்னேறும் சாதகன் அல்லது தூய பக்தன் ஆன்மீகப்பயிற்சிகளை சரியாக கடைப்பிடித்தும், அவனால் முன்னேற முடியவில்லை என்றால் பகவான் அவனுக்கு விவேச அறிவைக் கொடுத்து கருணை காட்டுகிறார்.

10.11 - தேஷாம் ஏவானு கம்பார்த்தம்(சதுர் சுலோகம்-4)

தேஷாம் ஏவானு கம்பார்த்தம்
அஹம் அஞ்ஞான-ஜம் தமஹ
நாஷ்யாம்-யாத்ம-பாவ-ஸ்தோ
க்ஞான தீ பேன பாஸ்வதா

மொழி பெயர்ப்பு

தேஷாம் - அவர்களுக்கு; **ஏவ** - மட்டும் நிச்சயமாக; **அனு கம்பார்த்தம்** - என் விசேஷ கருணையினால்; **அஹம்** - நான்; **அஞ்ஞான ஜம்** - அறியாமை என்ற; **தமஹ** - அந்தகார இருட்டை; **ஆத்ம பாவஸ்த** - ஜீவாத்மாவின் உள்ளிருந்து; **ஞான தீபேன** - அறிவான விளக்கினால்; **பாஸ்வதா** - பிரகாசிக்கும்

பொருள்

நான் என் பக்தர்களின் இதயத்தில் வீற்றிருந்து ஆன்மீக வெளிச்ச ஞானத்தைக் கொடுத்து அவனது இருண்ட அறியாமையை அழித்து விடுவேன்.

விளக்கவுரை

பகுத்தறிவு இன்றி தூய ஞானத்தைப் பெற முடியாது என்று மாயாவாதத் தத்துவவாதிகள் எண்ணுகின்றனர். அவர்களுக்காகவே பரம புருஷர் இந்த பதிலை அளிக்கிறார். தூய பக்தித் தொண்டில் ஈடுபட்டிருப்பவர்கள், போதிய கல்வி மற்றும் வேதக்கொள்கைகளில் போதிய ஞானம் இல்லாதவர்களாக இருந்தாலும், இந்த ஸ்லோகத்தில் கூறப்பட்டுள்ளபடி, முழுமுதற்கடவுளே அவர்களுக்கு உதவி செய்கிறார்.

பகவான் நம் இதயத்தில் படிந்திருக்கும் அறியாமை என்னும் இருளை, ஆன்மீக ஞானமாகிய வெளிச்சத்தைக் கொடுத்து அழித்து விடுவதாகக் கூறுகிறார். அறியாமை என்னும் இருள் விலகினால், நாம் பகவானை தரிசிக்கலாம்.

பௌதீக உலகின் தொடர்பு காரணமாகவும், பல கோடிக்கணக்கான பிறவிகளின் ஊடே வருவதாலும், நம் இதயத்தில் ஜட வாதத்தின் தூசு படிந்துள்ளது. இந்த தூசுதான் அறியாமை. இந்த அறியாமை விலக்கப்பட வேண்டும். அதற்கு நாம் பக்தித்தொண்டில் இடையறாது ஈடுபட்டு, "ஹரே கிருஷ்ண" மகாமந்திரத்தை ஜெபிக்கும்போது, அந்த அறியாமையாகிய தூசு சுத்தப்படுத்தப்பட்டு ஞானத்தின் தளத்திற்கு உயர்த்தப்படுகிறான். பக்தித்தொண்டாலும், நாம் சங்கீர்த்தனத்தாலும் மட்டுமே இறுதி இலக்கான பகவானை அடையமுடியும். வீண் விவாதங்களாலோ, மனக்கற்பனையாலோ பகவானை அடைய முடியாது. எனவேதான், பகவான் தூய பக்தனுக்கு, அறியாமை இருளை அகற்றி ஞானத்தை அளிப்பேன் என்று கூறுகிறார்.

பக்தித்தொண்டும் நாமசங்கீர்த்தனமும் செய்தால் வாழ்க்கை தேவை பூர்த்தியாகிவிடுமா? என கேட்கலாம். வாழ்க்கைத்தேவைகளைப் பற்றி பக்தன் கவலைப்பட தேவையில்லை. அனைத்து உயிர்வாழிகளுக்கும் பகவான் கேட்காமலேயே தேவைகளை பூர்த்தி செய்கிறார். அவ்வாறு இருக்கும்போது தன் தூய பக்தர்களை எவ்வாறு பாதுகாப்பார் என்பதை புரிந்து கொள்ளவேண்டும்.

தூய பக்தனுக்கு ஜட களங்கங்கள் அகற்றப்பட்ட உடன் பரமாத்மாவிற்குப் பதிலாக பகவானே இதயத்தில் குடிவருகிறார். சைத்ய குருவாக அமர்ந்து ஒரு ஆன்மீக குருவை அணுப்பி வைக்கிறார். எனவே, தூய பக்தன் எதைப்பற்றியும் கவலைப்பட வேண்டியதில்லை. பக்தித்தொண்டில் ஈடுபட்டிருக்கும் பக்தன் போதிய கல்வி அறிவு இல்லாதவனாக இருந்தாலும், வைதீகக் கொள்கைகள், சாஸ்திரங்கள் பற்றிய அறிவு இல்லாமல் இருந்தாலும்கூட பகவான் உதவி செய்கிறார்.

மேக மூட்டங்கள் இருந்தால் வானில் நட்சத்திரங்கள் எதையும் பார்க்க முடியாது. சூரியன் உதித்து வெளிச்சம் வந்தால்தான் பார்க்க முடியும். அதுபோல, அறியாமையில் இருக்கும்போது பகவானைப் பார்க்கவோ, உணரவோ முடியாது. அதனால்தான், பகவான் தூய பக்தனுக்கு ஞான வெளிச்சத்தை தருகிறேன் என்கிறார்.

ஆன்மீக குருவின் வழிகாட்டல் இல்லாமல் பகவானை அறியவோ, உணரவோ முடியாது. ஒரு குழந்தை போக்குவரத்து நெரிசல் மிக்க சாலையை கடக்க வேண்டுமானால், தன் பெற்றோர் போன்ற நம்பிக்கையான ஒருவரது கையைப் பற்றிக் கொண்டு கடக்கும்போது, தைரியமாக கடந்து செல்லும். அதுபோல, பக்திப்பாதையில் பகவானை அடைவது எளிதானதல்ல. அங்கீகரிக்கப்பட்ட குரு, சீட்பரம்பரையிலிருந்து வந்த ஆன்மீக குருவை அணுகி, அவர் கூறும் சாஸ்திரங்களைப் பின்பற்றி சென்றால், ஜட வாழ்க்கையின் களங்கங்களிலிருந்து விடுபட்டு பகவானை அடையலாம்.

10.12- பரம் ப்ரஹ்ம பரம் தாம

பரம் ப்ரஹ்ம பரம் தாம
பவித்ரம் பரமம் பவான்
புருஷம் ஷாஷ்வதம் திவ்யம்
ஆதி - தேவம் அஜம் விபும்

ஆஹுஸ் த்வாம் ருஷ்ய: ஸர்வே
தேவர்ஷிர் நாரதஸ் ததா
அஸிதோ தேவலோ வ்யாஸ
ஸ்வயம் சைவ ப்ரவீஷி மே

மொழி பெயர்ப்பு

அர்ஜுன உவாச - அர்ஜுனன் கூறினான்; **பரம்** - பரம; **ப்ரஹ்ம** - உண்மை; **பரம்** - பரம; **தாமம்** - இருப்பிடம்; **பவித்ரம்** - தூய்மையானவர்; **பரமம்** - பரம; **பவான்** - நீரே; **புருஷம்** - புருஷர்; **ஷாஸ்வதம்** - நித்தியமானவர்; **திவ்யம்**-- திவ்யமானவர்; **ஆதி தேவம்** - ஆதிதேவர்; **அஜம்** - பிறப்பற்றவர்; **விபும்** - மிகப்பெரியவர்; **ஆஹூ** - கூறுகின்றனர்; **த்வாம்** - உம்மை; **ருஷ்ய** - ரிஷிகள்; **ஸர்வே** - எல்லா; **தேவருஷி** - தேவர்களின் ரிஷியாகிய; **நாரத:** - நாரதர்; **ததா** -- அவ்வாறே; **அஸித** - அஸிதர்; **தேவல:** - தேவலர்; **வ்யாஸ:** - வியாசர்; **ஸ்வயம்** -- தாங்களே; **ச** - மேலும்; **ஏவ** - நிச்சயமாக; **ப்ரவீஷி** - விளக்குகிறீர்; **மே** - எனக்கு

பொருள்

அர்ஜுனன் கூறினான்: நீரே பரப்பிரம்மன், உன்னத இருப்பிடம், மிகவும் தூய்மையானவர், பரம சத்தியம், நீரே நித்தியமானவர், திவ்யமானவர், ஆதிதேவர், பிறப்பற்றவர், மிகப்பெரியவர், உம்மைப்பற்றிய இந்த உண்மையினை, நாரதர், அஸிதர், தேவலர், வியாஸர் முதலிய மிகச்சிறந்த ரிஷிகளும் உறுதி செய்துள்ளனர். இப்பொழுது நீரே இதனை எனக்கு அறிவித்துள்ளீர்.

விளக்கவுரை

இதற்கு முந்தைய சுலோகங்களில் பகவான் தனது தூய பக்தர்களின் தன்மைகளைப் பற்றியும், அவர் தானே இந்த ஆன்மீக மற்றும் பௌதீக உலகினை பரிபாலிப்பவர் என்பதையும் கூறினார். இவற்றையெல்லாம் கேட்டுக்கொண்டிருந்த அர்ஜுனன் இப்போது பேச ஆரம்பித்தார்.

நீர் தான் பரப்பிரம்மம், உமது இருப்பிடமான கோலோகமே உன்னதமான இருப்பிடம், நீரே பரம சத்தியம், நீரே தூய்மையானவர், பிறப்பற்றவர், ஆதி தேவர், மிகப்பெரியவர். இதற்கு முன்பு நாரதர், அஸிதர், தேவலர், வியாசர் போன்ற ரிஷிகளும் கூறியுள்ளனர். இப்போது நீரே கூறிவிட்டீர் என்று அர்ஜுனன் கூறினான்.

பகவானே பரப்பிரம்மம் என்பதை கேன உபநிஷத் விளக்குகிறது. அனைத்தும் எவரை சார்ந்துள்ளதோ, அந்த பரம புருஷரே முழுமுதற்கடவுள். அவரை எப்போதும் சிந்திப்பதன் மூலமாகவே உணர முடியும் என முண்டக உபநிஷத் குறிப்பிடுகிறது.

பகவான் கிருஷ்ணர் ஆதி தேவர் என்பதை பிரம்மசம்ஹிதையில், பிரம்மதேவரால் உறுதி செய்யப்படுகிறது.

ஈஸ்வர: பரம: கிருஷ்ண: சச்சிதானந்த விக்ரஹ:
அனாதிர் ஆதிர் கோவிந்த: சர்வ காரண காரணம்

"கோவிந்தன் எனப்படும் கிருஷ்ணர் முழுமுதற் கடவுள். அவரது சரீரம் நித்திய ஆனந்த மயமானது. அவர் சகலத்தின் தோற்றுவாய். அவர் ஆதியற்றவர். பல காரணங்களுக்கும் அவரே காரணமானவர்."

பகவானின் இருப்பிடமான கோலோகம் மிகவும் உன்னதமான இருப்பிடம். பகவான் தனது இருப்பிடமான கோலோகத்தை, பகவத்கீதையில் 15.6 வது சுலோகத்தில் விவரிக்கிறார்:

ந தத் பாஸ்யதோ ஸூர்யோ ந ஷ்ஷாங்கோ ந பாவக:
யத் கத்வா ந நிவர்தந்தே தத்தாமம் பரமம் மம

"எனது லோகம் சூரியனாலோ, சந்திரனாலோ, நெருப்பாளோ, மின்சாரத்தாலோ ஒளியூட்டப்படுவதில்லை. அதனை அடைந்தவர்கள் ஒருபோதும் இந்த ஜட உலகிற்கு திரும்புவதில்லை" என தனது உன்னத இருப்பிடத்தின் பெருமையைப் பேசுகிறார்.

பகவான் பிறப்பற்றவர். பிறப்பற்றவராக(அஜ) இருந்தாலும் பிறக்கிறார், தனது பிறப்பிற்கான காரணத்தையும் பகவான் குறிப்பிடுகிறார்.

யதா யதா ஹி தர்மஸ்ய க்லானிர் பவதி பாரத
அப்யுத்தானாம் அதர்மஸ்ய ததாத்மானம் ஸ்ருஜாம்யஹம்

"எப்போதெல்லாம் எங்கெல்லாம் தர்மம் சீர்குலைந்து அதர்மம் ஆதிக்கம் செலுத்துகிறதோ, பரத குலத்தோன்றலே, அப்போதெல்லாம் நான் தோன்றுகிறேன்." என்று பகவான் குறிப்பிடுகிறார். தர்மம் சீர்குலைந்து, அதர்மம் தலை தூக்கும்போது தூய பக்தர்களுக்கு துன்பம் நேரிடுகிறது. அப்போது பக்தர்களை பாதுகாக்கவும் பகவான் தோன்றுகிறார்.

பரித்ராணாய சாதூனாம் வினாஷாய ச துஷ்க்ருதாம்

"பக்தர்களை பாதுகாத்து துஷ்டரை அழிக்க தோன்றுகிறேன்", என்கிறார் பகவான். வராக அவதாரம், ராம அவதாரம், நரசிம்ம அவதாரம் போன்ற அவதாரங்கள் பக்தர்களை பாதுகாப்பதற்காக எடுக்கப்பட்ட அவதாரங்களே. பகவான் பவித்ரமானவர். பகவானும் தூய்மையானவர், பகவானின் நாமமும் தூய்மையானவை (சைதன்ய சரிதாமிர்தம்: மத்ய லீலா 17.13):

நாம சிந்தாமணி கிருஷ்ணா சைதன்ய ரஸ விக்ரஹ
பூர்ண சுத்தோ நித்ய முக்தோ பிணாத்வன நாம நாமின:

என பத்ம புராணம் குறிப்பிடுகிறது. மேலும் பகவான் நித்யமானவர், திவ்யமானவர். பகவானின் சக்திகளை அறிந்தவன் அர்ஜுனன். போருக்கு முன்பே பகவான் கிருஷ்ணரிடம், அர்ஜுனனும், தூரியோதனனும் உதவி கேட்டு சென்றனர். கிருஷ்ணரோ, "நான் போரில் ஆயுதம் ஏந்தி போர் செய்யப்போவதில்லை. நான் ஆயுதம் ஏந்தாமல் ஒருபக்கம் இருப்பேன். யாராலும் ஜெயிக்க முடியாத நாராயண சேனை ஒருபுறம் இருக்கும். எது

வேண்டும்?" எனக் கேட்டார். முதலில் கேட்பதற்கு வாய்ப்பளித்தபோதும், சிறிதும் தயங்காமல் ஆயுதம் ஏந்தாத பகவானையே அர்ஜுனன் தேர்ந்தெடுத்தான். ஏனெனில், பகவான் பரப்பிரம்மம், நித்யமானவர், தூய்மையானவர், அவரே பரம சத்தியம் என்பதை அர்ஜுனன் அறிந்திருந்தான். ஏற்கெனவே, நாரதர், அஸிதர், தேவலர், வியாஸர் போன்ற ரிஷிகளும் உறுதி செய்துள்ளனர்.

அத்தியாயம் 11 (விஸ்வரூப தரிசன யோகம்)

11.54 - பக்த்யா த்வனன்யயா ஷக்ய

பக்த்யா த்வனன்யயா ஷக்ய
அஹம் ஏவம்-விதோ அர்ஜுன
க்ஞாதும் த்ரஷ்டும் ச தத்தவேன
ப்ரவேஷ்டும் ச பரந்தப

மொழி பெயர்ப்பு

பக்த்யா - பக்தித் தொண்டால்; து - ஆனால்; அனன்யயா - பலன் நோக்கு செயல்களாலும் கற்பனை ஞானத்தாலும் கலக்காத; ஷக்ய - முடியும்; அஹம் - நான்; ஏவம்-விதோ - இது போன்று; அர்ஜுன - அர்ஜுனா; ஜ்ஞாதும் - அறிய; த்ரஷ்டும் - காண; ச - மேலும்; தத்தவேன - உண்மையில்; ப்ரவேஷ்டும் - நுழைய; ச - மேலும்; பரந்தப - எதிரிகளை வெல்பவனே

பொருள்

எனதன்பு அர்ஜுனா, எதிரிகளை வெல்பவனே, உன்முன் நிற்கும் என்னை, கலப்பற்ற பக்தித் தொண்டினால் மட்டுமே இது போன்று நேரடியாகக் காணவும் புரிந்து கொள்ளவும் முடியும். இவ்வழியில் மட்டுமே என்னைப்பற்றிய உண்மையின் இரகசியங்களில் உன்னால் நுழைய முடியும்.

விளக்கவுரை

அர்ஜுனுக்கு விஸ்வரூப தரிசனத்தை அளித்த பகவான் கிருஷ்ணர், தனது இந்த ரூபத்தை, கலப்பற்ற பக்தித்தொண்டால் மட்டுமே பார்க்கவும் புரிந்து கொள்ளவும் முடியும் என்று குறிப்பிடுகிறார். முதலில் கலப்பற்ற பக்தித்தொண்டு என்பது என்ன? என்பதை தெரிந்துகொள்ள வேண்டும். ஆதாயம் வேண்டி, பௌதீக தேவைகளுக்காக, செல்வம், புகழ், பதவி வேண்டி சுயநலத் திற்காக வழிபடுதல் கலப்படமான பக்தி. பகவான் கலப்படமில்லாத தூய பக்தியினை விரும்புகிறார். பகவானிடம் நாம் பௌதீக தேவைகளுக்காக எதையும் கேட்க வேண்டியதில்லை. நமக்கு என்ன தேவை என்பது பகவானுக்கு தெரியும். ஏற்கெனவே, பகவான் பகவத்கீதையில், "என் தூய பக்தனுக்கு வேண்டியதைக் கொடுத்தும், இருப்பவற்றை பாதுகாத்தும் கொடுப்பேன்" என வாக்குறுதி அளிக்கிறார். ஒரு ஜீவனுக்கு என்ன தேவை? என்பது பகவானுக்கு தெரியாதா?

பகவானின் தூய பக்தித்தொண்டு எத்தகையது? பிருந்தாவனத்து கோபிகைகளிடம் மட்டுமே தூய, கலப்பற்ற பக்தித்தொண்டினை காண முடியும். கம்சனின் கட்டளைப்படி, அக்ரூரர் கிருஷ்ணரையும், பலராமரையும் மதுராவிற்ரு அழைத்து செல்ல வந்தார். கிருஷ்ணர் மற்றும்

பலராமரின் பிரிவுத்துயரை தாங்க முடியாமல், கோபியர்கள் ரதத்திற்கு பின்னால் வந்து போகவிடாமல் தடுத்தனர். அவரது பிரிவுத்துயரை தாங்காமல் உயிர் விட்ட கோபிகைகள் கூட உண்டு. அவர்கள் கிருஷ்ணர் மீது உயிரையே வைத்திருந்தனர். அவர்களது செயல்கள் அனைத்தும் பகவான் கிருஷ்ணரை திருப்திப் படுத்துவதிலேயே இருந்தது. இதுதான் கலப்படமில்லாத பக்தி.

கலப்படமில்லாத தூய பக்தித்தொண்டால் பகவானை அடையலாம் என்றால், தூய பக்தித்தொண்டை எவ்வாறு செய்வது? என்பதைக்காணலாம்.

1. தவமிருத்தல்

வேத இலக்கியங்களில் ஏராளமான தவங்கள் பற்றி கூறப்பட்டுள்ளன. ஆனால், பகவானின் தூய பக்தர்களான வைஷ்ணவர்களுக்கு இரண்டு தவங்கள் பரிந்துதுரைக்கப்பட்டுள்ளன. மாதத்தில் இரண்டு முறை வரும் ஏகாதசி (கிருஷ்ண பட்ச ஏகாதசி, சுக்ல பட்ச ஏகாதசி) நாட்களில் விரதம் இருக்க வேண்டும். அன்று தானியங்களால் செய்யப்பட்ட உணவுகள் தவிர்க்கப்பட வேண்டும். உ, காபி அருந்துதல் தவிர்க்கப்பட வேண்டும். பூமிக்கு கீழே விளையக்கூடிய கிழங்குகள், காய்கறிகள், பழங்கள், பால் மற்றும் பாலினால் செய்யப்பட்ட உணவு வகைகளை உண்ணலாம். அன்று நாம் தானிய உணவுகளை உட்கொண்டால், அதில் பாவ புருஷன் இருப்பதால், பாவ விளைவுகள் இருக்கும். எனவே, அன்று தானியங்களால் சமைக்கப்பட்ட உணவுகளை உட்கொள்ளக்கூடாது.

முன்னொரு காலத்தில் ருத்மாங்கதன் என்ற மன்னன் ஒருவன் இருந்தான். அவன் தனது நாட்டு பிரஜைகள் அனைவரும் எட்டு வயது முதல் என்பது வயது வரை உள்ளவர்கள் கண்டிப்பாக ஏகாதசி விரதம் இருக்க வேண்டும் என கட்டளையிட்டான். நாட்டு பிரஜைகள் அனைவரும் விரும்பியோ, விரும்பாமலோ கண்டிப்பாக விரதம் இருந்தனர். அவர்களது பாவ விளைவுகள் அனைத்தும் நீக்கப்பட்டு விட்டதால், அனைவரும் சொர்க்கத்தை அடைந்தனர். நரகத்திற்கு செல்லும் ஆத்மாக்களின் எண்ணிக்கை குறைந்துவிட்டது. நாரதர் ஒவ்வொரு லோகமாக வலம் வரும்போது, நரகலோகத்தை பார்க்கிறார். அங்கு ஆத்மாக்களின் கூட்டம் இல்லாததால் யம ராஜனிடம் கேட்கிறார்: "ஏன் நரகத்தில் ஆளின்றி காற்றாடிக்கொண்டிருக்கிறது? "என்று. அப்போது யமராஜன் ருத்மாங்கதன் பற்றி கூறுவதாக சாஸ்திரங்களில் குறிப்பிடப்படுகிறது.

பகவான் அவதரித்த தினமான ஜென்மாஷ்டமி அன்று விரதம் இருப்பது சிறப்பு. ஜென்மாஷ்டமி அன்று நீர் கூட அருந்தாமல் விரதம் இருந்து, அவர் பிறந்த நள்ளிரவில் பகவானின் பிரசாதத்தை உண்டு விரதத்தை முடிக்கலாம்.

2. தானம் வழங்குதல்

தானங்கள் முக்குணங்களில் செய்யப்படுகின்றன. தமோ குணத்தில் செய்யப்படும் தானம் அறியாமையால், யாருக்கு, என்ன தானம் கொடுப்பது எனத்தெரியாமல் கொடுக்கப்படுவது. ரஜோ குணத்தில் கொடுக்கப்படும் தானம் தற்பெருமையாலும், அகங்காரத்தாலும் கொடுக்கப்படுவது. சத்வ குணத்திலும் தானங்கள் கொடுக்கப்படுகின்றன. இங்கு முக்கியமான மூன்று வகையான தானங்களைக் காணலாம். அன்னதானம் பெரும்பாலான மக்களால் கொடுக்கப்படுகிறது. கொடுக்கும் நபரின் மனநிலையைப் பொறுத்து தானத்தின் பலன்கள் அமையும். அன்னதானம் கொடுப்பதால் கிடைக்கும் நேரடியான பலன் ஐந்து மணி நேரங்கள் மட்டுமே. ஏனென்றால், அந்த உணவு செரிக்க ஐந்து மணி நேரமாகும்.

ஒருவருக்கு கல்வி கற்றுக்கொடுத்தோ, வேலை வாங்கிக்கொடுத்தோ, அவர்களது வாழ்க்கை முழுவதும் பயனடையுமாறு ஏதாவது தானமாக அளித்தால், அந்ததானம் நம் வாழ்நாள் முழுவதும் பயன் கொடுக்கும்.

இன்னொரு முக்கியமான தானம் இருக்கிறது. இது ஞானதானம். ஞானதானமென்றால், சாதாரணமான ஞானமல்ல. ஆத்மஞானம், அதாவது ஸ்ரீகிருஷ்ண உணர்வு பற்றிய தானம். பகவான் பற்றிய இந்த ஞானத்தை நாம் ஒருவருக்கு கொடுக்கும்போது, அது நம்மை அடுத்த பிறவிக்கும் கொண்டு செல்கிறது. இந்த ஜடவாழ்க்கையை விட்டு, அடுத்து பகவான் உலகிற்கு மீண்டு செல்வதற்கான வழிமுறையாக ஞானத்தை கொடுப்பதால், இந்த தானமே உயர்ந்த தானமாகும். பிறவி பிணியிலிருந்து ஒருவனை விடுவிப்பதற்கான அறிவை வழங்குவதால், இதுவே உயர்ந்த தானமாகும்.

தகுதி இல்லாதவர்களுக்கு நாம் தானம் வழங்கும்போது, நாம் பாவினைவுகளில் சிக்கிக் கொள்வோம். எடுத்துக்காட்டாக, ஒருவர் பணம் தானம் கேட்பதாக வைத்துக் கொள்வோம். நாமும் கொடுத்து விடுகிறோம். அவர் அந்த பணத்தில் மாமிசமோ, போதைப்பொருளோ வாங்கி உண்டால் அந்த பாவத்தில் நமக்கும் பங்கு உண்டு. எனவே, பகவான் சேவைக்காக நாம் தானம் கொடுக்கலாம். அன்னதானத்திற்கு பதிலாக, பகவானுக்கு நைவேத்யம் கொடுத்து, பின் மகாபிரசாதமாக நாம் வழங்கலாம். பகவான் கிருஷ்ணருக்கு ஆலயம் கட்ட, கிருஷ்ணர் பற்றிய புத்தகங்கள் அச்சிட தானம் வழங்கலாம்.

3. ஆலய வழிபாடு

இது ஆரம்ப நிலை பக்தர்களுக்கானது. பக்தர்கள் ஆலயத்திற்கு வரும்போது, விக்ரக தரிசனம், மற்றும் விக்ரக வழிபாடு அவர்களது மனதை பகவான் மீது கொண்டு செல்ல உதவியாக இருக்கும். அதுமட்டுமன்றி ஆலயங்களில் தூய பக்தர்களின் சங்கமும் கிடைக்கும். எனவே, ஆலய வழிபாடு தூய பக்தித்தொண்டிற்கு கொண்டு செல்லும்.

4. ஆன்மீக குருவை சரணடைதல்

நாம் ஒரு சரியான ஆன்மீக குருவை சரணடைய வேண்டும். அவர் பகவானை அடைவதற்கான சரியான பாதையில் நம்மை அழைத்து செல்வார். சரியான ஆன்மீக குருவை சரணடைந்தால் மட்டுமே, மேலே குறிப்பிட்ட தவங்கள், தானங்கள், ஆலய வழிபாடு போன்றவற்றை எவ்வாறு அனுசரிக்க வேண்டும் என்பதை அறிந்துகொள்ள முடியும். ஆன்மீககுருவே, நமக்கு சாஸ்திரங்கள் வாயிலாக விளக்குவார். ஆன்மீக குருவை எவ்வாறு சரணடைவது? (பகவத்கீதை: 4.34):

தத் வித்தி பரணி பாதேன
பரிப்ரஷ்ணேனஸேவையா
உபதேஷ்யந்திதே ஜ்ஞானம்
ஜ்ஞானினஸ் தத்த்வ- தர்ஷின:

"ஆன்மீக குருவை அணுகி உண்மையை அறிய முயற்சி செய். அடக்கமுடன் அவரிடம் வினாக்களை எழுப்பி அவருக்கு தொண்டு செய். உண்மையைக் கண்டவர்களான தன்னுணர்வு பெற்ற ஆத்மாக்கள் உனக்கு ஞானத்தை அளிக்க முடியும்." என்று பகவான் குறிப்பிடுகிறார்

11.55 - மத்-கர்ம-க்ருன் மத்-பரமோ

மத்-கர்ம-க்ருன் மத்-பரமோ
மத்-பக்த: ஸங்க-வர்ஜித:
நிர்வைர: ஸர்வ-பூதேஷு
ய: ஸ மாம் ஏதி பாண்டவ

மொழி பெயர்ப்பு

மத்-கர்ம-க்ருன் - என்னுடைய செயல்களில் ஈடுபட்டு; **மத்-பரம** - என்னை பரமனாக அறிந்து; **ஸங்க-வர்ஜித:** - பலன்னோக்குச் செயல்கள் மற்றும் மன அனுமானத்தின் களங்கங்களில் இருந்து விடுபட்டு; **நிர் வைர:** - எதிரியற்று; **ஸர்வ பூதேஷு** - எல்லா உயிர்களிடத்திலும்; **ய** - எவனொருவன்; **ஸ** - அவன்; **மாம்** - என்னிடம்; **ஏதி** - வருகின்றான்; **பாண்டவ** - பாண்டுவின் மைந்தனே

பொருள்

எனதன்பு அர்ஜுனா, எவனொருவன், எனது தூய பக்தித் தொண்டில் ஈடுபட்டுள்ளானோ, பலன்னோக்கு செயல்கள் மற்றும் மன அனுமானத்தின் களங்கங்களில் இருந்து முற்றிலும் விடுபட்டுள்ளானோ, எனக்காக செயல்படுகிறானோ, என்னை தன் வாழ்வில் பரம இலக்காக

வைத்துள்ளானோ, மற்றும் எல்லா உயிர்களிடத்திலும் நண்பனாக உள்ளானோ, அவன் நிச்சயமாக என்னை வந்தடைகிறான்.

விளக்கவுரை

இந்த சுலோகம் பகவத்கீதையின் பதினொன்றாம் அத்தியாயத்தின் சாரம் என்று கூறப்படுவது மட்டுமன்றி, பகவத்கீதையின் சாரமும் ஆகும். பகவான் இந்த சுலோகத்தில் தனது கோலோகத்தை, நமது ஆதார நிலையானபகவானின் கோலோகத்தைவந்தடைவதற்கான வழிமுறையை இங்கு குறிப்பிடுகிறார்.

பகவானை பக்திதொண்டினால் மட்டுமே புரிந்து கொள்ளவும், அடையவும் முடியும். எனவே, நாம் பகவானின் பக்தித்தொண்டில் ஈடுபட வேண்டும். அதற்கு நமது முழு சக்தியையும் கிருஷ்ண உணர்வின் செயல்களுக்கு மாற்ற வேண்டும். கிருஷ்ண பக்தியின் நான்கு தூண்கள் எனப்படும் நான்கு ஒழுக்கக் கோட்பாடுகளை ஒருவன் பின்பற்ற வேண்டும். தூய பக்தித்தொண்டு எவ்வித உள்நோக்கமும் இல்லாதது. பகவானையும், ஆன்மீக குருவையும் ஒருவன் திருப்திப் படுத்தினால் அவன் தூய பக்தனாகிறான்.

பக்தித்தொண்டு, பலன் நோக்கு செயல்களாக இருக்கக் கூடாது. பிரகலாதரின் பக்தி பலனை எதிர்பார்க்காத தூய பக்தியாகும். பிரகலாதரைக் காப்பாற்ற பகவான் நரசிம்ம அவதாரத்தை எடுத்தார். தன்னிடம் வரம் கேட்குமாறு பகவான் கிருஷ்ணர் வலியுறுத்திய போதும் தனக்கு எதுவும் தேவையில்லை, பகவானை தரிசித்தது போதும், என்று கூறிவிடுகிறார்." "பகவானே! என்னை வியாபாரி ஆக்கிவிடாதீர்கள் ", என்று கூறி விடுகிறார். அதுபோல, துருவ மகாராஜா பௌதீக விஷயங்களுக்காக தவமிருக்க சென்றாலும், பகவான் வரம் கேட்குமாறு கூறிய போது. "கண்ணாடித்துண்டுகளுக்கு ஆசைப்பட்டு தவமிருக்க வந்தேன், ஆனால், எனக்கு வைரமே கிடைத்துவிட்டது." என்று கூறினார். பலனை எதிர்பார்த்து செய்யப்படும் பக்தி கலப்படமான பக்தியாகும். பகவான் நம்மிடம் தூய பக்தியை மட்டுமே எதிர்பார்க்கிறார். மனதால், வாக்கால், செயலால் ஒருவர் தூய்மையுடன் பக்தி காரியங்களில் ஈடுபடவேண்டும்.

உலகில் பலவிதமான மனிதர்கள் இருக்கின்றனர் (ஸ்ரீமத்பாகவதம்:2.3.10).
அகாம: ஸர்வ- காமோ வா மோகூ- காம உதார- தீ:
தீவ்ரேண பக்தி- யோகேன யஜேத புருஷம் பரம்

"ஒருவன் ஆசையற்றவனாக (பக்தனின் நிலை), எல்லாவித பலன்தரும் விளைவுகளில் ஆசையுடையவனாக, அல்லது முக்தியை விரும்புவனாக இருந்தாலும், பக்குவத்தின் உன்னத நிலையான கிருஷ்ண உணர்வை அடைவதற்காக, எல்லா முயற்சிகளுடன் பரம புருஷ பகவானை வழிபட முயற்சிக்க வேண்டும்."

ஆரம்பத்தில் பெரும்பாலோர் பலனை எதிர்பார்த்து ஆன்மீக செயலாற்றினாலும், ஆன்மீக குருவின் கருணையாலும், சத்தங்கத்தில் ஈடுபடுவதாலும் தூய பக்தராக மாறிவிடுவர். மனக்கற்பனையாலும், பலன் நோக்கி செயலாற்றுவதாலும் பகவானை அடைய முடியாது. ஆரம்ப நிலை பக்தர்களிடம் சாதனா பக்தி மட்டுமே இருக்கும். ஆன்மீக குரு கட்டளைப்படி 16 சுற்று ஹரிநாமம் ஜெபிப்பதை மட்டுமே செய்வார்கள். படிப்படியாக பக்தியில் முன்னேறும்போது, ஐந்து வகையான பக்திரசங்களில் அந்த பக்தி வெளிப்படும். அவை: சாந்த பக்தி, ஸக்ய பக்தி, தாஸ்ய பக்தி, வாத்தஸ்ய பக்தி, மாதூர்ய பக்தி என்பனவாகும். ஆன்மீக குருவின் கருணை கிடைத்தால், இந்த பிறவியிலேயே நாம் பகவானை அடையலாம். வேதங்களை படிப்பதாலோ, புண்ணிய காரியங்கள் செய்வதாலோ, தானங்கள் கொடுப்பதாலோ, தவங்கள் செய்வதாலோ மட்டும் தூய பக்தித்தொண்டை அடைய முடியாது.

யாரொருவர் பௌதீகப் பற்றுதலை முழுவதும் விட்டுவிடுகிறார்களோ அவர்கள் மட்டுமே பகவான் கிருஷ்ணரிடம் பற்று கொள்ள முடியும். தூய்மையான பக்தித்தொண்டால் மட்டுமே பகவானை நெருங்க முடியும். தூய பக்தித்தொண்டினால், வாத்தஸ்ய பாவத்தில் பகவானுடன் பக்தித்தொண்டாற்றிய லாண்டி மாதாவின் சரித்திரத்தை நாம் காண்போம்.

ஒரிசா மாநிலத்தில், பூரி ஜெகன்னாதர் ஆலயத்திற்கு பக்கத்தில் ஒரு குடிசையில் லாண்டி மாதா என்னும் வயதான மூதாட்டி வசித்து வந்தாள். அவள் பூரியில் எழுந்தருளி இருக்கும் ஜெகன்னாதரை தன் மகனாக பாவித்து கொள்ளை அன்பு கொண்டவராக இருந்தார். தினமும் ஜெகன்னாதரை தரிசிக்க வருவார். ஜெகன்னாத ஆலயத்தின் சிறப்பு என்னவென்றால், தினமும் 56 வகையான பலகாரங்கள் நைவேத்தியமாக படைக்கப்படும். அதுவும் உண்ட கைகள் உலர்வதற்கு முன்பே அடுத்து நைவேத்தியம் படைக்கப்படும். இவ்வாறாக 60 முறை நைவேத்தியம் படைப்பார்கள். படைக்கப்படும் உணவும், சர்க்கரையும், நெய்யும் அதிகமாக கலந்த உணவாக இருக்கும். ஜெகன்னாதரை மகனாக நினைத்ததால், லாண்டிமாதாவிடமிருந்து, தன் மகன் இவ்வாறு உணவு சாப்பிடுவதால் அஜீரணக் கோளாறு ஏற்பட்டுவிடும் என நினைத்து, வேப்பமரத்தின் தளிர் இலைகளைப்பறித்து, அரைத்து, உருண்டைகளாக்கி ஒரு மண் சட்டியில் கொண்டு, ஜெகன்னாதருக்குக் கொடுக்க ஆலயத்திற்குள் சென்றார். ஆனால், கோயில் காப்பாளர் சட்டியுடன் செல்ல அனுமதிக்கவில்லை. திருப்பி அனுப்பி விட்டார். கவலையோடு குடிசைக்கு திரும்பிய லாண்டி மாதா அழ ஆரம்பித்தார். தன் மகனுக்கு அஜீரணக் கோளாறு ஏற்பட்டு விடுமே என அழுதார். தன் பக்தனின் மன நிலைக்கேற்ப அன்பு பரிமாற்றம் செய்பவரல்லவா பகவான்! குடிசையில் பகவான் ஜொலிப்புடன் தோன்றி, "எங்கே என் வேப்பிலை மருந்து? எனக்கு வயிறு அஜீரணமாக உள்ளது.", என்றார். லாண்டி மாதா ஆச்சரியத்துடன் திரும்பி பார்த்தார். ஜெகன்னாதரை காண வில்லை.

அடுத்தநாள், பூரி அரசரின் கனவில் ஜெகன்னாதர் தோன்றினார். லாண்டி மாதா வேப்பங்கொழுந்து உருண்டை கொண்டு வந்ததையும், காவலாளி உள்ளேவிடாமல் தடுத்ததையும் கூறி, லாண்டி மாதா தன்னை மகனாக நினைத்து, அரைத்துக் கொடுத்த வேப்பங் கொழுந்து அவர் தினமும் தனக்கு கொண்டுவர வேண்டும் என்றும், தினமும் கொண்டுவர அனுமதிக்க வேண்டும் என்றும் கூறினார். மறுநாள், அமைச்சர்களுடன் மன்னர் லாண்டிமாதாவின் குடிசையை அடைந்தார். "நீங்கள் எவ்வளவு தூய பக்தர். உங்களை உள்ளே விடாமல் தடுத்து விட்டோமே!" என்று மன்னிப்பு கேட்டனர். அதுமட்டுமன்றி, லாண்டிமாதா பூமியில் இருக்கும் வரை வேப்பங்கொழுந்து உருண்டை அரைத்து, பகவானுக்கு கொடுக்கும் பாக்கியம் பெற்றார். இப்போதும் ஜெகன்னாதருக்கு வேப்பங்கொழுந்து உருண்டை நைவேத்யத்திற்குப்பின் கொடுக்கப்படுகிறது. இதுதான் தூய பக்தித்தொண்டின் நிலையாகும்.

அத்தியாயம் 12 (பக்தி யோகம்)

12.2 - மய்யா-வேஷ்-ய மனோ யே மாம்

ஸ்ரீ- பகவான் உவாச
மய்யா-வேஷ்-ய மனோ யே மாம்
நித்ய-யுக்தா உபாஸதே
ஷ்ரத்தயா பரயோபேதாஸ்
தே மே யுக்ததமா மதா:

மொழி பெயர்ப்பு

ஸ்ரீ-பகவான் உவாச - புருஷோத்தமரான முழுமுதற்கடவுள் கூறினார்; மயி - என்மீது; ஆவேஷ்ய - நிலைநிறுத்தி; மன: - மனதை; யே - எவரெல்லாம்; மாம்- என்னிடம்; நித்ய - எப்போதும்; யுக்தா- ஈடுபட்டு; உபாஸதே- வழிபடுகின்றானோ; ஷ்-ரத்தயா - நம்பிக்கையுடன்; பரயா - திவ்யமான; உபேதா: - அளிக்க; தே - அவர்கள்; மே - என்னால்; யுக்ததமா - யோகத்தில் மிகவும் பக்குவமானவராக; மதா: - கருதப்படுகிறான்

பொருள்

புருஷோத்தமரான முழுமுதற்கடவுள் கூறினார்: எனது தனிப்பட்ட உருவின் மீது மனதை நிலைநிறுத்தி, திவ்யமான நம்பிக்கையுடன் எப்போதும் எனது வழிபாட்டில் ஈடுபட்டிருப்பவர்கள் மிகவும் பக்குவமானவர்களாக என்னால் கருதப்படுகிறார்கள்.

விளக்கவுரை

12-ம் அத்தியாயம் தூய பக்தித்தொண்டை வலியுறுத்துகிறது. இந்த அத்தியாயத்தின் முதல் சுலோகம் அர்ஜுனனின் கேள்வியில் தொடங்குகிறது. "மிக பக்குவமானவர்களாக கருதப்படுபவர் யார்? உமது பக்தித்தொண்டில் முறையாக ஈடுபடுபவர்களா? அல்லது தோன்றாத அருவ பிரம்மனை வழிபடுபவர்களா?" என்று அர்ஜுனன் பகவான் கிருஷ்ணரிடம் கேள்வி கேட்டார். அர்ஜுனனுக்கு பதில் கூறுவதாக இந்த சுலோகம் அமைகிறது.

ஆன்மீகப் பாதையில் இரண்டு விதமான மனிதர்கள் உள்ளனர். ஒருவகையினர், பகவான் கிருஷ்ணரின் உருவமில்லாத தன்மையை (பிரம்மத்தை) தியானிக்கின்றனர். இன்னொரு வகையினர் பகவானின் உருவத்தை வழிபடுகின்றனர் (விக்கிரக வழிபாடு). இருவகையினரும் பகவானை உணர் முயற்சி செய்கின்றனர். 'இதில் எந்தவகை வழிபாடு உயர்ந்தது?' என அர்ஜுனன் கேள்வி கேட்கிறார்.

பகவான் கிருஷ்ணரின் உபதேசங்களைக் கேட்ட அர்ஜுனன், பத்தாவது அத்தியாயத்திலேயே பக்தித் தொண்டினை முழுமையாக ஏற்றுக் கொண்டார் (பகவத்கீதை: 10.12):

பரம் ப்ரஹ்ம பரம் தாமம்
பவித்ரம் பவான்
புருஷம் ஷாஷ்வதம் திவ்யம்
ஆதி தேவம் அஜம்- விபும்

"அர்ஜுனன், 'நீரே பர பிரம்மம், உன்னத இருப்பிடம், மிகவும் தூய்மையானவர், பரம சத்தியம், நீரே நித்தியமானவர், திவ்யமானவர், ஆதி தேவர், பிறப்பற்றவர், மிகப் பெரியவர்' என்றெல்லாம் கூறி பகவான் கிருஷ்ணரை வணங்குகிறார். அதுமட்டுமன்றி, பகவானின் விஸ்வரூபத்தை தரிசித்தார். பகவானின் நான்கு கர ரூபத்தை தரிசித்தார். புல்லாங்குழல் ஏந்திய ஷ்யாம சுந்தர ரூபத்தையும் தரிசித்தவர். அவருக்கு பகவானை ரூபத்தில் வழிபடுவதுதான் பக்குவமானது எனத் தெரியும். ஆனால், பகவத்கீதையை படிப்பவர்களின் குழப்பத்தை தீர்க்க வேண்டிய நிலையில் அர்ஜுனன் இந்த கேள்வியை நமக்காகக் கேட்கிறார்.

அருவ வழிபாட்டில் ஈடுபடுபவர்கள், பிரம்மம் எங்கும் வியாபித்திருக்கிறது. அதற்கு உருவம் கிடையாது. எங்கும் நிறைந்திருக்கும் ஒன்றிற்கு எவ்வாறு உருவம் கொடுக்க முடியும், என்று வாதிடுகின்றனர். உருவத்தை வழிபடுபவர்களோ, எங்கும் நிறைந்திருக்கும் பிரம்மம் எந்த மூலத்திலிருந்து வெளிப்படுகிறதோ, அந்த ஆதி மூலத்தை வழிபடுகின்றனர். சூரியனிலிருந்து வரும் வெளிச்சமும் சூரியனும் ஒன்றாகிவிடுமா! இந்த கேள்விக்கு பகவானே தீர்வு கூறட்டும் என்று அர்ஜுனன் இந்த கேள்வியை கேட்டார். இந்த சுலோகத்தில் பகவான் கிருஷ்ணர் பதில் கூறுகிறார்.

"எனது தனிப்பட்ட உருவின் மீது மனதை நிலை நிறுத்தி, திவ்யமான நம்பிக்கையுடன் எப்போதும் எனது வழிபாட்டில் ஈடுபட்டிருப்பவர்கள் மிகவும் பக்குவமானவர்களாக என்னால் கருதப்படுகிறார்கள்."

அம்பர்ஷ மகாராஜாவின் பக்தி இதற்கு சிறந்த எடுத்துக்காட்டாகும். அவர் தனது மனதை கிருஷ்ணரின் பாதாரவிந்தங்களில் பதித்தார். வார்த்தைகளை கிருஷ்ணரின் குணங்களை வர்ணிப்பதில் ஈடுபடுத்தினார். கரங்களை பகவானின் ஆலயங்களை தூய்மை செய்ய பயன்படுத்தினார். காதுகளை அச்சுதனின் திவ்யமான கதைகளை கேட்பதில் ஈடுபடுத்தினார். முகுந்தனின் திரு விக்கிரகங்களை தரிசனம் செய்வதில் கண்கள் இரண்டையும் ஈடுபடுத்தினார். தன்னுடைய உடலின் ஸ்பரிசு உணர்வை பக்தர்களை தொடுவதில் செயல்படுத்தினார். தன்னுடைய மூக்கை பகவானின் தாமரைப் பாதங்களுக்கு அர்ப்பணிக்கப்பட்ட துளசி இலைகளை முகர்வதில் உபயோகப்படுத்தினார். தனது நாக்கை

பகவானுக்கு நைவேத்தியம் செய்யப்பட்ட பிரசாதத்தை சுவைப்பதில் ஈடுபடுத்தினார். பாதங்களை ஹரி ஷேத்திரங்களுக்கு செல்ல பயன்படுத்தினார். சிரத்தால் ஹ்ருஷி கேசரின் பத்ம பாதங்களை வணங்கினார். தன்னுடைய ஆசைகளை பகவானுடைய சேவகனாக இருப்பதில் வழிப்படுத்தினார். இவ்வாறாக, தனது புலன்கள் அனைத்தையும் பகவானின் பக்தி சேவையில் ஈடுபடுத்தினார். இவ்வாறு மனதை பகவான் உருவத்தின் மீது நிலைநிறுத்துமாறு பகவான் குறிப்பிடுகிறார். இத்தகையோரே ஆன்மீகத்தில் பக்குவமானவர்கள் என்று பகவான் கூறுகிறார்.

பகவான் கிருஷ்ணரின் வழிபாட்டில் நம்பிக்கை மிகவும் முக்கியமானது. பகவான் மீது நம்பிக்கை. பகவான் நாமத்தின் மீது நம்பிக்கை, சாஸ்திரங்களின் மீது நம்பிக்கை, ஆன்மீக குருவின் மீது நம்பிக்கை இருந்தால் எளிதில் ஆன்மீக பக்குவம் அடையலாம். பகவான் திரு உருவத்தின் மூலம், நமது சேவையை ஏற்கிறார். அவர் சக்திமான். அனைத்து சக்திகளையும் உடையவர். எனவே, கட்டுண்ட வாழ்வில் இருக்கும் மனிதனின் வசதிக்காக, அவர் தனது அர்சா- விக்ரிகர அவதாரத்தின் மூலம் பக்தனுடைய சேவைகளை ஏற்றுக்கொள்கிறார்.

12.5 - க்லேஷோ அதிகதரஸ் தேஷாம்

க்லேஷோ அதிகதரஸ் தேஷாம்
அவ்யக்தாஸக்த-சேதஸாம்
அவ்யக்தா ஹி கதிர் து:கம்
தேஹவத்பிர் அவாப்யதே

மொழி பெயர்ப்பு

க்லேஷ - கடினம்; **அதிக** - தரஹ - மிகவும்; **தேஷாம்** - அவற்றில்; - அருவத்தில்; **ஆஸக்த** - பற்று கொண்டு; **சேதஸாம்** - எவர்களது மனம்; **அவ்யக்தா**- அருவத்தில்; **ஹி** - நிச்சயமாக; **கதி** - முன்னேற்றம்; **து:-கம்** - கடினத்துடன்; **தேஹவத்பி:** - உடலை உடையவரால்; **அவாப்யதே** - அடையப்படுகிறது

பொருள்

எவரது மனம், பரமனின் தோன்றாத அருவத்தன்மையிடம் பற்றுதல் கொண்டுள்ளதோ, அவர்களது வளர்ச்சி மிகவும் கடினமானதாகும். அவ்வழியில் முன்னேற்றம் காண்பது உடலை உடையவர்களுக்கு எப்போதும் சிரமமானதாகும்.

விளக்கவுரை

"யாருடைய மனம் அருவத்தன்மையில் பற்றுதல் கொண்டுள்ளதோ, அவர்களது வளர்ச்சி மிகவும் கடினமானது. அவ்வழியில் முன்னேற்றம் காண்பது மிகவும் சிரமமானது." என்று பகவான் அர்ஜுனனிடம் கூறுகிறார்.

அருவ உருவத்தை வழிபடுபவர்கள் ஞானிகள் என்று அழைக்கப்படுகின்றனர். அவர்கள் வீழ்ச்சி அடைவதற்கும் வாய்ப்புகள் உள்ளன. விசுவாமித்திரர், சௌபாரி முனிவர் போன்றோர் இதற்கு எடுத்துக்காட்டாகும். இந்த பாதையில் பகவானை அடைவது மிகவும் கடினமானது

பஹுனாம் ஜன்மனாம் அந்தே ஜ்ஞானவான் மாம் ப்ரபத்யதே
வாஸுதேவ: ஸர்வம் இதி ஸ மஹாத்மா ஸுதுர்லப:

"பற்பல பிறவிகளுக்குப் பின், உண்மையான அறிவுடையவன், எல்லா காரணங்களுக்கும் காரணமாக, எல்லாமாக என்னை அறிந்து, என்னிடம் சரணடைகிறான். அத்தகைய மஹாத்மா மிகவும் அரிதானவன்." ஆனால், பக்தர்கள் அவ்வாறல்ல. இந்த பிறவியிலேயே பக்திதொண்டினால் பகவானை அடைய முடியும். கர்ம யோகம், ஞானயோகம், அஷ்டாங்க யோகம் போன்ற அனைத்து யோக முறைகளும் பகவானை அறிவதற்கான பல்வேறு பாதைகளே. ஆனால், மிகவும் கடினமான பாதைகளாகும்.

ஒரு இடத்திற்கு செல்ல பல்வேறு பாதைகள் இருக்கலாம். ஆனால், விரைவாக, எளிதாக செல்லக்கூடிய பாதைகள் இருக்கும்போது, ஒருவன் கரடு முரடான, துன்பத்தை தரக்கூடிய பாதையை தேர்ந்தெடுப்பது எவ்வளவு முட்டாள்தனம். அதுபோல, பிரம்மன் எது, பிரம்மன் அல்லாதது எது என்பதைப் புரிந்துகொள்ளும் சிரமத்தை ஏற்று, வாழ்நாள் முழுவதையும் ஒருவன் கழித்தால் அதன் விளைவு துன்பமயமானதே. பக்தியோகம் அத்தகையது அல்ல (பகவத்கீதை: 9.2):

ராஜ- வித்யா ராஜ- குஹ்யம் பவித்ரம் இதம் உத்தமம்
ப்ரத்யக்ஷவகமம் தர்மயம் ஸுஸுகம் கர்தும் அவ்யயம்

"இந்த அறிவு, கல்வியின் அரசனும், எல்லா இரகசியங்களிலும் மிக இரகசியமானதுமாகும். தன்னுணர்வின் அனுபவத்தை நேரடியாக அளிப்பதால், இதுவே தர்மத்தின் பக்குவநிலையாகும். இது அழிவற்றதும், பேரின்பத்துடன் செயலாற்றுப்படுவதுமாகும்".

பக்தியோகம் பயில்வதற்கு சுகமானது. மிகவும் எளிமையானது. காட்டுக்கு செல்ல வேண்டியதில்லை. ஆலயத்தில் விக்ரிகரத்துக்கு சேவை செய்யும்போது நமது புலன்கள் தூய்மையடையும், திருப்தியடையும். பக்திப்பாதை பக்தியில் உயர்ந்தவர்களுக்கு உன்னத நிலையையும், ஆரம்ப நிலையில் பயிற்சி செய்பவர்களுக்கு எளிமையாகவும் இருக்கும்.

அருவ நிலையில் பகவானை வழிபடும் ஞான மார்க்கம் பக்தியில் முற்றுப் பெற வேண்டும். ஞான யோகியின் இறுதிநிலை பக்தியில் ஆரம்பிக்க வேண்டும். எந்த யோகமாக இருந்தாலும் அது பக்தித்தொண்டிற்கு கொண்டு செல்வதாக இருக்க வேண்டும். ஒரு ஞானி பிரம்மனை

தியானிக்க தனி இடத்திற்கு சென்று தவமிருக்கிறான். ஒரு யோகி இதயத்தில் இருக்கும் பரமாத்மாவை, உடலை எட்டு விதமாக பயிற்சி செய்து தியானிக்கிறான். ஆனால், பக்தியோகி ஆலயத்திலோ, இல்லத்திலிருந்தோ அமர்ந்து பகவான் நாமத்தை ஜெப மாலையில் ஜெபிக்கிறான்.

பகவானை அடைய சுலபமான பாதையாகிய பக்தித்தொண்டு இருக்கும்போது, நாம் ஏன் உடலை வருத்தி, மூச்சை அடக்கி, மனதைக்கட்டுப்படுத்தி காட்டுக்கு சென்று பிரம்மத்தையோ, பரமாத்மாவையோ தியானிக்க வேண்டும்? கலியுகத்தில், இத்தகைய தவமும், தியானமும் இயலாத காரியம். எனவே, பகவான் சைதன்ய மகாபிரபு பரிந்துரைத்த மகாமந்திரத்தை ஜெபித்து பயன் பெறுவோம்.

திருதராஷ்டிரரின் முடிவு அருவ வழிபாட்டிற்கு சிறந்த எடுத்துக்காட்டாகும். குருவேத்திரப்போர் முடிந்தது. திருதராஷ்டிரர் தன் நூறு புதல்வர்களையும் போரில் இழந்தார். பாண்டவர்கள் யுதிஷ்டிரரின் தலைமையில் அஸ்தினாபுரத்தை ஆட்சி செய்து கொண்டிருந்தனர். அவர்களது அரசவையில் இராஜபோக மரியாதையுடன் திருதராஷ்டிரர் வாழ்ந்து வந்தார். தீர்த்தயாத்திரை சென்று மீண்டு வந்த விதுரர், தன் தமையனான திருதராஷ்டிரருக்கு அறிவுரை கூறலானார். "உனக்கு இத்தனை வயதாகியும் இராஜபோகத்தை அனுபவித்துக் கொண்டிருக்கிறாயே! நீ விஷம் வைத்து கொல்ல நினைத்த பீமன் கையால் சாப்பிடுகிறாயே, உனக்கு இறப்பு வரப்போகிறது. இனியாவது துறவு மேற்கொண்டு, பகவானை தரிசித்து பகவான் உலகிற்கு செல்வதற்கான வழியை மேற்கொள்வாயாக" என்று விதுரர் கூறினார். உடனே, துறவு மேற்கொண்டு, அஷ்டாங்க யோகமிருந்து ஐந்தே நாளில், தன் யோக சக்தியால் எழுந்த நெருப்பில் எரிந்து, பிரம்மத்தை அடைந்தார்.

பகவான் கிருஷ்ணரை நேரடியாக தரிசிக்கும் பாக்கியம் பெற்றிருந்தும், பகவானின் தூய பக்தர்களான பாண்டவர்களுக்கு துன்பத்தைக் கொடுத்ததால், அவரால் பகவானை அடைய முடியவில்லை. அருவ வழிபாட்டாளர்களாகிய ஞானிகள் உருவமில்லாத ஒன்றினை தியானிக்கின்றனர். ஆனால், பக்தர்கள் பகவானின் விக்கிரகத்தின் மீது மனதை நிலைநிறுத்தி தியானிக்கின்றனர்.

அருவ வழிபாட்டில் புலனடக்கம் (புலன் கட்டுப்பாடு) இன்றியமையாதது. நவ துவாரங்களையும் அடைத்து தியானத்தில் ஈடுபட வேண்டும். ஆனால், பக்தர்கள் தங்கள் புலன்களை பகவானின் சேவையில் ஈடுபடுத்துகின்றனர். அருவவாதிகள், உபநிஷத்துக்கள் மூலம் பிரம்மத்தை அறியவும், அடையவும் முயற்சி செய்வதால், சமஸ்கிருதம் கற்கவும் அவற்றை சரியாக புரிந்து கொள்வதும் கடினமானது. ஆனால், பக்தர்கள் நவ வித பக்தி சேவையில் ஈடுபட்டு பகவானை அடைகின்றனர். அருவ வழிபாட்டில் பகவானிடம் எந்த உறவும் கிடையாது. ஆனால், பக்தர்கள் பகவானுக்கு சேவை செய்து

நெருக்கமான உறவு கொள்கின்றனர். அருவ வழிபாட்டில் உண்மையில் எந்த ஆனந்தமும் கிடையாது. துன்பமற்ற நிலையையே அவர்கள் ஆனந்தம் என்று கூறுகின்றனர். ஆனால், பத்தர்கள் பகவானின் சச்சிதானந்த ரூபத்தை வழிபடுவதால் அவர்கள் உண்மையான பேரானந்தம் அடைகின்றனர். இந்த பிரேம ஆனந்தத்தின் ஒரு மிகச்சிறு துளிக்கு அருவவாதிகளின் கோடிக்கணக்கான பிரம்மானந்த சமுத்திரங்களுக்கும் ஈடாகாது என்று சாஸ்திரங்கள் கூறுகின்றன.

கிருஷ்ண தாஸ அபிமானே ஏ ஆனந்த சிந்து
கோடி பிரம்ம சுக நகே தார ஏக பிந்து
(சைதன்ய சரிதாம்ருதம் ஆதி 6.44)

“கிருஷ்ண பக்தனின் பிரேமானந்தம் அளவற்ற ஆனந்த சாகரம். அந்த பிரேமானந்த சாகரத்தின் ஒரு சிறு துளிக்கு, கோடிக்கணக்கான பிரம்மானந்த சாகரங்கள் ஒன்று சேர்ந்தாலும்கூட ஈடு ஆகாது”

இதிலிருந்து அருவ வழிபாட்டின் அற்ப தன்மை நமக்கு பரிகிறது. எனவே, பகவானை, விக்ரிக ரூபத்தில் வழிபடுபவர்களே மிகவும் பக்குவமானவர்கள்.

அத்தியாயம் 13 (பிரக்ருதி புருஷ விபாக யோகம்)

13.23 - உபத்-ரஷ்டானுமந்தா ச

உபத்-ரஷ்டானுமந்தா ச
பர்தா போக்தா மகேஷ்வர:
பரமாத்மேதி சாப்யுக்தோ
தேஹே (அ)ஸ்மின் புருஷ: பர:

மொழி பெயர்ப்பு

உபத்-ரஷ்டா - மேற்பார்வை செய்பவர்; அனுமந்தா - அனுமதிப்பவர்; ச - மேலும்; பர்தா - தலைவர்; போக்தா - பரம அனுபவிப்பாளர் ; மஹா-ஈஸ்வரர் - பரம புருஷர்; பரமாத்மா - பரமாத்மா; இதி - கூட; ச - மேலும்; அபி - உண்மையில்; யுக்த - கூறப்படுகின்றார்; தேஹே - உடலில்; அஸ்மின் - இந்த; புருஷ: - அனுபவிப்பாளர்; பர: - தெய்வீகமாக

பொருள்

இருப்பினும் இவ்வுடலில் மற்றொருவரும் இருக்கின்றார், அவர் தெய்வீக அனுபவிப்பாளர், அவரே இறைவன். பரம உரிமையாளர். மேற்பார்வையிட்டு அனுமதி வழங்குவரும், பரமாத்மா என்று அறியப்படுபவரும் அவரே.

விளக்கவுரை

நம் ஒவ்வொருவரின் இதயத்திலும் இருவர் குடியிருக்கின்றனர். ஒருவர் ஜீவாத்மா, இன்னொருவர் பரமாத்மா. ஜீவாத்மாவிற்கும், பரமாத்மாவிற்கும் உள்ள வேறுபாட்டினை பகவத்கீதையும் ஸ்ரீமத் பாகவதமும் மிகச்சிறப்பாக விளக்குகின்றன. ஜீவாத்மா கட்டுப்பட்டது, ஆனால், பரமாத்மா பூரண சுதந்திரமானவர். ஜீவாத்மாவை கண்காணித்து, அதன் செயல்களுக்கு அனுமதி அளிக்கும் அனுமதிப்பாளராக இருப்பவர் பரமாத்மாவே ஆவார். எனவே, பரமாத்மா, ஜீவாத்மாவிற்கு கண்காணிப்பாளராகவும், மேற்பார்வையாளருமாக செயல்படுகிறார். ஜீவாத்மா செய்யும் பாவ, புண்ணிய விளைவுகளுக்கேற்ப, 84 லட்சம் உயிர்வாழிகளில் பொருத்தமான ஒரு உடலை பரமாத்மா ஜீவாத்மாவிற்கு அளிக்கிறார். அந்த உடலில் ஜீவாத்மா இன்ப துன்பங்களை அனுபவிக்கிறது. இதை பகவத்கீதை: 13.22 கீழ் வருமாறு விளக்குகின்றது.

"ஜீவாத்மா, ஜட இயற்கையின் ஆதிக்கத்திற்கு உட்பட்டது. ஜட இயற்கையின் முக்குணங்களுடன் ஏற்பட்ட தொடர்பால், தன் குணத்திற்கேற்ப தன் வாழ்க்கையை அனுபவிக்கிறது. இவ்வாறு ஜீவாத்மா

பல்வேறு வகையான உயிரினங்களில் பிறவியெடுத்து நன்மை, தீமைகளை சந்திக்கிறது."

"இந்த உடலில் குடியிருக்கும் மற்றொருவர் பரமாத்மா என்று அறியப்படுகிறார். அவர் கண்காணிப்பவர், அனுமதியளிப்பவர், தலைவர், அனுபவிப்பவர் மற்றும் மகேஸ்வரர் ஆவார்" (பகவத்கீதை: 13.23).

நாம் ஜட உலகில் (ஜட உடலில்), பிறவி எடுத்தவுடன், நாம் கருவில் இருக்கும்போது, ஜீவாத்மாவுடன் பரமாத்மாவும் வருகிறார். ஜடஉடலுக்குள் வந்ததும், ஜீவாத்மாவின் முந்தைய கர்மாவை நினைவு படுத்தி, முதல் தரிசனமும் அளிக்கிறார். அப்போது அந்த ஜீவாத்மா, தான் பிறவி எடுத்ததையும், பகவானைப் பிரிந்ததையும் எண்ணி கதறி அழும். பின் பரமாத்மாவிடம், தான் பிறந்ததும் பகவானை வழிபட்டு, ஜட பந்தத்திலிருந்து விடுதலை அடைந்து பகவானிடம் திரும்பி செல்லுவதாகக் கூறும். பின் பிறந்தவுடன் முக்குணங்களில் ஒன்றில் கட்டுப்பட்டு, அந்த குணத்திற்கேற்ப வாழ்க்கையைத் தொடரும்.

"அனைத்து உயிரினங்களின் இதயத்திலும் பகவான் பரமாத்மாவாக அமர்ந்துள்ளார். மாயையால் உருவாக்கப்பட்ட உடலென்னும் இயந்திரத்தில் அமர்ந்துள்ள எல்லா ஜீவன்களின் வாழ்க்கைப் பயணத்திற்கும் அவரே காரணமாகிறார்." (பகவத்கீதை: 18.61)

நமது இதயத்தில் சாட்சியாக இருந்து நாம் செய்யும் பாவ, புண்ணிய கணக்குகளை அப்படியே சித்திரகுப்தனுக்கு நகலாக அனுப்புபவர் பரமாத்மாவே. ஜீவன், இந்த ஜட உடலை விட்டு வெளியேறும்போது நவ (ஒன்பது) துவாரங்களில் ஏதாவது ஒரு துவாரத்தின் வழியாக வெளியேறும். குறிப்பிட்ட ஜீவாத்மா எந்த துவாரத்தின் வழியே வெளியேறுவது என்பதை தீர்மானிப்பதும் பரமாத்மாவேயாகும்.

நம் இதயத்தில் வீற்றிருக்கும் பரமாத்மா , ஜீவாத்மாவை கண்காணித்துக் கொண்டிருக்கும் போது, ஜீவாத்மாவிற்கு ஆன்மீகத்தில் நாட்டம் வரும்போது, ஒரு ஆன்மீக குருவை ஏற்பாடு செய்து தரும் 'சைத்யகுரு' வாகவும் இந்த பரமாத்மா விளங்குகிறார்.

ஜீவாத்மா இந்த ஜட உலகில் பிறந்தது முதல், இறப்பதுவரை, நம் உடலினுள் இருந்து உண்ணும் உணவை செரிக்க வைக்க வேண்டிய இரசாயனப்பொருட்களையும், வாயுக்களையும் உண்டுபண்ணவும், மற்றும் உடலை சரியாக வேலை செய்ய வைப்பவரும் பரமாத்மாவே. ஜீவாத்மாவிற்கு தகவல் ஏதாவது கொடுக்க வேண்டியிருந்தால், அதை கனவின் மூலம் நமக்கு அறிவுறுத்துபவரும் பரமாத்மாவே. நமது இதய துடிப்பு, சுவாசம் இப்படி இவை அனைத்தையும் கூட நிர்ணயம் செய்வது பரமாத்மாவேயாகும்.

"எல்லோரது இதயத்திலும் நான் வீற்றிருக்கின்றேன்" (ஸர்வஸ்ய சாஹம் ஹ்ருதி ஸன்னிவிஷ்டோ -- பகவத்கீதை: 15.15) எனவே, பரமாத்மா, ஜீவாத்மாவிற்கு அப்பாற்பட்டவர், உயர்ந்தவர் என்பதை பகவத்கீதை உறுதிப்படுத்துகிறது. ஆத்மா என்றால் நம் ஜீவன். ஆத்மாவுக்கு மேலாக (பரம) இருப்பவர் பரமாத்மா.

இந்த சுலோகத்தை ஸ்ரீமத்பாகவதம் (காண்டம்: 4; அத்தியாயம்: 28) குறிப்பிடும் புரஞ்சனன் கதை மூலம் விளக்கலாம். ஜீவாத்மா, பரமாத்மா பற்றிய இந்த உண்மைகளை நாரதர் பிராசீன பர்ஹிஷத்துக்கு விளக்குகிறார். இந்த வரலாற்றில் வரும் மன்னன் புரஞ்சனன், ஜீவாத்மாவையும், வைதர்பியின் தோழனாக வரும் அந்தணர் பரமாத்மாவையும் உருவகப்படுத்துகின்றனர்.

மன்னர் புரஞ்சனன் தனது இறுதிக்காலம் நெருங்கியபோது, தன்னுடைய புத்திரர்களையும், புத்திரிகளையும், தன் பேரப்பிள்ளைகளையும், மற்றும் தன் மற்ற உறவினர்களையும், வீட்டையும், செல்வ வளங்களையும் பற்றி சிந்திக்க ஆரம்பித்தான். தன்னுடைய குடும்பத்தின்மீது அதிகப்பற்று கொண்டிருந்த அவன் 'நான்' மற்றும் 'எனது' என்ற கருத்துக்களில் மூழ்கியவனாக இருந்தான்.

தன்னுடைய மனைவியின் மீது அதிக பற்று கொண்டிருந்த அவன், தன்னுடைய இறுதி காலத்தில் மிகுந்த கவலையுடன் இருந்தான். "இத்தனை குழந்தைகளால் சூழப்பட்டிருக்கும் அவள், என் மறைவுக்குப் பின் எவ்வாறு அவர்களைக் காப்பாற்றுவாள்? அவள் துன்பப்படுவாளே!" என்று மிகக் கவலைப்பட்டான். புரஞ்சனன் அவ்வாறு அழுது புலம்ப தேவையில்லை என்றாலும், அவனது அறியாமையால் அவ்வாறு செயல்பட்டான்.

இதற்கிடையில், யம தூதர்கள் அவனை கொண்டு போக வந்தனர். ஒரு மிருகத்தைக் கட்டி இழுத்துசெல்வதைப்போல, யமதூதர்கள் அவனைக் கட்டி இழுத்து யமலோகத்துக்குக் கொண்டு சென்றனர். அவ்வாறு இழுத்துச் செல்லப்படும்போது கூட, ஆரம்ப நாளில் இருந்து அவனுடைய உற்ற நண்பனும், நலம் விரும்பியுமான பரமாத்மாவை அவனால் நினைவு கூர முடியவில்லை.

"ஒருவன் தனது உடலை விடும்போது எந்த நிலையை எண்ணுகிறானோ, குந்தியின் மகனே, ஐயமின்றி அந்நிலையை அவன் அடைகிறான்" (பகவத்கீதை: 8.6):

யம் யம் வாபி ஸ்மரன் பாவம்
த்யஜத்யந்தே கலேவரம்
தம் தம் ஏவைதி கௌந்தேய
ஸதா தத்- பாவ- பாவித:

புரஞ்சனன் தனது மனைவியை நினைத்தவாறு உயிர் விட்டதால், அடுத்த பிறவியில் ஒரு அழகிய பெண்ணாக, விதர்ப நாட்டு மன்னனின் மகளாகப் பிறந்தாள். இப்போது அவள் பெயர் வைதர்பி. இவள் மலையத்துவச மன்னனுக்கு மணம் முடிக்கப்பட்டாள். அவர்களுக்கு ஒரு பெண்ணும், ஏழு புத்திரர்களும் பிறந்தனர். அந்த பெண், அகஸ்திய மன்னருக்கு மணம் முடிக்கப்பட்டாள். ஏழு புத்திரர்களும் திராவிட தேசத்தின் மன்னர்களாக முடி சூடினர். ஆயிரக்கணக்கான புத்திரர்களை பெற்றெடுத்தனர்.

மலையத்துவச மன்னன், நாட்டை தன் புத்திரர்களுக்கு பிரித்துக் கொடுத்து விட்டு, பகவான் கிருஷ்ணரை தியானிக்க முடிவு செய்து, குலாசலம் என்ற பகுதிக்கு சென்றார். அனைத்தையும் துறந்து அவரது மனைவியாகிய வைதர்பியும் அவரைத் தொடர்ந்தாள். அங்கு புண்ணிய நதிகளில் நீராடி, உள்ளும் புறமும் தூய்மை அடைந்தார். கிழங்கு, விதை, இலை, பூ, காய், வேர், புல் போன்றவற்றை உணவாகக் கொண்டு தவம் மேற்கொண்டார். எனவே, அவர் எலும்பும், தோலுமாக ஆகியிருந்தார்.

தவத்தின் மூலமாக, குளிர், வெப்பம், சுகம், துக்கம், பிடித்தது, பிடிக்காதது அனைத்தையும் சமமாக கருத கற்றுக்கொண்டார். யம, நியமங்களாலும், தவத்தாலும், அனைத்து களங்கங்களையும் எரித்து அழித்தார். தன்னை பிரம்மத்தில் நிறுத்தி, நூறு தேவ வருட காலங்களாக ஒரே இடத்தில் அசையாமல் நின்று, பகவான் வாசுதேவரிடம் தூய பக்தியை பெற்றார்.

'ஜீவாத்மா, ஒரு உடலில் மட்டும் செயல்படக்கூடியது. ஆனால், பரமாத்மாவோ எங்கும் பரவி நிலைத்து நிற்பது' என்று ஜீவாத்மாவையும், பரமாத்மாவையும் பிரித்தறியும் முழுமையான அறிவை மலையத்துவச மன்னர் பெற்றார். ஜீவாத்மாவாகிய தன் அருகில் பரமாத்மா அமர்ந்திருப்பதையும், பரமாத்மாவின் அருகில் தான் இருப்பதையும் உணர்ந்தார். இருவரும் ஒன்றாக இருந்ததால், விருப்பு வெறுப்பிற்கு இடமில்லாமல் போயிற்று.

தன்னுடைய கணவனையே எல்லாமாக ஏற்றுக்கொண்ட வைதர்பி, புலனீன்பங்களை விட்டவளாய் முற்றிலும் துறவு பூண்டு தன்னுடைய கணவனின் கொள்கைகளைப் பின்பற்றி அவருடைய சேவையில் ஈடுபட்டாள். எளிய ஆடைகளை அணிந்தவளாய், விரதத்தால் மெலிந்தவளாகக் காணப்பட்டாள். நிலையாக நகராமல் இருந்த தன் கணவனின் உயிர் பிரிந்ததை உணரும் வரை அவள் சேவை செய்தாள்.

கணவன் தன்னை தனியாக காட்டில் விட்டு சென்றதை உணர்ந்த அவள் மிகவும் துக்கத்திற்கு ஆளானாள், தொடர்ந்து கண்ணீர் விட்டு அழுது கதறினாள். கொழுந்து விட்டெரியும் சிதையில், தன் கணவனின் உடலை கிடத்திய அவள், தானும் தன் கணவனுடன் சிதையில் விழுந்து எரிய ஆயத்தமானாள்.

அந்த நேரத்தில், மன்னன் புரஞ்சனனின் மிகப்பழைய நண்பரான அந்தணர் ஒருவர் அங்கு வந்தார். அவளை இனிய வார்த்தைகளால் சாந்தப்படுத்தினார். "யார் நீ? யாருடைய மனைவி நீ? யாருடைய மகள் நீ? யார் இங்கு இறந்து கிடப்பது? இந்த இறந்த உடலுக்காக நீ அழுது புலம்புவது தெரிகிறது. என்னை நீ அறியவில்லையா? நான் உனது நித்திய நண்பன்" என்று வினவினார்.

"கடந்த காலத்தில் பலமுறை என்னை கலந்து ஆலோசித்திருக்கிறாய். எனதருமைத் தோழியே! உடனடியாக நீ என்னை அடையாளம் கண்டுகொள்ள முடியவில்லை என்றாலும், முன்பு உனக்கு உற்ற நண்பனாக இருந்தது நினைவுக்கு வரவில்லையா? என்னுடைய உறவைத் துறந்து நீ இந்த ஜட உலகை அனுபவிக்க ஆரம்பித்தாய். நாம் இருவரும் அன்னப்பறவைகள் போன்றவர்கள். மாணசரோவர் போன்ற ஒரே இதயத்தில் நாம் ஒன்றாக வசிக்கிறோம். ஆயிரக்கணக்கான வருடங்கள் நாம் சேர்ந்து வாழ்ந்திருந்தும், நம்முடைய சொந்த வீட்டில் இருந்து வெகுதொலைவில் உள்ளோம்", என்று பரமாத்மாவாகிய தன்னிடம் புரஞ்சனன் பலமுறை ஆலோசனை கேட்டதையும், இருவரும் சொந்த வீடான பகவான் கிருஷ்ணரின் லோகத்திலிருந்து தொலை தூரத்தில் ஜட உலகில் வாழ்வதையும் அந்தணராக உருவகப்படுத்தப்பட்ட பரமாத்மா நினைவு படுத்துகிறார்.

"எனதருமை தோழியே, இப்போதும் நீ என் பழைய தோழியே. என்னைவிட்டு விலகியதிலிருந்து நீ என்னை கண்டுகொள்ளாமல், என் வார்த்தைகளைப்பற்றி கவலைப்படாமல், பலவித ரூபங்களில் ஒரு பெண்ணால் உருவாக்கப்பட்ட இந்த ஜட உலகம் முழுவதும் பயணம் செய்து கொண்டிருக்கிறாய். நீ பயணம் செய்யும் இந்த உடலென்னும் நகரத்தில் ஐந்து தோட்டங்களும், ஒன்பது வாயில்களும், ஒரு காவலரும், மூன்று அறைகளும், ஆறு குடும்பங்களும், ஐந்து சேமிப்பு கிடங்குகளும். ஐந்து ஜட மூலங்களும், அதற்கு தலைவியாக ஒரு பெண்ணும் இருக்கிறார்கள்.

புலனின்பத்திற்கான ஐந்து பொருட்களே (பஞ்ச பூதங்கள்) ஐந்து தோட்டங்களாகும். உடலின் ஒன்பது துவாரங்களே ஒன்பது வாயில்களாகும். உயிர் காற்றே காவலராவார். நீர், நெருப்பு, மண் இவையே மூன்று அறைகளாகும். மனம் உட்பட ஐந்து புலன்களே ஆறு குடும்பங்களாகும். ஐந்து கர்மேந்திரியங்கள் ஐந்து சேமிப்பு கிடங்குகளாகும். பஞ்ச பூதங்கள் வாயிலாக இவை செயல்படுகின்றன. இந்த செயல்களுக்குப் பின்னால் ஆத்மா உள்ளது.

இத்தகைய உடலில் ஜட ஆசைகள் என்னும் பெண்ணுடன் நுழையும்போது நீ புலனின்பத்தில் ஆழ்ந்து போனாய். ஆன்மீக வாழ்க்கையை மறந்து போனாய். இதுவே உனது துன்பத்திற்கு காரணம்." என்று அந்தணராக உருவகப்படுத்தப்பட்ட பரமாத்மா கூறினார்.

"உண்மையில் நீ விதர்ப தேச மன்னனின் மகளும் அல்ல, இந்த மன்னன் மலையத்துவசன் உன் கணவனுமல்ல. ஒன்பது கதவுகள் கொண்ட இந்த உடலில் நீ சிறை பிடிக்கப்பட்டுள்ளாய். அவ்வளவே. சில சமயங்களில் நீ உன்னை ஆணாகவும், சில சமயங்களில் பெண்ணாகவும் நினைத்துக் கொள்கிறாய். மாயா சக்தியால் உருவாக்கப்பட்ட இந்த உடலே இதற்குக் காரணம். இந்த மாயா சக்தி என்னுடைய சக்தியே. உண்மையில் நீயும், நானும் தூய ஆன்மீக அடையாளங்களே. எனதருமை தோழியே, பரமாத்மாவாகிய நானும், ஜீவாத்மாவாகிய நீயும் குணத்தில் வேறுபட்டவர்கள் அல்ல. நாமிருவரும் ஆன்மீகமானவர்கள். இதை கருத்தில் கொள்வாயாக. கற்றறிந்த பண்டிதர்கள் நம்மிருவரில் குணத்தால் துளியும் வேறுபாடு காண்பதில்லை.

"இவ்வாறாக, இரு அன்னப்பறவைகளும் இதயத்தில் இணைந்து வாழ்கின்றன. முதல் பறவை மற்றொன்றால் அறிவுரை கூறப்படும்போது, முதல் பறவை தன் சுய பூர்வீக நிலையில் நிலைக்கிறது. ஜடக்கவர்ச்சியால் இழக்கப்பட்ட கிருஷ்ண உணர்வை மீண்டும் அந்த பறவை பெறுகிறது". ஜீவாத்மாவாகிய புரஞ்சனன் இன்ப துன்பங்களுக்கு ஆளாவதையும், தன்னுடைய அறிவுரையை ஏற்கும்போது சுய நிலையான கிருஷ்ணரின் சேவக நிலையை அடைகிறது என்றும் பரமாத்மாவாகிய அந்தணர் எடுத்துரைக்கின்றார்.

முண்டக உபநிஷத் (3.1.2) மற்றும் ஷ்வேதாஷ்வதர உபநிஷத் (4.7) இரண்டிலும் இக்கருத்து உறுதிப் படுத்தப்படுகிறது.

"இரு பறவைகளும் ஒரே மரத்தில் இருப்பினும், உண்ணும் பறவை உண்டு களிப்பதால், கவலையாலும், ஏக்கத்தாலும் பீடிக்கப்பட்டுள்ளது. ஆயினும் ஏதேனும் ஒரு வகையில் தன் தோழனான பரமாத்மாவை நோக்கி முகம் திருப்பி அவரது பெருமையை அறிந்து கொண்டால், துன்பமும் அந்த பறவை அக்கணமே தன்னுடைய கவலைகள் அனைத்திலுமிருந்து விடுபடுகிறது".

இவ்வாறாக ஜட உலகில் நிலை தடுமாறும் ஜீவாத்மாவிற்கு பிறவி தோறும் உற்ற நண்பனாக உடன் வந்து "ஜீவாத்மாவின் சுயரூபம் நித்ய தாசன்" என்ற கிருஷ்ண உணர்வை பெற பரமாத்மா வழிகாட்டி அழைத்து செல்வதை இந்த வரலாறு விளக்குகிறது.

அத்தியாயம் 14 (குண திரய விபாக யோகம்)

14.26 - மாம் ச யோ (அ)வ்யபி சாரேண

மாம் ச யோ (அ)வ்யபி சாரேண
பக்தி-யோகேன ஸேவதே
ஸ குணான் ஸமதீத்யைதான்
ப்ரஹ்ம-பூயாய கல்பதே

மொழி பெயர்ப்பு

மாம் - என்னிடம்; ச - மேலும்; ய: - எவனொருவன்; அவ்யபிசாரேண - தவறின்றி; பக்தி-யோகேன - பக்தித்தொண்டால்; ஸேவதே - தொண்டு புரிகின்றானோ; ஸ - அவன்; குணான் - ஜட இயற்கைக்குணங்களை; ஸமதீத்ய - கடந்து; ஏதான் - இவையெல்லாம்; ப்ரஹ்ம-பூதாய - பிரம்மன் நிலைக்கு உயர்த்தப்படுகிறான்; கல்பதே - ஆகின்றான்

பொருள்

எந்த சூழ்நிலையிலும் தவறாமல், எனது பூரண பக்தித்தொண்டில் ஈடுபடுபவன், ஜட இயற்கையின் குணங்களை உடனடியாகக் கடந்து, பிரம்மன் நிலைக்கு வந்தடைகிறான்.

விளக்கவுரை

அர்ஜுனன் பகவத்கீதை: 14.21-வது சுலோகத்தில் மூன்று கேள்விகளை பகவான் கிருஷ்ணரிடம் கேட்கிறார். அவை: முக்குணங்களை கடந்தவனை அறிவதற்கான அறிகுறிகள் யாவை? அவனது நடத்தைகள் யாவை? இயற்கை குணங்களிலிருந்து அவன் உயர்வு பெறுவது எவ்வாறு? என்பன. இந்த சுலோகத்தில் மூன்றாவது கேள்வியான இயற்கை குணங்களிலிருந்து விடுபடுவது எவ்வாறு? என்ற கேள்விக்கு பகவான் பதிலளிக்கிறார்.

பகவத்கீதையில் பகவான் ஐந்து முக்கியமான அம்சங்களை பரவலாக கூறுகிறார். ஆத்மா, பரமாத்மா, ஜட இயற்கை அல்லது ப்ரக்ருதி, காலம், கர்மா என்பன அவையாகும். இதில் ஜட இயற்கை, சத்வ, ரஜோ, தமோ குணங்களால் செயல்படுகிறது. இந்த முக்குணங்களில் இருப்பவர்களின் செயல்பாடுகள் 14 -வது அத்தியாயம் முழுவதும் விளக்கப்பட்டுள்ளன. நம் அன்றாட வாழ்க்கையில் இந்த குணங்களால் கட்டுண்டு செயல்களை செய்கிறோம். சத்வ குணத்தில் செயல்படுபவர்கள் மரணத்திற்குப் பிறகு உயர்ந்த லோகங்களுக்கு செல்கின்றனர். தீவிர குணமாகிய ரஜோ குணத்தில் செயல்படுபவர்கள் இந்த லோகத்திலேயே மாறி மாறி பிறக்கின்றனர். அறியாமை மிகுந்த தமோ குணத்தில் செயல்படுபவர்கள்

கீழ் லோகங்களுக்கு செல்வர். அந்தந்த குணத்தின் செயல்களுக்கு ஏற்ப வினைகளை அனுபவிப்பார்.

முக்குணங்களைக் கடந்தவர் இரட்டிப்பு தன்மையிலிருந்து விடுபட்டவராக இருப்பார். இன்பம்-துன்பம், மானம்-அவமானம், குளிர்-வெப்பம், வெற்றி - தோல்வி போன்ற இரட்டிப்புத்தன்மைகளை சமமாகப் பார்ப்பார். இக்கருத்தினை பகவான் பகவத்கீதை 2.14 லும் குறிப்பிடுகிறார்.

மாத்ரா-ஸ்பர்ஷாஸ் து கௌந்தேய

ஷீதோஷ்ன-ஸூக-து: க-தா:

ஆகமா பாயினோ (அ)நித்யாஸ்

தாம்ஸ் திதி கூஷ்வ பாரத

"குந்தியின் மகனே, இன்பதுன்பங்களின் நிலையற்ற தோற்றமும் காலப்போக்கில் ஏற்படும் அவற்றின் மறைவும், கோடையும் குளிரும் பருவ காலத்தில் தோன்றி மறைவதைப் போன்றதாகும். புலன்களின் உணர்வாலேயே அவை எழுகின்றன. எனவே, பரத குலத்தோற்றலே, இவற்றால் பாதிக்கப்படாமல், பொறுத்துக்கொள்ள கற்றுக்கொள்" என்கிறார் பகவான்.

ரஜோ குணத்தில் இருப்பவர்களும், தமோ குணத்தில் இருப்பவர்களும் இந்த இரட்டிப்புத் தன்மையை பொறுத்துக்கொள்ள இயலாது. பெரும் பாதிப்புக்கு உள்ளாவார்கள். சத்வ குணத்தில் இருப்பவர்கள் சற்று பாதிப்படைந்தாலும் சமாதானப்படுத்திக் கொள்வார்கள். ஆனால், முக்குணங்களையும் கடந்த தூய பக்தர்கள் களங்கமில்லாமல் பக்தி செய்வதால், அவர்களுக்கு இந்த இரட்டிப்புத் தன்மையை கடப்பது சாத்தியமாகின்றது. களங்கமின்றி, கலப்படமின்றி பக்தி செய்பவர்கள், ஜட இயற்கையின் முக்குணங்களை எளிதாக, உடனடியாக கடந்து பிரம்மன் நிலைக்கு வந்து விடுகிறார்கள். இரண்டு நிலைகள் உள்ளன.

1. ஜீவ பூதநிலை:

இந்த நிலை முக்குணங்களுக்கு உட்பட்டது. நம்மை இந்த உடலோடு அடையாளப்படுத்திக்கொண்டு, பற்றுதலை வளர்த்துக்கொள்வது. ஜீவ பூத நிலையில் இருப்பவர்கள் பேராசை, பற்றுதல், புலனினப்பங்களில் அதிக ஈடுபாடு போன்ற தளத்தில் செயல்படுவதால், முக்குணங்களை கடக்க இயலாது.

2. பிரம்ம பூத நிலை:

பூரணமான பக்தி தொண்டு செய்பவர்களின் நிலை, பிரம்ம பூத நிலை எனப்படும். இவர்கள் இரட்டிப்பு தன்மையில் இருந்து விடுபட்டவர்கள். ஆரம்பநிலை பக்தர்களிடையே பௌதீக ஆசைகள் இருக்கத்தான் செய்யும். இந்த அனர்த்தங்களை விட வேண்டுமானால், ஆன்மீகப்பாதைக்கு முயற்சி செய்ய வேண்டும். ஆன்மீகப்பயிற்சியாலும்,

முயற்சியாலும் அது சாத்தியமாகும். 'அப்யாஷேன வைராக்யேன ' என்கிறார் பகவான்.

ஐடப்பற்றினை விட வேண்டுமானால், பகவானிடம் கொள்ளும் பக்தியை வளர்த்துக்கொள்ள வேண்டும். அதற்கு முந்தைய ஆச்சாரியார்களின் அடிச்சுவட்டைப் பின்பற்ற வேண்டும். தூய்மையான ஆச்சாரியார்கள் முக்குணங்களைக் கடந்தவர்கள். இந்த உயர்ந்த மகாத்மாக்களின் அடிச்சுவட்டை பின்பற்றும் போது நாமும் முக்குணங்களிலிருந்து விடுபட்டு உயர்ந்த நிலையை அடைய முடியும்.

14.27 - ப்ரஹ்மணோ ஹி ப்ரதிஷ்டாஹம்

ப்ரஹ்மணோ ஹி ப்ரதிஷ்டாஹம்
அம்ருதஸ்யாவ்ய யஸ்ய ச
ஷாஷ் வதஸ்ய ச தர்மஸ்ய
ஸுகஸ்யைகாந்திகஸ்ய ச

மொழி பெயர்ப்பு

ப்ரஹ்மண - அருவ பிரம்மஜோதியின் ; **ஹி** - நிச்சயமாக; **ப்ரதிஷ்டா** - ஆதாரம்; **அஹம்** - நானே; **அம்ருதஸ்ய** - மரணமற்ற; **அவ்யஸ்ய** - அழிவற்ற; **ச** - மேலும்; **ஷாஷ் -வதஸ்ய** - நித்தியமான; **ச**- கூட; **தர்மஸ்ய** - தர்மத்தின்; **ஸுகஸ்ய** - இன்பத்தின்; **ஐகாந்தி கஸ்ய** - இறுதி; **ச** - மேலும்

பொருள்

மேலும், மரணமற்றதும், அழிவற்றதும், நித்தியமானதும், இறுதி இன்பத்தின் தர்மமுமான அருவ பிரம்மத்தின் ஆதாரம் நானே.

விளக்கவுரை

உலகில் நான்கு விதமாக மனிதர்கள், பகவானை அறியவும், அடையவும் முயற்சி செய்கின்றனர். ஒரு கர்மயோகி தான் செய்யும் செயல்களை பற்றின்றி செய்து, பகவானுக்கு அர்ப்பணித்து பகவானை அடைய முயற்சி செய்கிறான். ஒரு ஞான யோகி, சாஸ்திரங்களைக் கற்று பகவான் யார்? ஜீவன்கள் யார்? ப்ரக்ருதி என்றால் என்ன? எவ்வாறு சிருஷ்டி நடக்கிறது? என்பன போன்ற கேள்விகளுக்கு விடைதேட முயற்சிக்கிறான். ஒரு அஷ்டாங்கயோகி ஜீவாத்மாக்களின் இதயத்தில் பரமாத்மாவாக வீற்றிருக்கும் பகவானை தியானிக்கிறார். ஒரு பக்தியோகி பகவானை, முழுமுதற்கடவுளாக, அவரது நாம, ரூப, குண, லீலை விஷயங்களை உருவ நிலையில் வழிபடுகிறான்.

அருவ வாதிகளும், ஞானிகளும் பகவானை பிரம்மமாக, பிரம்ம ஜோதியாக, குணமற்ற அரூபமாக வழிபடுபவர்கள். இதில் இரண்டு பிரிவுகள் உண்டு - (1) பிரம்ம வாதிகள், (2) மாயாவாதிகள். பகவானின் ரூபத்தை இவர்கள்

ஏற்றுக்கொள்ள மாட்டார்கள். இவர்கள் பிரம்மமே சத்தியம் என்றும், மனித சரீரம் எடுத்துவிட்டால், அதை பிரம்மத்தில் கலந்துவிட வேண்டும் என்றும் கூறுவார்கள். இதை வைஷ்ணவ ஆச்சாரியார்கள் வன்மையாக கண்டிக்கின்றனர். ஒரு ஜீவன் பிரம்மத்தில் கலப்பதை ஆத்ம தற்கொலை என்றும் அது ஜீவனின் நித்திய குணம் அல்ல என்றும் வைஷ்ணவ ஆச்சாரியார்கள் கூறுகின்றனர்.

"பிரம்ம அங்க காந்தி தான்ர நிர்விஷேஷ பிரகாஷே
சூரிய யேன சரம் சக்ஷே ஜியோதிர் மய பாஷே"
- (ஸ்ரீசைதன்ய சரிதாம்ருதம் - மத்ய 20.159)

"சூரியனின் அங்கத்திலிருந்து எவ்வாறு வெளிச்சம் (எண்ணற்ற ஒளிக்கதிர்கள்) வருகிறதோ அதே போல் பகவானின் அங்கத்திலிருந்து வரும் தேதஸ்(ஆன்மீக வெளிச்சம்) தான் பிரம்மம். எனவே பகவானே பிரம்மத்தின் மூலம்."

பிரம்மத்தைப் பற்றி பகவான் கிருஷ்ணர் மிகத்தெளிவாக பகவத் கீதையில் குறிப்பிடுகிறார். "அஹம் ப்ரம்மாஸ்மி" -- "பிரம்மத்திற்கு ஆதாரம் (மூலம்) நானே"

எனவே, அருவ பிரம்மத்தின் ஆதாரமும் பகவானே! எவ்வாறு சூரியனின் சூரிய ஒளி இல்லையோ, அதுபோல, பகவான் இன்றி பிரம்மம் தனித்து இருக்க முடியாது. பகவானே பரப்பிரம்மம். பரப்பிரம்மம் என்றால் பிரம்மத்துக்கும் அப்பால் உள்ளவர் என்று பொருள். அதுவே சுயம் பகவான் ஸ்ரீகிருஷ்ணர். அவரது அங்க காந்தியே பிரம்மம். சுயம் பகவான் ஸ்ரீகிருஷ்ணர் நம்மால் அறிய முடியாத ஆன்மீக உருவத்தில் உள்ளார். ஆனால் அவரது அங்க காந்தியான பிரம்மத்துக்கு உருவமோ குணங்களோ ஒன்றும் கிடையாது.

ஜீவன்கள் அனைவரும் பகவானின் ஜீவ-சக்தியிலிருந்து தோன்றியவர்கள். பிரம்மத்திலிருந்து தோன்றியவர்கள் அல்ல. பகவானுக்கு 3 விதமான சக்திகள் உண்டு: (1) அந்தரங்க சக்தி - எண்ணற்ற அவதாரங்கள் இந்த சக்தியிலிருந்து வருகின்றன. (2) பஹிரங்க சக்தி - இதுவே பிரக்ருதி என்று அழைக்கப்படுகிறது. அனைத்து ஜட உலகங்களின் மூலம். (3) ஜீவ சக்தி - எண்ணற்ற ஜீவன்கள் பகவானின் ஜீவ சக்தியிலிருந்து தோன்றுகின்றன.

எனவே உண்மையில் ஜீவன்கள் பிரம்மம் அல்ல. பகவானின் சக்தியின் மிகச்சிறிய அம்சம் (அணு ஆத்மா) ஆனால், பகவானோ விபுராத்தமா (அளவிடமுடியாத பரம இறைவன்). ஜீவன் பிரம்மத்தில் ஐக்கியமடைவதை ஒரு பச்சைக்கிளி பச்சை நிறமான காட்டினுள் சென்று மறைவது போன்றது. ஆனால் உண்மையில் கிளி வேறு பச்சை நிறமான காடு வேறு.

ஆனால் மாயாவாதிகள் பரம உண்மையை மறைத்து, பகவானே பிரம்மத்திலிருந்து தோன்றியதாகவும் அதேபோல் ஜீவன்களும் மாயையினால் பிரம்மத்திலிருந்து தோன்றியதாகவும் கூறுகின்றனர்!

ஸ்ரீகிருஷ்ணரின் ஜீவ சக்தியிலிருந்து தோன்றிய அனைத்து ஜீவன்களும் ஸ்ரீகிருஷ்ணரின் அம்சம்(கீதை: 15.7):

மமை வாம் ஷோ ஜீவ லோகே
ஜீவ- பூத: ஸநாதன:

"மாயையில் கட்டுண்ட நிலையில் இருக்கும் ஜீவாத்மாக்கள் அனைவரும் உண்மையில் என் நித்தியமான அம்சங்களாவர்." என்று பகவான் குறிப்பிடுகிறார்.

அருவ வாதிகள் எனப்படும் மாயாவாதிகளும், ஞானிகளும் பிரம்ம ஜோதியில் இரண்டறக் கலக்க, இந்த ஜடவுலகங்கள் அனைத்தும் பொய் (நேதி, நேதி) எனக்கூறி காட்டுக்கு சென்று தவமியற்றுகின்றனர். இவர்கள் உடலை விட்டதும் பிரம்ம ஜோதியில் சேருவதாக கூறுகின்றனர். 'இது சாயுஜ்ய முக்தி' எனப்படுகிறது. இந்த சாயுஜ்ய முக்தியைப்பெற அருவவாதிகள் இத்தனை கஷ்டப்பட வேண்டியதில்லை. பகவானால் வதம் செய்யப்படும் அசுரர்களுக்குக்கூட இந்த முக்தி எளிதாக கிடைக்கிறது. சிசுபாலன் கொல்லப்படும்போது அவரது ஆத்மா பகவானின் பிரம்மத்தில் சேர்ந்ததை நாம் மகாபாரதம் வாயிலாக அறிகிறோம். பகவானின் பகைவர்களுக்கே அத்தகைய முக்தி கிடைக்கும்போது, பகவானுக்கு நித்தியமாக சேவை செய்யும் பக்தர்களுக்கு எத்தகைய முக்தி கிடைக்கும் என நாம் நினைத்துப்பார்க்க வேண்டும்!

ஐந்து வகையான முக்திகள் உள்ளன:

1. சாயுஜ்ய முக்தி -- பகவானின் பிரம்ம ஜோதியில் புகுதல்
2. சாலோக்ய முக்தி -- பகவானின் லோகத்தில் வசித்தல்
3. சாருப்ய முக்தி-- பகவானின் ரூபத்தில் வைகுண்டத்தில் இருத்தல்
4. சாம்ப்ய முக்தி -- பகவான் பக்கத்திலிருந்து சேவை செய்தல்
5. சார்ஷ்டி முக்தி --பகவானின் ஐஸ்வர்யங்களை அடைதல்

பிரம்மத்தில் பகவானுடனான அன்புப் பரிமாற்றம் எதுவுமே கிடையாது. பேரானந்தம் கிடையாது. எனவே, தூய கிருஷ்ண பக்தர்கள் சாயுஜ்ய முக்தியை விரும்புவதில்லை. பிரம்மத்தில் கலக்கவைக்கும் சாயுஜ்ய முக்தி உண்மையில் ஆத்ம தற்கொலையே.

பிரம்மாவின் நான்கு குமாரர்களும் பிரம்மவாதியாக இருந்தார்கள். பகவானின் அருவ தோற்றத்தை வழிபடுபவர்களாக இருந்தார்கள். ஒருமுறை பல்வேறு கிரகங்களை சுற்றி வரும்போது, பகவானின்

லோகத்திலிருந்து, பகவானின் திருப்பாதத்திலுள்ள திருத்துழாயின் (துளசியின்) நறுமணத்தை நுகர்ந்தார்கள். பக்தி மகாராணியான துளசி தேவியின் நறுமணத்தை நுகர்ந்ததால், நான்கு குமாரர்களும் பக்தனானார்கள்.

பஹுனாம் ஜன்மனாம் அந்தே ஜ்ஞானவான் மாம் ப்ரபத்யதே
வாஸுதேவ ஸர்வம் இதி ஸ மகாத்மா ஸு தூர் லப: - (பகவத்கீதை:7.19)

"பற்பல பிறவிகளுக்குப்பின், உண்மையான அறிவுடையவன், எல்லா காரணங்களுக்கும் காரணமாக, எல்லாமாக என்னை அறிந்து, என்னிடம் சரணடைகிறான். அத்தகைய ஆத்மா மிகவும் அரிதானவன்."

எனவே, ஒரு ஞானிக்கு பகவானை அறிந்துகொள்ள பல ஜென்மங்கள் ஆகின்றது. கர்ம யோகியாக இருந்தாலும் சரி, ஞான யோகியாக இருந்தாலும் சரி, அஷ்டாங்க யோகியாக இருந்தாலும் சரி, ஒரு தூய பக்தரின் கருணையோ பக்தியோ இல்லையெனில், அவர்கள் விரும்பும் முக்தியையும் கூட அவர்களால் அடைய முடியாது.

அருவ வாதியாக இருந்த சர்வ பெளம பட்டாச்சாரியார், சைதன்ய மகாபிரபுவின் அடைக்கலத்தால், பகவானை முழுமுதற்கடவுளாக ஏற்றுக்கொண்டு, பகவானின் பக்தனாக மாறினார். ஜெகன்னாதபுரியில் இருந்த சைதன்ய மகாபிரபுவிற்கு சர்வ பெளம பட்டாச்சாரியார் ஏழு நாட்கள் தொடர்ச்சியாக வேதாந்த தத்துவத்தை போதித்தார். ஏழு நாட்களும் பேசாமல் மகாபிரபு கேட்டுக்கொண்டிருந்தார். ஏழாவது நாள் சர்வ பெளம பட்டாச்சாரியார், 'ஏழு நாட்கள் பேசிக்கொண்டிருந்தேனே, புரிந்ததா? சந்தேகம் இல்லையா?' என்று கேட்டார்.

அதற்கு மகாபிரபு, "எனக்கு வேதாந்த சூத்திரம் புரிந்தது. ஆனால், உங்கள் விளக்கம் தான் புரியவில்லை." என்றார். 'உண்மையை மறைத்துக்கூறுகிறீர்கள்!' எனக்கூறி, பகவானின் நாம, ரூப, லீலைகள் பற்றி ஸ்ரீமத் பாகவதத்தில் விளக்கப்பட்டுள்ளதைக்கூறினார். பிரம்மவாதியாக இருந்த சர்வ பெளம பட்டாச்சாரியார் பகவானின் பக்தரானார். சைதன்ய மகாபிரபு தானே முழுமுதற் கடவுள் என்பதை அவருக்கு சத்பஜ அவதாரத்தில் தரிசனமும் கொடுத்து அருள் புரிந்தார்.

அத்தியாயம் 15 (புருஷோத்தம யோகம்)

15.1 - ஊர்த்வ-மூலம் அத:- ஷாகம்

ஸ்ரீ -பகவான் உவாச
ஊர்த்வ-மூலம் அத:- ஷாகம்
அஷ்வத்தம் ப்ராஹூர் அவ்யயம்
சந்தாம்ஸி யஸ்ய பர்ணானி
யஸ் தம் வேத ஸ வேத-வித்

மொழி பெயர்ப்பு

ஸ்ரீ பகவான் உவாச - புருஷோத்தமரான முழுமுதற் கடவுள் கூறினார்; ஊர்த்வ-மூலம் - மேலே வேர்களுடன்; அத: - கீழ்நோக்கிய; ஷாகம் - கிளைகள்; அஷ்வத்தம் - அரச மரம்; ப்ராஹூ - கூறப்படுகிறது; அவ்யயம் - நித்தியமான; ச -ந்தாம்ஸி - வேத பதங்கள்; யஸ்ய - அதன்; பர்ணானி - இலைகள்; ய - எவனொருவன்; தம் - அதை; வேத - அறிகின்றானோ; ஸ - அவன்; வேத-வித் - வேதங்களை அறிந்தவன்

பொருள்

புருஷோத்தமரான முழுமுதற்கடவுள் கூறினார்: "மேல்நோக்கிய வேர்களையும் கீழ்நோக்கிய கிளைகளையும், வேத பதங்களை இலைகளாகவும் கொண்ட ஒரு அரச மரம் உள்ளது என்று கூறப்படுகிறது. இம்மரத்தை அறிந்தவன் வேதத்தை அறிந்தவன்."

விளக்கவுரை

இந்த அத்தியாயம் புருஷோத்தம யோகத்தைப் பற்றியது. பகவான் கிருஷ்ணரே புருஷோத்தமர் என்பதை நிலைநாட்டும் அத்தியாயம் இது. யாராவது உடலை விடும்போது (மரணம் சம்பவிக்கும்போது) இந்த அத்தியாயத்தை பாராயணம் செய்வார்கள். ஒரு தலைகீழான அரச மரத்துடன் இந்த அத்தியாயம் தொடங்குகிறது. இயற்கைக்கு மாறாக, வேர்கள் மேலே இருப்பது போலவும், கிளைகள் கீழே இருப்பது போலவும் ஒரு மரத்தை பகவான் இந்த சுலோகத்தில் குறிப்பிடுகிறார்.

இதைப்பற்றி ஸ்ரீல பிரபுபாதர் விளக்கும்போது, இந்த மாதிரியான காட்சிகளை ஏரி, குளம் போன்ற நீர்த்தேக்கங்களில் அருகில் காணலாம். கரையில் இருக்கும் உண்மையான மரம் ஆன்மீக லோகத்திற்கும், நீரில் தெரியும் உண்மையான மரத்தின் பிம்பம், பௌதீகலோகத்திற்கும் ஒப்பிடப்படுகிறது. ஆன்மீகலோகம் உண்மையானது, அதன் தலைகீழாக திரிந்த பிம்பமான பௌதீகலோகம் மாயையிலானது.

இம்மரத்தின் உண்மை உருவம் இவ்வுலகில் காணப்படுவதல்ல. அது ஆன்மீகலோகத்தில் உள்ளது. பௌதீக உலகம் என்னும் தலைகீழ் அரச மரத்தின் வேர்கள் பிரம்மலோகம் வரை மேல்நோக்கி வளர்கின்றது. பிரம்மலோகம் வரை பௌதீக லோகமேயாகும். மூலவேர், பிரம்மலோகத்தில் உள்ளது. உப வேர்கள் மாண்ட லோகங்களில் உள்ளன. மேல் கிளைகள் தேவர்களையும், கீழ் கிளைகள் மனிதர்கள், விலங்குகள் போன்ற உயிர்வாழிகளையும் குறிக்கின்றன. உப கிளைகள் புலனீன்ப விஷயங்களாகும். கிளைகளின் நுனி புலன்களாகும். இலைகள் வேத மந்திரங்களாகும். மொட்டு, பூ, காய், பழங்கள் - தர்மம், அர்த்தம், காமம், மோட்சம் ஆகியவற்றைக் குறிக்கிறது, இம்மரம் முக்குணங்களால் வளப்படுத்தப்படுகிறது.

ஜட உலகம் என்னும் தலைகீழ் மரம் முடிவற்றது. பலன் நோக்கு செயல்களில் ஈடுபட்டிருப்பவன், குரங்கு, பறவைகள் போல, ஒரு கிளையிலிருந்து இன்னொரு கிளைக்கு தாவிக்கொண்டே இருக்கிறான். பல்வேறு வகையான சரீரங்களை எடுக்கிறான். புண்ணிய கர்மங்களை செய்து உயர் லோகங்களுக்கு செல்கிறான். பாவ கர்மங்கள் செய்து கீழுலகங்களுக்கு செல்கிறான். மீண்டும் இந்த பூவுலகிற்கு வந்து தனது கர்மத்தினை தொடர்கிறான்.

இம்மரத்தின் உண்மை உருவம் இவ்வுலகில் காணப்படக்கூடியதல்ல. 'எங்கே தொடங்குகிறது? எங்கே முடிகிறது? அதன் அஸ்திவாரம் எங்கே இருக்கிறது?' என்பதை யாராலும் புரிந்து கொள்ள முடியாது. ஆனால், பலமாக வேரூன்றியுள்ள இந்த மரத்தை பற்றின்மை என்னும் ஆயுதத்தால் வெட்டி சாய்க்க வேண்டும். அதன் பின்னர் எங்கே செல்வதால் மீண்டும் திரும்பி வருவதில்லையோ, அந்த இடத்தை நாடி, யாரிடமிருந்து எல்லாம் தொடங்குகின்றதோ, யாரிடமிருந்து எல்லாம் விரிவடைகின்றதோ, அந்த பரம புருஷரான ஸ்ரீகிருஷ்ண பகவானிடம் சரணடைய வேண்டும்.

எனவே, அங்கீகரிக்கப்பட்ட ஆன்மீக குருவை அணுகி, அங்கீகரிக்கப்பட்ட சாஸ்திரங்களை அடிப்படையாகக்கொண்ட ஆன்மீக ஞானத்தை வளர்த்து, பற்றின்மையைக் கற்க வேண்டும். பின் எங்கு செல்வதால், இந்த பொய்யான பிம்ப மரத்திற்கு ஒருபோதும் திரும்பி வருவதில்லையோ, அந்த இடத்திற்கு செல்ல வேண்டும். அந்த ஆன்மீக உலகம் நித்தியமானது, ஆனந்தமானது. பகவானுடனான நித்தியமான ஆனந்தம் அங்கே இருக்கும்.

15.6 - ந தத் பாஸயதே ஸூர்யோ

ந தத் பாஸயதே ஸூர்யோ
ந ஷஷாங்கோ ந பாவக:
யத் கத்வா ந நிவர்தந்தே
தத் தாம பரமம் மம

மொழிபெயர்ப்பு

ந - இல்லை; தத் -அந்த ; பாஸயதே - பிரகாசப்படுத்துவது ; ஸூர்ய: - சூரியன்; ந - இல்லை ; ஷஷாங்கோ - சந்திரன்; ந - இல்லை ; பாவக: - நெருப்பு, மின்சாரம்; யத் - எங்கே ;கத்வா - சென்றபின்; ந - ஒருபோதும் இல்லை; நிவர்தந்தே - அவர்கள் திரும்பி வருவது; தத் தாம - அந்த இருப்பிடம்; பரமம் - பரமம்; மாம - எனது

பொருள்

எனது அந்த பரம வாசஸ்தலம் சூரியனாலோ, சந்திரனாலோ, நெருப்பினாலோ, மின்சாரத்தினாலோ ஒளியூட்டப்படுவது இல்லை. அதனை அடைபவர்கள் ஒருபோதும் இந்த ஐட உலகிற்கு திரும்புவதில்லை

விளக்கவுரை

பகவான் கிருஷ்ணரின் இருப்பிடமான கோலோக விருந்தாவனம் இந்த சுலோகத்தில் விவரிக்கப்படுகிறது. எல்லா கிரகங்களின் உன்னத உரிமையாளர் பகவானே என்பதால் அவரது படைப்பிலுள்ள அனைத்து கிரகங்களும் அவரது சாம்ராஜ்யத்தை சேர்ந்ததே. ஆயினும், அவருக்கென்று தனியான வாசஸ்தலமும் உள்ளது. அது நாம் வசிக்கும் பிரபஞ்சத்திலிருந்து முற்றிலும் வேறுபட்டது. இந்த வாசஸ்தலம், பரமம், பரந்தாமம் என்று அழைக்கப்படுகின்றன. அதாவது உன்னத இருப்பிடம்.

இந்த உலகிலும், வாழ்க்கைத்தரம் உயர்ந்த நாடுகளையும், வாழ்க்கைத்தரம் குறைந்த நாடுகளையும் நாம் காண்கிறோம். அதேபோல, இந்த பிரபஞ்சத்தில் ஏராளமான கிரகங்கள் உள்ளன. அவற்றிலும் சில மேன்மையானதாகவும், சில தாழ்வானதாகவும் கருதப்படுகின்றன. எப்படி இருந்தாலும், புற சக்தியின் ஆளுகைக்கு உட்பட்ட எல்லா கிரகங்களும் பௌதீக இயற்கையை சார்ந்திருப்பதால், அவை இயங்குவதற்கு சூரிய ஒளியும், நெருப்பின் ஒளியும் தேவைப்படுகிறது. பௌதீக பிரபஞ்சம் இருளை சார்ந்திருக்கிறது. ஆனால், இந்த பகுதிக்கு அப்பால் ஒரு ஆன்மீக உலகம் உள்ளது. அது கடவுளின் உன்னத ஆணைப்படி இயங்குகிறது என்று வர்ணிக்கப்படுகின்றது. அந்த உலகம் உபநிஷத்களில் இவ்வாறு வர்ணிக்கப்படுகிறது.

"அங்கு சூரியனோ, சந்திரனோ, நட்சத்திரங்களோ தேவையில்லை. அந்த இருப்பிடம் மின்சாரத்தாலோ, நெருப்பு ஒளியாலோ

வெளிச்சமாக்கப்படவில்லை. அந்த ஆன்மீக ஒளியின் பிரதிபலிப்பால் பௌதீகப் பிரபஞ்சங்கள் எல்லாம் ஒளி பெறுகின்றன. அந்த உயர்ந்த இயற்கை எப்போதும் சுயப் பிரகாசமானதால், அடர்ந்த இருட்டிலும் நாம் ஒருவகையான ஒளி மிளிர்வதை உணரலாம்"

'ஹரி வம்சம்' என்ற நூலில் ஆன்மீக இயற்கையை உன்னதமான பகவான் தானே விவரிக்கின்றார்.

"அருவ பிரம்மத்தின் கண்கவர் பிரகாசத்தால் பௌதீக, மற்றும் ஆன்மீக இருப்புகளெல்லாம் ஒளி பெறுகின்றன. ஓ, பாரதமே, இந்த பிரம்மம் ஒளி என் உடலின் பிரகாசம் என்பதை நீ உணர வேண்டும்".

பகவான் கிருஷ்ணரின் உன்னத இருப்பிடம் பற்றி "பிரம்ம சம்கிதை" யும் விளக்குகிறது.

கோலாக- நாம்னி நிஜ - தாம்னி தலே ச தஸ்ய
தேவீ- மஹேச- ஹரி தாமஸு தேஸு தே ஸு
தே தே ப்ரபாவ - நிசயா - விஹிதாச் ச யேன
கோவிந்தம்- ஆதி- புருஷம் தம் அஹம் பஜாமி

"தேவி தாமம் என்ற இருப்பிடம் அனைத்து உலகங்களிலும் மிக மிக தாழ்மையான உலகம், அதற்கும் சற்று மேலாக மஹேச தாமம் என்ற சிவலோகம், அதற்கு மேலாக ஹரி தாமம் என்ற வைகுண்டலோகம். எல்லாவற்றிற்கும் சிகரமாய், கோலோகம். பகவான் கிருஷ்ணரின் வசிப்பிடம் இது. படிப்படியான உலகங்களை உரிய ஆளுநர்களுக்கு வழங்கிய ஆதி புருஷராகிய கேசவனை நான் வணங்குகிறேன்".

இந்த கோலோகத்தை பௌதீகப்பொருட்களாலான, விண்வெளிக் கப்பல்களால் சென்றடையலாம் என எண்ணக்கூடாது. ஆனால், பகவான் கிருஷ்ணரின் ஆன்மீக லோகத்தை சென்றடைபவன் என்றென்றும் நித்தியமான ஆனந்தத்தை தங்கு தடையின்றி அனுபவிக்கிறான் என்பதை நாம் அறிகிறோம்.

பௌதீக உலகில் எல்லாம் ஜடப்பொருள்களால் ஆனவை. ஆகவே, அவையெல்லாம் நகல்களே. பொருட்களின் உண்மைநிலை ஆன்மீக உலகில் உள்ளது. அதை பகவான் கிருஷ்ணர் பகவத்கீதையில் (பகவத்கீதை: 8.20) குறிப்பிடுகிறார்.

"தோன்றி மறையும் இந்த ஜடத்திற்கும் மேல் உன்னதமானதும், அழிவற்றதுமான மற்றொரு இயற்கை உண்டு. அது பரமமானது. அழிவடையாதது. இந்த அகிலமெல்லாம் அழிவடையும்போதும், அப்பகுதி அழியாமலிருக்கும்".

அத்தகு உன்னத லோகத்தை அடையுமாறு பகவான் நம்மை அழைக்கிறார். அங்கு செல்வதற்கு ஒரே வழி பக்தித்தொண்டு மட்டுமேயாகும். கட்டுண்ட ஆத்மாக்களை விடுவிக்க பகவான், தன்னுடைய கருணையை வழங்குகிறார். அதை நாம் பயன்படுத்திக் கொள்ள வேண்டும்.

பகவானின் இருப்பிடமும், தலைமை செயலகமும், நிரந்தரமாக லீலை புரியும் இடமும் ஆன உன்னத வாசஸ்தலம் பற்றி பிரம்ம சம்ஹிதையில் பிரம்மா விவரிக்கின்றார் (பிரம்ம சம்ஹிதை-5.29):

சிந்தாமணி- ப்ரகர- ஸத்மஸு கல்பவ்ருக்ஷ
 லக்ஷ்வரதேஷு ஸூரபிர் அபிபாலயந்தம்
 லக்ஷ்மீ- சஹஸ்ர- சத- ஸம்ப்ரம- ஸேவ்யமானம்
 கோவிந்தம் ஆதி புருஷம் தம் அஹம் பஜாமி

நான் கோவிந்தனை வழிபடுகிறேன். அவர் ஆதி புருஷர். முதல் புருஷரான அவர் பசுக்களை மேய்ப்பவர். இந்த இடம் ஆன்மீகமான, விலை உயர்ந்த சிந்தாமணிக் கற்களால் கட்டப்பட்டது. சுற்றிலும் லட்சக்கணக்கான, கேட்டதைக் கொடுக்கும் கற்பக மரங்கள் உள்ளன. இந்த ஆதி புருஷருக்கு ஆயிரமாயிரம் கோபியர்கள் சேவை புரிகின்றனர், என்று பகவானின் கோலோகம் வர்ணிக்கப்படுகிறது.

15.7 - மமைவாம்ஷோ ஜீவ-லோகே

மமைவாம்ஷோ ஜீவ-லோகே
 ஜீவ-பூத: சனாதன :
 மன:- ஷஷ்டா னீந்தரியாணி
 ப்ரக்ருதி-ஸ்தானி கர்ஷதி

மொழி பெயர்ப்பு

மம - எனது ; ஏவ - நிச்சயமாக ; அம்ஷ - அம்சங்கள் ; ஜீவ-லோகே - கட்டுண்ட வாழ்வின் உலகத்தில் ; ஜீவ-பூத - கட்டுண்ட ஆத்மாக்கள் ; சனாதன - நித்தியமாக ; மன: - மனம் ; ஷஷ்டாணி - ஆறு ; இந்திரியாணி - புலன்கள் ; ப்ரக்ருதி - ஜட இயற்கையில் ; ஸ்தானி - நிலைபெற்று ; கர்ஷதி - கடினமாக சிரமப்படுகின்றனர்.

பொருள்

இந்தக் கட்டுண்ட உலகில் இருக்கும் ஜீவாத்மாக்கள் எல்லாரும் எனது நித்தியமான அம்சங்கள் ஆவர். கட்டுண்ட வாழ்வின் காரணத்தால், மனம் உட்பட ஆறு புலன்களுடன் இவர்கள் மிகவும் கடினமாக சிரமப்படுகின்றனர்.

விளக்கவுரை

ஜீவன்களாகிய நாம் யார்? நமக்கும் பகவானுக்குமாகிய உறவு எத்தகையது? என்பதை பகவான் இந்த சுலோகத்தில் விவரிக்கிறார்.

உயிர்வாழிகளாகிய நாம் பகவானின் சிறிய அம்சமாகும். பகவான் ஸ்ரீகிருஷ்ணர் நித்தியமானவர். பகவானின் சக்திகள் நித்தியமானவை. பகவானின் ஆன்மீகலோகமும் நித்தியமானது. எனவே, பகவான் ஸ்ரீகிருஷ்ணரின் சிறு அம்சமான நாமும் நித்தியமானவர்கள். பகவானுக்கும், நமக்குமான பக்தித்தொண்டும் நித்தியமானது. ஆனால், உயிர்வாழிகளாகிய நாம் ஜட இயற்கையின் முக்குணங்களால் (சத்வ, ரஜோ, தமோ) பந்தப்படுவதால், மனம் உட்பட ஆறு புலன்களால் மிகவும் சிரமப்படுகிறோம். மெய், வாய், கண், மூக்கு, செவி என்ற புலன்கள் நம் கண்ணுக்கு தெரியக்கூடியவை. மனம் கண்ணுக்கு புலப்படாத சூட்சுமமான புலனாகும். இந்த ஐம்புலன்களால் உண்மையில் நாம் மிகுந்த துன்பத்தையே அனுபவிக்கிறோம்.

பகவான் ஸ்ரீகிருஷ்ணரிடமிருந்து எண்ணற்ற தத்துவங்கள் வெளிப்படுகின்றன. எடுத்துக்காட்டாக, குரு தத்துவம், நாம தத்துவம், மகத் தத்துவம், லீலை தத்துவம், ரூப தத்துவம், சக்தி தத்துவம், விஷ்ணு தத்துவம், ஜீவ தத்துவம் போன்ற எண்ணற்ற தத்துவங்கள் உண்டு. அதில் உயிர்வாழிகளாகிய நாம் (சிறு எறும்பு முதல் பிரம்ம தேவர் வரை) அனைவரும் பகவானின் ஜீவ தத்துவம் அல்லது ஜீவ தர்மத்தில் வருகிறோம். ஜீவன்களாகிய நாம் அணு ஆத்மா, பகவான் ஸ்ரீகிருஷ்ணர் விபு ஆத்மா (அளவில்லாதவர்). பகவான் ஸ்ரீகிருஷ்ணர் 64 குணங்களை முழுமையாக வெளிப்படுத்தக் கூடியவர். ஆனால், ஜீவன்களால் 50 குணங்களை மிகச் சிறிதளவுக்கு மட்டுமே வெளிப்படுத்த முடியும். நாம் பகவானின் சிறு அம்சமானதால், பகவானின் குணங்களில் சிறிதளவு ஜீவனுக்கும் உண்டு. சமுத்திரத்தில் இருக்கும் நீரின் தன்மை, ஒரு துளி நீருக்கும் இருக்கும் அல்லவா? பகவான் சமுத்திரம் போன்றவர் என்றால், ஜீவன்களாகிய நாம் ஒரு நீர்த்துளிக்கு சமம் என்று கூறலாம்.

ஜீவன்களாகிய நாம், ஜட இயற்கையில் வீழ்ந்து, ஜட உடலெடுத்து, நமது ஆதாரமான நிலையை மறந்து இயல்பற்ற, தற்காலிகமான வாழ்க்கை வாழ்ந்து வருகிறோம். ஜீவன்கள் உடல் என்னும் கூட்டில் நாம் சிக்கிக் கொண்டதால்தான், மனம் உட்பட ஆறு புலன்களுடன் சிக்கி துன்பத்துடன் போராடுகிறோம். பிறப்பு, இறப்பு, மூப்பு, பிணி என்ற நான்கு வகையான துன்பங்களாலும், அதி ஆத்மிகா (மனம் மற்றும் உடல் சார்ந்த துன்பங்கள்), அதி பௌதீகா (நம்மை சுற்றி இருப்பவர்களாலும், சுற்றி இருப்பவைகளாலும் வரும் துன்பங்கள்), அதி தெய்வீகா (தெய்வங்களாலும், இயற்கையாலும் வரும் துன்பங்கள்) என்ற மூவகை துன்பங்களாலும் சிக்கி தவிக்கின்றோம். எனவே தான், பகவான் கிருஷ்ணர் இந்த ஜட உலக வாழ்க்கையை, 'துக்காலயம் அஷாஷ்வதம்' - (துக்கம் நிறைந்தது; நிரந்தரமற்றது) என்று குறிப்பிடுகிறார்.

இந்த ஜட உலகில் உயிர்வாழி ஏதோ ஒருவகையில் உடலாலோ, மனதாலோ, இயற்கையாலோ, பிற உயிர்வாழிகளாலோ துன்பத்தை அனுபவித்துக்கொண்டிருக்கிறான். அப்போதே, உயிர்வாழி "இது நமது ஆதாரமான, இயல்பான நிலை அல்ல" என புரிந்துகொள்ள வேண்டும். இந்த பௌதீக உலகில் நமது உறவுகள், உடல், மற்றும் நாம் காணும் அனைத்தும் தற்காலிகமானதே. ஆத்மா மட்டுமே நிரந்தரமானது.

இந்த ஆத்மா கட்டுண்ட வாழ்க்கையிலிருந்து விடுபட வேண்டும். அதற்கு ஆச்சாரியார்களின் அடிச்சுவட்டை நாம் பின்பற்ற வேண்டும். நாம், நமது கர்ம வினைகளை அனுபவிக்க, இந்த ஜட உலகில் வீழ்ந்திருக்கிறோம். கர்ம வினைக்கேற்ப எண்பத்திநான்கு லட்சம் (84,00,000) உயிர்வாழிகளில், ஏதோ ஒரு சரீரம் நமக்குக் கிடைக்கிறது. அதன் மூலம் நாம் கர்ம வினைப்பயனை அனுபவிக்கிறோம்.

பகவான் ஸ்ரீகிருஷ்ணர் தனது எல்லையற்ற கருணையால், கட்டுண்ட ஆத்மாக்களை விடுவிக்க மஹாத்மாக்களை இப்பூவுலகிற்கு அனுப்பி வைக்கிறார். அந்த மஹாத்மாக்கள் நம்மை கட்டுண்ட வாழ்க்கையிலிருந்து விடுவிக்கின்றனர்.

ஒரு ஊரில் பெரும் செல்வந்தர் ஒருவர் வாழ்ந்து வந்தார். அவருக்கு இரண்டு மகன்கள். ஒருமகன் தந்தையின் சொல் கேட்டு, அவருக்கு கீழ்ப்படிந்து வந்தான். ஆனால், இன்னொரு மகன் தந்தையின் வார்த்தைகளைக் கேட்பதில்லை. மேலும் கெட்ட நண்பர்களின் சகவாசத்தால் மேலும் சீக்கிரமே கீழ்நிலைக்கு வந்துவிட்டான். தனது ஊதாரித்தனமாக செலவுகளுக்கு தந்தை பணம் கொடுக்க மறுத்துவிட்டார். மேலும், எவ்வளவோ புத்திமதிகள் கூறியும், தந்தையின் வார்த்தைகளை அவன் கேட்கவில்லை. தந்தை பணம் கொடுக்க மறுத்ததால், தனது பங்கான, சொத்தின் பாதியைப் பிரித்து கேட்டான். எத்தனை புத்திமதிகள் கூறியும் மகன் கேட்காததால், சொத்தில் பாதியைப் பிரித்து கொடுத்தார். அதை வாங்கிய மகன் அவற்றை நண்பர்களுடன் அனுபவிக்க வீட்டை விட்டு வெளியேறினான்.

கெட்ட நண்பர்களின் சகவாசத்தால் செல்வங்கள் அனைத்தையும் விற்று அனுபவித்தான். செல்வங்கள் தீர்ந்ததும் நண்பர்கள் அனைவரும் அவனை விட்டுப் பிரிந்தனர். இப்போது அவனிடம் செல்வமும் இல்லை, நண்பர்களும் இல்லை. துன்பங்கள் கூடியது. பசியில் மிகவும் வாடியவனாய், ஒவ்வொருவரிடமும் சென்று வேலை கேட்டான். கடைசியில், பன்றி வளர்க்கும் ஒருவர் அவனுக்கு பன்றி வளர்க்கும் வேலையைக் கொடுத்தார். பசி தாங்க முடியாதவனாய், பன்றிக்கு உணவான தவிட்டினை உண்ணலானான்.

ஒருநாள், அந்த வழியில் அவனது தந்தையின் நண்பர் ஒருவர் வந்தார். அவர் அவனது அவலமான நிலையைக் கண்டு இரக்கம் கொண்டார்.

அவனை அழைத்துக் கொண்டுபோய் அவனது தந்தையிடம் சேர்த்தார். தந்தைக்கோ மிகவும் மகிழ்ச்சியாக இருந்தது. தனது மகனை ஆரத்தமுவிக்கொண்டு, கண்ணீர் வடித்தார். அவனை அன்புடன் ஏற்றுக்கொண்டார்.

அதுபோல, ஜீவன்களாகிய நாமும் தனித்து அனுபவிக்க வேண்டும் என்ற ஆசையினால், நமது ஆதாரநிலையான பகவானிடமிருந்து பிரிந்து, இங்கே இந்த ஜட உலகில் துன்பப்படுகிறோம். பகவான் நம்மை திருப்பி அழைக்க ஆச்சாரியார்களை அனுப்புகிறார். எனவே, நாம் ஆன்மீக குருவை சரணடைந்து, அவரது வழிகாட்டலில் பகவானை அடையலாம்.

ஆதியில் உயிரினங்கள் அனைத்தும் கடவுளின் இணைபிரியா அம்சங்கள். கடவுளிடம் தந்தை-மகன் என்ற உறவில் உள்ளவர்கள். இதை பகவத்கீதையில் பகவான் குறிப்பிடுகிறார் (பகவத்கீதை: 14.4):

ஸர்வ-யோனிஷு கௌந்தேய
மூர்தய: ஸம்பவந்தி யா:
தாஸாம் ப்ரஹம் மஹத் யோனிர்
அஹம் பீஜப்ரத: பிதா

"குந்தியின் மகனே, இந்த ஜட இயற்கையில் எல்லா உயிரினங்களும் உண்டாவது பிறப்பால் சாத்தியமாகிறது என்பதையும், நானே வித்து அளிக்கும் தந்தை என்பதையும் புரிந்து கொள்ள வேண்டும்"
எனவே, பகவான் ஸ்ரீகிருஷ்ணரின் அம்சமாகிய நாம் பகவானிடமிருந்து பிரிந்து வந்துவிட்டோம். ஆச்சாரியார்களின் அடிச்சுவட்டை பின்பற்றி, பகவானிடம் திரும்பி செல்ல நமது முழு சக்தியையும் பயன்படுத்தி முயற்சி செய்ய வேண்டும்.

15.15 - ஸர்வஸ்ய சாஹம் ஹ்ருதி ஸன்னிவிஷ்டோ

ஸர்வஸ்ய சாஹம் ஹ்ருதி ஸன்னிவிஷ்டோ
மத்த : ஸ்ம்ருதிர் ஜ்ஞானம் அபோஹனம் ச
வேதைஷ ச ஸர்வைர் அஹம் ஏவ வேத்யோ
வேதாந்த- க்ருத் வேத - வித் ஏவ சாஹம்

மொழி பெயர்ப்பு

ஸர்வஸ்ய - எல்லா உயிரினங்களின் ; **ச** - கூட ; **அஹம்** - நான் ; **ஹ்ருதி** - இதயத்தில் ; **சன்னிவிஷ்ட** - வீற்றுள்ளேன் ; **மத்த** - என்னிடமிருந்து ; **ஸ்ம்ருதி** - ஞாபக சக்தி ; **ஜ்ஞானம்** - அறிவு ; **அபோஹனம்** - மறதி ; **ச** - மற்றும் ; **வேதை** - வேதங்களால் ; **ச** - மேலும் ; **ஸர்வை** - எல்லா ; **அஹம்** - நானே ; **ஏவ** - நிச்சயமாக ; **வேத்ய** - அறியப்பட வேண்டியவன் ; **வேதாந்த-**

க்ருத் - வேதாந்தத்தைத் தொகுத்தவனும் ; **வேத-வித்** - வேதங்களை அறிபவனும் ; **ஏவ** - நிச்சயமாக ; **ச** - கூட ; **அஹம்** - நானே

பொருள்

நான் அனைவரின் இதயத்திலும் வீற்றுள்ளேன். என்னிடமிருந்தே ஞாபகசக்தியும், அறிவும், மறதியும் உண்டாகின்றன. எல்லா வேதங்களாலும் அறியப்பட வேண்டியவன் நானே. உண்மையில் வேதாந்தத்தைத் தொகுத்தவனும், வேதங்களை அறிபவனும் நானே.

விளக்கவுரை

பகவான் நம் இதயத்தில் பரமாத்மாவாக வீற்றிருக்கிறார். அவரே நமக்கு நினைவையும், மறதியையும் அளிக்கிறார். இக்கருத்தை விளக்கும் நிகழ்ச்சி ஒன்றை மகாபாரதத்தில் காணலாம். குருவேத்திர போர்க்களத்தில் பதினான்காம் நாள் போரில் அந்நிகழ்ச்சி நடந்தது.

பதின்மூன்றாம் நாள் போரில் அர்ஜுனனின் மகனான அபிமன்யு கொல்லப்பட்டதால், மறுநாள் சூரிய அஸ்தமனத்திற்கு முன் ஜெயத்தரனைக் கொல்வதாக அர்ஜுனன் சபதம் எடுத்தான். எனவே, கடுமையாகப் போரிட்டான். கௌரவர்களும் கடுமையாகப் போரிட்டனர். ஆனால், கிருஷ்ணரின் கருணையால் அஸ்தமனத்திற்கு முன்பே சூரியன் மறைக்கப்பட்டு, அன்றைய யுத்தம் முடிந்தது என நினைத்த ஜெயத்தரனின் தலையை, கிருஷ்ணரின் அறிவுரைப்படி அம்பெய்து கொய்து அவன் தலையை அவனது தந்தையின் மடிமீது விழவைத்து, அர்ஜுனன் தப்பித்தான். இதனால் கோபம் கொண்ட கௌரவர்கள், துரோணரின் அறிவுரைப்படி, இரவும் யுத்தம் செய்ய முடிவு செய்தனர். இரவில் கடுமையான யுத்தம் தொடர்ந்தது.

அன்றிரவு யுத்தத்தில் பீமனின் மகனான கடோதகஜன் பெரும்பங்கு வகித்தான். கௌரவப்படைகளை அடியோடு அழிக்க ஆரம்பித்தான். கௌரவப் படைகள் பயத்தால் நடுங்க ஆரம்பித்தன. எனவே, கர்ணன் முன்னே வந்து கடுமையாகப் போர் புரிந்து பாண்டவ படையை அழிக்க ஆரம்பித்தான். இதைக்கண்ட அர்ஜுனன், கிருஷ்ணரிடம் தனது தேரை கர்ணனிடம் கொண்டுசெல்ல வேண்டினார். ஆனால், கிருஷ்ணரோ, "கர்ணனிடம் குறி தவறாத இந்திர அஸ்திரம் உள்ளது. இப்போதைக்கு கடோதகஜன் தடுத்து நிறுத்துவான்" என்றார்.

கடோதகஜன் கர்ணனிடம் போரிட சென்றபோது, துரியோதனன் அலம்பரசன், அலாயுதன் போன்ற இராட்சசர்களை கடோதகஜனுடன் போரிட அனுப்பினான். அவர்களைக் கொன்ற கடோதகஜன் மீண்டும் கர்ணனிடம் சென்றான். கர்ணன், கடோதகஜனின் அம்புகளை சமன்செய்ய செலுத்திய அனைத்து தெய்வீக ஆயுதங்களும் பலன்றிப் போயின. கர்ணன் செய்வதறியாது திகைத்து, பயத்துடன் நின்றான்.

தங்கள் தலைவனான கர்ணன் பெருமழைபோல, கடோத்கஜனின் ஆயுதங்களால் பீடிக்கப்படுவதைக்கண்ட கௌரவர்கள், "ஓ, கர்ணா! இந்திர அஸ்திரத்தை ஏவவதற்கு இதுவே சரியான தருணம். நம்முடைய முழுப்படையும் இந்த ராட்சஸனால் அழிக்கப்பட்டு விடும்போல தோன்றுகிறது. எனவே, கடோத்கஜனை உடனே கொன்று விடு. உயிர் பிழைத்தவர்கள் நாளை பாண்டவர்களுடன் போரிடலாம்" என்றனர்.

உடனே, கர்ணனும் பீமன் மகனான கடோத்கஜனைத் தடுத்து நிறுத்த வழியறியாமல், அர்ஜுனனைக் கொல்வதற்கென்றே வைத்திருந்த இந்திர அஸ்திரத்தை பிரயோகித்தான். அதுவும் பழுதின்றி கடோத்கஜனின் இதயத்தை ஊடுருவி மீண்டும் இந்திரனிடம் போய் சேர்ந்தது.

கௌரவர்கள் மகிழ்ச்சியடைந்தனர். ஆனால், பாண்டவர்கள் மிகவும் கவலைப்பட்டனர். கிருஷ்ணரும் மிக்க மகிழ்ச்சியில் இருந்தார். அப்போது அர்ஜுனன் கிருஷ்ணரிடம், அவரது ஆனந்தத்திற்கான காரணத்தைக் கேட்டான். அப்போது கிருஷ்ணர், "அர்ஜுனா! நான் ஆனந்தப்படக் காரணம், வெற்றி கொள்ள இயலாத இந்திரன் கொடுத்த அஸ்திரத்தை, கர்ணன் வீணடித்து விட்டான். நீ இன்னும் புரிந்து கொள்ளவில்லையா, நீ இப்போது அவனுடன் பயமில்லாமல் போர் செய்யலாம்" என்றார்.

அதே சமயம், போர்க்கள செய்திகளைக் கூறிக்கொண்டிருந்த சஞ்சயனிடம் திருதராஷ்டிரர், "சஞ்சயா! இந்திர அஸ்திரத்தை கர்ணன் கையில் வைத்திருந்தும், அதை ஏன் அர்ஜுனன் மீது ஏவவில்லை? இதை எனக்கு தெளிவு படுத்து" என்று கேட்டார். அப்போது சஞ்சயன், "அரசே! ஒவ்வொரு நாள் காலையிலும் கௌரவர்கள் விழித்தெழுந்தவுடன், இந்திர அஸ்திரத்தால் அர்ஜுனனைக் கொல்லவேண்டும் என்று உறுதியெடுத்தனர். ஆனால், போரின்போது பகவானின் மயக்க சக்தியால், அவர்கள் எடுத்த உறுதியை முற்றிலும் மறந்தவர்களாக இருந்தனர்," என்று கூறினார்.

கடோத்கஜன் கொல்லப்படும் வரையிலும், இந்திர அஸ்திரம், அர்ஜுனன் மீது பிரயோகிக்கப்படாமல் இருக்க, போரின்போது இவ்வஸ்திரத்தை பயன்படுத்தும் சிந்தையை, கௌரவர் அனைவரின் நினைவில் இருந்தும் பகவான் யூகிருஷ்ணர் நீக்கி விட்டார்.

15.16 - த்வாவ் இமெள புருஷெள லோகே

த்வாவ் இமெள புருஷெள லோகே

கூரஷ் சாகூர ஏவ ச

கூர: ஸர்வாணி பூதானி

கூட-ஸ்தோ (அ)கூர உச்சயதே

மொழி பெயர்ப்பு

த்வௌ -- இரண்டு; **இமெள**- இந்த; **புருஷெள** - உயிர்வாழிகள்; **லோகே** - உலகில்; **கூர**- தவறிழைக்கக்கூடிய; **ச** - மேலும்; **கூர:** - தவறிழைக்கக்கூடிய; **ஸர்வாணி** - எல்லா; **பூதானி** - உயிர்வாழிகள்; **கூடஸ்த:**- ஒருமையில்; **அகூர** - தவறிழைக்காத; **உச்சயதே** - கூறப்படுகின்றது.

பொருள்

தவறக்கூடியவர்கள் (ஆன்மீகத்தில் கீழே விழுவவர்கள்), தவறாதவர்கள் (ஆன்மீகத்தில் கீழே விழாதவர்கள்) என இரண்டு விதமான ஜீவன்கள் உள்ளனர். ஜடஉலகில் உள்ள ஜீவன்கள் தவறக்கூடியவர்கள் என்றும், ஆன்மீக உலகில் உள்ளவர்கள் தவறாதவர்கள் என்றும் கூறப்படுகின்றனர்.

விளக்கவுரை

பகவான் இந்த சுலோகத்தில் இரண்டு விதமான உயிர்வாழிகள் பற்றி குறிப்பிடுகிறார். அதாவது இரண்டு விதமான ஆத்மாக்கள் பற்றி பகவான் குறிப்பிடுகிறார்:

1. கூர -- வீழ்ச்சியடையாத ஆத்மாக்கள்
2. அகூர --வீழ்ச்சியடையாத ஆத்மாக்கள்

பகவான் எவ்வாறு சச்சிதானந்தமாக இருக்கிறாரோ, அதேபோல, ஜீவாத்மாக்களின் தன்மையும் சச்சிதானந்தமே (பகவத்கீதை: 15.7):

மமைவாம்ஷோ ஜீவ லோகே ஜீவ- பூத சனாதன:

"இந்த கட்டுண்ட உலகில் இருக்கும் ஜீவாத்மாக்கள் அனைவரும் எனது நித்தியமான அம்சங்கள் ஆவார்." என பகவான் கூறுகிறார்.

வீழ்ச்சியடையாத ஆத்மாக்கள், ஆன்மீக லோகத்தில் வசிக்கின்றனர். இவர்கள் நித்திய சித்தா என்றும் அழைக்கப்படுகின்றனர். இவர்கள் மரணத்தை ஜெயித்தவர்கள். அப்படியென்றால் ஜட உலகின் பிடியில் மாட்டமாட்டார்கள் என்று பொருள். பகவான் பூவுலகிற்கு அவதாரம் எடுக்க வரும்போது, அவர்களும் பகவானின் லீலைகளில் பங்கேற்பார்கள். பகவான் லீலை முடித்து கோலோகம் செல்லும்போது, இவர்களும்

கோலோகம் சென்றுவிடுவார்கள். பிருந்தாவனத்தில் பகவான் லீலைகளில் பங்கேற்ற அனைவரும் வீழ்ச்சியடையாத நித்திய சித்தாக்களே.

நமது ஆச்சாரியார்கள் அனைவரும் வீழ்ச்சியடையாத ஆத்மாக்கள். அவர்கள் வீழ்ச்சியடைந்த, பந்தப்பட்ட ஆத்மாக்களை விடுவிக்கவே, சில நேரங்களில் ஜட உலகுக்கு வருகின்றனர். உண்மையில் எப்போதும் பகவானுக்கு ஆன்மீக லோகத்தில் சேவை செய்து கொண்டிருக்கிறார்கள்.

வீழ்ச்சியடைந்த ஆத்மாக்கள் பௌதீக உலகில் வசிக்கும் ஜீவன்கள் ஆகும். நித்திய பத்தா (பந்தப்பட்டவர்கள்) என்றும் அழைக்கப்படுகின்றனர். இந்த ஆத்மாக்கள் மனதுடன் சேர்த்து ஆறு புலன்களுடன் துன்பப்படுகின்றன. இந்த புலன்கள் மிக்க வலிமை வாய்ந்ததாக இருப்பதால், யோகிகளும், ஞானிகளும் கூட புலன்களைக் கட்டுப்படுத்த முடியாமல் காட்டுக்குச் சென்று தவமிருக்கின்றனர்.

ஒரு ஜீவாத்மா எப்போது ஜட உலகிற்கு வருகிறதோ, அப்போதே உடனடியாக அதன் மனம் அமைதியற்றதாக மாறுகிறது. மனம் முக்குணங்களால் கட்டுண்ட நிலையில் இருக்கிறது. சிறு எறும்பிலிருந்து, பிரம்மா வரை முக்குணங்களால் ஆட்டுவிக்கப்படுகிறோம். பிரம்மலோகம் வரை பௌதீகலோகமே. பிரம்மலோகத்தில் உள்ளவர்கள் வரை வீழ்ச்சியடைந்த ஆத்மாக்களே. இந்த பௌதீக உலகில் உள்ள உயிர்வாழி ஆறு விதமான மாற்றங்களுக்கு உட்படுகிறான். அவை பிறப்பு, வளர்ச்சி, இருப்பு, உற்பத்தி, சிதைவு மற்றும் மறைவு என்பனவாகும். ஆனால் ஆன்மீக உலகில் உடல் மாற்றமடைவதில்லை.

அத்தியாயம் 16 (தெய்வாசுர சம்பத யோகம்)

16.23 - ய: ஷாஸ்த்ர- விதிம் உத்ஸ்ருஜ்ய

ய: ஷாஸ்த்ர- விதிம் உத்ஸ்ருஜ்ய
வர்ததே காம- காரத:
ந ஸ ஸித்திம் அவாப்னோதி
ந ஸுகம் ந பராம் கதிம்

தஸ்மாத் சாஸ்த்ரம் ப்ரமாணம் தே
கார்யாகார்ய - வ்யவஸ்தி தெள
ஜ்ஞாத்வா ஷாஸ்த்ர- விதானோக்தம்
கர்ம கர்தும் இஹார்ஹஸி

மொழி பெயர்ப்பு

ய: - எவனொருவன்; ஷாஸ்த்ர- விதிம் -- சாஸ்திரவிதிகளை; உத்ஸ் ருஜ்ய - புறக்கணித்து; வர்ததே - இருப்பவன்; காம-காரத- காமத்தினால் மனம் போன போக்கில் செயல்பட்டு; ந - இல்லை; ஸ: - அவன்; ஸித்திம் - பக்குவத்தை; அவாப்னோதி - அடைவது; ந - இல்லை; ஸுகம் - இன்பம்; ந - இல்லை; பராம் - பரம; கதிம் - பக்குவமான நிலை

தஸ்மாத் - எனவே; ஷாஸ்த்ரம் - சாஸ்திரங்கள்; ப்ரமாணம் - சாட்சி; தே - உன்னுடைய; கார்ய - கடமை; அகார்ய - செய்யக்கூடாத செயல்கள்; வ்யவஸ்தி தெள - முடிவு செய்வதில்; ஜ்ஞாத்வா - அறிந்து; ஷாஸ்த்ர - சாஸ்திரத்தின்; விதான- விதிகள்; உக்தம் - உரைக்கப்பட்டுள்ளபடி; கர்ம - செயல்; கர்தும் - செய்ய; இஹ - இவ்வுலகில்; அர்ஹஸி - வேண்டும்

பொருள்

சாஸ்திர விதிகளைப் புறக்கணித்து தனது மனம் போன போக்கில் செயல்படுபவன், பக்குவத்தையோ, சுகத்தையோ, பரம இலக்கையோ அடைவதில்லை.

எது கடமை என்றும் எது கடமையல்ல என்றும் சாஸ்திரங்களின் விதிகளால் ஒருவன் புரிந்து கொள்ள வேண்டும். படிப்படியாக ஏற்றம் பெறுவதற்கு இத்தகு சட்டதிட்டங்களை அறிந்து அவன் செயல்பட வேண்டும்.

விளக்கவுரை

இந்த அத்தியாயத்தில் தெய்வீக மற்றும் அசுர இயல்புகள் விவரிக்கப்படுகின்றன. ஒருவர் தெய்வீக குணங்களை எவ்வாறு வளர்த்துக்கொள்வது? அசுர இயல்புகளில் இருந்து எவ்வாறு விடுபடுவது? என்பதை பகவான் ஸ்ரீகிருஷ்ணர் இந்த சுலோகங்களில் குறிப்பிடுகிறார்.

வேத சாஸ்திர விதிமுறைகளை புறக்கணித்து தனது மனம் போன போக்கில் வாழ்பவன், இந்த வாழ்விலும் சுகத்தையோ, பக்குவத்தையோ அடைய முடியாது. தான் அடைய வேண்டிய இலக்கையும் அடைய முடியாது என்று பகவான் குறிப்பிடுகிறார்.

வேத சாஸ்திரங்கள் உயர் வகுப்பினரால் எழுதப்பட்டது என்றும், சாதாரண மக்கள் மீது ஆதிக்கம் செலுத்துவதற்காக எழுதப்பட்டது என்றும், அதை நாம் ஏன் பின்பற்ற வேண்டும் என்றும், தவறான கருத்து மக்களிடையே நிலவி வருகின்றது. இது முற்றிலும் தவறான கருத்தாகும். நாம் அசுர குணங்களிலிருந்து விடுபடுவதற்கும், தெய்வீக குணங்களை வளர்த்துக் கொள்வதற்குமான அறிவு வேத சாஸ்திரங்களிலிருந்து மட்டுமே கிடைக்கிறது.

வேதங்கள் "அப உருஷ்யா" (குறைபாடுகள் அற்றது) என்று அழைக்கப்பட்டுகின்றன. குறைபாடுகளை உடைய ஜீவாத்மாக்களால் வேதங்களை எழுத முடியாது. எனவே, மனிதர்களால் வேதங்களை எழுத இயலாது. மனிதர்கள் நான்குவிதமான குறைபாடுகளுக்கு உட்பட்டவர்கள். அவை:

1. புலன்களில் குறைபாடு
2. மாயைக்கு உட்பட்டவர்கள்
3. ஏமாற்றும் இயல்பு உடையவர்கள்
4. தவறு செய்யும் இயல்பு உடையவர்கள்.

வேதங்களை தொகுத்து வழங்கிய வேதவியாசர் சாதாரண மனிதரல்ல. அவர் நான்கு குறைபாடுகளுக்கும் அப்பாற்பட்டவர். பகவானால் சக்தி அளிக்கப்பட்டு பகவானின் சக்தியவேச அவதாரமாக வந்தவரே வேதவியாசர். அரசாங்கத்தால் போடப்படும் சட்டத்தை நாம் எந்த கேள்வியுமின்றி ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும். ஏனெனில் அது அதிகாரபூர்வமானது. அதுபோல வேத சாஸ்திரங்களும் பகவானிடமிருந்து தோன்றியது. எனவே அது அதிகாரபூர்வமானது. எனவே, அதை நாம் எந்தவிதமான மாற்றமும் இன்றி அப்படியே ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும்.

வேதேஷ் ச ஸர்வைர் அஹம் ஏவ வேத்யோ
வேதாந்த- க்ருத் வேத- வித் ஏவ சாஹம்
(பகவத்கீதை: 15.15)

"எல்லா வேதங்களாலும் அறியப்பட வேண்டியவன் நானே. உண்மையில் வேதத்தை தொகுத்தவனும் வேதங்களை அறிபவனும் நானே"

பகவத்கீதையும். ஸ்ரீமத் பாகவதமும் வேத சாஸ்திரங்களே. அங்கீகரிக்கப்பட்ட எல்லா சம்பிரதாய ஆச்சாரியர்களும் வேத வியாசரை பகவான் முழுமுதற்கடவுளின் அவதாரமாக ஏற்றுக்கொள்கின்றனர்.

'வேதங்கள் எப்போது தோன்றியது?' என்ற கேள்வி நமக்கு எழலாம். வேதங்கள் மனித வாழ்க்கைக்கான வழிகாட்டி. எப்போது பகவானால் இந்த பிரபஞ்சம் படைக்கப்பட்டதோ, அப்போதே இந்த வேத சாஸ்திரங்களும் படைக்கப்பட்டன. அதில் மனித சமுதாயத்திற்கான சட்டதிட்டங்கள் உள்ளன. ஒவ்வொரு மனிதனின் குணத்திற்கும். தொழிலிற்கும் ஏற்ப சட்ட திட்டங்கள் அமைந்துள்ளன. இதுவே வர்ணாஸ்ரம தர்மம். வர்ணாஸ்ரம தர்மம் பிறப்பால் நிர்ணயிக்கப்பட்டதல்ல. அது ஒருவனின் குணத்தால் மட்டுமே நிர்ணயிக்கப்படுகிறது.

மனித வாழ்க்கையின் குறிக்கோள் என்ன? மனித சரீரத்தில் நாம் எதற்காக வந்துள்ளோம்? நாம் எதை நோக்கி பயணிக்க வேண்டும்? இந்த மனித பிறவியை சரியாக பயன்படுத்திக் கொள்வது எப்படி? இவை அனைத்தையும் சாஸ்திரங்கள் கூறுகின்றன. நம்மை ஜடஉலக பந்தத்திலிருந்து விடுவிக்கவே வேத சாஸ்திரங்கள் படைக்கப்பட்டுள்ளன.

வேதங்கள், தர்மம், அர்த்தம், காமம், மோட்சம் என்ற பாதையில் நம்மை அழைத்து செல்கின்றன. அவை மனித சமுதாயத்தில் சாதாரண மனிதர்களுக்காக அமைக்கப்பட்டவை.

1. தர்மம்:

ஒரு சாதாரண மனிதன் தர்மத்தைக் கடைப்பிடிக்கிறான். இந்த தர்மம் நான்கு வருணங்களுக்கும், நான்கு ஆசிரமங்களுக்கும் தக்க மாறுபடும். அந்தந்த வர்ணத்திலுள்ளவர்களும், அந்தந்த ஆஸ்ரமத்தில் உள்ளவர்களும் அவரவர்க்கு உரிய தர்மங்களைப் பின்பற்ற வேண்டும்.

2. அர்த்தம்:

ஒருவன் தன் வாழ்க்கைக்கு தேவையான பொருளாதாரத்திற்கு முயற்சி செய்கிறான்.

3. காமம்:

பின்னர் அவன் இல்வாழ்க்கையில் ஈடுபட்டு அனுபவிக்க விரும்புகிறான்.

4. மோட்சம்:

கடைசியில் அவன் தர்மம், அர்த்தம், காமம் மூன்றிலும் கசப்படைந்து, தனக்கு இன்னொரு பிறவி வராமல் நற்கதி கிடைக்க வேண்டும் என்று எண்ணி சாதகங்கள் செய்கிறான். கர்ம யோகம், அஷ்டாங்க யோகம், ஞான யோகம், பக்தி யோகம் என்று யோக மார்க்கங்களை நாடி கடைப்பிடிக்கிறான்.

மேலே கொடுக்கப்படும் நான்கு நிலைகளும் ஒருவனை படிப்படியாக உயர்ந்த நிலைக்கு கொண்டுசெல்லும் என்றாலும், இந்த வேத விதிகள்

சாதாரண மனிதர்களுக்கானவை. இவை கிருஷ்ண பக்தருக்கானது அல்ல. சாதாரண மனிதர்கள், வேத சாஸ்திரங்கள் குறிப்பிடும் சட்ட திட்டங்களுக்கு உட்பட்டாலும், இறுதியில் முழுமுதற்கடவுளை அறியும் தளத்திற்கு ஒருவன் தன்னை உயர்த்திக்கொள்ள வேண்டும். இல்லையெனில் அவனது செயல்கள் புண்ணிய கர்மாவுடன் (கர்ம காண்டம்) நின்று விடுகிறது. எனவே, அவன் பகவான் சேவையில் ஈடுபடவேண்டும்.

இன்று அனேகமாக எவரும் வேதங்களைப் பார்த்ததில்லை. வேதம் ஒதும் பிராமணர்கள் இன்று மிகக்குறைவாகவே உள்ளனர். தகுதி வாய்ந்த பிராமணர்களைக் காண்பது அரிது. வர்ணாஸ்ரம தர்மம் சீர்குலைந்து விட்டது. பிராமணர்களின் வழிகாட்டலில் ஆட்சி செய்யும் ஆட்சியாளர்களும் இன்று இல்லை. வியாபாரம் சீர்குலைந்து விட்டது. கலியுகத்தில் அனைவரும் சூத்திரர்களாகி விட்டோம். (கலோ சூத்திர ஸம்பவ) இந்தக் கலியுகத்தில் அனைத்து செயல்களும் வேதசாஸ்திரங்களுக்குப் புறம்பாகவே உள்ளது. இந்த நிலையில் நாம் என்ன செய்ய வேண்டும்? என்பதைப் பார்ப்போம்.

இந்த கலியுகத்தில் வேதங்களை படிப்பது இயலாத காரியம். அதற்கான புத்திக்கூர்மையும் கலியுகத்தில் எவருக்கும் இல்லை. கலியுகத்தில் மனிதர்கள் மந்தபுத்தி உடையவர்களாக இருப்பார்கள் என ஸ்ரீமத்பாகவதம் குறிப்பிடுகிறது. எனவே, இப்போது பகவான் சைதன்ய மகாபிரபு பரிந்துரைப்பது போல், பகவான் ஸ்ரீகிருஷ்ணரை முழுமுதற் கடவுளாக ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும்.

வேதங்கள் பகவானை அறிவதற்கான சட்ட திட்டங்களே. ஒருவன் பகவான் கிருஷ்ணரைப் புரிந்துகொண்டு கிருஷ்ண உணர்வில் செயலாற்றும்போது, வேதத்தின் உயர்ந்த ஞானத்தின் பக்குவ நிலையை அடைய முடியும். எவர் நமக்கு பகவத்கீதையை அளித்தாரோ, எவரது சரித்திரம் நமக்கு ஸ்ரீமத்பாகவதமாகக் கிடைத்துள்ளதோ அந்த பகவானே கலியுகத்தில் ஸ்ரீசைதன்ய மகாபிரபுவாக வந்து பகவத்கீதையின் நோக்கத்தையும், பாகவதத்தின் முக்கியத்தையும் நமக்கு எளிதாக்கி கொடுத்துள்ளார்.

பகவத்கீதையை பகவான் கிருஷ்ணர் 5000 வருடங்களுக்கு முன்பு நமக்கு அளித்தார். அது அனைத்து உபநிடதங்களின் சாரமாகும். எனவேதான் பகவத்கீதை "கீதோஉபநிஷத்" என அழைக்கப்படுகிறது. அதுபோல, ஸ்ரீமத்பாகவதம் வேதங்கள் மற்றும் புராணங்களின் சாரம் என்று அழைக்கப்படுகிறது. பகவான் ஸ்ரீசைதன்ய மகாபிரபு பகவத்பாகவத தர்மத்தை இன்னும் மிகவும் எளிமையாக்கி மஹாமந்திரமாக நமக்கு அளித்துள்ளார்.

ஹரே கிருஷ்ண ஹரே கிருஷ்ண
கிருஷ்ண கிருஷ்ண ஹரே ஹரே

ஹரே ராம ஹரே ராம
ராம ராம ஹரே ஹரே

என உச்சரித்து, பகவானுக்கு நைவேத்தியம் செய்யப்பட்ட பிரசாதத்தினை மட்டுமே உட்கொள்ளுமாறு வேண்டினார். இத்தகு ஆன்மீக செயல்களில் ஈடுபடுபவன் வேத சாஸ்திரங்கள் அனைத்தையும் கற்றவனாகிறான்.

அத்தியாயம் 17 (சிரத்த திரய விபாக யோகம்)

17.8 - ஆயு: சத்த்வ - பலாரோக்ய

ஆயு: சத்த்வ - பலாரோக்ய
ஸுக- ப்ரீதி-விவர்தனா:
ரஸ்யா: ஸ்நிக்-தா: ஸ்திரா ஹ்ருத்யா
ஆஹாரா: ஸாத்விக-ப்ரியா:

மொழிபெயர்ப்பு

ஆயு: - ஆயுள்; **ஸத்த்வ** - இருப்பு; **பல** - பலம்; **ஆரோக்ய** - ஆரோக்கியம்; **ஸுக** - சுகம்; **ப்ரீதி** - திருப்தி; **விவர்தனா:** - அதிகப்படுத்துகின்ற; **ரஸ்யா** - ரசம் மிகுந்த; **ஸ்நிக்தா** - கொழுப்பு சத்து மிகுந்த; **ஸ்திரா** - நீடித்திருக்கின்றதுமான; **ஹ்ருத்யா** - இதயத்திற்கு இதமான; **ஆஹாரா** - உணவு; **ஸாத்விகா** - ஸத்வ குணத்தில் நிலை பெற்றிருப்பவருக்கு; **ப்ரியா:** - மிகவும் பிரியமானதாகும்.

பொருள்

ஆயுளை நீட்டித்து, வாழ்க்கையைத் தூய்மையானதாகக்கி, பலம், ஆரோக்கியம் மற்றும் திருப்தியைக் கொடுக்கக்கூடிய உணவு ஸத்வ குணத்தில் இருப்பவர்களுக்கு மிகவும் பிடித்தமான உணவாகும். இத்தகைய உணவுகள் ரஸம் உடையதாக, கொழுப்பு சத்து மற்றும் ஊட்டச்சத்து நிறைந்ததாகவும், இதயத்திற்கு இதமானதாகவும் இருக்கும்.

விளக்கவுரை

ஸத்வ, ரஜோ, தமோ என்னும் மூன்று குணங்களுக்கேற்ப மூன்று வகையான உணவுகள் உள்ளன. இது பகவத்கீதையில் பிற சுலோகங்களிலும் குறிப்பிடப்படுகின்றன.

ஆஹாரஸ் த்வபி ஸர்வஸ்ய

த்ரிவிதோ பவதி ப்ரிய: (பகவத்கீதை: 17.7)

ஒவ்வொருவர் உண்ணும் உணவிலும் கூட, ஜட இயற்கையின் முக்குணங்களுக்கேற்ப மூன்றுவகை உண்டு.

ஆயுளை நீட்டிக்கும் சாத்வீக உணவுகளை மட்டுமே நாம் உண்ண வேண்டும். கலியுகத்தில் ஒருவரின் ஆயுள் காலம் உச்சம் தான் 100 வருடங்கள் எனக் கூறப்படுகிறது. நாம் சரியாக இந்த சரீரத்தை பாதுகாக்காவிட்டால் இந்த ஆயுள் காலம் குறைந்து விடும். நாம் சாத்வீக

உணவுகளை எடுத்துக்கொள்ளும்போது, ஆயுள் மிகக்குறையாமல் இருப்போம். இந்த கலியுகத்தில் உணவினை நாவின் சுவைக்காகவே பெரும்பாலானோர் உண்ணுகின்றனர். அதனால் விபரீதமே ஏற்படுகிறது. நாம் உடலின் ஆயுளை நீட்டிக்கும் சாத்வீக உணவின்மையே உண்ண வேண்டும். அது நமக்கு சாத்வீகமான குணத்தினைக் கொடுக்கும்.

காய்கறிகள், பழங்கள், தானியங்கள், பயறு வகைகள், பால் பொருட்கள் போன்றவை சாத்வீக உணவுகளாகும். இவை நம் உடலுக்கு ஆரோக்கியத்தையும், நீண்ட ஆயுளையும் கொடுக்கும். மாமிசம் போன்ற அசைவ உணவுகளை மனிதர்கள் உண்டால் அவர்களின் ஆயுள் படிப்படியாக குறைந்து விடும். ஏனெனில், மாமிச உணவு 100% செரிமானம் ஆவதற்கு 72 மணி நேரம் ஆகும் எனவும் உணவுக்குழுவை மிகவும் அசுத்தம் படுத்தி ஏராளமான வியாதிகளையும் உண்டுபண்ணும் என்று விஞ்ஞானிகள் கூறுகின்றனர். ஏனெனில், மாமிச உணவு மனிதர்களுக்கான உணவு அல்ல. எந்த சாஸ்திரத்திலும் மாமிச உணவு மனிதனுக்கானது என வரையறுக்கப்படவில்லை.

வேத புராதன காலத்தில் சாதுக்கள், முனிவர்கள் அனைவரும் காடுகளிலுள்ள காய்கறிகள், பழங்கள், கிழங்குகள் போன்றவற்றை உண்டு நீண்ட காலம் வாழ்ந்ததை நாம் அறிந்துள்ளோம். நம் முன்னோர்கள் கூட சாத்வீகமான உணவுப்பொருட்களை உண்டு நீண்ட காலம் வாழ்ந்ததைப் பார்த்திருக்கிறோம். சாத்வீக உணவு தூய்மையானது, ரசம் மிக்கது. எனவே, அது இதயத்திற்கு இதமானது. பால் பொருட்களில் நிறைந்துள்ள கொழுப்பு சத்து, நமது உடலைப் பாதுகாக்கிறது. சாத்வீக உணவு, ஆன்மீகப் பயிற்சிக்கேற்ற மனநிலையைக் கொடுப்பது.

சாத்வீக குணத்தில் இருப்பவர்கள், பாரம்பரிய உணவுப் பொருட்களை உண்ணுகிறார்கள். தற்போது பெரும்பாலான மனிதர்கள் துரித உணவினை உண்டு துரிதமாக வாழ்நாட்களையும் குறைத்துக் கொள்கிறார்கள் (சந்தோக்ய உபநிஷத் - 7.26.2).

ஆஹார சுத்தௌ சத்வ சுத்தி
சத்வ சுத்தௌ த்ருவ ஸ்மிருதி
ஸ்மிருது லம்பே சர்வ கிரந்தி
நாம் விப்ர மோக்ஷஹ

"சாத்வீக உணவை ஒருவன் புசித்தால் அவனது மனம் தூய்மை அடைகிறது. தூய்மையான மனம் எப்போதும் இறைவனையே நாடுகிறது. அதனால் அது உயர்ந்த குறிக்கோளான மோட்சத்தைக் கொடுக்கிறது" என சாந்தோக்ய உபநிஷத் குறிப்பிடுகிறது.

17.9 - கட்வம்ல - லவணாத் யூஷ்ண

கட்வம்ல - லவணாத் யூஷ்ண
தீக்ஷ்ண-ருக்ஷ-விதா-ஹின:
ஆஹாரா ராஜஸஸ்யேஷ்டா
து:க-ஷோகாமய-ப்ரதா:

மொழிபெயர்ப்பு

கடு - கசப்பு; அம்ல - புளிப்பு; லவணா - உப்பு மிகுந்த; அதி உஷ்ண - மிகவும் சூடான; தீக்ஷ்ண - காரமான; ருக்ஷ - உலர்ந்த; விதாஹின - எரிகின்ற; ஆஹார - உணவு; ராஜஸஸ்ய - ரஜோ குணத்தில் இருப்பவருக்கு; இஷ்டா: - விருப்பமானது; து:க - துன்பம்; ஷோக - சோகம்; ஆமய - நோய்; ப்ரதா: - உண்டாக்கக்கூடிய

பொருள்

மிகவும் கசப்பானதும், புளிப்பானதும், உப்பு நிறைந்ததும், மிகவும் சூடானதும், காரமானதும், உலர்ந்ததுமான, மற்றும் எரிப்பானதுமான உணவுப் பொருட்கள் ரஜோ குணத்தில் இருப்பவர்களுக்கு மிகவும் விருப்பமானதாகும். இத்தகைய உணவுகள் துன்பம், சோகம், மற்றும் நோயை உண்டாக்கக்கூடியதாகும்.

விளக்கவுரை

கசப்பான, காரமான, உப்பு மிகுந்த, சூடான உணவுப் பொருட்கள் வயிற்றில் வியாதியை உண்டாக்கி துன்பத்திற்கு வழிவகுக்கின்றன. கலியுகத்தில் பெரும்பாலான மக்கள் ரஜோ குண உணவையே உண்ணுகின்றனர். எனவே, அவர்களிடம் ரஜோ குணம் மேலோங்கி இருக்கிறது. அவர்கள் பேராசை, கோபம், பொறாமை உடையவர்களாக இருக்கின்றனர். ரஜோ குண உணவின் காரணமாக அவர்களது சுவாவம் ரஜோகுணமுடையதாக மாறிவிடுகிறது. இந்த உணவினால் நோயும், துக்கமும் சோகமுமே மிஞ்சும்.

17.10 - யாத- யாமம் கத-ரஸம்

யாத- யாமம் கத-ரஸம்
பூதி பர்யுஷிதம் ச-யத்
உச்சிஷ்டம் அபி சாமேத்யம்
போஜனம் தாமஸ-ப்ரியம்

மொழிபெயர்ப்பு

யாத-யாமம் - உண்பதற்கு மூன்று மணி நேரத்திற்கு முன்பாக சமைக்கப்பட்ட உணவுப் பொருள்; கத-ரஸம் - சுவை இல்லாத; பூதி - துர்நாற்றமுடைய; பர்யுஷிதம் - ஊசிப்போன; ச - மற்றும்; யத் - எது;

உச்சிஷ்டம் - பிறரால் உண்ணப்பட்ட உணவின் மீதமாகிய எச்சில்; **அபி** - கூட; **ச-** மற்றும்; **அமேத்யம்** - தீண்டத்தகாத; **போஜனம்** - உணவு; **தாமஸ** - தமோ குணத்தில் இருப்பவர்களுக்கு; **ப்ரியம்** - மிகவும் பிரியமானது.

பொருள்

உண்பதற்கு மூன்றுமணி நேரத்திற்கு முன் சமைக்கப்பட்ட உணவுப் பொருட்கள், சுவையற்ற, பழைய, ஊசிப்போன, எச்சில் பட்ட உணவுகள், மற்றும் தீண்டத்தகாத உணவுகள் தமோ குணத்தில் உள்ள மக்களால் மிகவும் விரும்பி உண்ணப்படும் உணவாகும்.

விளக்கவுரை

உண்பதற்கு மூன்று மணி நேரத்திற்கு முன்பு சமைத்த உணவு, பழைய ஊசிப்போன உணவு, மற்றும் தீண்டத்தகாத மாமிசம் போன்ற அசைவ உணவுகள் தாமஸ உணவாகும். இத்தகைய உணவினை ஒருவன் உட்கொள்ளும் போது தாமஸ குணமே மேலோங்கி நிற்கும். தன் நாவின் சுவைக்காக பிற உயிர்களை கொண்டு தின்பவர்கள் இருக்கும் சமுதாயம் கூட துன்பமயமானதாகவே இருக்கும். பிற உயிர்களை கொண்டு தின்று வயிற்றினை மயானமாக்குவதை எந்த மார்க்கமும் வலியுறுத்தவில்லை. திருவள்ளுவர் கூட இரண்டு அதிகாரங்களில் (கொல்லாமை, புலால் உண்ணாமை) 20 குறள் பாக்களில் பிற உயிர்களை கொண்டு உண்ணக்கூடாது என வலியுறுத்தியுள்ளார்.

சமைத்து நீண்ட நேரமான உணவு தாமஸ குண உணவாக இருந்தாலும், பகவானுக்கு நைவேத்தியமாக படைக்கப்பட்ட உணவு நீண்ட நேரமானாலும் சாத்வீகமான உணவாகும். பூரி ஜெகன்னாதர் ஆலயத்தில் பகவானுக்கு நிவேதனம் செய்த உலர்ந்த உணவுப் பொருட்கள் பக்தர்களால் நீண்ட நாட்கள் பயன்படுத்தப்படுகின்றன.

பிறர் உண்டு எஞ்சிய எச்சில் உணவை உண்ணக்கூடாது. அது தமோ குணத்தை உண்டாக்கும். ஆனால், பகவானுக்கு படைக்கப்பட்டு, பகவான் உண்டு மிஞ்சிய உணவு மஹாபிரசாதமாகும். அது சாத்வீகமானது. அதேபோல, சாதுக்களோ, ஆன்மீக குருவோ உண்டு மிஞ்சிய உணவை நாம் உண்ணலாம். அது மகாமகா பிரசாதமாகும். அது இன்னும் மிகவும் சாத்வீகமானது. நாரதமுனிவர், தன் முந்தைய பிறவியில் ஒரு வேலைக்காரியின் மகனாகப் பிறந்து, தாயாருடன் சாதுக்களுக்கு பிரசாதம் சமைத்துக் கொடுத்து சேவை செய்யும்போது, சாதுக்களின் அனுமதியுடன் அவர்கள் உண்ட எச்சில் உணவை உண்டு மாபெரும் பக்தரான வரலாற்றினை நாம் ஸ்ரீமத் பாகவதம் வாயிலாக அறிகிறோம்.

மாமிசம், மீன், முட்டை போன்ற அனைத்து பொருட்களும் அசுத்தமான தாமஸ உணவுகளே. பூண்டு, வெங்காயம் போன்ற உணவுகளும் அசுத்தமான உணவுகளே. ஏனெனில், அவை நோய் தொற்றும் கிருமிகளை உட்கிரகித்துக்கொள்ளும். எனவே, இவற்றை உண்ணும்போது நோய்

தொற்று உருவாவது மட்டுமன்றி, சோம்பேறித்தனமும், மந்த புத்தியும் உண்டாகும். வெங்காயம், பூண்டு, காளான் போன்ற தாமஸ உணவுகளை உண்ணும்போது, இவற்றிலுள்ள "சல்போன் ஹைட்ராக்ஸில்" என்ற ரசாயனப்பொருள் மூளையிலுள்ள மெல்லிய செல்களுக்குள் சென்று மூளையின் ஆற்றலைக் குறைத்து மந்த புத்தியாக்கி விடும் என்று விஞ்ஞானிகள் கூறுகின்றனர்.

சுமார் 1955-ல் முதன் முதலாக விமானங்களை பயணிகளைக் கொண்டு செல்வதற்காக உபயோகப்படுத்தியபோது, விமானம் ஓட்டுபவர்களுக்கு ஒரு சட்டம் இருந்தது. அதன்படி, அவர்கள் விமானம் ஓட்ட வருவதற்கு 72 மணி நேரத்திற்குள் கண்டிப்பாக பூண்டோ வெங்காயமோ சாப்பிட்டிருக்கக் கூடாது. சுவாசப் பரிசோதனைக்குப் பின்னரே விமானிகள் விமானம் ஓட்ட முடிந்தது.

மேலும், நாம் வெங்காயம் சேர்த்து உணவு தயாரிக்கும்போது உணவுப்பொருள் சீக்கிரமே கெட்டு விடும். ஏனெனில், நச்சுக் கிருமிகளை உட்கிரகித்து உணவை கெடுத்து விடும். அம்மை போன்ற தொற்று நோய்கள் வரும்போது, அந்த கிருமிகளை உட்கிரகிக்க அறைகளின் ஓரங்களில் வெங்காயத்தை துண்டுகளாக்கி போடுவதை இன்றும் காணலாம். எனவே, வெங்காயம், பூண்டு போன்ற பொருட்கள் தாமஸ பொருட்கள். எனவே, அவற்றை கண்டிப்பாக தவிர்க்க வேண்டும்.

ஜீவ தர்மத்தின்படி, வாழும் ஒவ்வொரு ஜீவனுக்கும் உயிர் உண்டு. ஆனால், பிற உயிர்வாழிகளுக்கும் தாவரங்களுக்கும் அவைகளின் விழிப்பு நிலையில் வித்தியாசம் உண்டு. ஏனெனில், அவைகளின் நரம்பு மண்டல வளர்ச்சியில் வித்தியாசம் இருக்கிறது. ஒரு உயிரை நாம் கொல்லும்போது, அவைகளுக்கு எவ்வளவு வேதனை இருக்கும் என்பது அதன் உடம்பின் நரம்பு மண்டல வளர்ச்சியைப் பொறுத்தது.

தாவரங்களுக்கு நரம்புமண்டலம் கிடையாது. எனவே, அவற்றை உண்டால் பாவமில்லை. மாமிசம் உண்ணும் பலரும் தாங்கள் புத்திசாலியென்று எண்ணி சைவ உணவு உண்ணுபவர்களும் கூட தாவர உயிரைக் கொல்கிறார்கள் என வாதிடுவார்கள். தாவர உணவு பாவமற்றது. ஏனென்றால் அதற்கு நரம்பு மண்டலம் இல்லாததால் வேதனை கிடையாது. இருந்தாலும் பகவத்கீதையில் தாவர உணவைக் கூட அவருக்கு படைத்த பின்னரே உண்ணவேண்டும் என பகவான் ஸ்ரீகிருஷ்ணர் கூறுகிறார். ஏனென்றால் அவர் அதனை பரிசுத்தமான பிரசாதமாக மாற்றிக் கொடுக்கிறார். பிரசாதத்தை நாம் உண்ணும்போது அது நமக்கு சுத்தமான ஆன்மீக மனத்தைக் கொடுக்கிறது.

ஆண்டவனின் முன்னால் அனைத்து ஜீவராசிகளும் அவரது பிள்ளைகளே. இதுவே ஜீவ தர்மம். மனித ஜென்மம் எடுத்த ஜீவராசிகளுக்கு மட்டுமே பகுத்தறிவு வழங்கப்பட்டுள்ளது ஒரு ஜீவன் மனித ஜென்மம் எடுத்து

அதனால் மட்டுமே பகவானின் பாதங்களை அடைய முடியும். எனவே மனிதர்கள் மட்டுமே கர்ம வினைக்கு கட்டுப்பட்டவர்கள் ஆகிறார்கள். இவர்கள் மற்ற ஜீவராசிகளைக் கொன்றால் பாவ கர்ம வினைகளுக்கு கட்டுப்பட்டவர்களாக ஆகிறார்கள். விலங்குகளுக்கு கர்மவினைகள் கிடையாது. விலங்குகள் இன்னொரு விலங்கை உணவுக்காக கொல்லலாம். இதுவே இயற்கை வகுத்த நியதி. அதன்படி ஒரு விலங்கு இன்னொரு விலங்கிற்கு உணவாகிறது. ஆனால் மனிதர்களுக்கு அந்த விதி செல்லாது.

எனவே, உணவு வகையில் சிரத்தை அவசியம். ஸ்ரீ ராதாகிருஷ்ணா வழிபாட்டில், கண்டிப்பாக சாத்வீக உணவை மட்டுமே உட்கொள்ள வேண்டும்.

அத்தியாயம் 18 (மோட்ச யோகம்)

18.54 - ப்ரஹ்ம-பூத: ப்ரஸன்னாத்மா

ப்ரஹ்ம-பூத: ப்ரஸன்னாத்மா
ந ஷோசதி ந காங்க்ஷதி
ஸம: ஸர்வேஷு பூதேஷு
மத்-பக்திம் லபதே பராம்

மொழி பெயர்ப்பு

ப்ரஹ்ம-பூத: - பூரணத்துடன் ஒன்றிணைந்து; **ப்ரசன்ன-ஆத்மா** -- இன்பம் நிறைந்து; **ந** - என்றுமில்லை; **ஷோசதி** - கவலைப்படுவது; **ந** - என்றுமில்லை; **காங்க்ஷதி** - விருப்பப்படுவது; **ஸம:** - சமநோக்குடன்; **ஸர்வேஷு** - எல்லா; **பூதேஷு** - உயிர்வாழிகளிடமும்; **மத்-பக்திம்** - எனது பக்தித்தொண்டை; **லபதே** - அடைகிறான்; **பராம்** - தெய்வீகமான

பொருள்

தெய்வீகமாக நிலைபெற்றவன், உடனடியாக பரப்பிரம்மனை உணர்ந்து இன்பம் நிறைந்தவனாகின்றான். அவன் என்றும் கவலைப்படுவதில்லை, எதையும் அடையவேண்டும் என விரும்புவதில்லை. எல்லா உயிர்வாழிகளிடமும் அவன் சமநோக்கு கொள்கிறான். அத்தகு நிலையில் அவன் எனது தூய பக்தித்தொண்டை அடைகிறான்.

விளக்கவுரை

இந்த சுலோகத்தில் பகவான் பிரம்ம பூத நிலையை அடைந்தவர்களைப்பற்றி குறிப்பிடுகிறார். உயிர்வாழிகள் இரண்டுவிதமான நிலைகளில் உள்ளன.

1. ஜீவ-பூத நிலை
2. பிரம்ம-பூத நிலை

ஜீவ-பூத நிலையில் இருக்கும் உயிர்வாழிகள், தன்னை இந்த உடலோடு அடையாளப்படுத்திக் கொள்கின்றன. தன்னை கணவன், மனைவி, தாய், தந்தை, மகன், மகள் என்பது போன்ற உறவு நிலைகளிலும், குறிப்பிட்ட சமுதாயத்தைச் சார்ந்தவன் என சமுதாய நிலையிலும், இந்த நாட்டை சேர்ந்தவன் என தேசிய நிலையிலும் இந்த உடலோடு அடையாளப்படுத்திக் கொள்கிறான்.

பிரம்ம-பூத நிலையில் இருக்கும் உயிர்வாழிகள் தன்னை ஆத்மாவுடன் அடையாளப்படுத்திக் கொள்கின்றன. இவர்கள் தன் சுய சொரூபத்தை

உணர்ந்தவர்கள். நம்முடைய ஆச்சாரியர்கள், குருமகான்கள் பிரம்ம பூத-நிலையில் இருப்பவர்கள். ஜீவாத்மாவின் கடமைகள் கிருஷ்ணருக்கு சேவை செய்வது மட்டுமே என்பதை நன்கு உணர்ந்தவர்கள்.

ஜீவோ சொரூப ஹய கிருஷ்ணேர நித்திய தாஸ

'ஒரு ஜீவனின் நித்தியமான சொரூபம் என்ன?' ஸ்ரீகிருஷ்ணனின் ஒரு நித்திய சேவகன் என்பதே ஜீவனின் நித்திய சொரூபம்.'

பிரம்ம-பூத நிலையில் இருப்பவன் அனைத்து உயிர்களையும் சமநோக்கில் காண்கிறான் (பகவத்கீதை: 5.18):

வித்யா வினய சம்பன்னே
ப்ராஹ்மணே கவி ஹஸ்தினி
ஷூனீ சைவ ஷ்வ -பாகே ச
பண்டிதா ஸம - தர்ஷின:

"அடக்கமுள்ள பண்டிதர்கள் தங்களது உண்மை ஞானத்தின் வாயிலாக, கற்றறிந்த தன்னடக்கமுள்ள பிராமணன், பசு, யானை, நாய், நாயைத் தின்பவன் என அனைவரையும் சம நோக்கில் காண்கிறான்." ஏனெனில், பகவான் எல்லா ஜீவன்களுக்கும் நண்பராக இருக்கிறார். எல்லோரது இதயத்திலும் பரமாத்மாவாக இருக்கிறார். பிரம்ம-பூத நிலையில் இருப்பவர் தன்னை ஆத்மாவோடு அடையாளப்படுத்திக் கொள்வதால், அனைவரையும் பரமாத்மாவின் அம்சமாகக் காண்கிறார்.

ஜீவ-பூத நிலையை கடந்து வருவதுதான் பிரம்ம-பூத நிலை. ஜீவ-பூத நிலையிலிருந்து பிரம்ம-பூத நிலைக்கு வரும் வழிமுறையை பகவத்கீதை படிப்படியாக விளக்குகிறது. பிரம்ம-பூத நிலையில் இருப்பவர்கள் எப்போதும் மகிழ்ச்சியாக இருப்பார்கள். ஏனென்றால், அவர்களுக்கு எதிர்பார்ப்பு, ஏக்கம், கவலை, விருப்பம் எதுவும் இருப்பதில்லை. ஆத்மா எப்போதும் ஆனந்த மயமானது. ஆத்மாவிற்கு எதிர்பார்ப்போ, ஏக்கமோ, கவலையோ எதுவும் கிடையாது.

ஜீவ-பூத நிலையில் நாம் பௌதீக விஷயங்களில் பற்றுதலுடன் செயல்படுகிறோம். அப்போது, நாம் குறிப்பிட்ட ஒரு பொருளின் மீது பற்றுதல் வைக்கும்போது, தனக்கு அப்பொருள் கிடைக்கவேண்டும் என எதிர்பார்க்கிறோம். அது கிடைக்கவில்லையென்றால் ஏமாற்றமடைகிறோம். கவலை கொள்கிறோம், கோபப்படுகிறோம். அப்பொருள் இன்னொருவருக்கு கிடைத்து விட்டாலோ பொறாமைப் படுகிறோம். அந்த அறியாமையால் அழிவை சந்திக்கிறோம். ஆனால், பிரம்ம-பூத நிலையில் வரும்போது தூய பக்தித் தொண்டில் வருகிறோம். எனவே, ஜீவ-பூத நிலையில் இருக்கும் நாம் பிரம்ம-பூத நிலைக்கு நம்மை உயர்த்திக் கொள்ளவேண்டும்.

18.55 - பக்த்யா மாம் அபிஜானாதி

பக்த்யா மாம் அபிஜானாதி
யாவான் யஷ் சாஸ்மி தத்த்வத:
ததோ மாம் தத்த்வதோ
க்ஞாத்வா விஷதே தத்-அனந்தரம்

மொழி பெயர்ப்பு

பக்த்யா - தூய பக்தி தோண்டினால்; **மாம்** - என்னை; **அபிஜானாதி**- அறிந்துகொள்ள முடியும்; **யாவான்** - முடிந்தவரை; **யஷ் சாஸ்மி** - நான் இருப்பது போல; **தத்த்வத:** - உண்மையில்; **க்ஞாத்வா** - அறிந்து ; **விஷதே** - நுழைகின்றான் ; **தத்-அனந்தரம்** - அதன் பின்னர்

பொருள்

பக்தித் தொண்டால் மட்டுமே என்னை முழுமுதற் கடவுளாக உள்ளது உள்ளபடி அறிந்து கொள்ள முடியும். என்னைப்பற்றிய உண்மையான உணர்வை அத்தகு பக்தியால் அடையும்போது இறைவனின் திருநாட்டிற்குள் நுழைய முடியும்.

விளக்கவுரை

பகவானை அறிந்து கொள்ளவும், பகவானை அடையவும் பலவிதமான யோகப்பயிற்சிகளும் சாதகங்களும் சாஸ்திரங்களில் கூறப்பட்டுள்ளன. இவை எல்லாவற்றையும் விட பகவான் ஸ்ரீகிருஷ்ணரை அடைவதற்கான இறுதி இலக்கு பகவானிடம் நாம் கொள்ளும் தூயபக்தியே. இந்த தூய பக்தியால் மட்டுமே ஒருவரால் பகவானை உள்ளவாறு உணரவும் அறியவும் முடியும்.

"எந்தவிதமான சாதகங்களும், யோகப்பயிற்சியும் இல்லாத பிராமண பத்தினிகள் எளிதாக தூயபக்தியால் பகவானை அறிந்தனர் என்றும், சாஸ்திரங்களையும், வேதங்களையும் கற்றுணர்ந்த அவர்களது கணவன்மாரான பிராமணர்களால் பகவானைப் புரிந்து கொள்ளக்கூட இயலவில்லை" என்றும் விளக்கும் வரலாறு பக்தியால் மட்டுமே பகவானை பெறலாம் என்ற கருத்தை வலியுறுத்துகிறது.

ஒருநாள் பசியால் வாடிய இடைச்சிறுவர்கள் ஸ்ரீகிருஷ்ணரிடமும், பலராமரிடமும் "ஓ, கிருஷ்ணா! துஷ்டர்களை அழிப்பவரே, நாங்கள் இப்போது பசியால் வாடுகிறோம். இதற்கு நீங்கள் ஏதாவது வழிகூறவேண்டும்" என உரிமையுடன் வேண்டி நின்றனர். அப்போது ஸ்ரீகிருஷ்ணர் தன்னுடைய தூய பக்தைகளான பிராமண பத்தினியரை திருப்திப் படுத்த மனம் கொண்டு, "யமுனைக் கரையில், சொர்க்கம் செல்ல விரும்பி அங்கிரஸ யாகம் நடத்திக் கொண்டிருக்கும் பிரம்மவாதிகளான பிராமணர்களிடம் சென்று அன்னத்தை யாசியுங்கள். என் சகோதரன்

பலராமன் பெயரையும் , என் பெயரையும் கூறுங்கள். எங்களால் அனுப்பி வைக்கப்பட்டதை அவர்களுக்கு தெரிவியுங்கள்." என்று கூறி அனுப்பினார்.

பகவானால் அறிவுறுத்தப்பட்ட இடைச்சிறுவர்கள் அங்கு சென்று, அந்த பிராமணர்களுக்கு சாஷ்டாங்கமாக நமஸ்காரம் செய்து, உணவினை யாசித்தனர். பலராமரும், கிருஷ்ணரும் பசுக்களை மேய்த்துக் கொண்டிருப்பதாகவும், அவர்கள் பசியுடன் இருப்பதாகவும், அவர்களும் தங்களிடம் உணவை யாசிப்பதாகவும் கூறினர்.

பகவானின் வேண்டுகோளுக்கு செவி சாய்க்காமல், அந்த அந்தணர்கள் பாராமுகமாக இருந்தனர். வேதச்சடங்குகளில் முற்றிலும் மூழ்கியவராய் இருந்தனர். அந்த பிராமணர்கள் 'சரி' என்றோ 'இல்லை' என்றோ எதுவும் கூறாததைக் கண்ட இடைச்சிறுவர்கள் கிருஷ்ணர் மற்றும் பலராமரிடம் வந்து நடந்ததைக் கூறினர்.

நடந்ததைக் கேள்விப்பட்ட பகவான் அந்த இடைச்சிறுவர்களிடம் அந்த பிராமணர்களின் பத்தினியரிடம் சென்று, கிருஷ்ணரும், பலராமரும் அனுப்பியதாக கூறி, உணவை யாசியுங்கள் அவர்கள் வேண்டிய அளவு உணவை அளிப்பார்கள் என்று உறுதியளித்தார்.

ஸ்ரீகிருஷ்ணரின் அறிவுரைப்படி, இடைச்சிறுவர்கள் யாகம் செய்துகொண்டிருந்த பிராமணர்களின் பத்தினியரின் இல்லத்திற்கு சென்று உணவை யாசித்தனர். "பிராமண பத்தினியரே, நாங்கள் கிருஷ்ணரால் அனுப்பப்பட்டோம். பலராமர் மற்றும் இடைச்சிறுவர்களுடன் அவர் பசுக்களை மேய்த்துக் கொண்டிருக்கிறார். அவர் மிகவும் பசியாக உள்ளார். அவருக்கும் அவரது சகாக்களுக்கும் இப்போது உணவு அளிக்கப்பட வேண்டும்" என்று உணவை யாசித்து நின்றனர்.

ஸ்ரீகிருஷ்ணரால் வசீகரிக்கப்பட்ட மனதைக் கொண்ட பிராமண பத்தினியர் அவரைக்காணும் ஆவலினால் உணவு பதார்த்தங்களை பெரிய பாத்திரங்களில் எடுத்துக் கொண்டு கடலை நோக்கி ஓடும் நதியைப்போல விரைந்தனர். அவர்களது உறவினர்கள், கணவன்மார்கள், சகோதரர்கள், புத்திரர்கள் போன்றோர் தடுத்து நிறுத்தியும், நிற்காமல் பகவானைக்காண ஓடி வந்தனர். யமுனைக் கரையில் கோபச்சிறுவர்களுடன் நின்ற ஸ்ரீகிருஷ்ணரையும் ஸ்ரீபலராமரையும் கண்டனர்.

அவர்கள் தங்களுக்கு பிரியமான ஸ்ரீகிருஷ்ணரைப்பற்றி பலமுறை கேட்டிருந்தார்கள். அவர்கள் மனம் முற்றிலும் கிருஷ்ணரிடம் ஆழ்ந்திருந்தன. இப்போது தங்கள் கண்களால் கிருஷ்ணரை இதயத்தினுள் இழுத்த அவர்கள், நீண்ட நேரம் தங்கள் இதயத்தினுள் அவரைத் தழுவினர் . தங்களது சர்வ ஆசைகளையும் துறந்து தன்னைக் காண வந்த பிராமண பத்தினியர் மேல் அன்பு கொண்ட பகவான், "நீங்கள் உடனே யாகசாலைக்கு திருப்ப செல்லுங்கள். உங்கள் கணவன்மார்கள்

குடும்பஸ்தர்கள். அவர்களது யாகம் முடிக்க நீங்கள் திரும்பி செல்ல வேண்டும் " என்று அறிவுறுத்தினார்.

கிருஷ்ணரின் அறிவுரைப்படி பிராமண பத்தினியர் யாகசாலைக்கு திரும்பினர். ஒருபெண் மட்டும் தன் கணவனால் பலவந்தமாக நிறுத்தி வைக்கப்பட்டிருந்தாள். மற்றவர்கள் பகவான் கிருஷ்ணரைப் பற்றி விவரிப்பதைக்கேட்டு, தன் இதயத்தால் அவரைத் தழுவி, கர்ம பந்தத்திற்கு மூல காரணமான தன்னுடைய தேகத்தை விட்டாள்.

பின்னர், பிராமணர்களுக்கு சுய புத்தி வர, அவர்கள் தங்கள் தவறை உணர்ந்து வருந்தினர். கிருஷ்ணரை புறக்கணித்த பாவத்தை மறுபடியும் மறுபடியும் சிந்தித்த அந்த பிராமணர்கள் பகவான் கிருஷ்ணரைக்காண ஆவல் கொண்டார்கள். ஆனால், கம்சன் மீதுள்ள பயத்தால் அவர்கள் பிருந்தாவனத்திற்கு செல்லவில்லை.

பக்தியால் மட்டுமே பகவானை அறியலாம் என்ற கருத்தை பகவான் மேலும் பல பதங்களில் வலியுறுத்தியுள்ளார்.

18.61 - ஈஸ்வர்: ஸர்வ-பூதானாம்

ஈஸ்வர்: ஸர்வ-பூதானாம்
ஹ்ருத்-தே-வே ர்ஜுன திஷ்டதி
ப்ராமயன் ஸர்வ-பூதானி
யந்த்ருடானி மாயயா

மொழி பெயர்ப்பு

ஈஸ்வர் - முழுமுதற் கடவுள்; **ஸர்வ-பூதானாம்**- எல்லா உயிர்வாழிகளின்; **ஹ்ருத் -தேவே** - இதயத்தில்; **அர்ஜுன** - அர்ஜுனா; **திஷ்டதி** - வாழ்கின்றனர்; **ப்ராமயன்** - பயணத்திற்கு காரணமாகி; **ஸர்வ-பூதானி** - எல்லா உயிர்வாழிகள்; **யந்த்ர** - இயந்திரம்; **ஆருடானி** - வைக்கப்பட்டு; **மாயயா** - ஜட சக்தியின் மயக்கத்தின் கீழ்

பொருள்

அர்ஜுனா, ஜட சக்தியால் செய்யப்பட்ட இயந்திரத்தில் அமர்ந்துள்ள; எல்லா உயிர்வாழிகளின் பயணங்களையும், அவரவர் இதயத்தில் வீற்றுள்ள முழுமுதற்கடவுளே வழிநடத்துகிறார்.

விளக்கவுரை

நமது சரீரம் ஜட இயற்கையால் கிடைக்கப்பட்ட ஒரு இயந்திரம் ஆகும். இந்த இயந்திரத்தில் அமர்ந்துள்ள பரமாத்மாவாகிய முழுமுதற்கடவுளே நமது இதயத்தில் வீற்றிருந்து, நமது பயணங்களை வழிநடத்துகிறார். எந்த ஒரு இயந்திரமாக இருந்தாலும், அது தானியங்கி இயந்திரமாக

இருந்தாலும் கூட அதை இயக்குவதற்கு ஒரு இயக்குனர் தேவைப்படுகிறார். எடுத்துக்காட்டாக, ஒரு பேருந்தை எடுத்துக்கொண்டால், அதை ஓட்டுவதற்கு ஒரு ஓட்டுனர் தேவைப்படுகிறார். அதுபோல, நமது உடலாகிய இயந்திரத்தை இயக்கும் இயக்குனர் பரமாத்மா ஆவார். நமது உடல் மட்டுமன்றி, சிறு புழு, பூச்சி முதலான பிரபஞ்சத்தின் படைப்புகள் அனைத்தையும் இயக்குபவர் பகவான் ஸ்ரீகிருஷ்ணரே.

பகவான் ஸ்ரீகிருஷ்ணரே பரம-ஈஸ்வரர். அவரே ஈஸ்வரர்கள் அனைவரையும் கட்டுப்படுத்தி ஆள்பவர். பிரபஞ்சத்தை பராமரிக்க ஏராளமான ஈஸ்வரர்கள் பகவான் ஸ்ரீகிருஷ்ணரால் நியமிக்கப்பட்டுள்ளனர். அந்த ஈஸ்வரர்கள் அனைவரையும் கட்டுப்படுத்துபவர் பகவான் ஸ்ரீகிருஷ்ணரே. இதையே ஸ்ரீபிரம்ம சம்கீதம், 'ஈஸ்வர பரம கிருஷ்ண' - ஸ்ரீகிருஷ்ணரே அனைத்து கடவுள்களையும் ஆள்பவர் என்று கூறுகிறது.

பெரிய கம்பெனிகளை எடுத்துக்கொண்டால், ஒவ்வொரு துறையையும் நிர்வாகம் செய்ய ஒவ்வொருவர் பொறுப்பாக நியமிக்கப்பட்டிருப்பார். ஆனால், அத்தனை நிர்வாகிகளையும் நிர்வாகம் செய்ய ஒரு மேல் இயக்குனர் இருப்பார். அந்த இயக்குனர் கம்பெனிக்கு வரவேண்டியதில்லை. ஆனால், அவரது கட்டளையிலும், மேற்பார்வையிலும் கம்பெனி செயல்படும். அதுபோல, பகவானின் மேற்பார்வையில் பிரபஞ்சம் செயல்படும். பிரபஞ்ச நிர்வாகத்தை செயல்படுத்த முப்பத்துமூன்று கோடி தேவர்கள் இருக்கின்றார்கள். அவர்கள் பகவான் ஸ்ரீகிருஷ்ணரின் கட்டுப்பாட்டிற்குள் இருக்கிறார்கள். பகவானின் மேற்பார்வையில் செயலாற்றுகிறார்கள். பகவான் சிறியவற்றிலெல்லாம் சிறியவர். பெரியவற்றிலெல்லாம் பெரியவர்.

அனோர் அணியான் மஹதோ மஹீயான்
ஆத்மாஸ்ய ஐந்தோர் நிறிதோ குஹாயம்
தம் அக்ரது:பஷ்யது வீத ஷோகோ
தாது: ப்ரஸாதான் மஹிமானம் ஆத்மன:
என உபநிஷத் விவரிக்கிறது.

அனைத்து உயிர்வாழிகளின் இதயத்திலும் இருந்து வழிநடத்தும் பரமாத்மா, சாட்சியாகவும், அனுமதிப்பாளராகவும் செயல்படுகிறார். ஆனால், ஜீவாத்மாவின் சுதந்திரத்தில் அவர் தலையிடுவதில்லை. ஏனெனில், பகவான் சுதந்திரமானவர். அவரது சிறு அம்சமே ஜீவாத்மா. சமுத்திரத்தில் உள்ள நீருக்கு என்ன தன்மை இருக்கிறதோ, அதே தன்மை தான் ஒருதுளி நீருக்கும் இருக்கும். அதுபோல பகவானின் தன்மை ஆத்மாவுக்கும் உண்டு. அந்த சுதந்திரத்தை துஷ்பிரயோகம் செய்வதால், உயிர்வாழி ஜீவன்கள் ஐட இயற்கையில் விழுகிறது. பகவான் எஜமான் என்றும் ஜீவாத்மா சேவகன் என்ற நிலையில் சேவை செய்ய வேண்டும்.

நானே எஜமான், அனுபவிப்பாளன் என்ற அகங்காரம் வரும்போது ஜீவாத்மா ஜட இயற்கையில் சிக்கி துன்பப்படுகிறது.

அதிகாரபூர்வமான ஆன்மீககுருவை சரணடைந்து பக்தி செயலாற்றும்போது மட்டுமே, பகவானை அடையும் பாதை தெளிவாக இருக்கும். மனித வாழ்க்கையில் இலட்சியம் எது? என தெரிந்து செயலாற்றவேண்டும். 84 லட்சம் உயிர்வாழிகளில் நமக்கு எதற்கு மனித பிறவி கிடைத்துள்ளது என சிந்திக்க வேண்டும். நான் யார்? நான் ஏன் இங்கு வந்தேன்? நான் செல்லவேண்டிய இலக்கு என்ன? அதை அடையக்கூடிய பாதை என்ன? என்பது போன்ற வினாக்களை எழுப்பவேண்டும். நாய், பூனை போன்ற விலங்குகளுக்கு கேள்வி கேட்க தெரியாது. ஆனால், மனித பிறவி எடுத்த நம்மால் மட்டுமே கேள்வி கேட்டு தெரிந்து கொள்ள முடியும். எனவே இந்த அரிய மானிடை ஜன்மத்தை நாம் ஒருபோதும் வீணாக்கக்கூடாது.

கிருஷ்ண பக்தி என்பது என்ன? நமது உண்மையான ஆதார நிலை என்ன என்பதை அறிந்து ஸ்ரீகிருஷ்ணரிடம் சரணடைவதே கிருஷ்ண பக்தி. பகவானின் ஆன்மீக லோகமே நமது ஆதாரமான இருப்பிடம் என்பதையும் மறந்துவிட்டோம். அதை பகவான் இந்த சுலோகத்தில் நினைவு படுத்துகிறார்.

18.62 - தம் ஏவ ஷரணம் கச்ச

தம் ஏவ ஷரணம் கச்ச
ஸர்வ- பாவேன பாரத
தத்-ப்ரஸாதாத் பராம் ஷாந்திம்
ஸ்தானம் ப்ராப்ஸ்யஸி ஷாஷ்வதம்

மொழி பெயர்ப்பு

தம் - அவரிடம்; **ஏவ** - நிச்சயமாக; **ஷரணம் கச்ச** - சரணடைவாய்; **ஸர்வ** - **பாவேன** - எல்லாவிதத்திலும்; **பாரத** - பரதனின் மகனே; **தத்-ப்ரஸாதாத்** - அவரது கருணையால்; **பராம்** - தெய்வீகமான; **ஷாந்திம்** - அமைதி; **ஸ்தானம்** - இருப்பிடம்; **ப்ராப்ஸ்ய** **யஸி** - அடைவாய்; **ஷாஷ்வதம்** - நித்தியமான

பொருள்

பரத வழித்தோன்றலே! அவரிடம் முழுமையாக சரணடைவாக. அவரது கருணையால் தெய்வீக அமைதியையும், உன்னதமான நித்திய இடத்தையும் நீ அடைவாய்.

விளக்கவுரை

பகவத்கீதை போரில் ஆரம்பித்து சரணாகதியில் முடிகிறது. ஸ்ரீமத் பாகவதம் சரணாகதியில் ஆரம்பித்து நாமசங்கீர்த்தனத்தில்

முடிவடைகிறது. சைதன்ய சரிதாமிர்தம் நாமசங்கீர்த்தனத்தில் ஆரம்பித்து பிரேம பக்தியில் முடிவடைகிறது. பகவத்கீதையின் இந்த சுலோகம் "சரணாகதி" பற்றி விளக்குகிறது.

இங்கு பகவான் ஸ்ரீகிருஷ்ணர் அவரிடம் சரணடைவாயாக என்று குறிப்பது ஒவ்வொருவர் இதயத்திலும் பரமாத்மாவாக வீற்றிருக்கும் பகவானைக் குறிக்கிறது. முந்தைய சுலோகத்தின் தொடர்ச்சியான இந்த சுலோகத்தில், ஏற்கெனவே பரமாத்மா பற்றி கூறியுள்ளதால் இங்கு பகவான் "அவர்" என குறிப்பிடுகிறார்.

ஆறுவிதமான சரணாகதி பற்றி ஸ்ரீஸசனாதன கோஸ்வாமி ஹரிபக்தவிலாசத்தில் (11.676) குறிப்பிடுகிறார்.:

ஆனுகூல்யஸ்ய சங்கல்ப:
ப்ராதி கூல்யஸ்ய வர்ஜனம்
ரகூஷ்ய தீதி விஷ்வாஸோ
கோ பத்ருத்வே வரணம் ததா:
ஆத்ம-நிக்ஷேப-கார்பண்யே
ஷட் விதா ஷரணாகதி:

என ஆறு விதமான சரணாகதி குறிப்பிடப்படுகிறது.

1. ஆனுகூல்யஸ்ய சங்கல்ப:

கிருஷ்ண பக்திக்கு ஒருவனை கொண்டு செல்லக்கூடிய, அனுகூலமானவற்றை மட்டுமே ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும். பாண்டவர்கள், இந்த சரணாகதிக்கு மிகச்சிறந்த எடுத்துக்காட்டாகும். அவர்கள் நாட்டை இழந்து, பன்னிரண்டு வருடம் வனவாசத்தில் இருந்தார்கள். அவர்களுக்கு அந்த வாழ்க்கை திருப்தியாகவே இருந்தது. ஏனென்றால், அவர்களுக்கு காட்டில் சாதுக்கள் மற்றும் முனிவர்களின் சங்கம் கிடைத்தது. பெரும்பாலும் பகவான் கிருஷ்ணரும் அவர்களுடனேயே இருந்தார். எனவே, அவர்களுக்கு நாட்டினை திரும்பப் பெறவேண்டும் என்ற எண்ணம் கூட இல்லை என்றே கூறலாம்.

ஆனால் பகவான் கிருஷ்ணர் பாண்டவர்களுக்கு நாட்டினை பெற்றுத்தர விருப்பினார். வனவாசம் முடிந்து நாட்டைக் கேட்டனர். துரியோதனன் மறுத்துவிட்டான். குருஷேத்திர போர் முடிவாயிற்று. போர்க்களத்தில் அர்ஜுனன் தன் உறவினருடன் போரிட மறுத்தான். "கிம் நோ ராஜ்யேன கோவிந்தா" என்று தனக்கு நாடு வேண்டாம் என்றான். ஆனால், பகவானோ, அஸ்தினாபுரத்தை யுதிஷ்டிரர் ஆட்சி செய்ய வேண்டும் என விரும்பினார். அவரது விருப்பத்தை நிறைவேற்றும் நிலையில், பகவானுக்கு அனுகூலமாக செயலாற்ற பாண்டவர்கள் போருக்கு தயாராயினர்.

போர் ஆரம்பிப்பதற்கு முன்பு, துவாரகைக்கு சென்று கிருஷ்ணரிடம் உதவி கேட்குமாறு சகுனி துரியோதனனை அனுப்பினார். அதே சமயம் அர்ஜுனனும் பகவானிடம் உதவி வேண்டி துவாரகைக்கு சென்றார். பகவான் நித்திரையில் இருந்தார். பகவானின் தலைக்கு பக்கத்தில் இராஜ தோரணையில் துரியோதனன் அமர்ந்திருந்தான். கால் பகுதியில் பக்தியுடன் அர்ஜுனன் நின்று கொண்டிருந்தான். பகவான் கண்விழித்து முதலில் அர்ஜுனனைப் பார்த்தார். பின் துரியோதனனைப் பார்த்தார். இருவரும் குருவேத்திர போரில் உதவி கேட்டு வந்திருந்தனர். பகவான் "ஒருபுறம் தோல்வியே காணாத என்னுடைய நாராயண சேனை இருக்கும். இன்னொருபக்கம் ஆயுதம் ஏந்தாமல் நான் இருப்பேன்", என்று கூறி அர்ஜுனனுக்கு முதலில் வாய்ப்பளித்த போதும், ஆயுதம் ஏந்தாத பகவானையே தேர்ந்தெடுத்தார். இது சரணாகதி.

2. ப்ராதி கூல்யஸ்ய வர்ஜனம் :

கிருஷ்ண உணர்வின் பக்குவ நிலைக்கு ஒருவனை கொண்டு செல்லாத எல்லாவற்றையும் புறக்கணிக்க வேண்டும். இதற்கு இராமாயணத்தில் பரதன், விபீஷணன் போன்றோரை எடுத்துக்காட்டாகக் கொள்ளலாம். தனது தாயாரான கைகேயி, தந்தையிடம் வரம் கேட்டு, அயோத்தியை ஆட்சி செய்யும் பொறுப்பு கிடைத்தும் அதை உதறிவிட்டு, இராமபிரானின் பாதுகையைப் பெற்று அரியணையில் வைத்துவிட்டு, அயோத்திக்கு வெளியே நந்த கிராமத்தில் தவ வாழ்க்கை வாழ்ந்தான் பரதன்.

அதுபோலவே, விபீஷணன், பக்திநிலைக்குக் கொண்டுசெல்லாத இராவணனிடமிருந்து விலகி இராமபிரானை சரணடைந்தான். இது சரணாகதியின் இன்னொரு அங்கம்.

3. ரகூஷ்ய தீதி விஷ்வாலோ :

எல்லா சூழ்நிலைகளிலும், துன்பங்களிலிருந்து பகவான் பாதுகாப்பார் என்ற உறுதியான நம்பிக்கை வேண்டும். மகாபாரதத்தில் திரௌபதியின் உறுதியான நம்பிக்கை இதற்கு எடுத்துக்காட்டு. அஸ்தினாபுர அரசவையில், தனக்கு அவமானம் நிகழும்போது, அரசவையில், திருதராஷ்டிரர், காந்தாரி, பீஷ்மர், துரோணாச்சாரியார், கிருபாச்சாரியார் போன்றோர் அனைவரையும் காப்பாற்றுமாறு கெஞ்சினாள். அவர்கள் அவளைக் காப்பாற்ற முடியாத சூழ்நிலையில் இருந்தார்கள். மகாரதர்களாகிய தன் ஐந்து கணவர்களாலும் அவளைக்காப்பாற்ற முடியவில்லை. பின் தன் இரு கைகளையும் தூக்கி "கோவிந்தா! கிருஷ்ணா! பாஹி, பாஹி" என்று நம்பிக்கையுடன் அழைத்தாள். பகவான் அவளுக்கு ஆடைகள் அளித்து காப்பாற்றினார். இதுபற்றி 'திருக்கோளுர் பெண்பிள்ளை' கூறும்போது, "இரு கையும் விட்டேனா? திரௌபதியைப்போல!" என்று கூறுகிறார். இது சரணாகதியின் இன்னொரு அங்கம்.

4. கோ பத்ருத்வே வரணம்:

உடலையும், ஆத்மாவையும் பகவான் பார்த்துக்கொள்வார். ஒரு பக்தன் ஆத்மாவை உடலில் தக்க வைப்பதைப்பற்றி யோசிக்க வேண்டிய அவசியம் இல்லை.

பிரகலாதரின் சரித்திரம் இதற்கு சிறந்த எடுத்துக்காட்டு. அவனது தந்தை இரண்ய கசிபு , பிரகலாதனை, ஐந்து வயதேயான குழந்தையை , யானையின் கால்களுக்கிடையில் மிதிக்க வைத்தான்; நச்சுப்பாம்புகளுடன் போட்டான்; சமுத்திரத்தில் தூக்கி எறிந்தான்; நெருப்பில் போட்டான். ஆனால், பிரகலாதர் சிறிதும் கவலைப்படவில்லை. தன் தந்தைமீது கோபம் கூட கொள்ளவில்லை. உடலையும், ஆத்மாவையும் பகவான் பார்த்துக்கொள்வார் என்பதில் உறுதியுடன் இருந்தான். இது சரணாகதியின் இன்னொரு அம்சம்.

5. ஆத்ம-நிக்ஷேப:

தன்னை எப்போதும் ஆதரவற்றவராகவும், தனது வாழ்வின் முன்னேற்றத்திற்காகவும் ஒரே ஆதரவு கிருஷ்ணரே, என்று நினைக்க வேண்டும்.

இந்த வகை சரணாகதிக்கு பரத மகாராஜா மிகச்சிறந்த எடுத்துக்காட்டாகும். தனது நாட்டைத் துறந்து, இறுதி இலக்கு பகவானே, என்று காட்டிற்கு தவமிருக்க வந்தார். ஒரு மான்குட்டி மீது கொண்ட பற்றினால் மான்பிறவி கிடைத்தது. ஆனாலும், பகவான் முந்தைய பிறவியின் நினைவைக் கொடுத்ததால், அடுத்த பிறவியில் ஜட பரதராக பிறந்து, பகவானைத்தவிர தனக்கு எதுவும் வேண்டாம் என்று பகவானைத்தவிர எந்தவிதமான ஆதரவுமின்றி, ஜடமாக வாழ்ந்து பகவானை அடைந்தார். இது சரணாகதியின் இன்னொரு அம்சம்.

6. கார்பண்யே (பணிவு):

சரணாகதியில் பணிவு மிகவும் முக்கியமானது. "நான் ஒரு ஆன்மீக ஜீவன். நான் எனது சொந்த செயல்பாடுகளின் தவறுகளால், இந்த ஜட உலகில் பல துன்பங்களை அனுபவித்து வருகிறேன். நான் தண்டனைக்கு தகுதியானவன். நான் பகவான் கிருஷ்ணரின் நித்திய சேவகன் என்பதை புறக்கணித்ததால், இந்த கர்ம சூழலில் சிக்கி தவிக்கின்றேன். நான் மிகத்தாழ்ந்தவன், இழிவானவன்." என்ற மன நிலையில் சரணாகதி செய்ய வேண்டும்.

18.65 - மன்மனா பவ மத்-பக்தோ

மன்மனா பவ மத்-பக்தோ
மத்-யாஜீ மாம் நமஸ்குரு
மாம் ஏவைஷ்யஸி ஸத்யம் தே
ப்ரதிஜானே ப்ரியோ ஸி மே

மொழி பெயர்ப்பு

மன் மனா - என்னைப்பற்றி எண்ணிக்கொண்டு; **பவ** - ஆவாயாக; **மத் பக்த** - என் பக்தனாக; **மத்** - யாஜீ - என்னை வழிபட்டு; **மாம்** - என்னிடமே; **நமஸ்குரு** - வணக்கங்களை சமர்ப்பிப்பாயாக; **ஏவ** - நிச்சயமாக; **ஏஷ்யஸி** - வருவாய்; **ஸத்யம்** - உண்மையாக; **தே** - உனக்கு; **ப்ரதிஜானே** - வாக்குறுதி அளிக்கிறேன்; **ப்ரிய** - பிரியமானவனாக; **அஸி** - நீ இருக்கிறாய்; **மே** - எனக்கு

பொருள்

எப்போதும் என்னைப்பற்றி நினைத்து, எனது பக்தனாக ஆகி, என்னை வழிபட்டு, உனது வணக்கங்களை எனக்கு சமர்ப்பிப்பாயாக. இவ்வாறு நீ செய்தால் என்னை வந்தடைவாய் என்பதில் ஐயமில்லை. நீ எனக்கு பிரியமான நண்பன் என்பதால், இந்த சத்தியத்தை நான் உனக்கு அளிக்கிறேன்.

விளக்கவுரை

இந்த சுலோகம் பகவத்கீதையில் இரண்டு முறை விளக்கப்பட்டுள்ளது. பகவத்கீதை: 9.34 -ஆவது சுலோகத்தில் பகவான் குறிப்பிடுகின்றார். மறுபடியும் இந்த அத்தியாயத்திலும் பகவான் குறிப்பிடுகிறார். அத்தகைய சிறப்பு வாய்ந்த இந்த சுலோகம் பகவத்கீதையின் சாரமுமாகும்.

இந்த சுலோகத்தில் பகவான் நான்கு விஷயங்களைப் பற்றிக் கூறுகிறார். இவை ஞானத்தின் மிக இரகசியமான பகுதியுமாகும். எப்போதும் பகவானை நினைக்க வேண்டும். பகவானின் பக்தனாக வேண்டும். பகவானை வழிபட வேண்டும். பகவானுக்கு வந்தனம் செய்ய வேண்டும். அவ்வாறு செய்தால், பகவானின் உன்னதமான உலகை அடையலாம். இதில் எவ்வித சந்தேகமும் இல்லை என வாக்குறுதி அளிக்கிறார். அர்ஜுனன் பகவானுக்கு மிகவும் பிரியமானவன் என்பதால், இவ்வாக்குறுதியை அளிப்பதாக கூறுகிறார். இனி ஒவ்வொன்றாக காணலாம்.

மன்மனா-பவ:

பகவானை எப்போதும் மனதில் நினைக்கவேண்டும். நாம் மனதில் எப்போதும் எதையாவது நினைத்துக்கொண்டே இருக்கிறோம். ஆத்மாவினால் ஒருகணம் கூட, செயலாற்றாமல் இருக்க முடியாது. அது ஆத்மாவின் சுயமான சொரூபம். நாம், நமது உண்மையான அடையாளத்தை தொலைத்து விட்டதால், இந்த ஜட உடலை எடுத்துவிட்டோம். இருமைகளில் சிக்கி துன்பப்படுகிறோம். ஜட உடலை

எடுத்த உடனேயே முக்குணங்களால் செயல்படுகிறோம். மனம், புத்தி, அகங்காரம் இவை மூன்றும் நம்மை சூட்சுமமாக ஆட்டி வைக்கிறது. நாம் ஜட வஸ்து கிடையாது. நம் மனம் எப்போதும் எதையாவது நினைத்துக்கொண்டே இருக்கிறது. இந்த மனமே, பந்தப்பட்ட வாழ்க்கைக்கும், விடுதலை வேண்டிய வாழ்க்கைக்கும் காரணமாக அமைகிறது (பகவத்கீதை: 6.6):

பந்துர் ஆத்மாத்மனஸ் தஸ்ய
யேனாத்மைவாத்மனா ஜித:
அனாத்மனஸ் து ஷத்ருத்வே
வர்தேதாத்மைவ ஷத்ரு வத்

"மனதை வென்றவனுக்கு மனதே சிறந்த நண்பனாகும். ஆனால், அவ்வாறு செய்ய தவறுபவனுக்கோ, அதுவே மிகப்பெரிய எதிரியாகும்."

நாம் மனதை பௌதீக விஷயங்களில் ஈடுபடுத்தும்போது, பந்தத்திற்கு காரணமாக அமைகிறது. அவ்வாறு பார்க்கும் போது, நம்மில் ஏராளமானோர் மனதின் வலையில் மாட்டிக்கொண்டிருக்கிறோம். நாம் நமது மனதை பகவான் ஸ்ரீகிருஷ்ணரின் பாதங்களில் ஈடுபடுத்தும்போது, நமது விடுதலைக்கு காரணமாகிறது. எனவே, நாம் பகவானை எப்போதும் மனதில் நினைக்க வேண்டும்.

பகவான் மீது மனதை எவ்வாறு ஈடுபடுத்துவது? 5000 வருடங்களுக்கு முன்பு, எவ்விதமான இணைய தளங்களோ, சமூக வலை தளங்களோ, ஊடகங்களோ கிடையாது. அப்போதும் கூட அர்ஜுனன் தன்னால் மனதைக் கட்டுப்படுத்த முடியாது என்றான் (பகவத்கீதை: 6.34):

சஞ்சலம் ஹி மன: க்ரிஷ்ண ப்ரமாதி பலவத் த்ருடம்
தஸ்யாஹம் நிக்ரஹம் மன்யே வாயோர் இவ ஸு துஷ்கரம்

"கிருஷ்ணரே, மனம் அமைதியற்றதும், குழப்பம் நிறைந்ததும், சக்தி மிகுந்ததுமாயிற்றே. வீசும் காற்றை அடக்குவதை விட மனதை அடக்குவது கடினமானதாக எனக்குத் தோன்றுகிறது" என்று அர்ஜுனன் கூறுகிறான். இன்று மனதை பாதிக்கக்கூடிய, மாய வலையில் சிக்க வைக்கக்கூடிய ஏராளமான விஷயங்கள் சமூகத்தில் மலிந்து விட்டன. இந்தச் சிக்கலிலிருந்து விடுபட்டு, நாம் பகவானை நினைக்க வேண்டும். எவரொருவர் பகவானை நினைக்கப் பயிற்சி எடுத்துக் கொள்கிறாரோ, அவரால் மட்டுமே பகவானை அடைய முடியும்.

மனதில் எப்போதும் பகவானை நினைக்குமாறு, நாம் நம் வாழ்க்கையை வடிவமைத்துக்கொள்ள வேண்டும். ஒரு தாயைப் பிரிந்திருக்கும் குழந்தையின் மனநிலையில் எப்போதும் நம்மை வைத்துக் கொள்ள வேண்டும். தாயை பிரிந்திருக்கும் குழந்தை எப்போதும் தன் தாயாரின்

நினைவிலேயே இருக்கும். நாம் பொம்மை போன்ற விளையாட்டுப் பொருட்களைக் கொடுத்தால், ஒருவேளை கொஞ்ச நேரம் மட்டும் சமாதானமாகி விளையாடிக்கொண்டிருக்கும். பின் தாயாரை நினைத்து அழ ஆரம்பிக்கும். எப்போதும் தாயாரின் நினைவிலேயே இருக்கும். அதுபோல, நாமும் எப்போதும் பகவானின் நினைவிலேயே இருக்கவேண்டும்.

மத் - பக்தோ:

பகவானின் பக்தனாக இருக்க வேண்டும். பகவானை வழிபடுபவர்கள் மட்டுமே பக்தர்கள் என்று அழைக்கப்படுகின்றனர். பகவானுக்கு கலப்படமில்லாத, பலனை எதிர்பார்க்காத தூய பக்தித்தொண்டாற்ற வேண்டும்.

மத்யாஜி:

பகவான் கிருஷ்ணரை மட்டுமே, வழிபாடு செய்ய வேண்டும். இன்று சமுதாயத்தில் யாரை வழிபடவேண்டும் என்று தெரியாமல், யார் யாரையோ வழிபடுகின்றனர். இதில் குறிப்பாக இந்து சமுதாயம் நன்றாகவே குழம்பியுள்ளது. உண்மையில் வழிபாட்டிற்கு உரியவர் பகவான் ஸ்ரீகிருஷ்ணர் மட்டுமே. ஸ்ரீல பிரபுபாதர் குறிப்பிடும்போது, "பகவானின் மற்ற அவதாரங்களை வழிபடுவதை விட, இரு கைகளிலும் புல்லாங்குழல் ஏந்திய ஷ்யாமசுந்தர ரூபத்தை வழிபடுவதே சிறப்பு" என்கிறார்.

பகவானின் வழிபாட்டில் ஈடுபட வேண்டுமானால், ஒரு ஆன்மீக குருவை தேர்ந்தெடுக்க வேண்டும். ஆன்மீக குருவை அணுக மூன்று வழிகள் உள்ளன:

1. தன்னை சமர்ப்பித்தல்.
2. முறையோடு கேட்டு தெரிதல்.
3. அடக்கத்துடன் சேவை செய்தல்

இவ்வாறு ஆன்மீக குருவின் வழிகாட்டலில் பகவானை வழிபட வேண்டும்.

மாம் நமஸ்குரு:

பகவானுக்கு வந்தனம் செய்ய வேண்டும். பகவான் ஸ்ரீகிருஷ்ணருக்கு வந்தனம் செய்ய வேண்டும். நமது புலன்கள் அனைத்தும் பகவானுக்கு வந்தனம் செய்வதில் பயன்படுத்தவேண்டும். நமது கண்கள் பகவான் விக்கிரகத்தைக் கண்குளிரக் காண வேண்டும். நமது காதுகள் பகவான் பாடல்களையும், லீலைகளையும் கேட்க வேண்டும். நம் நாக்கு பகவானின் நாமத்தைப் பாட வேண்டும். நம் வாய் பகவானின் பிரசாதத்தை உண்ண வேண்டும். நமது மூக்கு பகவானுக்கு அர்ப்பணித்த மலர்களை முகர வேண்டும். நமது உடலை பகவான் ஸ்ரீகிருஷ்ணருக்கு சேவை செய்ய அர்ப்பணிக்க வேண்டும்.

ப்ரதிஜானே ப்ரியோ ஸி மே:

பிரியமான நண்பனாதலால், பகவான் அர்ஜுனனுக்கு வாக்குறுதி அளிக்கிறார். இது ஞானத்தின் மிக மிக ரகசியமான பகுதியாதலால், பகவானுக்கு மிக மிகப் பிரியமான நண்பன் அர்ஜுனன் என்பதால், இந்த ஞானம் அர்ஜுனனுக்கு கொடுக்கப்பட்டது.

18.66 - ஸர்வ - தர்மான் பரித்யஜ்ய

ஸர்வ - தர்மான் பரித்யஜ்ய
மாம் ஏகம் ஷரணம் வ்ரஜ
அஹம் த்வாம் ஸர்வ-பாபேப்யோ
மோக்ஷயிஷ்யாமி மா ஷு ச:

மொழி பெயர்ப்பு

ஸர்வ-தர்மான் - எல்லா விதமான தர்மங்களையும் ; **பரித்யஜ்ய** - துறந்து ; **மாம்** - என்னிடம் ; **ஏகம்** - மட்டுமே; **ஷரணம்** - சரணாகதி ; **வ்ரஜ** - அடைவாய் ; **அஹம்** - நான் ; **த்வாம்** - உன்னை ; **சர்வ பாபேப்யோ** - எல்லா பாவ விளைவுகளில் இருந்தும் ; **மோக்ஷயிஷ்யாமி** - விடுவிக்கிறேன் ; **மா** - வேண்டாம் ; **ஷுச:** - கவலைப்பட

பொருள்

எல்லா விதமான தர்மங்களையும் துறந்து , என்னிடம் மட்டுமே சரணடைவாயாக . உன்னை எல்லா பாவ விளைவுகளில் இருந்தும் நான் விடுவிக்கிறேன், பயப்படாதே .

விளக்கவுரை

ஒருவன் எல்லாவிதமான தர்மங்களையும் விட்டுவிட்டு பகவான் கிருஷ்ணரை சரணடைந்தால்மட்டுமே போதுமானது. அவன் எல்லா பாவ விளைவுகளிலுமிருந்தும் விடுபடுகிறான். பயப்பட தேவையில்லை., என்பது இந்த சுலோகத்தின் கருத்து.

பகவான் ஸ்ரீகிருஷ்ணர், பகவத்கீதையின் இரண்டாவது அத்தியாயத்திலிருந்தே ஏராளமான தர்மங்களை அர்ஜுனனுக்கு விவரித்தார். 'நான் இந்த உடலல்ல, ஆத்மா' என்பதில் தொடங்கி , ஆத்மாவின் தன்மைகளைப் பற்றி விளக்கினார். கர்ம யோகம், ஞான யோகம், அஷ்டாங்க யோகம் போன்ற யோக முறைகள் பற்றி விளக்கினார். ஜட இயற்கையின் முக்குணங்கள் பற்றி விளக்கினார். மனதின் இயல்புகள், மற்றும் ஜீவாத்மா, பரமாத்மா இவற்றின் வேறுபாடுகள் பற்றி விளக்கினார். நான்கு வர்ணங்கள், நான்கு ஆஸ்ரமங்கள், மற்றும் நாம் கடைப்பிடிக்க வேண்டிய தர்மங்களைப் பற்றியும் கூறினார். இவ்வாறு அத்தனையும் அர்ஜுனனுக்கு விளக்கிய பகவான் ஸ்ரீகிருஷ்ணர், இந்த சுலோகத்தில்

அனைத்து தர்மங்களையும் துறந்து விட்டு என்னை மட்டும் சரணடைந்தால் போதுமானது, என்று குறிப்பிடுகிறார்.

பகவத்கீதையின் தொடக்கத்திலேயே இதைக் கூறியிருக்கலாமே, என பலர் நினைக்கலாம். உயிர்வாழிகள் அனைத்தும் பந்தப்பட்ட ஆத்மாக்கள். ஜட இயற்கையின் முக்குணங்களின் கட்டுப்பாட்டில் அவர்கள் இருப்பதால், அவர்களது ஞானமும் அதற்கேற்ப அமைகிறது. எனவே, ஒருவன் படிப்படியாக தன்னை பக்தியில் உயர்த்திக் கொள்வதற்கான அறிவு, படிப்படியாக கொடுக்கப்பட்டது. பக்தித்தொண்டு உன்னதமான உயர்ந்த நிலை. எனவே, இது இரகசியமான அறிவு எனப்படுகிறது. இந்த நிலைக்கு ஒருவன் வரும்போது பிற தர்மங்கள், கடமைகள் செய்ய தேவையில்லை. பக்தித்தொண்டு மட்டுமே போதுமானது, என்று பகவான் குறிப்பிடுகிறார்.

ஏழாவது அத்தியாயத்தில், முற்பிறவியிலும், இப்பிறவியிலும் புண்ணியங்கள் செய்தவர்களால் மட்டுமே பக்தித்தொண்டிற்கு வர முடியும் என்று பகவான் குறிப்பிடுகிறார்(பகவத்கீதை: 7.28):

யேஷாம் த்வ் அந்த கம் பாபம் ஜனானாம் புண்ய-கர்மானாம்
தே த்வந்தவ-மஹ-நிர்முக்தா பஜந்தே மாம் த்ருட-வ்ரதா:

"முற்பிறவியிலும், இப்பிறவியிலும் புண்ணிய செயல்களில் ஈடுபட்டு, எவர்களது பாவ விளைவுகள் முழுமையாக ஒழிக்கப்பட்டுவிட்டதோ, எவர்கள் மயக்கத்தின் இருமையிலிருந்து பூரணமாக விடுபட்டுள்ளார்களோ, அவர்களே எனது பக்தித்தொண்டில் மன உறுதியுடன் ஈடுபடுவர்.

இந்த சுலோகத்தில், ஒருவன் பாவ விளைவுகளிலிருந்து விடுபடாவிடினும், பகவான் கிருஷ்ணரை மட்டும் சரணடைந்தால் மட்டுமே போதுமானது. பாவ விளைவுகளிலிருந்து விடுக்கிறேன், பயப்படாதே என்கிறார். எனவே, ஒருவன் பகவான் ஸ்ரீகிருஷ்ணரை சரணடைய வேண்டும். ஆனால் எவ்வாறு சரணடைவது என்ற கேள்வி வரலாம்.

ஸ்ரீகிருஷ்ணரிடம் சரணடையும் முறை ஹரிபக்த விலாசத்தில் விவரிக்கப்பட்டுள்ளது.

ஆனுசூல்யஸ்ய சங்கல்ப: ப்ராதிசூல்யஸ்ய வர்ஜனம்
ரக்ஷிஷ்ய தீதி விஷ்வாலோ கோப் த்ருத்வே வரணம் ததா
ஆத்ம-நிக்ஷேப-கார்பண்யே ஷட் விதா ஷரணாகதி:

"கிருஷ்ண பக்திக்கு சாதகமானவற்றை ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும். கிருஷ்ண உணர்வின் பக்குவ நிலைக்கு கொண்டுசெல்லாத எல்லாவற்றையும் புறக்கணிக்கவேண்டும். எல்லா சூழ்நிலைகளிலும் பகவானே பாதுகாப்பார் என உறுதியுடன் இருக்கவேண்டும். பக்தன் உடலில் ஆத்மாவை தக்கவைப்பதைப் பற்றி யோசிக்க வேண்டிய அவசியம்

இல்லை. தன்னை எப்போதும் ஆதரவற்றவனாகவும், ஒரே ஆதரவு யூக்கிருஷ்ணர் மட்டுமே என்றும் நினைக்க வேண்டும். பணிவுடன் பக்தித்தொண்டாற்ற வேண்டும்."

இவையே சரணாகதியின் ஆறு அங்கங்களாகும். அவ்வாறு பகவானை சரணடைந்தவன் எதற்கும் பயப்படத் தேவையேயில்லை.

பரீட்சித் மகாராஜா பகவானை சரணடைந்து பயமின்றி பகவானை அடைந்தார். காட்டில் வேட்டைக்கு சென்று கொண்டிருந்த பரீட்சித் மகாராஜாவிற்கு தாகம் எடுத்தது. பக்கத்திலிருந்த ஸமீக மகரிஷியின் ஆஸ்ரமத்திற்குச் சென்று தண்ணீர் கேட்டார். ஸமீக மகரிஷி ஆழ்ந்த தியானத்தில் இருந்ததால், அரசரைப் பார்க்கவில்லை. கோபம் கொண்ட மன்னன் பக்கத்தில் கிடந்த ஒரு இறந்த பாம்பை, தன் வில்லால் எடுத்து முனிவரின் கழுத்தில் மாலையாகப் போட்டுவிட்டு வந்து விட்டார்.

ஆஸ்ரமத்திற்குள் நுழைந்த முனிவரின் மகன் விருங்கி, தன் தந்தையின் கழுத்தில் பாம்பை போட்டவர். ஏழு நாட்களில் தட்சகன் என்ற பாம்பால் இறப்பார் என சாபமிட்டான். தியானம் முடித்து எழுந்த ஸமீக ரிஷி, அரசனிடம் தவறு நடந்ததற்கு மன்னிப்பு கேட்டதோடு, பிராயசித்தம் ஏதாவது செய்துகொள்ளுமாறு வற்புறுத்தினார். ஆனால், பரீட்சித் மகாராஜா உடனேயே நாட்டைத் துறந்து, கங்கைக் கரைக்கு வந்தார். சுகதேவ கோஸ்வாமியிடம் பாகவதம் கேட்டார். பகவான் நாமத்தையும், லீலைகளையும் கேட்டார். எவ்வித பயமுமின்றி பகவானை அடைந்தார். பகவானை அடைவதற்கான எளிய முறை இந்த சுவோகத்தில் கூறப்படுகிறது.

18.67 - இதம்தே நாதபஸ்காய

இதம்தே நாதபஸ்காய
நாபக்தாய கதாசன
ந சாஷுஷ் ருஷுவே வாச்யம்
ந ச மாம் யோ (அ)ப்யஸ்யதி

மொழி பெயர்ப்பு

இதம் - இதனை; **தே** - உன்னால்; **ந** - என்றுமில்லை; **அதபஸ்காய** - தவம் புரியாதவர்களுக்கு; **ந** - என்றுமில்லை; **அபக்தாய** - பக்தனல்லாதவனுக்கு; **கதாசன** - எந்த நேரத்திலும்; **ந** - என்றுமில்லை; **ச** - மேலும்; **அஷுஷ்ருஷுவே** - பக்தித்தொண்டில் ஈடுபடாதவனுக்கு; **வாச்யம்** - கூறப்படுவது; **ந** - என்றுமில்லை; **ச** - மேலும்; **மாம்** - என்னிடம்; **ய** - யாரொருவன்; **அப்யஸ்யதி** - பொறாமையுள்ளவனோ

பொருள்

இந்த இரகசிய ஞானம், தவமில்லாதவருக்கோ, பக்தியில்லாதவருக்கோ, பக்தித்தொண்டில் ஈடுபடாதவருக்கோ, என்மீது பொறாமை உள்ளவர்களுக்கோ ஒருபோதும் விளக்கப்படக்கூடாது.

விளக்கவுரை

பகவான் ஸ்ரீகிருஷ்ணர் பற்றிய அறிவு மிக இரகசியமானது. இந்த இரகசிய ஞானத்தை யாருக்கெல்லாம் விளக்கக்கூடாது என்பதை பகவான் இந்த சுவோகத்தில் விளக்குகிறார்.

தவம் இல்லாதவர்களுக்கு பகவத்கீதையின் ஞானம் விளக்கப்படக்கூடாது. கிருஷ்ண உணர்வில் நான்கு ஒழுக்கக்கட்டுப்பாடுகள் அடிப்படை தவங்களாகும். புலனின்றிப்பதில் நாட்டம் கொண்டவர்களால், இந்த நான்கு அடிப்படை தவங்களை செய்ய முடியாது. அவை,

- 1) மாமிச உணவு உண்ணாமை
- 2) மது அருந்தாமை
- 3) சூதாடாமை
- 4) தவறான பாலுறவு கொள்ளாமை என்பனவாகும்.

இந்த நான்கு கட்டுப்பாடுகளும் கிருஷ்ண உணர்வின் நான்கு தூண்கள் என அழைக்கப்படுகின்றன. இந்த அடிப்படைத் தவங்களை பின்பற்றாதவர்களுக்கு, பகவான் ஸ்ரீகிருஷ்ணர் அருளிய பகவத்கீதையாகிய ஞானம் விளக்கப்படக் கூடாது. அவர்களுக்கு கூறினால், நம்பிக்கையற்ற அவர்கள், பகவானுக்கும் பகவானின் பக்தர்களுக்கும் அபராதம் விளைவிப்பார்கள்.

பக்தி இல்லாதவர்களுக்கு பகவத்கீதையின் ஞானம் விளக்கப்படக்கூடாது. ஒரு விவசாயி விதை விதைக்கும்போது, நல்ல மகசூல் பெற வேண்டுமானால் அவன் விதைக்கும் நிலம் பண்பட்டதாக, வளம் மிக்கதாக இருக்க வேண்டும். அப்போது தான் அந்த விதைகள் நன்றாக முளைத்து பலனைத்தரும். பாலவனத்திலோ, பாறையிலோ, பண்படாத நிலத்திலோ அந்த விதைகளைப் போட்டால் அவை ஒருபோதும் முளைக்காது. அது போல, பக்தி இல்லாதவர்களுக்கு பகவத்கீதையைக் கூறினால், அவர்களால் புரிந்துகொள்ள இயலாது. எனவே ஸ்ரீபகவத்கீதையை பகவான் ஸ்ரீகிருஷ்ணர் அர்ஜுனனிடம் கூறும்போது, "நீ எனது பக்தனாகவும், நண்பனாகவும் இருப்பதால் இந்த ஞானத்தை உனக்கு கூறுகிறேன்" (பக்தோ ஸி மே ஸகா சேதி) என்று குறிப்பிடுகிறார்.

பக்தித்தொண்டில் ஈடுபடாதவர்களுக்கு பகவத்கீதையின் ஞானம் விளக்கப்படக் கூடாது. பக்தர்கள் என்றால் பகவானின் தூய பக்தித்தொண்டில் ஈடுபட்டு பகவானுக்கு சேவை செய்ய வேண்டும். அது

ஜீவாத்மாவின் நிஜ சொரூபம். எனவே, பக்தன் மனம் உட்பட ஆறு புலன்களையும் பகவானுக்கு சேவை செய்ய பயன்படுத்தவேண்டும்.

பகவான் ஸ்ரீகிருஷ்ணரின் மீது பொறாமை உடையவர்களுக்கு பகவத்கீதையின் ஞானம் விளக்கப்படக்கூடாது. பொறாமை உடையவர்கள் பகவானை முழுமுதற்கடவுளாக ஏற்றுக்கொள்ள மாட்டார்கள். பகவான் மிகவும் உயர்ந்தவர் (பகவத்கீதை: 7.7):

“மயி ஸர்வம் இதம் ப்ரோதம் ஸுத்ரே மணி கணா இவ”

நூலில் முத்துக்கள் கோர்க்கப்பட்டதுபோல, அனைத்தும் என்னையே சார்ந்துள்ளன என்று பகவான் ஸ்ரீகிருஷ்ணர் குறிப்பிடுகிறார். சிசுபாலன் போன்ற பொறாமை உடையவர்களால் பகவானை ஆதிதெய்வமாக, முழுமுதற் கடவுளாக ஏற்றுக்கொள்ள முடியாது. மனிதரில் கடைநிலையோரும், நாத்திக தன்மை உடையவரும், மாயையால் அறிவு கவரப்பட்டவர்களும் பகவானை சரணடைய மாட்டார்கள். அத்தகையோருக்கு பகவத்கீதை விளக்கப்படக் கூடாது.

யார் ஆத்மாவை உணர்ந்து, பகவானின் நித்திய உலகை அடைய வேண்டும் என நினைக்கிறார்களோ, அவர்கள் தவங்களை மேற்கொள்வார்கள். அவர்கள் பகவானின் தூய பக்தர்களாகி பக்தி சேவை செய்வார்கள். பகவான் ஸ்ரீகிருஷ்ணரை முழுமுதற் கடவுளாக ஏற்றுக்கொள்வார்கள். அவர்களுக்கு பகவத்கீதையின் ஞானத்தை உரைத்தால் அவர்களால் புரிந்து கொள்ள முடியும்.

18.73 - நஷ்டோ மோஹ: ஸ்மிர்திர் லப்தா

அர்ஜுன உவாச
நஷ்டோ மோஹ: ஸ்மிர்திர் லப்தா
த்வத்-ப்ரஸாதான் மயாச்யுத
ஸ்திதா (அ)ஸ்மி கத-ஸந்தேஹ:
கரிஷ்யே வசனம் தவ

மொழி பெயர்ப்பு

அர்ஜுன உவாச - அர்ஜுனன் கூறினான்; **நஷ்ட** - நீங்கியது; **மோஹ:** - மயக்கம்; **ஸம்ருதி** - நினைவு; **லப்தா** - மீண்டும் அடையப்பட்டது; **த்வத்-ப்ரஸாதாத்** - தங்களது கருணையால்; **மயா** - என்னால்; **அச்யுத** - என்றும் வீழ்ச்சியுறாத கிருஷ்ணரே; **ஸ்தித** - நிலைபெற்றுள்ளேன்; **அஸ்மி** - நான்; **கத** - நீங்கி; **ஸந்தேஹ** - எல்லா ஐயங்களும்; **கரிஷ்யே** - நிறைவேற்றுவேன்; **வசனம்** - கட்டளையை; **தவ** - தங்களது

பொருள்

அர்ஜுனன் கூறினான்: எனதன்பு கிருஷ்ணரே, வீழ்ச்சியடையாதவரே, எனது மயக்கம் இப்போது நீங்கி விட்டது. தங்களது கருணையால் நான் எனது நிலையை மீண்டும் பெற்று விட்டேன். எல்லா சந்தேகங்களிலிருந்தும் விடுபட்டு, நான் தற்போது உறுதியுடன் உள்ளேன். தங்களது உபதேசங்களின்படி செயல்பட தயாராக உள்ளேன்.

விளக்கவுரை

பகவான் ஸ்ரீகிருஷ்ணரும், அர்ஜுனனும் மிகச்சிறந்த நண்பர்கள் மட்டுமன்றி நெருங்கிய உறவினர்களுமாவார்கள். குருவேத்திரப் போரில் பகவான் ஸ்ரீகிருஷ்ணர் அர்ஜுனனுக்கு தேரோட்டியாகச் செயல்பட்டார். போர்க்களத்தில் அர்ஜுனன், 'என் உறவினருடன் போரிட்டு அவர்களைக் கொன்று நாட்டைத் திரும்பவும் பெற்று ஆட்சி செய்ய வேண்டுமா?' என்ற குழப்பம் ஏற்பட்டது. எனவே, போரிடமாட்டேன் என்று கூறி தன் காண்டபத்தை கீழே வைத்தான். அது மட்டுமன்றி, தன் மனக் குழப்பத்திலிருந்து விடுபட, பகவான் ஸ்ரீகிருஷ்ணரை தன் குருவாக ஏற்றுக்கொண்டார். சீடரின் அறியாமையை நீக்குவது ஒரு குருவின் கடமையன்றோ? எனவே, தன் சீடனின் அறியாமையை நீக்க ஸ்ரீமத்பகவத்கீதையை உபதேசித்தார்.

அர்ஜுனன் இந்த குருவேத்திரப் போரைத் தவிர்க்கப் பார்த்தான். அப்போது பகவான் அவருக்கு ஆத்ம ஞானத்தை போதித்தார். ஜீவாத்மாவின் நிலை, ஆத்மாவிற்கும் பரமாத்மாவிற்குமான உறவு நிலை, ஆத்மாவின் ஆன்மீகத்தன்மை, ஐட உடலின் பௌதீகத்தன்மை, ஐட உலகின் இயக்கம், ஆத்மா, காலம், கர்மா, ப்ரக்ருதி (ஐட இயற்கை) போன்ற அனைத்தையும் விளக்கினார். கர்ம யோகம், ஞானயோகம், அஷ்டாங்க யோகம், பக்தியோகம் பற்றி தெளிவாக விளக்கினார். பின் முடிவெடுக்கும் பொறுப்பை அர்ஜுனனிடமே விட்டுவிட்டார்.

பகவத்கீதை-18.72-ஆம் சுலோகத்தில் பகவான் ஸ்ரீகிருஷ்ணர் அர்ஜுனரிடம், "பிருதாவின் மகனே! செல்வத்தை வெல்வோனே, நீ இதனை கவனமாகக் கேட்டாயா? உனது அறியாமையும், மயக்கமும் தற்போது நீங்கி விட்டதா?" என்று கேட்டார். அதற்கு அர்ஜுனன் பதில் கூறுவதாக இந்த சுலோகம் அமைகிறது. அறியாமையிலும், மயக்கத்திலுமிருந்து அர்ஜுனன் விடுபடவில்லையென்றால், இன்னும் அறியாமையை நீக்க பகவான் கிருஷ்ணர் உபதேசம் செய்ய தயாராக இருந்தார். அர்ஜுனன் புத்திசாலி சீடன் மட்டுமன்றி, பகவானை பூரணமாக சரணடைந்து விட்டதால், அறியாமையிலிருந்து விரைவில் நீங்கினான். இப்போது முடிவெடுக்கும் பொறுப்பையும் பகவான் ஸ்ரீகிருஷ்ணர் அர்ஜுனனிடம் விட்டுவிட்டார். இப்போது அறியாமையிலும், மயக்கத்திலுமிருந்து விடுபட்ட அர்ஜுனன் இந்த சுலோகத்தில் பேசுகிறான்.

"கிருஷ்ணரே! வீழ்ச்சியடையாதவரே, எனது மயக்கம் இப்போது நீங்கி விட்டது. தங்களுது கருணையால் நான் எனது நினைவை மீண்டும் பெற்று விட்டேன். எல்லா சந்தேகங்களிலிருந்தும் விடுபட்டு, தற்போது உறுதியுடன் உள்ளேன். உங்கள் உபதேசத்தின்படி செயல்பட தயாராக உள்ளேன்" என்றான்.

பகவானுக்கு தொண்டு செய்வதே ஒரு ஆத்மாவின் ஆதாரநிலை.

"ஜீவரே சொருப ஹாய் கிருஷ்ணரே நித்ய தாலா"

என்று சைதன்ய சரிதாமிர்தம் குறிப்பிடுகிறது. இதை அர்ஜுனன் புரிந்து கொண்டார். எனவே, நமது ஆன்மீக குரு நமக்கு என்ன கட்டளை இருகிறாரோ, அதை நாம் கண்டிப்பாக செய்ய வேண்டும்.

பகவானின் நித்தியமான சேவகன் நான் என்பதை எப்போது மறக்கிறோமோ, அப்போது நாம் பௌதீக பந்தத்தில் விழுந்து விடுகிறோம். பௌதீக துன்பத்தில் சிக்கி தவிக்கிறோம். பகவானுக்கு சேவை செய்து முக்தியடையும்போது, ஒரு ஆத்மா ஆனந்தம் அடைகிறது.

அர்ஜுனன், பகவான் ஸ்ரீகிருஷ்ணர் எதை செய்யச் சொன்னாரோ, அதைச் செய்ய தயாராகிவிட்டான். முழுமையாக பகவானிடம் சரணடைந்து விட்டான். அவருக்கு மோகமும், அறியாமையும் விலகி விட்டது. நமது வாழ்க்கையிலும் எப்போது மோகமும், அறியாமையும் வந்துவிட்டதோ, அப்போது நம்மால் பகவானின் அருகில் செல்ல இயலாது. அது நம் ஆன்மீக ஞானத்தை மறைத்து விடும். எனவே, அறியாமையை முதலில் நீக்க வேண்டும். ஆன்மீக குருவின் கருணையாலும், தூய பக்தர்களின் தொடர்பாலும் மட்டுமே அறியாமையிலிருந்து விலக முடியும்.

18.78 - யத்ர யோகேஸ்வர: க்ருஷ்ணோ

யத்ர யோகேஸ்வர: க்ருஷ்ணோ
யத்ர பார்தோ தனுர்-தர:
தத்ர ஸ்ரீர் விஜயோ பூதிர்
த்ருவா நீதிர் மதிர் மம

மொழி பெயர்ப்பு

யத்ர - எங்கு; **யோகேஸ்வர** - யோகிகளின் இறைவனான; **கிருஷ்ண** - பகவான் கிருஷ்ணர்; **யத்ர** - எங்கு; **பார்த:** - பிருதாவின் மைந்தனே; **தனுர்-தர:** - வில்லையும் அம்பையும் ஏந்திய; **தத்ர-** அங்கு; **ஸ்ரீ** - செல்வம்; **விஜயோ** - வெற்றி; **பூதிர்** - அசாதாரணமான வலிமை; **த்ருவா** - நிச்சயம்; **நீதி** - நீதி; **மதிர் மம** - எனது அபிப்பிராயம்.

பொருள்

யோகிகளின் இறைவனான ஸ்ரீகிருஷ்ணர் எங்கெல்லாம் இருக்கின்றாரோ, உன்னத வில்லாளியான அர்ஜுனன் எங்கெல்லாம் இருக்கின்றானோ, அங்கெல்லாம் நிச்சயமாக செல்வமும். வெற்றியும், அசாதாரணமான வலிமையும் நியாயமும் இருக்கும் என்பது எனது அபிப்பிராயம்.

விளக்கவுரை

குருவேத்திரப்போர் ஆரம்பிப்பதற்கு முன்பு நடந்த நிகழ்ச்சி இது. சமாதானப் பேச்சுக்கள் அனைத்தும் தோல்வி அடைந்து, போர் நடப்பது உறுதியாயிற்று. ஸ்ரீகிருஷ்ணரும், ஸ்ரீபலதேவரும் விருஷ்ணி, அந்தக மற்றும் போஜர்களுடன் துருபத நாட்டிலிருந்து துவாரகைக்குப் புறப்பட்டனர். பாண்டவர்கள் பல நாடுகளுக்கும் தூதுவர்களை அனுப்பி தங்கள் பக்கம் சேர்ந்து போரிட அழைப்பு விடுத்தனர். சில மன்னர்களிடம் தாங்களே நேரடியாக சென்று படைபலம் வேண்டி சென்றனர். அதன்பின் ஸ்ரீகிருஷ்ணரின் துணை வேண்ட அர்ஜுனன் துவாரகைக்கு சென்றான். இதனை ஒற்றர்கள் மூலம் அறிந்த துரியோதனன், காற்றை விட வேகமாக செல்லும் குதிரைகளில் தானும் துவாரகை சென்றான்.

ஒரே நாளில் அர்ஜுனனும், துரியோதனனும் துவாரகையை வந்து சேர்ந்தனர். இருவரும் துவாரகை வந்து சேரும்போது கிருஷ்ணர் தூங்கிக் கொண்டிருப்பதைக் கண்டனர். கிருஷ்ணர் தூங்கிக் கொண்டிருப்பதைப் பார்த்த துரியோதனன் ஸ்ரீகிருஷ்ணரின் தலைக்குப் பக்கத்தில் நல்லதொரு ஆசனத்தில் அமர்ந்தான். துரியோதனனுக்குப் பிறகு அறையினுள் நுழைந்த அர்ஜுனன் ஸ்ரீகிருஷ்ணர் தூங்கிக் கொண்டிருந்த கட்டிலின் அருகில் ஸ்ரீகிருஷ்ணரின் பாதங்களை கும்பிட்டபடி பணிவுடன் நின்றான்.

விழித்தெழுந்த ஸ்ரீகிருஷ்ணர், தன் பாதங்களை வணங்கி நின்ற அர்ஜுனன் மேல் முதலில் பார்வையைப் பதித்தார். பின் அர்ஜுனன் துரியோதனன் இருவரிடமும் நலம் விசாரித்து ஆசீர்வாதம் வழங்கியபின், அவர்களது வருகைக்கு காரணம் கேட்டார். முதலில் துரியோதனன் கிருஷ்ணரிடம் வரப்போகும் போரில், கிருஷ்ணர் தனக்கு உதவியாக வரவேண்டும் என வேண்டினான். "அர்ஜுனனும், நானும் இருவருமே உங்களுக்கு நண்பர்கள். இருவரிடமும் ஒரே உறவு உடையவர். ஆனால் இன்று உங்களிடம் முதலில் வந்தவன் நான்தான். நடுநிலை உள்ளவர்கள் முதலில் வந்தவர்களின் குறையை முதலில் தீர்ப்பார்கள். இவ்வாறுதான் மூதாதையர்கள் செயல்பட்டனர். கிருஷ்ணா! நீங்கள் நடுநிலையாளர்களில் முதன்மையானவர். எப்போதும் மதிக்கப்படுபவர். நடுநிலையாளர்கள் பின்பற்றிய அந்த கோட்பாட்டை பின்பற்றுமாறு நான் உங்களைக் கேட்டுக்கொள்கிறேன்". என்று ஸ்ரீகிருஷ்ணரிடம் விண்ணப்பித்தான்.

இதற்கு ஸ்ரீகிருஷ்ணர், "துரியோதனா! முதலில் நீ தான் வந்தாய் என்பதில் சிறிதும் சந்தேகமில்லை. ஆனால், அர்ஜுனனைத் தான் நான் முதலில் பார்த்தேன். நீ முதலில் வந்தாலும், அர்ஜுனனை நான் முதலில்

பார்த்ததால், உங்கள் இருவருக்குமே எனது உதவியை அளிக்கிறேன். ஆனால் அர்ஜுனனுக்கே முதல் வாய்ப்பு. பத்து கோடி எண்ணிக்கை உள்ள, பலத்தில் எனக்கு சமமான போரின் கொடுமான சூழ்நிலைகளிலும் போராடக்கூடிய 'நாராயணா' என்ற பெயர் கொண்ட, யது குலத்தினர் ஒரு பக்கம் போர் செய்ய அனுப்பப்படுவர். ஆனால், மறுபக்கமோ நான் போர்க்களத்தில் எவ்வித ஆயுதமும் ஏந்தாமல், சண்டையும் செய்யாது உடன் இருப்பேன். குந்தியின் மகனே, இவற்றில் ஒன்றை நீ தேர்ந்தெடுப்பாயாக. நீதியின் படி உனக்கே முதல் வாய்ப்பு", என்று ஸ்ரீகிருஷ்ணர் கூறினார்.

இதைக் கேட்ட அர்ஜுனன், போரில் ஆயுதம் ஏந்தாத, சண்டை போடாத ஸ்ரீகிருஷ்ணரை சிறிதும் தயக்கமின்றி தேர்ந்தெடுத்தான். துரியோதனன், தனக்காக பத்து கோடி யாதவ வீரர்கள் அடங்கிய ஸ்ரீகிருஷ்ணரின் நாராயண படைபலத்தைப் பெற்றான். துரியோதனன் அங்கிருந்து சென்ற பின் ஸ்ரீகிருஷ்ணர் அர்ஜுனரிடம், "யுத்தம் செய்யாத என்னை என்ன காரணத்திற்காக தேர்ந்தெடுத்தாய்?" என்று கேட்டார்.

அதற்கு அர்ஜுனன், "நீங்கள் மட்டுமே போரில் அனைவரையும் அழிக்க முடியும் என்பதில் எனக்கு எந்த சந்தேகமும் இல்லை. நீங்களே என் தேரை முன்னின்று செலுத்த வேண்டும் என்பது என் நீண்டகால விருப்பம். ஆகையால் அந்த விருப்பத்தை நிறைவேற்றி வையுங்கள்" என்று பதில் அளித்தான்.

அர்ஜுனன், ஸ்ரீகிருஷ்ணரைத் தேர்ந்தெடுத்ததில் மிகவும் மகிழ்ச்சி அடைந்தான். தேர்ந்தெடுக்கும் வாய்ப்பு தனக்கு முதலில் அளிக்கப்பட்ட போதிலும், போரிடாத, ஆயுதம் ஏந்தாத கிருஷ்ணரை எவ்விதத் தயக்கமும் இன்றி தேர்ந்தெடுத்தான். ஆனால், துரியோதனனோ, 'போரிடாத, ஆயுதம் ஏந்தாத கிருஷ்ணரால் என்ன பயன்?' என்று கருதினான். ஸ்ரீகிருஷ்ணர் தன் பக்கம் இல்லாதது பற்றி அவன் சற்றும் கவலைப்படவில்லை. ஆனால் அர்ஜுனனோ, ஸ்ரீகிருஷ்ணர் ஒருவர் மட்டும் தன் பக்கம் இருந்தால் போதும், வெற்றி நிச்சயம் என்பதை உணர்ந்திருந்தான். அவனது நம்பிக்கை வீண் போகவில்லை. போரில் ஸ்ரீகிருஷ்ணருடைய கருணையாலேயே வெல்வதற்கு அரியவர்களான பீஷ்மர், துரோணர், கர்ணன் மற்றும் எல்லோரையும் வெல்ல முடிந்தது.

ஸ்ரீகிருஷ்ணரின் தூய பக்தரான அர்ஜுனனுக்கு, "யோகேஸ்வரரான ஸ்ரீகிருஷ்ணரும், வில்லேந்திய அர்ஜுனனும் எங்கெல்லாம் இருக்கிறார்களோ அங்கெல்லாம் செல்வம், வெற்றி, வலிமை, நீதி ஆகியவை கண்டிப்பாக இருக்கும்" என்ற உண்மை தெரியும்.

நிறைந்தது.

வினாக்கள்

1. பகவத்கீதையில் மொத்தம் எத்தனை சுலோகங்கள் உள்ளன?

1. 800
2. 810
3. 700
4. 720

2. மகாபாரத போருக்கான இடமாக ஏன் குருஷேத்திரம் தேர்வு செய்யப்பட்டது?

1. தேவர்களின் வழிபாட்டிற்கு உகந்த இடம்
2. போரில் வீரமரணம் அடையும் வீரர்களுக்கு முத்தி கிடைக்கும்
3. போரின் முடிவு தர்மத்திற்கு சாதகமாக இருக்கும்
4. அனைத்தும்

3. பகவான் ஏன் 'ரிஷிகேஷர்' என அழைக்கப்படுகிறார்?

1. அவர் ஒரு ரிஷி
2. அவர் ரிஷிகேஷத்தில் இருப்பவர்
3. அவர் புலன்களின் அதிபதி
4. அவர் பசுக்களுக்கு இன்பம் அளிப்பவர்

4. ஒருவன் குழப்பம் அடையும்போது என்ன செய்ய வேண்டும்?

1. பௌதீக செயல்களில் ஈடுபடவேண்டும்
2. ஆன்மீக குருவை சரணடைய வேண்டும்
3. புனித தலங்களுக்கு செல்ல வேண்டும்
4. ஆலயங்களுக்கு செல்ல வேண்டும்

5. 'ஆத்மாவிற்கு அழிவு இல்லை' என்பதற்கு எந்த மன்னனின் வரலாறு இங்கு எடுத்துக்காட்டப்பட்டுள்ளது?

1. நிருக மகாராஜா
2. பரத மகாராஜா
3. சித்ரகேது மகாராஜா
4. பிருது மகாராஜா

6. ஆத்மா பழைய உடலைக் களைந்து புதிய உடலை எடுப்பதற்கு இங்கு கொடுக்கப்பட்டுள்ள எடுத்துக்காட்டு என்ன?

1. காற்று
2. ஆடை
3. நீர்
4. நெருப்பு

7. ஜட உலகம் எத்தகையது என பகவான் ஸ்ரீகிருஷ்ணர் குறிப்பிடுகிறார்?

1. நிரந்தரமானது
2. இன்பம் தருவது
3. சொர்க்கத்திற்கு சமமானது
4. துக்காலயம் அசாஸ்வதம்

8. பகவானை பிரம்மமாக தியானித்து பிரம்மத்தில் ஐக்கியமாக விரும்புவர் யார்?

1. கர்ம யோகிகள்
2. பக்தர்கள்
3. யோகிகள்
4. கர்மிக்கள்

9. அம்பர்ஷு மகாராஜா ஏகாதசி விரதம் முடிக்கும் நேரம் அழையா விருந்தாளியாக வந்த முனிவர் யார்?

1. விஷ்வாமித்திரர்
2. வசிஷ்டர்
3. துர்வாசர்
4. நாரத முனிவர்

10. இந்திர பூஜை ஏன் தடுத்து நிறுத்தப்பட்டது?

1. தேவர்களை தனியாக வழிபட தேவையில்லை
2. அவர்வர் கடமையை செய்தால் போதுமானது
3. கோவர்த்தன மலையே அனைத்தையும் கொடுக்கிறது. எனவே அதை வழிபட்டால் போதும்
4. அனைத்தும்

11. யாகத்திற்கான 'யக்ஜ புருஷர்' யார்?

1. இந்திரன்
2. ரிஷிகள்
3. பகவான் கிருஷ்ணர்
4. பிரம்மதேவர்

12. துருவன் தியானம் செய்ய நாரதர் அளித்த மந்திரம் எது?

1. காயத்ரி மந்திரம்
2. மகாமந்திரம்
3. நமோ பகவதே வாஸுதேவாய
4. நாராயண மந்திரம்

13. பகவத்கீதை இதற்கு முன்பு யாருக்கு உரைக்கப்பட்டது?

1. இந்திரன்
2. பிரம்மதேவர்
3. விவஸ்வான்
4. சந்திரன்

14. பகவானின் மறைக்கப்பட்ட அவதாரம் எது?

1. நரசிம்ம அவதாரம்
2. மச்ச அவதாரம்
3. சைதன்ய மகாபிரபு
4. புத்த அவதாரம்

15. சதுர்யுகங்களில் முதல் யுகமாக வருவது எது?

1. சத்ய யுகம்
2. த்ரேதா யுகம்
3. துவாபர யுகம்
4. கலியுகம்

16. 'புருஷோத்தம சேத்திரம்' என அழைக்கப்படுவது எது?

1. பிருந்தாவனம்
2. மதுரா
3. ஜெகன்னாதபூரி
4. கோகுலம்

17. சத்ய யுகத்தில் பகவான் ஸ்ரீகிருஷ்ணர் எடுத்த அவதாரம் எது?

1. கிருஷ்ண அவதாரம்
2. வராக அவதாரம்
3. ராம அவதாரம்
4. கல்கி அவதாரம்

18. ரஜோ குணத்தில் நிலைபெற்ற வர்ணாஸ்ரம பிரிவு எது?

1. பிராமணர்
2. சத்திரியர்
3. சூத்திரர்
4. வைசியர்

19. சத்வ குணத்தில் நிலைபெற்ற வர்ணாஸ்ரம பிரிவு எது?

1. பிராமணர்
2. சத்திரியர்
3. சூத்திரர்
4. வைசியர்

20. உடலால் வேறு உயிரால் ஒன்றுபடுத்திப் பார்ப்பவன் ஆன்மீகவாதி-எடுத்துக்காட்டு யார்?

1. பரத மன்னர்
2. ரிஷப தேவர்
3. விசுவாமித்திரர்
4. ரந்தி தேவர்

21. வால்மீகி ராமாயணத்தைத் தழுவி, வடமொழியில் இராமாயணம் எழுதியவர் யார்?

1. கம்பர்
2. துளசிதாஸர்
3. வியாச தேவர்
4. எதுவுமில்லை

22. 'நாமாச்சாரியார்' என அழைக்கப்படுபவர் யார்?

1. நரோத்தம தாஸ தாகூரா
2. பக்தி வினோத தாகூரா
3. ஹரிதாஸ தாகூரா
4. பக்தி சித்தாந்த சரஸ்வதி தாகூரா

23. 'கோஸ்வாமி' என அழைக்கப்படுபவர் யார்?

1. புலன்களைக் கட்டுப்படுத்துபவர்
2. புலன் கட்டுப்பாடு இல்லாதவர்
3. பௌதீக விஷயங்களில் மனதை அலைபாய விடுபவர்
4. ஏராளமான தெய்வங்களை வழிபடுபவர்

24. 'நவ வித பக்தி' ஐப் பற்றி கூறியவர் யார்?

1. துருவ மகாராஜா
2. பிரகலாத மகாராஜா
3. பரத மகாராஜா
4. யுதிஷ்டிர மகாராஜா

25. மான் மீது பற்று கொண்டதால், மான்பிறவி எடுத்த மன்னர் யார்?

1. ரிஷப தேவர்
2. மிருக மகாராஜா
3. பரத மகாராஜா
4. பிருது மகாராஜா

26. கஜேந்திரன் என்ற யானையின் முந்தைய பிறவி என்ன?

1. அகஸ்திய முனிவர்
2. இந்திரத்யும்ன மகாராஜா
3. யானை
4. முதலை

27. ஜீவாத்மாக்கள் பகவானின் எந்தசக்தியிலிருந்து தோன்றுபவை?

1. அந்தரங்க சக்தி
2. புறசக்தி (பகிரங்க சக்தி)
3. தடஸ்த சக்தி
4. இச்ச சக்தி

28. யார் பகவானை சரணடையமாட்டார்கள் என குந்தி தேவி குறிப்பிடுகிறார்?

1. உயர் குடி பிறந்தவர்கள்
2. உயர் கல்வி கற்றவர்கள்
3. உடலழகு மிகுந்தவர்கள்
4. அனைத்தும்

29. ஞான யோகம் எதை அடிப்படையாகக் கொண்டது?

1. சொர்க்கத்தை அடைவதை
2. பகவானை அடைவதை
3. பிரம்மத்தில் கலப்பதை
4. பரமாத்மாவை அடைவதை

30. வியாசதேவரின் ஆன்மீக குரு யார்?

1. கர்க முனிவர்
2. நாரத முனிவர்
3. விசுவாமித்திர முனிவர்
4. வசிஷ்ட முனிவர்

31. அடர்ந்த காட்டில் சிக்கிக் கொண்ட அந்தணர் கதை யாருக்காக சொல்லப்பட்டது?

1. திருதராஷ்டிரர்
2. விதுரர்
3. பீஷ்மர்
4. யுதிஷ்டிரர்

32. தேவர்களை வழிபடுபவர்கள் எந்த லோகத்தை அடைகின்றனர்?

1. தேவர்களின் லோகம்
2. பித்ருக்களின் லோகம்
3. பாதாள லோகம்
4. பூதங்கள் வசிக்கும் லோகம்

33. யாருடைய ஆன்மீக வளர்ச்சி கடினமானது என்று பகவான் கூறுகிறார்?

1. கர்மயோகிகளின் வளர்ச்சி
2. அருவத்தன்மையில் பற்று கொண்டவர்களின் வளர்ச்சி
3. பக்தர்களின் வளர்ச்சி
4. எதுவுமில்லை

34. வைஷ்ணவர்களின் தவங்கள் எவை?

1. சஷ்டி விரதம் இருத்தல்
2. பிரதோஷ விரதம் இருத்தல்
3. ஏகாதசி விரதம் இருத்தல்
4. சோம வார விரதம் இருத்தல்

35. கலப்படமில்லாத தூய பக்தித் தொண்டிற்கு எடுத்துக்காட்டு யார்?

1. பிரகலாதர்
2. துருவ மகாராஜா
3. பிருந்தாவன கோபிகைகள்
4. உத்தவர்

நன்றி!

ஹரே கிருஷ்ண ஹரே கிருஷ்ண
கிருஷ்ண கிருஷ்ண ஹரே ஹரே
ஹரே ராம ஹரே ராம
ராம ராம ஹரே ஹரே